LAURELL K. HAMILTONOVÁ

„Já s upíry nechodím.
Já je zabíjím."
Anita Blakeová

KRVAVÉ KOLENO

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

KRVAVÉ KOLENO

TRITON

Laurell K. Hamiltonová
Krvavé koleno

Copyright © 1996 by Laurell K. Hamilton
Translation © Pavel Toman, 2009
Cover © Alžběta Trojanová, 2009

ISBN 978-80-7387-248-9

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

S nejupřímnější vzpomínkou mojí mámě,
Susie May Gentry Kleinové.
Kéž bychom na sebe měly víc času.

Chybíš mi.

Poděkování

Jako vždycky mému manželu Garymu. Je mi teď dražší než kdykoli dřív. Mojí editorce, Ginger Buchananové, jejíž příspěvek změnil Serephinu k lepšímu. Paty Cockrumové, která může za scénu ve vaně. Marelle Sandsové, která správně odhadla naše reakce na Stirlinga. Marku Sumnerovi za korektury prováděné pod tlakem a za podnětné otázky. Komu jinému bych mohla zavolat o půlnoci a vědět jistě, že ho nevzbudím? Deboře Millitellové jako vždycky za to, že mi vyřizovala telefony a držela mě za ruku. Rett MacPhersonové, která pasáže z této knihy slyšela po telefonu. Tomu Drennanovi a N. L. Drewovi, novým posilám našeho týmu. Alternativním historikům na věky věků. Jean-Claudovi, konečně příměří. Seržantu St. Clairovi, důstojníku pro informování veřejnosti a vzdělávání dálniční policie státu Missouri, který zodpověděl na poslední chvíli moje dotazy. Bryndo Mitchellová, díky za tučňáka. Díky všem, kdo nám napsali.

1.

Byl den svatého Patricka a jediná zelená věc, kterou jsem na sobě měla, byla placka s nápisem „Štípni mě, a je z tebe mrtvola“. Včera v noci jsem začala pracovat v zelené blůze, ale když jsem kuřeti řezala hlavu, celou jsem ji ušpinila od krve. Larry Kirkland, kterého jsem učila probouzet zombie, bezhlavé kuře pustil. To si ještě dopřálo malý taneček a oba nás postříkalo krví. Nakonec jsem to zatracené zvíře chytila, ale blůza už byla zničená.

Musela jsem se domů běžet převléknout. To jediné, čemu se nic nestalo, bylo šedočerné sako, které zůstalo v autě. Zase jsem si ho oblékla k černé blůze, černé sukni, tmavým punčocháčům a černým lodičkám. Bert, můj šéf, nemá rád, když chodíme do práce v černém, ale jestli tam mám být v sedm hodin ráno a beze spánku, bude to muset nějak přežít.

Hrbila jsem se nad hrnkem s kafem, které jsem si udělala tak silné, abych je ještě dokázala polknout. Moc mi to nepomáhalo. Koukala jsem na řadu lesklých zvětšenin osm na deset rozložených na stole. Na prvním obrázku byl svah nějaké hory rozhrnutý nejspíš buldozerem. Z otevřené země se natahovala kostnatá ruka. Další fotka ukazovala, že se někdo pokusil zeminu pečlivě odstranit. Byla na ní vidět roztříštěná rakev a kosti na jedné straně rakve. Další tělo. Znovu zavolali buldozer. Rozhrábl červenou půdu a objevil hotovou kostnici. Ze země trčely kosti jako rozházené květy.

Jedna z lebek rozevřela svou uvolněnou čelist v němém úšklebku. Ještě na ní držel chumáč světlých vlasů. Ta tmavá špinavá látka zahalující mrtvolu, to jsou zbytky šatů. Hned vedle horní části lebky jsem si všimla přinejmenším tří stehenních kostí. Pokud mrtvý neměl tři nohy, čeká nás tu pořádný zmatek.

Fotografie byly kvalitně nafoceny určitým nemilosrdným způsobem. V barvě bylo jednodušší od sebe mrtvá těla rozeznat, ale lesk byl možná trochu přehnaný. Vypadalo to, jako kdyby fotky z márnice dělal módní fotograf. V New Yorku určitě existuje umělecká galerie, která by ty zatracené obrázky vystavila, podávala kolemjdoucím víno a sýr a tvrdila: „Působivé, nemyslíte? Nesmírně působivé.“

Byly nesmírně působivé a smutné.

Měla jsem jenom ty fotky. Žádné vysvětlení. Bert říkal, že se vrátí do kanceláře, než si ty fotky prohlédnu. A všechno mi vysvětlí. Jo, věřím tomu. Velikonoční zajíček je i můj kamarád.

Posbírala jsem fotografie a vsunula je do obálky, do druhé ruky si vzala hrnek a vykročila ke dveřím.

Za stolem nikdo neseděl. Craig už odešel domů. Mary, naše denní recepční, nedorazí před osmou. Byl to časový úsek dvou hodin, kdy v kanceláři nikdo není. To, že si mě Bert zavolal v době, kdy tu budeme sami, mi dělalo starost. Proč takové tajnosti?

Dveře do Bertovy kanceláře byly otevřené. Seděl za stolem, popíjel kávu a probíral se nějakými papíry. Zvedl hlavu, usmál se a pokynul mi, ať jdu dál. Ten úsměv mě znervózňoval. Bert je příjemný, jenom když něco chce.

Jeho oblek za tisíc dolarů doplňovala bělostně zářivá košile s vázankou. Oči se mu třpytily dobrou náladou. Měly barvu špinavé okenní tabulky, takže dosáhnout toho, aby se třpytily, muselo být vážně namáhavé. Jeho světloučké blond vlasy byly čerstvě zastřižené. Ježka měl tak kraťoučkého, že mu byla vidět lebka.

„Posaď se, Anito."

Hodila jsem obálku na stůl a sedla si. „O co ti jde, Berte?"

Jeho úsměv se ještě rozšířil. Obvykle úsměvem neplýtval na nikoho jiného než na klienty. Určitě jím neplýtval na mě. „Viděla jsi ty fotky?"

„Jo, a co má být?"

„Dokázala bys je probudit z mrtvých?"

Zamračila jsem se na něj a usrkla kávu. „Jak jsou staré?"

„Nepoznáš to z těch obrázků?"

„Osobně bych ti to dokázala říct, ale jenom z fotek ne. Odpověz mi na otázku."

„Asi dvě stě let."

Koukala jsem na něj. „Většina oživovatelů nedokáže takhle starou zombii probudit bez lidské oběti."

„Ale ty ano," řekl.

„Jo. Na těch fotkách jsem neviděla žádné náhrobní kameny. Máme nějaká jména?"

„Proč?"

Zavrtěla jsem hlavou. Je mým šéfem už pátý rok. Rozjížděl společnost sám s Mannym, ale o probouzení mrtvých nevěděl ani prd. „Jak se dokážeš tolik let ochomýtat okolo bandy lidí, kteří probouzejí mrtvé, a o tom, co děláme, se dozvědět tak málo?"

Jeho úsměv trochu povadl a třpyt z očí se mu začal vytrácet. „Na co potřebuješ jména?"

„Jména se používají k tomu, abys zombii povolal z hrobu."

„A beze jména ji probudit nedokážeš?“

„Teoreticky vzato ne,“ odpověděla jsem.

„Ale ty to dokážeš,“ prohlásil. Jeho jistota se mi nelíbila.

„Jo, dokážu. John by to pravděpodobně taky dokázal.“

Zavrtěl hlavou. „Oni Johna nechtějí.“

Dopila jsem kafe. „Kdo jsou oni?“

„Beadle, Beadle, Stirling a Lowenstein.“

„Nějaká právnická firma,“ řekla jsem.

Přikývl.

„Tak dost hraní, Berte. Řekni mi jasně, co se tady sakra děje.“

„Beadle, Beadle, Stirling a Lowenstein mají nějaké klienty, kteří v horách nedaleko Bransonu budují superpřepychové letovisko. Naprosto exkluzivní rekreace. Místo, kam by se bohaté hvězdy country, které v okolí nevlastní dům, mohly ukrýt před zástupy fanoušků. Jde o miliony dolarů.“

„A co s tím má ten starý hřbitov společného?“

„O půdu, na níž stavějí, se přely dvě rodiny. Soudy rozhodly, že půdu vlastní Kellyové, a ti za ni dostali velikou spoustu peněz. Rodina Bouvierů tvrdila, že země patří jim a že důkazem toho je, že na ní je jejich rodinné pohřebiště. Ale nikdo hřbitov nedokázal najít.“

Aha. „Teď ho našli,“ upozornila jsem ho.

„Našli nějaký starý hřbitov, ale ne nezbytně rodinné pohřebiště Bouvierů.“

„Takže chtějí mrtvé probudit a zeptat se jich, kdo jsou?“

„Přesně tak.“

Pokrčila jsem rameny. „Mohla bych probudit pár mrtvých z těch rakví. Zeptat se jich, kdo jsou. Co se stane, pokud jejich příjmení bude Bouvier?“

„Budou si muset tu půdu koupit podruhé. Jsou přesvědčeni, že některá mrtvá těla Bouvierovi jsou. Proto chtějí probudit všechny mrtvé.“

Zvedla jsem obočí. „To si děláš legraci.“

Zavrtěl hlavou a vypadal spokojeně. „Můžeš to udělat?“

„To nevím. Dej mi ještě ty fotky.“ Postavila jsem hrnek na stůl a vzala si fotografie. „Berte, oni to všemi možnými způsoby poškodili. Kvůli buldozerům je to hromadný hrob. Ty kosti jsou všechny pomíchané. Slyšela jsem jenom o jediném případě, kdy probudili zombii z masového hrobu. Ale oni vyvolávali konkrétního člověka. Měli jeho jméno.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Beze jmen to možná nepůjde.“

„Byla bys ochotná to zkusit?“

Rozložila jsem obrázky po stole a pečlivě si je prohlížela. Horní polovina lebky se překotila a vypadala jako nějaká nádoba. Vedle ní

ležely dvě prstní kůstky přichycené v nějaké vyschlé hmotě, která kdysi musela být lidskou tkání. Kosti, všude samé kosti, ale žádné jméno, jímž by se daly oslovit.

Dokážu to? To naprosto upřímně nevím. A jsem ochotná to zkusit? Jo, to jsem.

„Jsem ochotná se o to pokusit.“

„Nádhera.“

„Probouzet jich pár každou noc by trvalo týdny, i kdyby se mi to podařilo. S Johnovou pomocí by to mohlo jít rychleji.“

„Takový odklad by je přišel na několik milionů,“ řekl Bert.

„Jiný způsob, jak to udělat, neexistuje.“

„Probudila jsi celý hřbitov Davidsonů včetně prapradědečka. Toho jsi ani budit neměla. Mohla bys jich probudit víc najednou.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To byla náhoda. Předváděla jsem se. Chtěli probudit tři členy rodiny. Myslela jsem, že jim ušetřím peníze, když to provedu naráz.“

„Probudila jsi deset rodinných příslušníků, Anito. A oni chtěli jenom tři.“

„No a?“

„No a dokážeš probudit za jednu noc celý hřbitov?“

„Ty ses zbláznil,“ řekla jsem.

„Dokázala bys to?“

Otevřela jsem pusu, abych to odmítla, ale pak jsem ji zavřela. Jednou jsem probudila celý hřbitov najednou. Všichni nebyli staří dvě stě let, ale někteří byli starší, skoro tři sta. A já je všechny probudila. Musela jsem ovšem načerpat sílu ze dvou lidských obětí. To, jak jsem skončila se dvěma lidmi umírajícími v kruhu energie, by byl dlouhý příběh. Byla to sebeobrana, ale v magii na tom nezáleží. Smrt je smrt.

Dokázala bych to? „Já vážně nevím, Berte.“

„To není ne,“ řekl. Na tváři měl dychtivý a nedočkavý výraz.

„Museli ti nabídnout spoustu peněz,“ řekla jsem.

Usmál se. „Účastníme se nabídkového řízení o tenhle projekt.“

„Cože se?“

„Stejný balíček poslali nám, společnosti Resurrection v Kalifornii a Essential Spark v New Orleansu.“

„Před anglickým překladem dávají přednost termínu Élan Vital,“ upozornila jsem ho. Vlastně to znělo spíš jako nějaký salón krásy než jako firma na oživování, ale na to se mě nikdo neptal. „Jak si to představují? Dostane to nejnižší nabídka?“

„Tak si to představovali,“ řekl Bert.

Vypadal dokonale spokojený sám se sebou. „Takže?“ zajímala jsem se.

„Vysvětlím ti to," řekl. „V celé zemi jsou, řekněme, tři oživovatelé schopní probudit takhle starou zombii bez lidské oběti. Dva z nich jste ty a John. Jako třetího počítám Phillipu Freestoneovou z Resurrection."

„Asi tak," souhlasila jsem.

Přikývl. „Fajn. Dokáže je Phillipa probudit bez jména?"

„To nemůžu vědět. John by mohl. Ona možná taky."

„Dokázala by je ona nebo John probudit z hromady kostí, ne ze sady uložené v rakvi?"

To mě zarazilo. „To nevím."

„Risknul by někdo z nich probudit celý hřbitov?" Upřeně mě pozoroval.

„Ty si to nějak užíváš," poznamenala jsem.

„Jenom mi odpověz na otázku, Anito."

„John by to určitě nezkoušel. Myslím, že Phillipa není tak dobrá jako John, takže ne, oni to udělat nemohou."

„Zvýším nabídku," řekl Bert.

Rozesmála jsem se. „Zvýšíš nabídku?"

„Nikdo jiný to nedokáže. Nikdo než ty. Oni se to snaží řešit jako obyčejný stavební problém. Ale žádné jiné nabídky nebudou, nebo jo?"

„Nejspíš ne," řekla jsem.

„Takže je pořádně oholím," prohlásil s úsměvem.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsi hamižný zmetek."

„Dostaneš provizi."

„Já vím." Hleděli jsme na sebe. „Co když se o to pokusím a všechny je za jednu noc probudit nedokážu?"

„Budeš je schopná probudit postupně jednoho po druhém, nebo ne?"

„Pravděpodobně," vstala jsem a vzala si hrnek. „Ale neutrácela bych šek, dokud to nebude hotové. Půjdu se trochu vyspat."

„Chtějí mít nabídku dneska ráno. Jestli přistoupí na naše podmínky, přiletí pro tebe soukromou helikoptérou."

„Helikoptérou – vždyť víš, jak létání nesnáším."

„Za takové peníze poletíš."

„Super."

„Buď připravená vyrazit okamžitě."

„Netlač na to, Berte." U dveří jsem zaváhala. „Dovol mi vzít si s sebou Larryho."

„Proč? Jestli to nedokáže John, pak Larry určitě ne."

Pokrčila jsem rameny. „To možná ne, ale existují způsoby, jak při probouzení mrtvých spojit síly. Pokud to nebudu schopná udělat sama, třeba mi náš učedník pomůže."

Tvářil se zamyšleně. „Proč si nevezmeš Johna? Společně byste to mohli dokázat."

„Jedině kdyby mi svoji sílu dobrovolně nabídl. Myslíš, že by to udělal?“

Bert zavrtěl hlavou.

„Řekneš mu, že o něho klient nestál? Že jsi ho klientovi nabídl, ale on že si jmenovitě vyžádal mě?“

„Ne,“ odpověděl Bert.

„Tak proto to děláš takhle; je to beze svědků.“

„Nejpodstatnější je čas, Anito.“

„Jasně, Berte, ale ty ses nechtěl s panem Johnem Burkem sejít tváří v tvář s tím, že klient dává přednost mně před ním.“

Bert sklopil oči ke svým silným prstům založeným před sebou na stole. Pak s vážným výrazem v šedých očích pohlédl na mě. „John je skoro tak dobrý jako ty, Anito. Nechtěl bych ho ztratit.“

„Ty si myslíš, že odejde, když si mě vyžádá ještě jeden klient?“

„Ranili tím jeho pýchu,“ řekl Bert.

„A je jí tolik, že není těžké se jí dotknout,“ řekla jsem.

Bert se usmál. „To, jak ho popichuješ, ničemu nepomůže.“

Pokrčila jsem rameny. Kdybych řekla, že si začal, znělo by to malicherně, ale je to pravda. Zkusili jsme spolu chodit a John se nedokázal srovnat s tím, že jsem jeho ženská verze. Ne; nedokázal se srovnat s tím, že jsem jeho lepší verze.

„Snaž se chovat slušně, Anito. Larry to ještě nezvládne; potřebujeme Johna.“

„Já se vždycky chovám slušně, Berte.“

Povzdechl si. „Kdybys mi nevydělávala takové peníze, takhle blbě bych se s tebou nehádal.“

„Nápodobně,“ odpověděla jsem.

To zhruba vystihuje celý náš vztah. Obchod ve své nejčistší podobě. Nemáme se navzájem rádi, ale můžeme spolupracovat. Svobodné podnikání v praxi.

2.

V poledne mi Bert zavolal a řekl, že to máme. „Ve dvě hodiny buď v kanceláři sbalená a připravená k odjezdu. Tebe s Larrym na místo dopraví pan Lionel Bayard.“

„Kdo je Lionel Bayard?“

„Mladší společník firmy Beadle, Beadle, Stirling a Lowenstein. Moc rád se poslouchá. Tak mu kvůli tomu nezatápěj.“

„Kdo, já?“

„Anito, nedobírej si služebnictvo. Možná na sobě bude mít oblek za tři tisíce dolarů, ale pořád je to jen sluha.“

„Nechám si to pro jednoho z partnerů. Beadle, Beadle, Stirling nebo Lowenstein se někdy o víkendu určitě dostaví osobně.“

„Nezlob ani šéfy,“ řekl.

„Jak rozkážeš.“ Můj hlas zněl docela mírně.

„Uděláš, co budeš chtít, bez ohledu na to, co ti řeknu, že?“

„Jejda, Berte, kdo ti říkal, že starého psa novým kouskům nenaučíš?“

„Hlavně tady ve dvě buď. Už jsem volal Larrymu. Přijde.“

„Já taky, Berte. Musím se někde zastavit, takže si nedělej starosti, kdybych se o pár minut opozdila.“

„Neopozdi se.“

„Budu tam hned, jak to bude možné.“ Zavěsila jsem, než se se mnou mohl začít hádat.

Musela jsem se vysprchovat, převléknout a dojet do Seckmanovy nižší střední školy. Richard Zeeman tam učí přírodopis. Na zítřek máme domluvené rande. V určitou chvíli mě Richard požádal, abych se za něho vdala. Naše zasnoubení bylo sice pozastaveno, ale stejně mu dlužím něco víc než jen vzkaz na záznamníku jako promiň, miláčku, to rande musíme odložit. Odjíždím z města. Ten vzkaz by pro mě byl jednodušší, ale taky zbabělejší.

Sbalila jsem si jeden kufr. Na čtyři dny a něco to musí stačit. Když si sbalíte trošku prádla a oblečení, které se dá kombinovat, stačí vám malý kufřík i na týden.

Pár věcí jsem si vzala navíc. Devítimilimetrový firestar i s pouzdrem dovnitř kalhot. Dost munice, že by stačila na potopení bitevního křižníku, a dva nože s pochvami na předloktí. Mám čtyři nože. Všechny byly ručně vyrobeny zvlášť pro moji maličkost. Dva z nich už jsou nenávratně ztraceny. Snažím si je doplnit, ale ruční kování trvá dlouho, zvlášť když trvám na maximálním možném obsahu stříbra v oceli. Dva nože a dvě střelné zbraně by na týdenní služební cestu měly stačit. U sebe budu mít browning.

S balením problém není. Problém je, co si mám vzít na sebe teď. Chtějí, abych je probudila dneska v noci, pokud to dokážu. Zatraceně, ta helikoptéra může letět rovnou na staveniště. Což znamená, že budu chodit po ztvrdlém blátě, kostech a třískách rakví. To mi nepřipadá jako terén na vysoké podpatky. Pokud ovšem ten mladší společník bude mít oblek za tři tisíce dolarů, pak lidé, kteří si mě právě najali, mohou očekávat, že budu oblečená odpovídajícím způsobem. Buďto se můžu obléci profesionálně, nebo do krve a peří. Dokonce jsem měla klienta, který byl zklamaný, že jsem nepřišla nahá a pomazaná krví. Ale to zklamání mohlo mít i další důvody. Myslím, že jsem nikdy

neměla klienta, který by protestoval proti určitému ceremoniálnímu úboru, ale džíny a sportovní boty nějak nevzbuzují důvěru. Neptejte se mě proč.

Mohla bych si s sebou sbalit kombinézu a obléct si ji přes to, co budu mít na sobě. Jo, to se mi líbí. Veronika Simsová – Ronnie, moje nejlepší kamarádka – mě přemluvila, abych si koupila módně krátkou tmavomodrou sukni. Je tak krátká, že se trošku stydím, ale výborně se hodí pod kombinézu. Nezmačká se ani nevytahá, když si ji vezmu k zabíjení upírů nebo na místo činu. Když si svléknu kombinézu, jsem upravená do kanceláře nebo na večer do společnosti. Udělala mi takovou radost, že jsem šla a koupila si další dvě v jiných barvách.

Jedna byla fialová a druhá rudá. Na černou jsem ještě nenarazila. Aspoň ne dostatečně vhodnou, všechny byly natolik krátké, že jsem je odmítala nosit. Musím přiznat, že krátké sukně mě dělají vyšší. Dokonce mi nějak prodlužují nohy. A když měříte metr šedesát, tak to něco znamená. Ale fialová mi moc nejde k ostatním věcem, takže mi z toho vyšla rudá.

Našla jsem si blůzu s krátkými rukávy v přesně stejném odstínu červené. Červená se slabým fialovým podtónem je studená barva, která výborně jde k mojí bledé pleti, černým vlasům a tmavě hnědým očím. Podpažní pouzdro devítimilimetrového Browningu Hi-Power proti ní vypadá velice dramaticky. Popruhy pouzdra v pase přidržoval těsný černý pásek. Přes to všechno přišlo černé sako s volnými rukávy, aby pistoli zakrylo. Otáčela jsem se před zrcadlem v ložnici. Sukně nebyla o mnoho delší než sako, ale pistoli nešlo vidět. Aspoň ne přímo. Pokud si nechcete nechat šít oblečení na míru, není snadné ukrýt pistoli, a zvlášť ne v ženských společenských šatech.

Nalíčila jsem se jenom tak, aby mě rudá nepřehlušila. Jdu se taky na pár dní rozloučit s Richardem. Troška make-upu mi neublíží. A když říkám make-up, myslím tím něco očních stínů, zdravíčko, rtěnku, a to je všechno. Kromě televizních rozhovorů, k nimž mě Bert přemluví, nic jiného nepoužívám.

Až na punčocháče a černé lodičky na vysokých podpatcích, které bych si musela vzít stejně, a bez ohledu na to, jak je sukně dlouhá, bylo mé oblečení pohodlné. A pokud nezapomenu, že se nemám ohýbat v pase, budu v bezpečí.

Jediné šperky, které jsem si vzala, byl stříbrný křížek zastrčený za blůzu a hodinky na zápěstí. Moje obvyklé hodinky se porouchaly a já se nějak nemohla dostat k tomu, abych si je nechala opravit. Tyhle hodinky jsou pánské potápěčské hodinky a na mém úzkém zápěstí vypadají trochu nemístně. Ale když stisknete tlačítko, tak se rozsvítí. Ukazují datum, který je den v týdnu a odpočítávají čas. Zatím jsem nenašla dámské hodinky, které by tohle uměly.

Budu muset zrušit zítřejší běhání s Ronnie. Je kvůli nějakému případu mimo město. Soukromý detektiv nemá nikdy padla.

V jednu hodinu jsem naložila kufr do svého džípu a vyrazila za Richardem do školy. Do kanceláře dorazím pozdě. Ale co. Buďto na mě počkají, nebo ne. Jestli zmeškám let vrtulníkem, srdce mi to nezlomí. Nesnáším létání, ale z helikoptéry… jsem podělaná až za ušima.

Z létání jsem strach nemívala, dokud jsem nebyla v letadle, které se během několika vteřin propadlo asi o kilometr. Stevardka skončila politá kafem a rozplácnutá na stropě. Všichni ječeli a modlili se. Starší žena vedle mě si německy recitovala otčenáš. Byla tak vyděšená, že jí po tvářích tekly slzy. Podala jsem jí ruku a ona ji pevně sevřela. Byla jsem si jistá, že umřu a že nemůžu dělat nic, abych tomu zabránila. Ale mohla jsem se držet s jinými lidmi za ruce. Umřít pokryta lidskými slzami a lidskými modlitbami. Pak se letadlo srovnalo a my najednou byli v bezpečí. Od té doby jsem už letecké dopravě nedůvěřovala.

V St. Louis obvykle žádné normální jaro nebývá. Je tu zima, pár dní mírnějšího počasí a pak letní parno. Letos jaro přišlo časně a zdrželo se. Vítr voněl po zeleni a rašení a zima všem připadala jako zlý sen. Stromy po obou stranách ulice skláněly rozkvetlé větve. Tu a tam byly skrz holé stromy vidět droboučké fialové kvítky jako levandulový opar. Občas náznak zeleně, ale ještě žádné listy. Jako kdyby někdo vzal ohromný štětec a všechno natřel. Když se podíváte přímo na ně, jsou stromy holé a černé, ale při pohledu stranou, ne na nějaký konkrétní strom, ale na všechny najednou, vystoupí jasně zelený odstín.

270. jižní je asi tak příjemná jako dálnice; docela rychle vás dovede tam, kam se chcete dostat, a rychle to máte za sebou. Odbočila jsem z ní na Tesson Ferry Road. Tahle ulice je plná striptýzových klubů a fastfoodů, ale je tu i nemocnice. Jakmile tyhle podniky necháte za sebou, ocitnete se v nové zástavbě tak husté, že se domy jeden druhého skoro dotýkají. Ještě tu zbývají volné plochy a kousky lesa, ale ty dlouho nevydrží.

Odbočka k Old 21 je na úpatí kopce hned za řekou Meramec. Jsou tu většinou obytné domy, pár benzínových pump, místní vodárna a napravo veliká plynárna. Za ní se dál a dál táhnou kopce.

Na prvních světlech jsem zahnula doleva za malé nákupní centrum. Silnice je tu uzoučká a kroutí se mezi domy a kusy zeleně. V zahradách jsou vidět motýli. Cesta klesá do údolíčka a pod prudkým klesáním je stopka. Pak se rychle zvedá do kopce, následuje křižovatka ve tvaru T a už jste skoro na místě.

Jednopatrová škola stojí na dně širokého plochého údolí obklopeného kopci. Protože jsem vyrůstala na farmě v Indianě, říkala

jsem jim dřív hory. Základní škola je samostatná, ale dost blízko, aby mohla využívat společné hřiště. Pokud na nižší střední mají polední pauzu. Když jsem byla na nižší střední moc malá, měla jsem pocit, že pauzy mají často. Když jsem se tam dostala, žádné pauzy nebyly. Tak to na světě chodí.

Zaparkovala jsem co nejblíž k budově. Tohle je má druhá návštěva Richardovy školy a první během normálního vyučovacího dne. Jednou jsme se tady stavovali pro nějaké papíry, co tu zapomněl. To tu žádní studenti nebyli. Dnes jsem vešla do hlavních dveří a narazila na dav. Musí být přestávka a těla studentů se pohybují z jedné učebny do druhé.

Okamžitě jsem si uvědomila, že jsem stejně vysoká nebo i nižší než všichni v dohledu. Na tom nechat se strkat sem a tam davem s učebnicemi a aktovkami na zádech bylo něco klaustrofobického. Určitě existuje peklo, kde vám je věčně čtrnáct a věčně jste na nižší střední. Určitě je to jeden z nižších kruhů pekla.

Plula jsem s davem k Richardově třídě. Musím připustit, že fakt, že jsem oblečená lépe než většina dívek, mě trochu uklidnil. Je to malichernost, ale já jsem na nižší střední byla baculatá. A když dojde na vtípky, není mezi baculatá a tlustá moc velký rozdíl. Pak jsem prudce vyrostla a už nikdy tlustá nebyla. Je to tak; najednou jsem byla drobnější. Celé roky jsem byla ve třídě nejmenší.

Postavila jsem se u dveří a nechala žáky proudit dovnitř a ven. Richard ukazoval malé dívence něco v učebnici. Byla blonďatá a měla na sobě flanelovou košili přes černé šaty, které jí byly o tři čísla větší. Na nohou měla něco jako těžké vojenské boty a tlusté bílé ponožky nahoře přehrnuté přes boty. Její oblečení bylo podle poslední módy. Výraz obdivu na její tváři ne. Byla rozzářená a nadšená, že se jí pan Zeeman věnuje samostatně.

Musím přiznat, že i mě připadalo, že by Richard stál za hřích. Husté hnědé vlasy měl stažené dozadu do ohonu, takže se zdálo, že je má docela krátké, a neodstávaly mu od hlavy. Má výrazné lícní kosti a silnou čelist s dolíčkem, který jeho obličej zjemňuje, takže vypadá málem příliš dokonale. Jeho oči mají odstín kvalitní čokolády a po jeho hustých řasách by toužila spousta žen i mužů. Proti jasně žluté košili vypadala jeho neustále opálená kůže ještě tmavší. Měl tmavou, sytě zelenou vázanku, která ladila s jeho kalhotami. Sako měl přehozené přes opěradlo židle. Jak držel učebnici v rukou, vystupovaly svaly na jeho pažích proti žluté látce.

Třída už byla skoro usazená a chodba ztichla. Zavřel knížku a podal ji dívce. Usmála se a pospíchala ke dveřím, beztak už pozdě na další hodinu. Když mě míjela, přejela po mně očima a určitě byla zvědavá, co tady dělám.

A nebyla jediná. Několik sedících studentů se dívalo mým směrem. Vstoupila jsem do třídy.

Richard se usmál. Zahřálo mě to až do konečků prstů. Jeho úsměv ho zachraňoval před tím, aby byl příliš hezký. Ne, že by ten úsměv nebyl úžasný. Klidně by mohl dělat reklamy na zubní pastu. Ale byl to chlapecký úsměv, milý a otevřený. V Richardovi nebyla žádná lest, žádný skrytý temný úklad. Je to nejlepší skaut na světě. Jeho úsměv to dokazuje.

Nejradši bych doběhla k němu a nechala se obejmout. Bojovala jsem s nutkáním popadnout ho za kravatu a odvést si ho ze třídy. Chtěla bych ho hladit po hrudi pod tou žlutou košilí. To nutkání bylo tak silné, že jsem si musela ruce strčit do kapes saka. Nesmím ty studenty ničím šokovat. Richard na mě někdy takhle působí. Tak fajn, většinu času, kdy není chlupatý a neolizuje si z prstů krev. Už jsem vám říkala, že je vlkodlak? Nikdo ve škole o tom neví. Kdyby ano, přišel by o místo. Lidi nejsou rádi, když jejich hodné dětičky učí vlkodlaci. Diskriminace kvůli jakékoli nemoci je nezákonná, ale dělají to všichni. Proč by to ve školství mělo být jiné?

Pohladil mě konečky prstů po tváři. Přitiskla jsem obličej k jeho dlani a přejela mu rty po prstech. To abych před dětičkami zachovala klid. Ozvalo se pár překvapených výkřiků a nervózních výbuchů smíchu.

„Hned se vrátím, kluci.“ Další „ó“, „á“, hlasitější smích a „držte se, pane Zeemane“. Richard mě nasměroval ke dveřím a já stále ještě s rukama v kapsách šla. Normálně bych řekla, že se nebudu ztrapňovat před bandou osmáků, ale poslední dobou se až tak úplně neovládám.

Richard mě opuštěnou chodbou odvedl kousek od třídy. Opřel se o stěnu plnou skříněk a díval se na mě dolů. Chlapecký úsměv byl ten tam. Z výrazu v jeho tmavých očích mi běhal mráz po zádech. Přejela jsem rukou po jeho kravatě a přihladila mu ji ke košili.

„Smím tě políbit, nebo to dětičky pohorší?“ Při té otázce jsem se na něj nedívala. Nechtěla jsem, aby si všiml nepokryté touhy v mých očích. Už tak mi nebylo příjemné vědomí, že ji cítí. Před vlkodlakem vášeň neskryjete. Vyčenichá ji.

„Já to risknu.“ Hlas měl něžný a tichý s tím vášnivým podtónem, z něhož se mi svíral žaludek.

Cítila jsem, jak se ke mně sklání. Zvedla jsem obličej k jeho. Jak má měkké rty. Přitiskla jsem se k němu celým tělem a opřela se mu dlaněmi o hruď. Cítila jsem, jak mu tvrdnou bradavky. Sjela jsem mu rukama k pasu a hladila látku jeho košile. Nejradši bych mu ji vytáhla z kalhot a hladila rukama jeho nahou kůži. Nemohla jsem popadnout dech a trochu jsem od něho poodstoupila.

Byl to můj nápad, že se před svatbou nebudeme milovat. Můj nápad. Ale je to tak zatraceně těžké. Čím déle spolu chodíme, tím je to těžší.

„Proboha, Richarde.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Je to čím dál tvrdší.“

Richardův úsměv vůbec nevypadal nevinně ani skautsky. „To jo.“

Tvář mi zalilo horko. „Tak jsem to nemyslela.“

„Já vím, jak jsi to myslela.“ Hlas měl něžný, jen mě nevinně škádlil.

Tvář jsem měla pořád rudou rozpaky, ale hlas byl jistý. Bod pro mě. „Musím služebně odjet z města.“

„Zombie, upíři nebo policie?“

„Zombie.“

„To je dobře.“

Zvedla jsem hlavu. „Proč dobře?“

„Víc se bojím, když máš nějaké policejní záležitosti nebo lovíš upíry. Vždyť to víš.“

Přikývla jsem. „Jo, to vím.“ Stáli jsme na chodbě a dívali se na sebe. Kdyby to bylo trošku jinak, byli bychom zasnoubení a možná plánovali svatbu. Všechno tohle sexuální napětí by někam směřovalo.

„Už takhle přijedu pozdě. Musím jet.“

„S Jean-Claudem se taky rozloučíš osobně?“ Při téhle otázce měl nehybný obličej, ale oči ne.

„Je den. Je v rakvi.“

„Aha,“ řekl Richard.

„Na víkend s ním nemám domluvené rande, takže mu nemusím nic vysvětlovat. Tohle jsi chtěl slyšet?“

„Skoro,“ přisvědčil. Vykročil od řady skříněk a naše těla se zase k sobě přiblížila. Sklonil se, aby mě políbil na rozloučenou. Chodbou se rozezněl smích.

Otočili jsme se a viděli většinu jeho třídy namačkanou ve dveřích, jak na nás zírá. Super.

Richard se usmál. Zvýšil hlas právě tak, aby ho slyšeli. „Honem dovnitř, příšery.“

Byly tam i holky a jedna malá brunetka na mě vrhla hodně ošklivý pohled. Měla jsem dojem, že na pana Zeemana má zálusk spousta žaček.

„Divoši začínají zlobit. Musím zpátky.“

Přikývla jsem. „Doufám, že v pondělí budu zpátky.“

„Tak si příští víkend vyrazíme na výlet.“

„Už tenhle víkend jsem Jean-Clauda odbyla. Nemůžu se s ním nevidět dva týdny po sobě.“

Richardova tvář se zachmuřila počínajícím hněvem. „Výlet přes den a schůzka s upírem v noci. To je docela fér.“

„Mně se to nelíbí o nic víc než tobě," upozornila jsem ho.

„Moc rád bych tomu věřil."

„Richarde."

Dlouze si povzdechl. Hněv jako by se z něj vyvalil ven. Nikdy jsem nechápala, jak to dělá. Dokázal být jednu chvíli bez sebe vzteky a hned na to naprosto klidný. A oba pocity působily docela opravdově. Jakmile se já rozzlobím, jsem rozzlobená. Třeba je to charakterová vlastnost.

„Promiň mi to, Anito. Je to něco jiného, než kdybys s ním chodila za mými zády."

„Dobře víš, že bych za tvými zády nic nedělala."

Přikývl. „Já vím." Rychle pohlédl ke třídě. „Musím jít, než to tam podpálí." Vykročil chodbou a ani se neohlédl.

Málem jsem ho zavolala, ale pak jsem ho nechala jít. Nálada byla beztak zkažená. Nic vám tak nevezme vítr z plachet jako vědomí, že vaše dívka chodí s někým jiným. Kdybych věděla, jak se tomu vyhnout, postarala bych se o to. Je to trošku pokrytecké, ale všichni tři tak můžeme zůstat naživu. Pokud naživu je pro Jean-Clauda výstižný termín.

Sakra, můj osobní život je příliš zmatený, aby se to dalo vyjádřit slovy. Odcházela jsem chodbou a musela projít kolem otevřených dveří jeho třídy. Moje boty na podpatcích hlasitě klapaly. Ani jsem se nepokoušela ho zahlédnout. Jenom by mi to odchod ztížilo.

Chodit s vládcem města, to nebyl můj nápad. Jean-Claude mi dal na výběr; buď Richarda zabije, nebo budu chodit s nimi oběma. V tu chvíli mi to nepřipadalo jako špatný nápad. O pět týdnů později jsem si už nebyla tak jistá.

Právě moje morální zábrany mně a Richardovi nedovolily, abychom vztah završili. Moc pěkný eufemismus, završili. Ale Jean-Claude mi dal jasně najevo, že když budu něco dělat s Richardem, musím to dělat i s ním. Jean-Claude se mi snaží dvořit. Kdyby mě směl Richard hladit, ale on ne, nebylo by to fér. V tom má nejspíš pravdu. Ale představa sexu s upírem má na moji počestnost silnější vliv než jakékoli vznešené ideály.

Nemůžu s nimi oběma chodit donekonečna. Už jenom to erotické napětí je strašlivé. Můžu to vyřešit. Richard by to přijal. Nelíbilo by se mu to, ale kdybych ho chtěla opustit, nechal by mě jít. Ale Jean-Claude… Ten mě nenechá nikdy. Otázka zní, jestli já stojím o to, aby mě nechal. Odpověď: Jasně že jo. Problém je v tom, jak se ho zbavit, aniž by to někoho stálo život.

Jo, to je otázka za 64 000 dolarů. Potíž je v tom, že na ni neznám odpověď. Ale dřív nebo později budeme nějakou potřebovat. A ta chvíle se každým okamžikem blíží.

3.

Choulila jsem se ke stěně vrtulníku a jednou rukou jako ve smrtelné křeči svírala popruh k ní připevněný. Nejradši bych se chytila oběma rukama, jako kdyby mě to, že se toho pitomého popruhu budu hodně pevně držet, mohlo zachránit, až se helikoptéra zřítí k zemi. Použila jsem jednu ruku, protože oběma by to vypadalo zbaběle. Na uších jsem měla sluchátka trochu jako chrániče sluchu na střelnici, ale s mikrofonem, takže bylo možné mluvit i přes rámus, ze kterého nám drnčely zuby. Neuvědomovala jsem si, že větší část helikoptéry je prázdná, jako když jste uvízli ve veliké vrčící a třesoucí se bublině. Pokud to bylo možné, měla jsem oči zavřené.

„Jste v pořádku, slečno Blakeová?“ zeptal se mě Lionel Bayard.

Jeho hlas mě zaskočil. „Jo, je mi fajn.“

„Nevypadáte dobře.“

„Nemám ráda létání,“ řekla jsem. Slabě se usmál. Mám dojem, že jsem v Lionelu Bayardovi, právníku a lokajovi Beadlea, Beadlea, Stirlinga a Lowensteina zrovna nebudila důvěru. Lionel Bayard byl malý upravený mužík s nepatrným blond knírkem, který vypadal, že na tváři nikdy hustší porost neměl. Jeho trojúhelníková spodní čelist byla stejně hladká jako moje vlastní. Třeba ten knírek má přilepený. Hnědý oblek s jemnými žlutými kostkami mu padl dokonale jako rukavice. Měl hnědožlutě pruhovanou úzkou vázanku se zlatou jehlicí. Na ní měl monogram. I na tenké kožené diplomatce měl monogram. Všechno ladilo dohromady až po mokasíny se zlatými střapci.

Larry se zavrtěl na sedadle. Seděl vedle pilota. „Vážně se bojíš lítání?“ Viděla jsem, jak se mu pohybují rty, ale zvuk vycházel z mých sluchátek; bez nich bychom se přes rámus neslyšeli. Vypadal pobaveně.

„Jo, Larry, vážně mám z létání strach.“ Doufala jsem, že se sarkasmus sluchátky přenáší stejně snadno jako pobavení.

Larry se rozesmál. Sarkasmus se evidentně přenáší. Larry vypadal čerstvě vydrbaný. Na sobě měl svůj druhý modrý oblek, bílou košili – jednu ze tří, které vlastní – a druhou nejlepší kravatu. Na té nejlepší má krev. Je ještě na univerzitě, a než dostuduje, pracuje pro nás jen o víkendech. Jeho krátké vlasy mají barvu vyděšené mrkve. Je asi stejně vysoký jako já, pihovatý a má světle modré oči. Vypadá jako přerostlý chlapeček.

Bayard se ze všech sil snažil, aby jeho pohled zůstal laskavý. Ta námaha byla tak zjevná, že si to mohl ušetřit. „Jste si jistá, že tenhle úkol zvládnete?“

Pohlédla jsem mu do hnědých očí. „Radši doufejte, že ano, pane Bayarde, protože nikoho jiného nemáte.“

„Jsem si velice dobře vědom vašich zvláštních schopností, slečno Blakeová. Posledních dvanáct hodin jsem strávil tím, že jsem jednal snad se všemi firmami ve Spojených státech, které se probouzením mrtvých zabývají. Phillipa Freestoneová ze společnosti Resurrection mi sdělila, že to, co požadujeme, provést nedokáže, a že jediná osoba v zemi, která by to zvládnout mohla, je Anita Blakeová. V neworleanské Élan Vital nám sdělili totéž. Zmínili se o Johnu Burkeovi, ale nebyli si jistí, že dokáže všechno, co potřebujeme. Musíme probudit všechny mrtvé, nebo to pro nás nemá cenu.“

„Vysvětlil vám můj šéf, že si nejsem stoprocentně jistá, že to dokážu?“

Bayard překvapeně zamžikal. „Pan Vaughn vypadal, že je docela přesvědčen, že uděláte, co požadujeme.“

„Bert může být přesvědčený, o čem chce. On nikoho z tohohle zmatku probouzet nebude.“

„Uvědomujeme si, že zemní stroje vaši práci zkomplikovaly, ale neudělali jsme to záměrně.“

Nijak jsem to nekomentovala. Viděla jsem fotky. Pokoušeli se to zakrýt. Kdyby stavební dělníci nebyli místní a nebyli mezi nimi sympatizanti Bouvierových, celý hřbitov by zahrnuli, nalili na to trochu betonu a voilá, je po důkazech.

„Když to říkáte. S tím, co jste mi tu nechali, udělám, co bude v mých silách.“

„Bylo by to o tolik snadnější, kdybychom vás přivedli, než byly hroby narušeny?“

„Jo.“

Povzdechl si. Přes sluchátka mi to rozechvělo bubínky. „Pak se tedy omlouvám.“

Pokrčila jsem rameny. „Pokud jste to neudělal osobně, pak nejste ten, kdo mi dluží omluvu.“

Trošku se na sedadle zavrtěl. „Já jsem nepřikázal kopat. Na místě je pan Stirling.“

„*Ten* pan Stirling?“

Nevypadalo to, že by Bayardovi můj vtip došel. „Ano, ten pan Stirling.“ Nebo možná vážně čekal, že to jméno budu znát.

„To vám starší společník vždycky kouká přes rameno?“

Jedním prstem si narovnal zlatě orámované brýle. Vypadalo to jako navyklé gesto z doby před těmito brýlemi a šaty na míru. „Když je v sázce tolik peněz, pan Stirling měl za to, že by měl zůstat v oblasti, kdyby došlo k nějakým dalším problémům.“

„K dalším problémům?“ zeptala jsem se.

Rychle na mě mžikal jako vyděšený králík. „Jen ta věc s Bouvierovými.“

Lhal mi. „Co dalšího s tím vaším projektem ještě není v pořádku?“

„Co tím myslíte, slečno Blakeová?“ Upravenými prsty si rovnal kravatu.

„Máte víc potíží než jen Bouvierovy.“ To nebyla otázka.

„Veškeré potíže, které máme nebo nemáme, slečno Blakeová, nejsou vaše věc. Najali jsme si vás, abyste probudila mrtvé a zjistila totožnost řečených zemřelých. Mimo to tu žádné další úkoly nemáte.“

„Už jste někdy probouzel k životu zombii, pane Bayarde?“

Zase zamrkal. „Ovšemže ne.“ Znělo to dotčeně.

„Jak tedy potom víte, že ty další potíže neovlivní moji práci?“

Maličko svraštil čelo. Je to právník a vydělává slušné peníze, ale přemýšlení mu zřejmě dělá trošku potíže. Skoro jsem začala uvažovat o tom, kde vlastně absolvoval.

„Nechápu, jaký by naše drobné obtíže mohly mít vliv na vaši práci.“

„Právě jste přiznal, že o mojí práci nic nevíte,“ upozornila jsem ho. „Jak můžete vědět, co na ni má vliv, a co nikoli?“ Tak dobře, střílím naslepo. Bayard má nejspíš pravdu. Ty problémy se mě asi netýkají, ale nikdy nevíte. Nemám ráda, když přede mnou někdo něco tají. A nesnáším, když mi někdo lže, byť jen z nepozornosti.

„Pan Stirling by musel rozhodnout, zda vás do toho můžu zasvětit.“

„Zřejmě nejste dost starý, abyste mohl rozhodovat sám,“ poznamenala jsem.

„Ne,“ přikývl Bayard. „To rozhodně nejsem.“

No nazdar. Některé lidi nemůžete ani naštvat. Pohlédla jsem na Larryho. Pokrčil rameny. „Vypadá to, že budeme přistávat.“

Letmo jsem pohlédla k rychle se přibližující zemi. Byli jsme uprostřed Ozarských hor a vznášeli se nad nějakou zatracenou skvrnou holé narudlé země. Počítám, že to bude to staveniště.

Země se nám dmula v ústrety. Zavřela jsem oči a těžce polkla. Let už je skoro za mnou. Nebudu zvracet takhle nízko nad zemí. Už je skoro po všem. Skoro po všem. Následoval náraz, po kterém jsem zalapala po dechu.

„Přistáli jsme,“ řekl Larry. „Už můžeš otevřít oči.“

Udělala jsem to. „Ty si to strašně užíváš, že jo?“

Široce se usmál. „Moc často nevidím, že nejsi ve svém živlu.“

Helikoptéru obklopoval oblak rudého prachu. Lopatky zpomalovaly s těžkopádným *vhump*, *vhump*, *vhump*. Jakmile se zastavily, prach se usadil a my viděli, kde jsme.

Byli jsme na malé plošince mezi spoustou horských vrcholů. Vypadalo to, že tu dřív bylo úzké údolí, které buldozery rozšířily, vyrovnaly a udělaly tu přistávací plochu. Řeka byla tak červená, že vypadala jako rez. Hora před vrtulníkem byla jedna červená halda. Na

opačné straně údolí byly rozesety těžké stroje a automobily. Kolem techniky se tísnili lidé a chránili si oči před prachem.

Jakmile se lopatky vrtule klouzavě zastavily, Bayard si rozepnul bezpečnostní pás. Já jsem ho následovala. Odložili jsme sluchátka a Bayard otevřel dveře. Já otevřela ty svoje a zjistila jsem, že země je dál, než bych čekala. Musela jsem odhalit velkou část stehna, než jsem došlápla na zem.

Stavební dělníci to ocenili. Hvízdání, výkřiky a jedna nabídka, že se mi kdosi mrkne pod sukni. Ale použil při tom trochu jiná slova.

Blížil se k nám muž v bílém tvrďáku. Na sobě měl žlutohnědou kombinézu, ale jeho zaprášené boty byly od Gucciho a jeho opálení mělo dokonalost wellness klubu. Hned za ním následovali muž a žena.

Muž vypadal jako skutečný předák. Byl oblečený v džínsech a pracovní košili s rukávy vyhrnutými nad svalnatá předloktí. Nebyly to svaly ze squashe nebo tenisu, ale prostě od těžké práce.

Žena na sobě měla obvyklý kostým, dokonce s nadýchanou vázankou u krku. Ten kostým byl drahý, ale měl nešťastný hnědofialový odstín, jenž nijak nezvýraznil její kaštanové vlasy, ale ladil s make-upem, který si nanesla na tváře. Podívala jsem se jí na krk, a vážně, nad límcem měla úzkou světlejší linku, kam se krém nedostal. Vypadala, jako kdyby ji maskovali v klaunské škole.

Nebyla ale zas tak mladá. Někdo jiný někde jinde by jí možná řekl, jak špatně vypadá. Já ne. Proč bych ji měla hodnotit?

Stirling měl ty nejsvětlejší šedé oči, jaké jsem kdy viděla. Duhovky byly jen o pár odstínů tmavší než bělmo jeho očí. Stál tu se svojí suitou v pozadí. Prohlížel si mě od hlavy k patě. To, co viděl, se mu zřejmě moc nelíbilo. Jeho zvláštní oči bleskly po Larrym v levném pomačkaném obleku. Pan Stirling se zamračil.

Bayard vystoupil kupředu a rovnal si sako. „Pane Stirlingu, tohle je Anita Blakeová. Slečno Blakeová, toto je Raymond Stirling.“

Jenom tam stál a díval se na mě, jako bych ho zklamala. Žena držela desky s blokem a pero měla připravené. Musí to být jeho sekretářka. Vypadala velice ustaraně, jako kdyby hodně záleželo na tom, jestli se panu Raymondu Stirlingovi budeme líbit.

Začínalo mi být fuk, jestli se mu líbíme, nebo ne. Nejradši bych se ho zeptala: „Máte nějaký problém?“ ale řekla jsem: „Objevily se nějaké potíže, pane Stirlingu?“ Bert by ze mě měl radost.

„Nejste taková, jak jsem čekal, slečno Blakeová.“

„Jak to?“

„Jednak jste hezká.“ To nebyla lichotka.

„A?“

Ukázal na mé oblečení. „Nejste na svou práci vhodně oblečená.“

„Vaše sekretářka má vysoké podpatky.“

„Oblečení slečny Harrisonové není vaše věc.“

„A moje oblečení zase není vaše.“

„To je pravda, ale budete mít ohromné problémy, než se v těchhle botách dostanete na kopec.“

„V kufru mám kombinézu a niky.“

„Myslím, že se mi nelíbí vaše reakce, slečno Blakeová.“

„A mně se vůbec nelíbí ty vaše,“ odpověděla jsem.

Předák za ním měl co dělat, aby se nezasmál. Oči se mu tím úsilím trošku zamlžily. Slečna Harrisonová se zatvářila trošku vyděšeně. Bayard se posunul stranou, blíž ke Stirlingovi. Dal tím jasně najevo, na čí je straně. Zbabělec.

Larry přikročil blíž ke mně.

„Chcete tuhle práci, slečno Blakeová?“ zeptal se Stirling.

„Ne dost, abych kvůli ní brečela.“

Slečna Harrisonová vypadala, jako by spolkla brouka. Velikého hnusného svíjejícího se brouka. Zřejmě jsem propásla pokyn, abych se vrhla na zem a klaněla se nohám jejího šéfa.

Předák si zakrýval ústa rukou a kašlal. Stirling se na něj podíval a pak zase na mě. „Jste vždycky tak arogantní?“ zeptal se.

Povzdechla jsem si. „Před slovem arogantní dávám přednost výrazu sebejistá, ale něco vám navrhnu. Zmírním, když vy taky.“

„Omlouvám se, pane Stirlingu,“ spustil Bayard. „Mrzí mě to, netuším, co se…“

„Sklapni, Lioneli,“ řekl Stirling.

Lionel sklapnul.

Stirling na mě hleděl nezvykle světlýma očima. Přikývl. „Platí, slečno Blakeová.“ Usmál se. „Já zmírním.“

„Super,“ řekla jsem.

„Tak fajn, slečno Blakeová, pojďme na kopec a podívejme se, jestli jste doopravdy tak dobrá, jak si myslíte.“

„Můžu se jít na ten hřbitov podívat, ale do setmění nemůžu dělat nic jiného.“

Zamračil se a pohlédl na Bayarda. „Lioneli.“ V tom jediném slově byla spousta emocí. Vztek, který si hledá cíl. Přestane kárat mě, ale Lionel, to je jiná.

„Odfaxoval jsem vám zprávu, pane, hned jak jsem zjistil, že slečna Blakeová pro nás nebude moci nic udělat až do setmění.“

To je ale dobrák. Když si nejsi jistý, zakryj si zadek papírem.

Stirling si ho rozzlobeně měřil. Bayard se tvářil omluvně, ale trval na svém, v bezpečí za svým memorandem.

„Sháněl jsem Beaua a nechal ho sem všechny přivést v domnění, že dneska budeme moci udělat kus práce.“ Jeho pohled naprosto nehybně

visel na Bayardovi. Lionel maličko ztrácel odvahu; to memorandum evidentně není dostatečná ochrana.

„Pane Stirlingu, dokonce i kdybych dokázala za jedinou noc probudit celý hřbitov, a to je ohromné kdyby, co když všichni mrtví budou Bouvierovi? Co když to je jejich rodinný hřbitov? Pochopila jsem to tak, že se stavba zastaví a vy budete půdu muset znovu koupit.“

„Oni ji prodat nechtějí,“ upozornil mě Beau.

Stirling ho probodl pohledem. Předák se jenom mírně usmál.

„To znamená, že jestli je to rodinný hřbitov Bouvierů, tak máte po projektu?“ zeptala jsem se Bayarda. „Ale, Lioneli, to jste mi neřekl.“

„Nebyl důvod, abyste o tom věděla,“ prohlásil Bayard.

„Proč by tu půdu za milióny dolarů nechtěli prodat?“ zajímal se Larry. Moc dobrá otázka.

Stirling na něho hleděl, jako by se právě zjevil ze vzduchu. Lokajové evidentně nemají právo mluvit. „Magnus a Dorcas Bouvierovi mají jen takovou restauraci. Jmenuje se Krvavé koleno. Nic to není. Nemám nejmenší představu, proč by nechtěli být milionáři.“

„Krvavé koleno? Co to je za název restaurace?“ chtěl vědět Larry.

Pokrčila jsem rameny. „Neříká to zrovna dobrou chuť.“ Pohlédla jsem na Stirlinga. Vypadal naštvaně, ale nic víc. Vsadila bych milión dolarů, že naprosto přesně ví, proč to Bouvierovi nechtějí prodat. Ale ze tváře se mu to vyčíst nedalo. Držel karty těsně u těla a nic nedal znát.

Otočila jsem se k Bayardovi. Na tváři měl nezdravý ruměnec a vyhýbal se mému pohledu. S Bayardem bych hrála poker klidně každý den. Ale ne před jeho šéfem.

„Tak fajn. Převléknu se do něčeho méně elegantního a půjdeme se na to podívat.“ Pilot mi podal kufřík. Kombinéza a boty jsou nahoře.

Larry ke mně přistoupil blíž. „Zatraceně, mrzí mě, že jsem na kombinézu nepomyslel. Tenhle oblek to zřejmě nepřežije.“

Vytáhla jsem dvě kombinézy. „Buď připraven,“ poznamenala jsem.

Zakřenil se. „Díky.“

Pokrčila jsem rameny. „Proto je výhodné, že jsme skoro stejně velcí.“ Svlékla jsem si černé sako, takže pistole byla všem na očích.

„Slečno Blakeová,“ řekl Stirling. „Proč jste ozbrojená?“

Povzdechla jsem si. Už jsem Raymonda měla plné zuby. Ještě jsem ani nezačala lézt do kopce a už se mi nechtělo. Ale to poslední, o co bych stála, je tady postávat a diskutovat o tom, jestli potřebuji zbraň. Červená blůza má krátké rukávy. Názorný příklad je vždycky lepší než dlouhé přednášky.

Popošla jsem až k němu s rukama napřaženýma dopředu. Ukázala jsem mu vnitřní strany obou předloktí. Na pravé ruce je celkem úhledná jizva po noži, nic dramatického. Ale levé předloktí vypadá

hodně ošklivě. Je to jen něco málo přes měsíc od chvíle, kdy mi ho rozpáral lykantropí leopard. Hodný doktor mi to zase sešil k sobě, ale se stopami drápů se toho o moc víc dělat nedá. Spálenina ve tvaru kříže, kterou mi způsobil vynalézavý upíří sluha, teď byla kvůli drápancům trochu zkroucená. Vrstva zjizvené tkáně v ohbí lokte, kde mi upír prokousl sval a zakousl se do kosti, byla lemovaná bílými jizvami.

„Panebože," řekl Beau.

Stirling trošku zbledl, ale držel se dobře, jako kdyby viděl horší. Bayard zezelenal. Slečna Harrisonová zbledla tak, že se make-up na její najednou bílé pleti vznášel jako lekníny impresionistů.

„Nikam nechodím beze zbraně, pane Stirlingu. Budete se s tím muset naučit žít, protože vám nic jiného nezbývá."

Přikývl a oči měl velice vážné. „Fajn, slečno Blakeová. Je váš pomocník také ozbrojený?"

„Ne," odpověděla jsem.

Znovu přikývl. „Dobrá. Tak se převlékněte, a až budete připravení, půjdeme nahoru."

Když jsem se vrátila zpátky, Larry si zapínal zip kombinézy. „Ale já třeba jsem ozbrojený," upozornil mě.

„Ty sis přivezl zbraň?" zeptala jsem se.

Přikývl.

„Nenabitou v kufru?"

„Přesně jak jsi mi přikázala."

„Dobře." Nechala jsem to být. Larry nechtěl jen oživovat mrtvé, chtěl i zabíjet upíry, a to znamená, že potřebuje vědět, jak má zacházet se zbraní. S pistolí se stříbrem potaženými kulkami, které dokáží upíra zpomalit. Možná se dopracujeme k brokovnicím, které mohou hlavu a srdce zasáhnout z relativně bezpečné vzdálenosti. Stokrát lepší než zatloukat kolík.

Řekla jsem mu, aby si opatřil zbrojní pas za podmínky, že pistoli nebude veřejně nosit do doby, dokud nebudu mít pocit, že je dost dobrý střelec, aby nenadělal díry do sebe ani do mě. Hlavně jsem chtěla, aby ji u sebe mohl mít v autě a ve volných chvílích chodil na střelnici.

Kombinéza zakryla sukni jako kouzlem. Sundala jsem si lodičky a obula si niky. Kombinézu jsem si nechala rozepnutou natolik, abych mohla vytáhnout pistoli, kdyby byla potřeba, a byla jsem připravená vyrazit.

„Pane Stirlingu, jdete nahoru s námi?"

„Ano," řekl.

„Tak kupředu," odpověděla jsem.

Kráčel za mnou a sledoval moji kombinézu. Nebo si možná představoval pistoli pod ní. Beau vykročil za námi, ale Stirling ho zarazil. „Ne, odvedu ji tam sám.“

Mezi třemi poskoky zavládlo ticho. Čekala bych, že slečna Harrisonová s vysokými podpatky zůstane dole, ale byla jsem si jistá, že oba muži půjdou s námi. Soudě podle výrazu na jejich tvářích, oni také.

„Počkejte chvilku. Řekl jste ‚ji‘. Vy chcete, aby dole zůstal i Larry?“

„Ano.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Učí se. Když nic neuvidíte, nemůžete se nic naučit.“

„Budete dneska dělat něco, co by potřeboval vidět?“

Chvilku jsem přemýšlela. „Asi ne.“

„Půjdu ale nahoru po setmění?“ chtěl vědět Larry.

„Neboj se, Larry. Však ty špinavé nešťastníky uvidíš.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Stirling. „Nemám nic proti tomu, aby váš kolega dělal svoji práci.“

„A proč nemůže jít nahoru teď?“ chtěla jsem vědět.

„Vzhledem k penězům, které platíme, se budete muset přizpůsobit, slečno Blakeová.“

Byl podivně slušný, a tak jsem přikývla. „Fajn.“

„Pane Stirlingu,“ ozval se Bayard, „jste si jistý, že byste měl chodit nahoru sám?“

„A proč by ne, Lioneli?“

Bayard otevřel ústa, zase je zavřel a řekl: „Nemám žádný konkrétní důvod, pane Stirlingu.“

Beau pokrčil rameny. „Řeknu chlapům, ať jdou pro dnešek domů.“ Začal se otáčet, ale pak se zarazil. „Chcete, aby sem zase zítra přišli?“

Stirling na mě pohlédl. „Slečno Blakeová?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To zatím nevím.“

„A jaký je váš odhad?“ naléhal.

Pohlédla jsem na čekající muže. „Dostávají plat, i když tu nejsou?“

„Jenom, když přijdou,“ vysvětloval Stirling.

„Pak se tedy zítra nepracuje. Nemohu zaručit, že by měli co dělat.“

Stirling přikývl. „Slyšel jste ji, Beau.“

Beau pohlédl na mě a pak zase na Stirlinga. Ve tváři měl zvláštní výraz. Napůl pobavený a napůl v něm bylo něco, co jsem nedokázala rozluštit. „Jak si přejete, pane Stirlingu, slečno Blakeová.“ Otočil se a vykročil přes neupravenou půdu a cestou na muže mával. Ti se začali rozcházet dlouho předtím, než k nim dorazil.

„Co máme udělat my, pane Stirlingu?“ zeptal se Bayard.

„Počkejte na nás.“

„Vrtulník také? Musí odletět před setměním.“

„Budeme dole před setměním, slečno Blakeová?“

„Určitě. Jenom se tam rychle porozhlédnu. Ale po setmění se tam musím vrátit.“

„Přidělím vám auto s řidičem.“

„Díky.“

„Půjdeme, slečno Blakeová?“ Pokynul kupředu. V tom, jak se ke mně chová, se něco změnilo. Nedokázala bych to pojmenovat, ale nelíbí se mi to.

„Až po vás, pane Stirlingu.“

Přikývl a ujal se vedení. Kráčel červeným prachem v botách za tisíc dolarů.

Vyměnili jsme si s Larrym pohledy. „Hned jsem tu, Larry.“

„My poskoci nikam nepůjdeme,“ prohlásil.

Usmála jsem se. I on se usmál. Proč Stirling stojí o to, abychom tam byli jenom sami dva? Sledovala jsem široká záda staršího společníka, zatímco pochodoval přes rozrytou zemi. Následovala jsem ho. Až vystoupíme nahoru, dozvím se, k čemu takové tajnosti. Vsadila bych se, že to, co se dozvím, se mi nebude líbit. Jen já a tenhle hlavoun na vrcholku kopce se spoustou mrtvých. Co víc bych si mohla přát?

4.

Výhled z vrcholku hory za výstup stál. Až k obzoru se táhly stromy. Stáli jsme v pásu lesů, na nichž, kam až oko dohlédlo, nebyl vidět dotek lidské ruky. Zeleň se tu zdála mnohem výraznější. Ale první, co vám padlo do oka, byla levandulová barva žmarilkových květů za kmeny stromů. Žmarilky jsou tak droboučké, že když vykvetou uprostřed léta, zůstanou skryté mezi listy a květy, ale tady, mezi holými stromy, byly překvapivě nápadné. Rozkvetlo i pár svíd a bílými květy doplňovaly levandulovou barvu. Och, jaro v Ozarských horách.

„Ten pohled je nádherný,“ řekla jsem.

„Ano,“ přisvědčil Stirling, „to tedy vážně je.“

Černé niky jsem měla zašpiněné rezavým prachem. Vrchol kopce pokrývala rozrytá a raněná země. Tenhle vrcholek pravděpodobně kdysi býval stejně krásný jako ostatní. Z prachu vedle mojí nohy trčela kost ruky. Podle délky asi vřetenní. Kosti byly slabé a stále ještě spojené vyschlými zbytky tkáně.

Jakmile jsem zahlédla jednu kost, moje oči si našly spoustu dalších objektů. Bylo to jako ty zvláštní obrázky, na které koukáte a koukáte,

až najednou uvidíte, co na nich je. Já je teď viděla všechny, jak trčí ze země jako ruce, jež se natahují z rezavé řeky.

Bylo tu i pár rozbitých rakví. Jejich polámané zbytky vystupovaly na povrch, ale většinou to byly jenom kosti. Klekla jsem si a položila dlaň na zničenou zemi. Pokusila jsem se mrtvé zachytit. Bylo tu něco slaboučkého a vzdáleného jako závan parfému, ale nebylo to k ničemu. V jasném svitu jarního slunce nemůžu použít svoji… magii. Na probouzení mrtvých není nic zlého, ale vyžaduje to tmu. Netuším, proč to tak je.

Vstala jsem, otřela si ruce o kombinézu a pokoušela se zbavit rezavého prachu. Stirling stál na okraji obnažené země a hleděl do dáli. V jeho pohledu byl chlad, který naznačoval, že neobdivuje stromy.

Promluvil, aniž by na mě pohlédl. „Vás se mi nepodaří zastrašit, slečno Blakeová, že ne?“

„Asi sotva,“ řekla jsem.

S úsměvem se ke mně obrátil, ale oči měl prázdné a vyděšené. „Do tohoto projektu jsem investoval všechno, co mám. Nejenom vlastní peníze, ale i peníze klientů. Chápete, co vám říkám, slečno Blakeová?“

„Pokud ty mrtvoly tady budou Bouvierovi, jste v prdeli.“

„Vyjádřila jste to výstižně.“

„Proč jsme tady sami, pane Stirlingu? K čemu všechny ty okolky?“

Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu a prohlásil. „Chtěl bych, abyste řekla, že to nejsou předkové Bouvierů, i kdyby byli.“ Když to říkal, obrátil ke mně pohled. Sledoval můj výraz.

Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Nebudu kvůli vám lhát.“

„Umíte přimět zombie, aby lhaly?“

„Mrtví jsou velice čestní, pane Stirlingu. Ti nelžou.“

Přistoupil ke mně s nesmírně vážným výrazem. „Závisí na vás celá moje budoucnost, slečno Blakeová.“

„Ne, pane Stirlingu, vaše budoucnost závisí na těch mrtvých u vašich nohou. Rozhodne o ní to, co vyjde z jejich úst.“

Přikývl. „I kdyby to nemělo být fér.“

„Fér nefér, taková je pravda.“

Znovu přikývl. Z jeho obličeje se vytratilo světlo, jako kdyby někdo vypnul proud. Vrásky v jeho obličeji byly najednou výraznější. Během pár vteřin zestárl o deset let. Když na mě znovu pohlédl, měl v pozoruhodných očích zoufalství.

„Dám vám podíl ze zisku, slečno Blakeová. Za pár let můžete být miliardářka.“

„Vaše úplatky na mě neplatí.“

„Já věděl, že to nezabere, už pár minut poté, co jsme se setkali, ale zkusit jsem to musel.“

„Vy vážně věříte, že to je rodinný hřbitov Bouvierů, že ano?“ zeptala jsem se.

Zhluboka se nadechl a poodešel ode mě, aby se rozhlédl po lesích. Neměl v úmyslu mi na otázku odpovědět, ale to ani nemusel. Kdyby si nemyslel, že je to v háji, nebyl by takhle zoufalý.

„Proč to Bouvierovi nechtějí prodat?“

Znovu na mě pohlédl. „To nevím.“

„Podívejte, Stirlingu, jsme tady jenom sami dva, nejsou tu svědci, není na koho dělat dojem. Vy víte, proč to nechtějí prodat. Tak mi to prostě řekněte.“

„Já to nevím, slečno Blakeová,“ trval na svém.

„Vy jste posedlý dohledem, nad čím se jenom dá, pane Stirlingu. Kontroloval jste každý detail obchodu. Osobně jste sledoval, aby nad každým ‚i‘ byla tečka a aby každé ‚t‘ bylo přeškrtnuté. Je to vaše dítě. O Bouvierech a jejich problémech víte úplně všecko. Řekněte mi to.“

Jenom se na mě díval. Jeho světlé oči byly průhledné a prázdné jako okno, za kterým nikdo není. Ví to, ale neřekne mi to. Proč?

„Co *víte* o Bouvierových?“

„Místní si myslí, že to jsou čarodějnice. Trošku předpovídají budoucnost a provozují neškodná kouzla.“ Na tom, jak to řekl, bylo něco příliš ledabylého, bylo to příliš pohotové. Zatoužila jsem setkat se s Bouvierovými osobně.

„Jsou v kouzlení dobří?“ zajímala jsem se.

„Jak to mám asi vědět?“

Pokrčila jsem rameny. „Jenom jsem zvědavá. Existuje nějaký důvod, proč to musí být na tomhle kopci?“

„Podívejte se na to.“ Rozpřáhl paže. „Je to dokonalé. Naprosto dokonalé.“

„Je to nádherný výhled,“ řekla jsem. „Ale nebyl by výhled stejně krásný z támhletoho vrcholku? Proč musíte mít zrovna tenhle? Proč jste musel mít kopec Bouvierových?“

Ramena mu poklesla; pak se narovnal a ostře si mě změřil. „Chtěl jsem tuhle zemi a získal jsem ji.“

„Máte ji. Ale jde o to, Raymonde, jestli si ji dokážete udržet.“

„Jestli mi nechcete pomoci, tak mlčte. A neříkejte mi Raymonde.“

Otevřela jsem pusu, abych mu něco odpověděla, ale zabzučel mi pager. Vyhrabala jsem ho zpod kombinézy a podívala se na číslo. „Do háje,“ řekla jsem.

„Co se stalo?“

„Mám na pageru policii. Musím k telefonu.“

Zamračil se na mě. „Proč by vás sháněla policie?“

Protože jsem známá firma. „Jsem zákonná popravčí upírů pro oblast tří států. Pracuji s Místním Oddělením pro Supernaturální Trestné činy.“

Upřeně se na mě zahleděl. „Překvapujete mě, slečno Blakeová. Tohle mnoho lidí nedělá.“

„Potřebuji najít telefon.“

„Pod tímhle zatraceným kopcem mám přenosný a nějaké baterie.“

„Výborně. Jestli můžete, já jsem připravená vyrazit dolů.“

Ještě naposledy se otočil a vnímal ten dech beroucí pohled za miliardy dolarů. „Ano, jsem připravený jít dolů.“

Byla to zajímavá volba slov. Dalo by se říct freudovské přeřeknutí. Stirling po téhle půdě toužil z nějakého zvráceného důvodu. Možná proto, že mu řekli, že ji nemůže mít. Někteří lidé jsou takoví. Čím víc je odmítáte, tím víc vás chtějí. Připomnělo mi to jednoho pána upírů z mého okolí.

Dneska večer si to tu budu muset projít a navštívit mrtvé. Probudím je nejspíš až zítra v noci. Jestli je policejní věc hodně urgentní, může to trvat ještě déle. Doufám, že to naléhavé není. Naléhavé většinou znamená mrtvoly. A když jsou v tom stvůry, není to nikdy jenom jeden mrtvý. Tak či onak, smrt se násobí.

5.

Vrátili jsme se do údolí. Stavební dělníci byli pryč až na předáka Beaua. Slečna Harrisonová a Bayard stáli kousek od helikoptéry a jako by se krčili před divočinou. Larry s pilotem stáli kousek stranou, kouřili a sdíleli přátelství všech lidí, kteří jsou rozhodnutí nechat své plíce zčernat.

Stirling k nim kráčel už zase pevným a sebejistým krokem. Své pochyby zanechal na vrcholku hory, nebo to tak aspoň vypadalo. Už zase to byl nepřístupný starší společník. Nejdůležitější je dojem.

„Bayarde, dones telefon. Slečna Blakeová ho potřebuje.“

Bayard sebou vyděšeně trhl, jako kdyby byl přistižen při něčem, co by neměl dělat. Slečna Harrisonová se trochu rděla. Není tu ve vzduchu milostný románek? A to se nesmí? Žádné bratříčkování mezi poskoky.

Bayard pospíchal prachem k poslednímu autu. Vytáhl něco, co vypadalo jako malý tlumok z černé kůže s popruhem. Vzal si telefon a podal mi ho. Vypadal jako vysílačka s anténou.

Larry páchnoucí kouřem došel k nám. „Co se děje?“

„Pager.“

„Bert?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Policie.“ Trošku jsem poodešla od celé skupinky. Larry měl dost slušnosti, že zůstal vzadu, i když by nemusel. Vytočila jsem Dolphovo číslo. Detektiv seržant Rudolf Storr je velitel Místního Oddělení pro Supernaturální Trestné činy.

Zvedl to při druhém zazvonění. „Anito?“

„Jo, Dolphe, to jsem já. Co se stalo?“

„Tři mrtvá těla.“

„Tři? A kurva,“ komentovala jsem to.

„Jo,“ přisvědčil.

„Nemůžu se tam dostat hned, Dolphe.“

„Ale jo, můžeš,“ odpověděl.

V jeho hlase bylo něco divného. „Co to má znamenat?“

„Oběti jsou od tebe blízko.“

„U Bransonu?“

„Pětadvacet minut východně od Bransonu,“ řekl.

„Ale já jsem šedesát kilometrů od Bransonu uprostřed zatracené divočiny.“

„Tohle je celé divočina,“ upozornil mě Dolph.

„Letíte tam?“ chtěla jsem vědět.

„Ne, máme ve městě oběť nějakého upíra.“

„Proboha, ti ostatní tři jsou také oběti upíra?“

„Myslím, že ne,“ řekl.

„Co znamená, myslím, že ne?“ zeptala jsem se.

„Tohle spadá pod Dálniční policii státu Missouri. Vyšetřování vede seržantka Freemontová. Myslí si, že to nebyl upír, protože těla jsou rozřezaná. A kusy mrtvol chybí. Musel jsem dlouho opatrně lavírovat, než jsem z ní dostal aspoň tohle. Seržantka Freemontová si myslí, že MOST přijde a připraví ji o všechnu slávu. Největší strach měla z našeho miláčka královny zombií, která vždycky obsadí titulky.“

„Nejvíc mi z toho vadí ten miláček,“ řekla jsem. „Ta tedy musí být okouzlující.“

„Vsadím se, že osobně bude okouzlující ještě víc,“ poznamenal Dolph.

„A já se s ní mám sejít?“

„Když jsem jí dal na výběr mezi tím, že tam později přijede většina jednotky, nebo že tam hned dorazíš ty, vybrala si tebe. Myslím, že tě samotnou bez naší podpory považuje za menší zlo.“

„Je fajn být pro změnu menší zlo,“ řekla jsem.

„Třeba bys mohla povýšit,“ upozornil mě Dolph. „Zatím tě moc dobře nezná.“

„Díky za výraz důvěry. Jenom si chci ověřit, jestli to správně chápu. Nikdo z vás na místo činu nepřijede?“

„Zatím ne. Sama víš, jak je nás málo, dokud se Zerbrowski nevrátí do služby.“

„Co si Dálniční policie státu Missouri myslí o tom, že jim má s vyšetřováním vraždy pomáhat civilista?“

„Dal jsem jim jasně najevo, že jsi velice důležitý člen mojí jednotky.“

„Díky za kompliment, ale pořád nemám odznak, který bych mohla vytáhnout.“

„Budeš ho mít, jestli nový federální zákon vstoupí v platnost,“ uklidňoval mě Dolph.

„Ani mi to nepřipomínej.“

„Ty nechceš být federální šerif?“ Měl velice milý hlas. Ale ne, pobavený.

„Souhlasila bych, že nám mají dát licenci, ale dát nám statut federálního šerifa je pitomost.“

„Ty si s tím poradíš.“

„A kdo ještě? John Burke se zákonnou mocí? Dej mi pokoj.“

„Ještě to neprošlo. Pro-upíří lobby je silná.“

„Kéž by. Pokud nezruší soudní příkazy k popravě, zabíjení upírů to nijak neusnadní. A to neudělají. Už můžu popravovat upíry mimo stát. Nepotřebuji k tomu žádný smradlavý odznak.“

Dolph se rozesmál. „Když budeš mít potíže, zakřič.“

„Mně se to vážně nelíbí, Dolphe. Mám tady vyšetřovat vraždu bez jakéhokoli oficiálního postavení.“

„Takže potřebuješ odznak.“ Slyšela jsem, jak si povzdechl. „Podívej, Anito, nenechal bych tě v tom samotnou, kdybychom neměli vlastních problémů nad hlavu. Máme tu mrtvolu. Až budu moci, někoho ti tam pošlu. Sakra, jak bych byl rád, kdyby ses mohla přijet podívat i na tu naši mrtvolu. Jsi náš místní expert na stvůry.“

„Řekni mi něco bližšího a já zkusím hádat.“

„Muž, těsně po dvacítce, posmrtná ztuhlost nenastala.“

„Kde je tělo?“

„V jeho bytě.“

„Jak to, že jste se tam dostali tak rychle?“

„Soused slyšel hádku a zavolal 911. Oni zavolali nám.“

„Řekni mi jeho jméno.“

„Fredrick Michael Summers, Freddy Summers.“

„Má na těle starší upíří kousance? Zahojené kousance?“

„Jo, docela dost. Vypadá jako jehelníček. Jak to víš?“

„Jaké je základní pravidlo při vyšetřování vraždy?“ zeptala jsem se. „Prověřit nejbližší. Jestli měl upíří milenku, musí tam být zahojené kousance. Čím je jich víc, tím déle vztah trval. Žádný upír nemůže oběť kousnout víc než třikrát za měsíc, aniž by riskoval, že ji zabije a

probudí z mrtvých jako upíra. Je možné, aby někoho kouslo víc upírů, ale to by byl Freddy na upírech závislý. Zeptejte se sousedů, jestli tam v noci chodilo hodně různých kluků nebo holek.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že by upír mohl být pro někoho nejbližší,“ řekl Dolph.

„Podle zákona jsou to lidé. A to znamená, že i oni mají své blízké.“

„Ověřím rozestup kousanců,“ řekl Dolph. „Jestli patří jednomu upírovi, je to milenka; jestli různým, tak náš hoch dělal grupáč.“

„Doufám, že je to milenka,“ řekla jsem. „Jestli to všechno byl jeden upír, mohl by ještě vstát z mrtvých.“

„Většina upírů si dává pozor, aby prořízli hrdlo nebo s sebou odnesli hlavu,“ řekl.

„Nezdá se, že by to bylo plánované. Třeba je to zločin z vášně.“

„Možná. Freemontová na tebe čeká s mrtvolami. Dychtivě očekává tvoji expertizu.“

„To určitě.“

„Hlavně Freemontovou moc neponižuj, Anito.“

„Já si nic nezačnu, Dolphe.“

„Buď zdvořilá,“ vychovával mě.

„To jsem vždycky,“ řekla jsem nejlaskavějším hlasem.

Povzdechl si. „Pokus se nezapomínat na to, že státní možná nikdy neviděli mrtvé s odřezanými kusy těl.“

Teď jsem si vzdychla zase já. „Budu hodná, čestné skautské. Jak se tam dostanu?“ Z kapsy kombinézy jsem vytáhla malý notýsek s tužkou zastrčenou do spirály. Právě kvůli takovým příležitostem jsem s sebou bloky začala nosit.

Sdělil mi všechno, co mu řekla Freemontová. „Jestli ti na místě činu bude cokoli podezřelého, ničeho se nedotýkej a já se ti tam pokusím někoho poslat. Jinak prohlédni oběti, sděl státním poldům svůj názor a nech je dělat jejich práci.“

„Ty si vážně myslíš, že by mi Freemontová dovolila zavřít jí krám a nutit ji, aby počkala na MOST?“

Na chviličku se odmlčel; pak řekl, „Udělej, co bude v tvých silách, Anito. A kdybychom mohli něco udělat odsud, tak zavolej.“

„No jasně.“

„Já bych u vraždy měl radši tebe než spoustu poldů, které znám,“ řekl Dolph.

To byla od Dolpha hodně velká poklona. A to je poslední opravdový policista na světě. „Díky, Dolphe.“

Ale mluvila jsem do vzduchu. Dolph už zavěsil. Tohle dělá pokaždé. Stiskla jsem tlačítko, vypnula telefon a chviličku jenom stála na místě.

Vůbec se mi nelíbí, že mám být na neznámém území s neznámými policisty a částečně sežranými oběťmi. To, že pracuju s útvarem pro boj s nadpřirozenem, mi dodávalo legitimitu. Dokonce jsem na místě činu říkala: „Patřím k útvaru.“ Mám malou legitimaci s klipsnou, kterou si připínám na šaty. Není to policejní odznak, ale vypadá oficiálně. Jenže předstírat něco na domácí půdě, kde můžu utíkat za Dolphem, kdybych kvůli tomu měla potíže, to je jedna věc; ale tam venku a bez podpory, to bude jiná.

Zavrtěla jsem hlavou. Teoreticky bych mohla jít na kteroukoli policejní stanici v zemi a požadovat pomoc, nebo se bez vyzvání zapojit do libovolného případu. Teoreticky. Ve skutečném světě se to poldům nelíbí. Byla bych asi tak vítaná jako mokrý pes v mrazivé noci. Nejsem ani federál, ani místní a v celé zemi není popravčích upírů s licencí ani tucet. Dokázala bych nás vyjmenovat osm; a to jsou dva v penzi.

Většina z nich se specializuje na upíry. Já jsem jedna z mála, která přijímá i jiné popravy. Mluví se o tom, že nový zákon má být tak široký, aby zahrnul všechny nadpřirozené bytosti. Většina popravčích upírů na to nebude mít znalosti. Neexistuje formální výuka. Já mám diplom z nadpřirozené biologie, ale to není obvyklé. Většinu divokých lykantropů, trolů příležitostně zasažených šílenstvím a dalších, daleko nebezpečnějších bestií zabíjejí jenom lovci odměn. Ale nový zákon lovcům odměn nedává žádné zvláštní pravomoci. Většina popravčích upírů pracuje striktně v mezích zákona. Nebo možná o nás jenom líp píšou noviny.

Celé roky jsem volala, že upíři jsou stvůry. Ale dokud před pár týdny nenapadli dceru nějakého senátora, nikdo ani nehnul prstem. A teď najednou to má ohromnou publicitu. Poslušná upíří komunita doručila údajného útočníka v pytli k senátorovým dveřím. Hlavu a trup mu nechali nedotčené, což znamená, že je sice bez rukou a nohou, ale nezemře. K útoku se přiznal. Není mrtvý dlouho a nechal se na rande unést stejně jako kterýkoli jiný jednadvacetiletý muž, jemuž v žilách proudí rudá krev.

Popravu vykonal místní kat, Gerald Mallory. Bydlí ve Washingtonu D. C. Už mu musí být přes šedesát. Pořád používá kolík a kladivo. Věřili byste tomu?

Trochu se diskutovalo o tom, že by se upírům řezaly paže a nohy, což by nám dovolilo udržet je ve vězení. To bylo vetováno jako krutý a neobvyklý trest. A také by to nefungovalo, aspoň ne u hodně starých upírů. To, co je na nich nebezpečné, nejsou jejich těla.

Já navíc nevěřím na mučení. A jestli není mučení uříznout někomu ruce a nohy a strčit ho na celou věčnost do krabičky, tak potom nevím, co to je.

Vrátila jsem se ke skupince a předala telefon Bayardovi. „Doufám, že nemáte špatné zprávy," řekl.

„Ne přímo," odpověděla jsem.

Zatvářil se zmateně. U Lionela nic neobvyklého.

Promluvila jsem na Stirlinga. „Musím jet na místo činu nedaleko odsud. Můžu si tady někde najmout auto?"

Zavrtěl hlavou. „Řekl jsem, že po dobu pobytu tu budete mít auto s řidičem. Myslím to vážně."

„Díky. Ale s tím řidičem nevím. Je to místo činu a oni nestojí o to, aby se tam motali civilové."

„Tak tedy auto bez řidiče. Lioneli, dohlédni na to, aby slečna Blakeová dostala všechno, co bude potřebovat."

„Ano, pane."

„Sejdeme se zde po setmění, slečno Blakeová."

„Pokud to bude možné, budu tady už za soumraku, pane Stirlingu, ale policejní záležitosti mají přednost."

Přísně na mě pohlédl. „Vy pracujete pro mě, slečno Blakeová."

„Ano, ale jsem také zákonná popravčí upírů. Spolupráce s místní policií má přednost."

„Takže jde o popravu nějakého upíra?"

„Nesmím nikomu sdělovat policejní informace," řekla jsem. Ale už jsem se proklínala. Tím, že jsem použila slovo „upír", jsem spustila šeptandu, která bude sílit. Zatraceně.

„Nemůžu opustit vyšetřování jenom kvůli tomu, abych se podívala na váš kopec. Přijedu sem hned, jak to bude možné. Určitě si mrtvé před úsvitem prohlédnu, takže vlastně žádný čas neztratíte."

Nelíbilo se mu to, ale přešel to. „Dobrá, slečno Blakeová. Počkám na vás, i kdyby to mělo trvat celou noc. Zajímá mě, co budete dělat. Ještě nikdy jsem probouzení zombií neviděl."

„Dneska mrtvé probouzet nebudu, pane Stirlingu. Už jsme to probírali."

„No ovšem." Jenom na mě hleděl. Z nějakého důvodu nebylo snadné vydržet pohled jeho světlých očí. Přinutila jsem se pohlédnout mu do očí a neuhnout, ale stálo mě to úsilí. Bylo to, jako kdyby stál o to, abych něco udělala, a pokoušel se mě k tomu přinutit pohledem jako upíři. Ale upír nebyl ani trochu.

Zamžikal a beze slova odešel. Slečna Harrisonová se za ním po nerovné půdě kolébala na vysokých podpatcích. Beau na mě kývl a následoval je. Počítám, že všichni přijeli stejným autem. Nebo je možná Beau Stirlingův řidič. To musí být příjemná práce.

„Zaletíme s vámi do hotelu, kde jsme vám objednali pokoje. Můžete si vybalit a já vám tam dovezu auto," řekl Bayard.

„Žádné vybalování, jenom auto. Místo vraždy stárne rychle," odpověděla jsem.

Přikývl. „Jak si přejete. Jakmile nastoupíte do vrtulníku, vyrazíme."

Až když jsem si svlékla kombinézu a zase je obě i s tou Larryho zabalila, došlo mi, že jsem mohla jet s panem Stirlingem. Mohla jsem odsud odjet, a ne letět. Do prdele.

6.

Bayard nám dovezl černý džíp s černými skly a více klaksony, než bych si dokázala představit. Čekala bych, že mě naloží do cadillacu nebo něčeho stejně hloupého. Bayard mi předal klíče s poznámkou: „Některé cesty tu dokonce nejsou ani dlážděné. Myslel jsem, že byste mohla potřebovat něco bytelnějšího než obyčejné auto."

Odolala jsem nutkání poplácat ho po hlavě a pochválit: „Hodný poskok." Ale že vybral sakra dobře. Třeba to jednou nakonec dotáhne na skutečného společníka.

Stromy přes cestu vrhaly dlouhé úzké stíny. V údolích mezi kopci sluneční světlo změklo na podvečerní opar. Za tmy bychom mohli být zase na hřbitově.

Ano, my. Vedle mě seděl Larry v zmačkaném modrém obleku. Policistům jeho levný oblek vadit nebude. Naproti tomu nad mým oblečením se možná zdvihne pár obočí. V zapadákově moc policistek nebývá. A ještě míň nosí krátké červené sukně. Vážně jsem začínala litovat toho, jak jsem oblečená. Necítím se jistě: Kdo, já?

Larryho obličej zářil vzrušením. Oči se mu blýskaly jako malému děcku o Vánocích. Bubnoval si prsty o opěrku. Nervozita.

„Jak se cítíš?"

„Nikdy jsem nebyl na místě vraždy," svěřil se.

„Všecko je jednou poprvé."

„Děkuju, žes mi dovolila jet taky."

„Hlavně nezapomeň na pravidla."

Rozesmál se. „Na nic nesahej. Nešlapej do krve. Nemluv, když nejsi tázán." Zamračil se. „A proč to poslední? Těm ostatním rozumím, ale proč nemám mluvit?"

„Já jsem člen Místního Oddělení pro Supernaturální Trestné činy. Ty ne. Jestli tam budeš obcházet a hlasitě se divit a žasnout, mohli by to zjistit."

„Neudělám ti ostudu." Vypadal dotčeně; pak ho něco napadlo. „Vydáváme se za policejní důstojníky?"

„Ne. Opakuj si, Jsem člen Místního Oddělení pro Supernaturální Trestné činy. Jsem člen Místního Oddělení pro Supernaturální Trestné činy. Jsem člen Místního Oddělení pro Supernaturální Trestné činy.“

„Já přeci nejsem,“ řekl.

„Proto nechci, abys mluvil.“

„Aha,“ řekl. Opřel se do sedadla a jeho nadšení trochu polevilo. „Vlastně jsem nikdy čerstvou mrtvolu neviděl.“

„Probouzíš mrtvé k životu, Larry. Mrtvoly vidíš neustále.“

„To je ale něco jiného, Anito.“ Řekl to nevrle.

Pohlédla jsem na něho. Sesunul se na sedadle tak hluboko dolů, jak mu bezpečnostní pás dovolil, ruce měl založené na hrudi. Byli jsme na vrcholu kopce. Sluneční paprsky vybuchly v jeho oranžových vlasech. Ve chvíli, kdy jsme přejížděli ze světla do stínu, měl modré oči na chvilku průzračné. Vypadal navztekaně a vzdorovitě.

„Už jsi někdy viděl někoho mrtvého kromě pohřbu nebo čerstvě probuzené zombie?“

Na okamžik se odmlčel. Soustředila jsem se na řízení a džípem se rozhostilo ticho. Ale to mlčení bylo příjemné, alespoň mně.

„Ne,“ řekl nakonec. Měl hlas jako malý kluk, kterému řekli, že nesmí ven.

„Mně to s čerstvými mrtvolami taky pokaždé nejde,“ řekla jsem.

Jakoby kradmo se na mě podíval. „Jak to myslíš?“

Teď jsem se zase schoulila na sedadle já. Ale přemohla jsem to a posadila se zpříma. „Jednou jsem zavražděného pozvracela.“ I když jsem to vyklopila hodně rychle, pořád to bylo trapné.

Larry se posadil rovně a široce se zašklebil. „Říkáš mi to, abych se cítil líp.“

„Povídala bych ti o sobě něco takového, kdyby to nebyla pravda?“

„Ty jsi vážně na místě činu pozvracela mrtvolu?“

„Neměl bys z toho mít takovou radost,“ řekla jsem.

Řehonil se. Přísahám, že se řehtal. „Myslím, že já mrtvolu nepozvracím.“

Pokrčila jsem rameny. „Tři mrtvá těla, některé části chybějí. Neslibuj něco, co nemůžeš dodržet.“

Polkl tak hlasitě, že jsem to zaslechla. „Jak to myslíš, že jim části chybějí?“

„To uvidíme,“ řekla jsem. „Ty tohle nemáš v popisu práce, Larry. Mě za to, že poldům pomáhám, platí; ale tebe ne.“

„Bude to ošklivé?“ Hlas měl tichý a nejistý.

Naporcovaná těla. Dělá si srandu? „To nemůžu vědět, dokud nebudeme na místě.“

„Co si ale myslíš?“ Velice vážně na mě hleděl.

Podívala jsem se na cestu a pak zase na Larryho. Tvářil se nesmírně vážně. Jako příbuzný, který chce po doktorovi, aby mu řekl pravdu. Když je tak odvážný, nemusím mu nic zatajovat. „Jo, bude to hnusný."

7.

Bylo to hnusný. Larrymu se podařilo odpotácet se z místa činu, ještě než začal zvracet. Jediná útěcha, kterou jsem mu mohla nabídnout, bylo to, že nebyl jediný. I někteří z policistů byli hodně zelení. Já jsem zatím nezvracela, ale schovávala jsem si to jako možnost na později.

Mrtvá těla ležela v malé úžlabině kousek od úpatí nějakého kopce. Na zemi byla vrstva listí hluboká až po kolena. V lese je nikdo nehrabe. Po období sucha se listí pod nohama měnilo v jemnou nepříjemnou drť. Úžlabinu lemovaly holé stromy a keře se šlahouny větví jako tenké hnědé biče. Jakmile listy vyraší, bude prohlubeň ze všech stran skryta.

Mrtvola nejblíž ke mně byl světlovlasý kluk s vlasy tak krátkými, že připomínal prototyp rváče. Oční důlky měl plné krve a ta mu stékala dolů po tváři. S obličejem nebylo v pořádku ještě něco kromě očí, ale já nějak nedokázala přijít na to co. Klekla jsem si do suchého listí a byla moc ráda, že nohavice kombinézy chrání punčocháče před listím i krví. Po obou stranách chlapcovy hlavy utvořila krev kaluže a vsákla do listí. Zaschla na kaštanově hnědou lepkavou hmotu. Vypadalo to, jako kdyby oči mladíka ronily tmavé slzy.

Špičkou prstu v rukavici jsem se dotkla blonďákovy brady. Třaslavě se pohnula, jako by v ní nebyly kosti. To by brada dělat neměla.

Těžce jsem polkla a snažila se mělce dýchat. Byla jsem ráda, že je ještě jaro. Kdyby tu mrtvoly takhle dlouho ležely v plném letním vedru, byly by pořádně vyzrálé. Chladné počasí je požehnání.

Opřela jsem se rukama do listí a ohnula se v pase, jako kdybych se hodně nemotorně snažila dělat kliky. Chtěla jsem se mrtvému podívat pod bradu, aniž bych tělem znovu pohnula. Tam, skoro zakrytý krví, byl na krku otvor. Bodnutí širší než moje roztažená dlaň. Už jsem viděla řezné rány i stopy drápů, které vypadaly podobně, ale na nůž bylo zranění příliš široké a na drápy příliš čisté. A kromě toho, kdo má tak ohromný dráp? Vypadalo to, jako kdyby blonďákovi pod bradu někdo vrazil velikou čepel tak blízko k přední straně obličeje, že mu to zevnitř hlavy odřízlo oční bulvy. Proto mu oči krvácely, ale vypadaly netknuté. Ten meč blondýnovi málem oddělil obličej od lebky.

Přejela jsem prsty po kratičkých světlých vlasech a objevila jsem to, co jsem hledala. Špička meče, nebo co to bylo, nad čelem vyjela ven. Potom ji někdo vytáhl a blonďák spadl do listí. Pokud nebyl hned mrtvý, zcela jistě už umíral.

Nohy od kyčlí dolů mu scházely. Tam, kde byly odděleny, nebyla skoro žádná krev. Byly odříznuty až po jeho smrti. Slabá útěcha. Umřel poměrně rychle a nemučili ho. Jsou horší způsoby.

Klekla jsem si k pahýlům jeho nohou. Levá kost byla hladce oddělena jednou ranou. Pravá se rozštípla, jako kdyby meč dopadl zleva, levou nohu hladce přesekl, ale pravou zasáhl jenom částečně. Na oddělení pravé nohy byla potřeba druhá rána.

Proč někdo odnáší nohy? Jako trofej? Možná. Sérioví vrazi si berou trofeje: oblečení, osobní věci i tělesné součásti. Takže snad památka?

Oba zbývající chlapci byli menší, ani jeden z nich neměl víc než metr a půl. Mohli být mladší, ale nemuseli. Byli malí, tmavovlasí a štíhlí. Možná ti kluci, co jsou spíš roztomilí než hezcí, ale to se po pravdě říct nedalo.

Jeden z nich ležel na zádech skoro přesně naproti blonďákovi. Jedno jeho oko, skelné a nehybné, zíralo k nebi a stejně neskutečným pohledem jako oči nějakého vycpaného zvířete. Zbytek obličeje měl rozrytý dvěma hlubokými brázdami, jako by špička meče projela sem a tam jako facka hřbetem ruky. Třetí rána mu přeťala krk. Byla to neuvěřitelně čistá rána; to byly všechny. Ten zatracený meč, nebo co to je, byl nemožně ostrý. Ale bylo v tom víc než jenom skvělá čepel. Žádný člověk nemohl být dost rychlý, aby je všechny zabil bez boje. Ale většina bestií, které lidi zabíjejí, by si na to nevzala zbraň.

Spousta tvorů nás rozpáře drápy nebo sežere zaživa, ale seznam nadpřirozených bytostí, které vás rozsekají zbraní, je hodně krátký. Trol by mohl vytrhnout strom a umlátit vás k smrti, ale čepel by nepoužil. A tenhle tvor nejen že použil meč, což není obvyklá zbraň, ale docela to s ním uměl.

Zranění ve tváři chlapce nezabily. Proč ti další dva neutekli? A jestli nejdřív zemřel blonďák, proč neutekl tenhle? Nikdo není tak rychlý, aby dokázal mečem zabít tři skoro dospělé chlapce, než by se některý z nich stačil dát na útěk. Tohle nebyly uspěchané rány. Ať už to byl kdokoli, nebo snad cokoli, dával si se zabíjením na čas. Ale všichni se chovali, jako by útok nečekali.

Chlapec padl na záda do listí a rukama si svíral hrdlo. Listí bylo odhrnuté na místech, kde do něj kopal nohama. Zlehka jsem se nadechla. Nechtělo se mi prohlížet jeho rány, ale v hlavě se mi vynořovala odporná představa.

Klekla jsem si a přejela po ráně na krku prsty. Okraje kůže byly dokonale hladké. Ale pořád ještě to bylo lidské tělo, lidská kůže a krev

zaschlá na lepivou kaši. Ztěžka jsem polkla, zavřela oči a pátrala prsty po tom, co jsem si myslela, že najdu. Okraj rány měl i druhou hranu, začínala asi uprostřed. Otevřela jsem oči a přejížděla po dvojité ráně konečky prstů. Očima jsem to pořád neviděla. Na to tu bylo příliš mnoho krve. Jakmile se rána vyčistí, mohli byste si toho všimnout, ale ne tady a takhle. Krk byl zasažen dvakrát a hluboko. Jedna rána by na zabití stačila. Tak proč dvakrát. Protože na krku něco schovávali.

Možná stopy tesáků? Kdyby ho zabil upír, vysvětlovalo by to, proč se nepokusil odplížit. Jenom tu ležel v listí a kopal do země, dokud neumřel.

Pohlédla jsem na posledního mladíka. Ležel schoulený na pravém boku. Pod sebou měl kalužkrve. Byl tak rozsekaný, že se mé oči nejdřív vzpíraly vzít na vědomí, co vlastně vidí. Chtěla jsem odvrátit zrak, dokud můj mozek nesrovná s očima krok, ale neudělala jsem to.

Tam, kde měl být jeho obličej, byla rozrytá zející díra. Tomuhle chlapci udělal útočník totéž co blondýnovi, ale byl daleko důkladnější. Přední část lebky byla oddělena. Rozhlédla jsem se kolem a hledala v listí kousky masa a kostí, ale nic jsem neviděla. Takže jsem musela obrátit zrak zpátky k mrtvému. Teď už jsem věděla, co mám před sebou. Dokud jsem to netušila, cítila jsem se líp.

Zadní část lebky byla jako nějaká příšerná nádoba plná čerstvé a sražené krve, ale mozek byl pryč. Čepel podélně otevřela hrudník a břicho. Vnitřnosti se vyvalily ven jako hustá gumovitá hmota. To, co jsem považovala za jeho žaludek, se vyřinulo z rány jako polonafouknutý míč. Levá noha byla v kyčli odseknutá. Zubaté cáry jeho džínsů se přilepily k ráně jako okvětní lístky neotevřené květiny. Levá ruka byla oddělena těsně pod loktem. Pažní kost byla zčernalá zaschlou krví a trčela vzhůru v podivném úhlu, jako by celá paže byla zlomená v rameni a nepohyblivá. Tohle bylo ještě brutálnější. Že by se tenhle trochu bránil?

Očima jsem letmo pohlédla na jeho obličej. Nejraději bych se tam nedívala, ale vlastně jsem ho ještě pořádně neprohlédla. Oddělit něčí tvář je děsivě osobní. Kdyby bylo v lidských schopnostech tohle všechno provést, řekla bych, prověřte nejbližší a nejmilejší. Vždycky platí, že obličej vám může odseknout jenom člověk, který vás miluje. Naznačuje to vášeň, kterou k vám nikdo cizí necítí. Jedinou výjimkou jsou sérioví vrazi. Funguje tu patologie, kvůli níž oběť může představovat někoho jiného. Někoho, ke komu vrah cítí intenzivní osobní emoci. Když rozsekají tvář někomu cizímu, symbolicky zničí řekněme osobu nenáviděného otce.

Jemné kůstky dutin toho hocha byly rozštípané, horní čelist scházela, takže tvář vypadala neúplná. Část spodní čelisti byla pořád na svém místě, ale u zadních stoliček byla přeseknutá. Krev z nějakého

důvodu nechala oba zuby čistě bílé. V jednom z nich byla plomba. Hleděla jsem na zmasakrovaný obličej. Zatím se mi docela dobře dařilo vnímat ho jenom jako maso, mrtvé maso. Ale mrtvé maso nemá dutiny ani nechodí k zubaři. Najednou to byl kluk v pubertě a možná ještě mladší. Odhadovala jsem to jenom podle výšky a předpokládaného věku těch ostatních. Možná že tenhle bez tváře byl jenom dítě, hodně vysoké dítě. Chlapec.

Jarní odpoledne okolo mě se zatočilo. Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, ale to byla chyba. Ucítila jsem silný pach vnitřností a mdlý pach krve. Po čtyřech jsem se plazila ke kraji prohlubně. Nikdy nezvracejte na oběti vraždy. Poldy to pořádně naštve.

Na vršku mírného svahu, kde byli shromážděni všichni policisté, jsem padla na kolena. Možná ani ne tak padla na kolena, jako se vrhla na zem. Zhluboka a očistně jsem se nadechovala chladného vzduchu. Pomohlo to. Tady nahoře vál mírný větřík a rozháněl zápach ve vzduchu. To pomohlo ještě víc.

Nade mnou stáli v hloučku poldové všech tvarů a velikostí. Nikdo dole u mrtvých nestrávil víc času, než nezbytně musel. O kus dál na cestě čekaly sanitky, ale všichni ostatní už měli práci hotovou. Mrtvoly byly natočeny na video a prozkoumány specialisty na zajištění místa činu. Všichni už byli hotoví, jenom já ne.

„Udělalo se vám zle, slečno Blakeová?“ Hlas patřil seržantce Freemontové z oddělení drog a boje proti zločinu. Hlas měla laskavý, ale pohrdavý. Rozuměla jsem tomu. Byly jsme jediné ženy na místě činu, což znamená, že musíme jednat s chlapy. K tomu musíte být drsnější než muži, silnější a lepší, jinak se to obrátí proti vám. Nebo s vámi zacházejí jako s holčičkou. Vsadila bych se, že seržantce Freemontové špatně nebylo. To by nepřipustila.

Znovu jsem se zhluboka nadechla a zase vydechla. Pohlédla jsem na ni. Ze země vypadala na svůj metr sedmdesát. Vlasy měla rovné, černé a zastřižené rovnou pod bradou. Konce se jí dole trošku kroutily a lemovaly obličej. Na sobě měla jasně žluté kalhoty, černý kabát a světle žlutou blůzu. Na levé ruce měla zlatý snubní prsten, ale ne zásnubní. Hluboké vrásky smíchu naznačovaly, že je jí přes čtyřicet, ale teď se neusmívala.

Znovu jsem polkla a snažila se necítit vzadu na jazyku ten pach. Zvedla jsem se na nohy. „Ne, seržantko Freemontová, nebudu zvracet.“ Byla jsem moc ráda, že je to pravda. Jen doufám, že mě nebude nutit, abych zase šla do prohlubně. Jestli se na ty mrtvoly znovu podívám, tak už se neudržím a svačinu vyhodím.

„Co to bylo?“ zeptala se. Neohlédla jsem se a nepodívala se směrem, kterým ukazovala. Dobře jsem věděla, co tam dole je.

Pokrčila jsem rameny. „To nevím.“

Hnědé oči měla neutrální a bez výrazu. Takové jsou oči dobrého poldy. Zamračila se. „Jak to myslíte, že nevíte? Vy jste údajně expert na stvůry."

Toho „údajně" jsem si nevšímala. Do obličeje mi neřekla, že jsem královna zombií; vlastně byla velice slušná a korektní, ale nebylo v tom žádné teplo. Vůbec jsem na ni neudělala dojem a svým klidným způsobem, pohledem nebo nepatrnou úklonou mi to dávala najevo. Abych na seržantku Freemontovou nějak zapůsobila, musela bych z klobouku vytáhnout pořádnou mrtvolu. A k tomu jsem se zatím ani nepřiblížila.

Přiblížil se k nám Larry. Jeho obličej měl barvu žlutozeleného papírového kapesníčku. Kontrastovala s jeho zrzavými vlasy. Oči měl rudě lemované od toho, jak při zvracení brečel. Když to je hodně silné, tečou vám někdy při zvracení slzy.

Neptala jsem se Larryho, jestli je v pohodě; odpověď byla až příliš zřejmá. Ale stál na nohou a chodil. Pokud neomdlí, bude mu dobře.

„Co po mně chcete, seržantko?" zeptala jsem se. Byla jsem víc než trpělivá. Podle sebe jsem byla navýsost smířlivá. Dolph by na mě byl pyšný a Bert by žasl.

Založila ruce na břiše. „Nechala jsem se od seržanta Storra přesvědčit, abych vás pustila na místo činu. Tvrdil, že jste výborná. Podle novin trošku zakouzlíte a na všechno přijdete. Nebo možná prostě dokážete probudit mrtvé a zeptat se jich, kdo je zabil."

Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla. K vysvětlení zločinů magii nikdy nepoužívám; využívám své vědomosti, ale kdybych jí to řekla, už bych se hájila. Freemontové nemusím nic dokazovat. „Nevěřte všemu, co čtete v novinách, seržantko Freemontová. A probuzení z mrtvých by u těchhle tří nefungovalo."

„To mi říkáte, že neumíte ani probouzet zombie?" Zavrtěla hlavou. „Jestli nám nemůžete pomoci, tak jděte domů, slečno Blakeová."

Letmo jsem mrkla na Larryho. Maličko pokrčil rameny. Pořád vypadal roztřeseně. Měla jsem pocit, že ještě nemá dost energie, aby mě upozornil, že se mám chovat slušně. Nebo je z Freemontové stejně otrávený jako já.

„Dokážu je jako zombie probudit, seržantko, ale na mluvení potřebujete funkční ústa a hlasivky."

„Mohli by to napsat," poznamenala Freemontová.

To není špatný nápad. Neměla bych o ní smýšlet tak příkře. Jestli je dobrá policistka, já trošku nepřátelství vydržím. Pokud se už nebudu muset podívat na další skupinu těl, jako jsou ta dole, vydržím spoustu nepřátelství.

„Snad, ale mrtví často po traumatické smrti rychle ztrácejí vyšší mozkové funkce. Nemusejí být schopni psát, a pokud ano, nemusejí vědět, kdo je zabil.“

„Ale viděli to,“ upozornil mě Larry. Hlas měl chraplavý, ale tiše si odkašlal do dlaně, aby to odstranil.

„Nikdo z nich se nepokusil utéct, Larry. Proč?“

„Proč se ptáte jeho?“ chtěla vědět Freemontová.

„Učí se,“ řekla jsem.

„Učí? Vy jste si k mému případu vraždy přivedla studenta?“

Přísně jsem si ji změřila. „Já vám neříkám, jak máte dělat svoji práci. Vy mi neříkejte, jak mám dělat tu svou.“

„Vy jste sakra neudělala zatím vůbec nic. Až na to, že váš asistent se vyzvracel do křoví.“

Po Larryho krku se šířil nezdravý ruměnec. Styděl se, i když mu bylo tak zle, že sotva stál na nohou.

„Larry nebyl jediný, kdo blinkal ve křoví, byl jenom jediný, kdo neměl odznak.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Tyhle pitomosti nemáme zapotřebí.“ Prošla jsem kolem Freemontové. „Pojď, Larry.“

Larry se vydal za mnou, poslouchal mě.

„Nestojím o to, aby se něco z toho dostalo do novin, slečno Blakeová. Jestli se toho chopí média, budu vědět, odkud to mají.“ Ještě nekřičela, ale její hlas se rozléhal.

Otočila jsem se. Ani já jsem neřvala, ale všichni mě slyšeli. „Máte tu neznámé nadpřirozené stvoření, které používá meč a je rychlejší než upír.“

Tváří se jí mihnul výraz, jako kdybych najednou přeci jenom udělala něco zajímavého. „Jak víte, že je rychlejší než upír?“

„Nikdo z těch kluků se nepokusil utéct. Všichni umřeli na místě. Buďto je rychlejší, nebo dokáže úžasně ovládat myšlenky.“

„Takže to není lykantrop?“

„Dokonce ani lykantropové nejsou takhle rychlí, a navíc nemají schopnost zatemnit člověku mozek. Kdyby sem s mečem přišel lykantrop, ti kluci by zaječeli a dali se na útěk. Byly by tu alespoň nějaké známky boje.“

Freemontová jenom stála a koukala. Měla sveřepý výraz, jako kdyby mě vážila a měřila. Pořád jsem jí nebyla příjemná, ale poslouchala mě.

„Já vám můžu pomoct, seržantko Freemontová. Můžu vám pomoci zjistit, co to udělalo, a snad ještě předtím, než to udělá znovu.“

Její klidná sebejistá maska se na chviličku na okrajích odchlípla. Kdybych se jí nedívala do neutrálních hnědých očí, uniklo by mi to.

„Do prdele,“ řekla jsem nahlas. Vracela jsem se k ní a ztišila hlas. „Tak takhle je to, že jo? Tohle nejsou první mrtví.“

Sklopila oči k zemi a pak mi s čelistí trošičku vysunutou dopředu pohlédla do očí. Už neměla netečný pohled; teď měla oči trochu vyděšené. Ne kvůli sobě, ale kvůli tomu, co udělala, nebo spíš neudělala.

„Státní dálniční policie si dokáže s vraždou poradit.“ Hlas teď měla nejmírnější za celou dobu.

„Kolik?“ zeptala jsem se.

„Předtím ještě dva. Párek puberťáků, chlapec s děvčetem. Nejspíš se muchlovali v lese.“ Hlas měla tichý, jakoby unavený.

„Co říkal patolog?“

„Máte pravdu,“ řekla. „Byla to nějaká čepel, pravděpodobně meč. Stvůry zbraně nepoužívají, slečno Blakeová. Myslela jsem si, že to byl bývalý kluk té dívky. Má sbírku starožitností z občanské války včetně mečů. Připadalo mi, že je to docela jasné.“

Přikývla jsem. „To zní logicky.“

„Žádný z jeho mečů ranám neodpovídal, ale předpokládala jsem, že vražednou zbraň někde zakopal. Nenapadlo mě…“ Odvrátila zrak a ruce tvrdě vrazila do kapes kalhot. Měla jsem strach, že látku protrhne. „Ty vraždy předtím vypadaly jinak. Byli zabiti první ranou; skrz hrudník přibodnutí k zemi. To by člověk udělat mohl.“ Znovu na mě pohlédla, jako by čekala, že s ní budu souhlasit. Souhlasila jsem.

„Byla ta těla kromě smrtící rány nějak poškozená?“

Přikývla. „Měli znetvořený obličej a jí scházela levá ruka. Ta, na které nosila prstýnek od svého bývalého kluka.“

„Měli prořízнuté hrdlo?“

Zamračila se a chvíli přemýšlela, pak přikývla. „Ona ano. Ale nebylo tam moc krve, jako by k tomu došlo až po její smrti.“

Teď jsem přikývla zase já. „Výborně.“

„Výborně?“ divil se Larry.

„Domnívám se, že proti sobě máte upíra, seržantko Freemontová.“

Oba se na mě zamračili. „Podívejte se, jaké části těla scházejí. Jednomu tělu byly posmrtně odděleny nohy. Femorální tepna je na stehně kousek od stydké kosti. Viděla jsem upíry, kteří z ní pijí krev raději než z krku. Usekněte nohy a nezbydou žádné stopy po zubech.“

„A co ti další dva?“ vyptávala se Freemontová.

„I ten menší hoch měl možná kousnutí. Jeho krk byl bezdůvodně proťatý dvakrát. Třeba to byl jen další projev násilí jako to zohavení obličeje. To nevím. Ale upír může sát krev i ze zápěstí nebo ohbí lokte. Všechny tyhle části těla scházejí.“

„Není tu i jeden mozek,“ upozornila Freemontová.

Larry se vedle mě trošku zakymácel. Přejel si rukou po zpoceném obličeji.

„Je ti dobře?“ zeptala jsem se.

Přikývl, protože svému hlasu nedůvěřoval. Statečný Larry.

„Jak nás lépe svést ze stopy než si odnést něco, co by upíra nezajímalo?“ řekla jsem.

„Jasně, to celkem dává smysl. Ale proč takhle? Tohle je…“ Široce rozpřáhla ruce a koukala na masakr. „To je blbost. Kdyby to byl člověk, řekla bych, že tu máme sériového vraha.“

„To třeba máme,“ řekla jsem tiše.

Freemontová se na mě zahleděla. „Jak to sakra myslíte?“

„I upír byl jednou člověk. Jenom to, že jste mrtvá, nevyřeší problémy, které jste měla zaživa. Jestli jste před smrtí byla násilnický psychopat, nezmění se to prostě tím, že jste po smrti.“

Freemontová na mě koukala, jako bych šílenec byla já. Myslím, že to bylo tím, že jí dělalo starosti slovo „mrtvá“. Jakmile byli její podezřelí mrtví, už to nebyli podezřelí. Zkusila jsem to znovu. „Řekněme, že Johny je sériový vrah. Stane se z něj upír. Proč by měl přestat být surový jen kvůli tomu, že je z něj upír? Proč by nebyl ještě nebezpečnější?“

„No proboha,“ zasténal Larry.

Freemontová se zhluboka nadechla nosem a pak pomalu vydechla. „Fajn, třeba máte pravdu. Neříkám, že určitě. Už jsem viděla fotky obětí upírů a ty se těmhle nepodobaly. Pokud ji ale máte, co byste ode mě potřebovala?“

„Fotky z prvního místa činu. A podívat se, kde se to stalo.“

„Pošlu vám složku do hotelu,“ řekla.

„Kde byla zabita ta dvojice?“

„Jen pár set metrů odsud.“

„Pojďme se tam podívat.“

„Pošlu tam s vámi strážníka,“ řekla.

„Tady je to poměrně malá oblast. Počítám, že jste to tu pročesali.“

„A pěkně hustým hřebenem. Ale upřímně řečeno, slečno Blakeová, nebyla jsem si jistá, co vlastně hledáme. A v tom listí a suchém počasí bylo skoro nemožné najít stopy.“

„Jo,“ řekla jsem. „Stopy by nám pomohly.“ Ohlédla jsem se, odkud jsem přišla. Výstupem do kopce bylo listí porušené. „Pokud je to upír…“

Freemontová mě přerušila. „Jak to myslíte, pokud?“

Pohlédla jsem jí do najednou vyčítavých očí. „Podívejte, seržantko, jestli je to upír, ovládá mysl líp než kterýkoli jiný. Nikdy jsem se ještě nesetkala s upírem ani s upířím vládcem, který by udržel tři osoby v tranzu, a přitom je zabíjel. Dokud jsem to tady neviděla, nebyla bych řekla, že to není možné.“

„Co jiného by to mohlo být?“ chtěl vědět Larry.

Pokrčila jsem rameny. „Myslím, že to je upír, ale kdybych tvrdila, že jsem si stoprocentně jistá, tak bych lhala. A já se snažím policii nelhat. Na kopci nemusejí být žádné stopy, i kdyby tu půda byla měkká, protože upír mohl přiletět."

„Jako netopýr?" zeptala se Freemontová.

„Ne, neproměňují se v netopýra, ale mohou…" Hledala jsem vhodné slovo, ale na žádné jsem nepřišla. „Dokáží levitovat, jako by létali. Viděla jsem to. Nedokážu to vysvětlit, ale viděla jsem to."

„Upír a sériový vrah." Zavrtěla hlavou a vrásky kolem úst se jí prohloubily. „Z toho budou federálové nadšení."

„To není legrace," upozornila jsem ji. „Našli jste ztracené části těla?"

„Ne, myslela jsem si, že jsou asi sežrané."

„Kdyby to tolik žralo, tak proč ne ještě víc? A jestli je to žere, proč tu nejsou žádné stopy zubů? Proč tu nejsou rozházené zbytky těl, něco jako drobečky?"

Sevřela ruce do pěstí. „Máte pravdu. Byl to upír. Dokonce i pitomý polda ví, že maso nejedí." Upřela na mě hnědé oči a byl v nich ohromný vztek. Ne přímo na mě, ale mohla bych být dobrý terč. Vrátila jsem jí pohled a nehnula ani brvou. Odvrátila zrak jako první. Třeba bych nebyla tak dobrý cíl.

„Nesnáším, když se na vyšetřování vraždy podílí civilista, ale vy jste si všimla věcí, které mi unikly. Buďto jste opravdu moc dobrá, nebo víte něco, co přede mnou tajíte."

Klidně bych jí mohla prostě říct, že dobře dělám svou práci, ale neudělala jsem to. Nestojím o to, aby si policie myslela, že zatajuji informace, když to není pravda. „Před normálním detektivem z oddělení vražd mám tu výhodu, že čekám, že to bude nestvůra. Nikdo mě nevolá, když je to obyčejné bodnutí nebo třeba rvačka. Netrávím moc času tím, že bych se snažila přijít na elegantní normální vysvětlení. To znamená, že si spousty teorií nemusím všímat."

Přikývla. „Tak fajn, jestli mi pomůžete tu stvůru chytit, je mi úplně fuk, čím se živíte."

„To ráda slyším," řekla jsem.

„Ale žádní reportéři a žádná média. Já tomu tady velím. Je to moje vyšetřování. Já rozhodnu, kdy to zveřejníme. Jasné?"

„Jasné."

Koukala na mě, jako by mi nevěřila. „Já to s tou publicitou myslím vážně, slečno Blakeová."

„Já s neúčastí médií nemám nejmenší problém, seržantko Freemontová. Mám to takhle radši."

„Na člověka, který nemá rád přítomnost médií, vám věnují spoustu pozornosti."

Pokrčila jsem rameny. „Podílím se výhradně na senzačních případech, detektive. Na případech, které se dobře vyjímají v novinách a dobře znějí ve zprávách. Sakra, já zabíjím upíry; to jsou potom titulky.“

„Hlavně abychom si rozuměly, slečno Blakeová.“

„Žádná média; to není tak těžké pochopit,“ prohlásila jsem.

Přikývla. „Pošlu s vámi někoho, aby vás odvedl na první místo činu. A postarám se, aby vám do hotelu doručili složku.“ Začala se otáčet.

„Seržantko Freemontová?“

Obrátila se zpátky, ale netvářila se přátelsky. „Co zase, slečno Blakeová? Už jste svou práci udělala.“

„Nemůžete postupovat jako u lidského sériového vraha.“

„Já velím tomuhle vyšetřování, slečno Blakeová. Můžu si sakra dělat, co budu chtít.“

Zvedla jsem k ní zrak a pohlédla jí do nepřátelských očí. Ani já jsem jí nebyla moc přátelsky nakloněná. „Já se vás nesnažím připravit o senzaci. Ale upíři nejsou prostě lidi s tesáky. Jestli tenhle upír dokázal ovládnout jejich mysl a zadržet je, zatímco je jednoho po druhém zabíjel, pak může ovládnout i vaši mysl nebo mozek kohokoli jiného. Takhle schopný upír vás dokáže přesvědčit, že černá je bílá. Rozumíte mi?“

„Je jasný den, slečno Blakeová; jestli to je upír, najdeme ho a vrazíme mu do srdce kolík.“

„Budete potřebovat soudní příkaz k popravě.“

„Dostaneme ho.“

„Až ho budete mít, vrátím se a dokončím to.“

„Jsem přesvědčená, že to zvládneme.“

„Už jste někdy upíra zabíjela?“ chtěla jsem vědět.

Jenom na mě pohlédla. „Ne, ale zastřelila jsem člověka. Dokážu být daleko tvrdší.“

„Není to tvrdší v tom smyslu, jak myslíte,“ varovala jsem ji. „Ale je to zatraceně nebezpečnější.“

Zavrtěla hlavou. „Dokud sem nedorazí federálové, velím tady já, a ani vy, ani nikdo jiný mi nebude rozkazovat. Je to jasné, slečno Blakeová?“

Přikývla jsem. „Jako den, seržantko Freemontová.“ Hleděla jsem na špendlík ve tvaru křížku v klopě její bundy. Většina policistů v civilu nosí kříž jako jehlici do kravaty. Je to standardní policejní postup po celé zemi. „Bezpochyby máte munici se stříbrnými plášti, že?“

„Dokážu se o své muže postarat, slečno Blakeová.“

Zvedla jsem ruce jako v obraně. Dost řečí mezi námi děvčaty. „Tak fajn, my jedeme. Máte číslo na můj pager. Kdykoli budete potřebovat, klidně ho použijte, seržantko Freemontová.“

„Já ho potřebovat nebudu.“

Zhluboka jsem se nadechla a spolkla spoustu slov. Pohádat se s policistou, který velí vyšetřování vraždy, není právě způsob, jak se na něm dál podílet. Bez rozloučení jsem ji minula. Nebyla jsem si jistá, co by ze mě vypadlo, kdybych otevřela pusu. Určitě nic příjemného, ale ani užitečného.

8.

Lidé, kteří moc často netáboří pod širým nebem, si myslí, že tma se snáší z nebe. Tak to není. Tma klouže po stromech a nejdřív je vyplní a pak se šíří dál do otevřeného prostoru. Pod stromy byla taková tma, že jsem zatoužila po baterce. Když jsme doklopýtali k cestě a k našemu čekajícímu džípu, bylo teprve šero.

Larry zvedl hlavu k šednoucí obloze a řekl: „Mohli bychom se vrátit a projít Stirlingovi ten hřbitov.“

„Nejdřív se najíme,“ rozhodla jsem.

Pohlédl na mě. „To je poprvé, co se chceš zastavit na jídlo. Většinou musím škemrat i o hamburger.“

„Zapomněla jsem se naobědvat,“ upozornila jsem ho.

Zašklebil se. „To věřím.“ Jeho úsměv se pomalu vytratil. „Ty mi poprvé sama od sebe nabídneš jídlo a já mám pocit, že vůbec nic nedokážu sníst.“ Upřeně mě pozoroval. Ještě bylo dost světla, abych zachytila, jak sleduje moji tvář. „Ty vážně dokážeš jíst po tom, co jsi před chvílí viděla?“

Otočila jsem se k němu. Nevěděla jsem, co říct. Před docela krátkou dobou by moje odpověď byla ne. „No, asi bych nechtěla talíř špaget nebo tatarský biftek, ale jinak jo, dokážu něco sníst.“

„Co to sakra je tatarský biftek?“

„V podstatě syrové maso,“ vysvětlovala jsem.

Ztěžka polkl a najednou byl o dost bledší než před chvílí. „Jak můžeš myslet na něco takového tak brzy po…“ Pak se slova vytratila. Viděli jsme to oba; nebylo zapotřebí to popisovat.

Pokrčila jsem rameny. „Už na místa činu chodím skoro tři roky, Larry. Naučíš se to zvládat. A to znamená, že se naučíš jíst poté, co jsi viděl rozsekané mrtvoly.“ Už jsem nedodala, že jsem viděla horší. Viděla jsem lidská těla změněná v místnost plnou chuchvalců a

neidentifikovatelné tkáně. Zbylo toho tak na čtyřlitrový pytlík. Po tom jsem si Big Mac nedala.

„Pokusíš se aspoň něco sníst?“

Jakoby podezřívavě se na mě podíval. „Kam bys chtěla jít?“

Rozvázala jsem si niky a opatrně se postavila na štěrkovou cestu. Nechtěla bych si zničit punčocháče. Rozepnula jsem si kombinézu a vylezla z ní. Larry udělal to samé, ale zkusil to s botama na noze. Podařilo se mu nohy protáhnout, ale vyžádalo si to trochu poskakování po jedné noze.

Opatrně jsem kombinézu složila tak, aby krev nepřišla do styku s neposkvrněným interiérem džípu. Niky jsem hodila dozadu na podlahu a vytáhla lodičky.

Larry se pokoušel odstranit záhyby ze svých kalhot, ale některé věci vyřeší jenom žehlička.

„Co bys řekl na to, že bychom šli do Krvavého kolena?“ zeptala jsem se.

Zvedl ke mně hlavu a rukama dál hladil záhyby. Zamračil se. „Kam?“

„To je restaurace, co patří Magnusi Bouvierovi. Mluvil o ní Stirling.“

„A řekl ti, kde je?“ poznamenal Larry.

„To ne, ale jednoho místního poldy jsem se zeptala, kde se tu dá najíst, a Krvavé koleno odsud není daleko.“

Larry si mě podezřívavě prohlížel. „Proč tam chceš jít?“

„Chci mluvit s Magnusem Bouvierem.“

„Proč?“ zajímal se.

Moc dobrá otázka, ale nebyla jsem si jistá, jestli na ni mám dobrou odpověď. Pokrčila jsem rameny a nastoupila do džípu. Larry neměl jinou možnost než se ke mně připojit, pokud nechtěl rozhovor ukončit. I když jsme byli pohodlně usazení v džípu, pořád jsem žádnou opravdu dobrou odpověď neměla.

„Stirling se mi nelíbí. Nevěřím mu.“

„Taky jsem měl dojem, že se ti nelíbí,“ řekl Larry suše. „Ale proč mu nevěříš?“

„Ty mu důvěřuješ?“ zeptala jsem se ho.

Larry se zamračil a zamyslel se nad tím. Pak zavrtěl hlavou. „Ne tolik, že bych si na něho vsadil.“

„Tak vidíš,“ řekla jsem.

„Asi máš pravdu, ale myslíš, že nám rozhovor s Bouvierovými pomůže?“

„To doufám. Nerada probouzím mrtvé pro někoho, komu nevěřím. A zvlášť ne takhle ve velkém.“

„Tak fajn, dáme si večeři v Bouvierově restauraci a promluvíme si s ním; a co pak?“

„Pokud se nic nového nedozvíme, pojedeme za Stirlingem a pak si projdeme hřbitov.“

Larry se na mě díval, jako by mi úplně nevěřil. „O co ti jde?“

„Ty nechceš vědět, proč musel Stirling mít zrovna tuhle horu? Proč Bouvierovic horu, a ne žádnou jinou?“

Larry si mě změřil. „Asi moc dlouho spolupracuješ s policií. Už nikomu nevěříš.“

„To mě nenaučili poldové, Larry; to je přirozené nadání.“ Zařadila jsem rychlost a vyrazili jsme.

Stromy vrhaly dlouhé a úzké stíny. V údolích mezi kopci se stíny měnily v kaluže přicházející noci. Měli bychom jet rovnou na hřbitov. To, že si ho projdeme, nikomu neublíží. Ale když jsem mohla jet pátrat po upírovi, můžu si popovídat s Magnusem Bouvierem. Tuhle část mé práce mi nikdo nemůže zakázat.

Nijak jsem netoužila jít lovit upíry. Už byla skoro tma. Lovit po setmění upíry je dobrý způsob, jak se nechat zabít. Zvlášť když upír umí ovládnout mysl jako tenhleten. Upír vám dokáže zatemnit mozek, a dokonce vás může zranit, a pokud dostatečně ovládá vaši mysl, je vám to jedno. Ale jakmile se už nesoustředí na vás, ale na někoho jiného, a někdo zakřičí, proberete se. Dáte se na útěk. Ale ti chlapci neutíkali. Neprobrali se. Prostě jenom umřeli.

Jestli to nikdo nezastaví, umřou další lidé. To jsem mohla skoro zaručit. Freemontová si mě tam měla nechat. U tohohle případu budou potřebovat experta na upíry. Budou potřebovat mě. Určitě ale budou potřebovat policisty, co mají zkušenosti se stvůrami, které oni nemají. Jsou to teprve tři roky, kdy rozhodnutí v případu Addison versus Clark prohlásilo upíry za živé i z právního hlediska. Před třemi lety ve Washingtonu uznali milovníky krve za živé občany se všemi právy. Ale nikoho nenapadlo, co to bude znamenat pro policii. Než se změnil zákon, řešili nadpřirozené zločiny lovci odměn a lovci upírů. Soukromé osoby, které mají dost zkušeností, aby zůstaly naživu. Většina z nás má nějakou nadpřirozenou schopnost, která nám dávala proti stvůrám určitou výhodu. To moc poldů nemá.

Obyčejní lidé si proti stvůrám nevedou moc dobře. Vždycky tu bylo pár lidí jako já, kteří měli schopnost bestie zneškodnit. Odváděli jsme slušnou práci, ale najednou se čeká, že ji převezmou poldové. Bez zvláštního výcviku, bez posil, jenom tak. Sakra, většina policejních oddělení si dokonce ani neobstarala stříbrné kulky.

Takhle dlouho jim ve Washingtonu trvalo, než přišli na to, že se možná ukvapili. Že možná, jenom možná, jsou stvůry doopravdy stvůry a že by policie potřebovala zvláštní výcvik. Vycvičit policisty

by mohlo trvat roky, a tak to chtěli zkrátit a prostě udělat poldy ze všech lovců upírů a zabíječů netvorů. U mě osobně by to snad mohlo fungovat. Moc ráda bych měla odznak, který bych mohla Freemontové strčit do obličeje. To by mě nemohla vyhnat, ne když jde o federální zločin. Ale pro většinu lovců upírů to bude pěkný zmatek. Pro práci na případu vraždy potřebujete něco víc než zkušenosti s nadpřirozenými tvory. A abyste mohli nosit odznak, zatraceně jistě potřebujete víc než zkušenosti s upíry.

Neexistují jednoduché odpovědi. Ale tam někde v nastupující tmě je parta policistů a honí upíra, co dokáže věci, které si neumějí ani představit. Já nejsem automaticky záruka bezpečí, ale vím toho zatraceně víc než nějaká státní policistka, která „viděla“ fotky obětí útoku upírů. Freemontová nikdy skutečného upíra neviděla. Nezbývá než doufat, že první setkání přežije.

9.

Bar a gril Krvavé koleno stál u cesty z červeného štěrku. Někdo pokácel stromy po obou stranách, takže džíp stoupal vzhůru k černé dece oblohy poseté milióny hvězd. Jejich záře byla jediným světlem v dohledu.

„Tady je ale tma,“ řekl Larry.

„Nemají tu pouliční lampy,“ upozornila jsem ho.

„Neměli bychom už vidět světla restaurace?“

„To nevím.“ Koukala jsem na poražené stromy. Jejich kmeny svítily bílým dřevem. Neležely tu dlouho a vypadalo to, jako kdyby někoho se sekerou nebo možná mečem či něčím ohromným popadlo šílenství a kmeny přesekal.

Zpomalila jsem a dívala se do tmy. Nemýlila jsem se? Nejsou to trolové? Nezůstal tu velký trol z Ozarských hor? Ten, co by použil meč? Věřím tomu, že všechno je jednou poprvé.

Skoro jsem džíp zastavila.

„Co se děje?“ zeptal se Larry.

Pustila jsem výstražné blikání. Cesta byla úzká, sotva na dvě auta, a stoupala do kopce. Kdyby někdo jel z kopce, nemusel by si džípu hned všimnout. Světla sice trošku pomůžou, ale kdyby někdo pospíchal… Sakra, stejně to udělám, tak nač váhat? Zaparkovala jsem džíp a vystoupila.

„Kam jdeš?“

„Zajímalo by mě, jestli ty stromy nerozštípal trol.“

Larry začal vystupovat svými dveřmi. Zarazila jsem ho. „Jestli chceš ven, protáhni se mojí stranou.“

„Proč?“

„Nejsi ozbrojený.“ Vytáhla jsem browning. Je slušně těžký a dodává mi jistotu, ale popravdě řečeno, proti něčemu tak velikému, jako jsou horští trolové, není k ničemu. Možná s výbušnými kulkami, ale bez nich není devítka vhodná zbraň na lov něčeho o velikosti menšího slona.

Larry zavřel dveře a protáhl se vnitřkem. „Ty si vážně myslíš, že tam je trol?“

Koukala jsem do tmy. Nic se nehýbalo. „To nevím.“ Vykročila jsem k prázdnému příkopu, který lemoval cestu. Vysoké podpatky se ponořily do suché písčité půdy. Levou rukou jsem popadla nějaké rostliny a vytáhla se na druhou stranu. Musela jsem se chytit jednoho ze zdevastovaných stromů, abych zase nesklouzla do spadaného listí a borového jehličí.

Moje ruka se dotkla husté mízy. Překonala jsem nutkání ucuknout a přinutila se chytit se lepkavé kůry.

Larry se drápal do svahu a hladké podrážky jeho polobotek klouzaly po suchém listí. Neměla jsem volnou ruku, kterou bych mu podala. Zachytil se v jakémsi polokliku, přidržel se plevele a přitáhnul se vedle mě. „Zatracený společenský boty.“

„Aspoň nemáš podpatky,“ řekla jsem.

„Nemysli si, že nejsem rád,“ řekl. „Zlomil bych si vaz.“

V naprosté noční tmě se nehýbalo nic kromě nás. Nedaleko se ozývalo bzučení jarního hmyzu, ale nic jiného. Vypustila jsem vzduch, který jsem nevědomky zadržovala. Postavila jsem se trochu stabilněji a prohlížela si stromy.

„Co hledáš?“ chtěl vědět Larry.

„Stopa sekery je široká a hladká. Jestli ty stromy přesekal trol, bude to zubaté a plné špičatých třísek.“

„Mně to připadá hladké,“ řekl. Přejel prsty po hladkém dřevě. „Ale na sekeru to nevypadá.“

Dřevo bylo až příliš hladké. Sekera dopadá v určitém úhlu. Tohle bylo skoro rovné, jako kdyby každý strom byl poražen jednou, nanejvýš dvěma ranami. Některé stromy měly v průměru skoro třicet centimetrů. To by žádný člověk nedokázal ani se sekerou.

„Kdo to mohl udělat?“

Tápala jsem ve tmě a bojovala s nutkáním namířit pistoli do tmy. Držela jsem ji zdviženou k obloze. Bezpečnost nade vše. „Možná že nějaký upír s mečem.“

Zahleděl se do tmy. „Myslíš ten, co zabil ty kluky? Proč by upír po jejich vraždě posekal hromadu stromů?“

To byla dobrá otázka. Výborná otázka. Ale jako u mnoha otázek ten den jsem na ni neměla žádnou slušnou odpověď. „To nevím. Vrátíme se do auta."

Klopýtali jsme stejnou cestou, jakou jsme přišli. Tentokrát ani jeden z nás neupadl. Slušný výkon.

Když jsme byli v autě, schovala jsem zbraň. Pravděpodobně jsem ji vůbec nepotřebovala, ale na druhou stranu… něco stromy pokácelo.

Pomocí dětských lanolínových ubrousků, které vozím v autě na otírání krve, jsem si z ruky setřela mízu. Lanolínové ubrousky fungovaly na krev stromů stejně dobře jako na lidskou.

Pokračovali jsme v jízdě a pátrali po světlech. Pokud jsme nedostali naprosto chybné instrukce, museli jsme být hodně blízko Krvavému kolenu. Doufala jsem, že nedostali.

„Není to lucerna?" zeptal se Larry.

Zahleděla jsem se do tmy. Mihotal se tam plamen, ale příliš vysoko na to, aby to byl táborák. Širokou štěrkovou otočku nalevo od cesty osvětlovaly dvě pochodně na dlouhých rukojetích. I tady byly stromy odstraněny, ale už před lety. Tohle byla stará mýtina. Na horizontu stromů stála jednopatrová budova. Z okapu visela dřevěná cedule. Ve světle pochodní ji nebylo lehké přečíst, ale asi tam stálo „Krvavé koleno".

Šindele z tmavého dřeva pokrývaly střechu a plazily se po stěnách, takže budova vypadala, jako kdyby sama od sebe vyrostla z červené jílovité půdy. Na tmavém štěrku stálo náhodně rozházeno asi dvacet aut a dodávek.

Ceduli rozhoupal vítr a světlo pochodní se odrazilo od hlouběji vydlabaných písmen. Hladkými ozdobnými písmeny tu bylo vyryto „Krvavé koleno".

Opatrně jsem ve vysokých podpatcích vykročila po štěrku. Larryho společenské boty se na štěrk hodí daleko líp.

„Krvavé koleno je divný název pro bar s grilem."

„Třeba podávají žebírka," poznamenala jsem.

Zatvářil se vyděšeně. „Teď bych nic grilovaného asi nezvládl."

„Ani já bych si to asi nevybrala."

Dveře se otevíraly přímo do baru. Zavřely se za námi a my se ocitli v přítmí ozářeném plameny. Bary většinou bývají tmavá místa, kde lidé pijí a ukrývají se. Jsou to útočiště před hlučným a svítivým světem venku. Jako takové útočiště byl tenhle bar úžasný. Podél jedné stěny místnosti byl bar a na tmavé naleštěné dřevěné podlaze stálo rozházeno asi tucet stolků. Nalevo u zadní stěny bylo malé pódium a jukebox. Vedle něho byla chodbička nejspíš vedoucí k toaletám a kuchyni.

Všechno tu bylo z tmavého dřeva, naleštěného, až se blýskalo. Na stěnách svítily svíčky se skleněnými cylindry. Z nízkého dřevěného

stropu visel lustr s dalšími skleněnými cylindry a svíčkami. Dřevo bylo jako hodně tmavé zrcadlo, ale ve světle jako by samo zářilo, místo aby je odráželo.

Na sloupech podepírajících strop byly vyřezané vinné hrozny a jednotlivé listy, které vypadaly jako dubové. Všechny obličeje se otočily k nám jako ve špatném westernu. Spousta tváří patřila mužům; jejich pohledy po mně přejely, zastavily se na Larrym a většinou se vrátily ke sklenici s pitím. V několika zůstala naděje, ale já si jich nevšímala. Ještě je příliš brzy na to, aby byl někdo tak opilý, že by mě otravoval. A kromě toho jsme ozbrojení.

U baru se ve třech řadách mačkaly ženy. Byly oblečené jako v pátek večer, pokud máte v plánu páteční noc strávit někde na rohu oslovováním cizích mužů. Hleděly na Larryho, jako by byly zvědavé, jak asi chutná. Mě zřejmě na první pohled nenáviděly. Kdybych některou z nich znala, řekla bych, že žárlí, ale já nejsem ten druh ženské, co už na pohled probouzí žárlivost. Nejsem dost vysoká, dost blonďatá, dost exotická ani nordický typ. Jsem hezká, ale nejsem krásná. Ty ženy na mě koukaly, jako kdyby viděly něco, co já ne. Až jsem se ohlédla, jestli za námi někdo nevešel, i když jsem si byla jistá, že ne.

„Co se děje?“ zašeptal Larry.

To byla další věc. Bylo tu ticho. Ještě nikdy jsem v pátek večer nebyla v baru, kde byste mohli šeptat a bylo vás slyšet.

„To nevím,“ řekla jsem tiše.

Ženy u baru se rozestoupily, jako kdyby jim to někdo přikázal, a nám se otevřel výhled za bar. Stál tam muž. Když jsem ho spatřila, napadlo mě, *ta* má ale nádherné vlasy. Spadaly mu až k pasu jako hustý, kaštanově zbarvený proud. Plameny svíček se v jeho vlasech odrážely, stejně jako zářily v lesklém dřevě baru.

Zvedl k nám nečekaně modrozelené oči podobné mořské hlubině. Měl tmavou pleť, byl spíš sympatický než hezký a androgynní jako kočka. Byl ohromně exotický a mně najednou došlo, proč se ženské u baru tak mačkají.

Sklenici naplněnou jantarovou tekutinou postavil na maličký ubrousek a řekl: „Tady to máš, Earle.“ Hlas měl nečekaně hluboký, jako kdyby zpíval bas.

Od stolku se zvedl nějaký muž, nejspíš Earl. Byl to veliký dřevorubec sestavený ze zaoblených kvádrů jako krotší verze monstra Borise Karloffa. Nebyl to kluk na obálku časopisu. Natáhl se pro pití a otřel se paží o záda jedné ze žen. Ta se k němu naštvaně otočila. Čekala jsem, že mu řekne, ať jde do háje, ale barman se dotkl její paže. Najednou znehybněla, jako kdyby poslouchala nějaké hlasy, které já neslyším.

Vzduch se zavlnil. Najednou jsem si velice silně uvědomovala, že Earl voní vodou a mýdlem. Vlasy měl ještě mokré ze sprchy. Jako bych olizovala vodu z jeho kůže a cítila ty ohromné ruce na svém těle.

Zavrtěla jsem hlavou, ustoupila a narazila do Larryho. Chytil mě za paži. „Co je?“

Koukala jsem na něho, svírala jeho paži a zatínala prsty do látky jeho obleku, dokud jsem pod nimi neucítila pevnou hmotu. Otočila jsem se zpátky k baru.

Earl a ta žena si šli sednout ke stolu. Ona ho líbala do dlaně mozolnaté ruky.

„Panebože,“ řekla jsem.

„Co se děje, Anito?“ zeptal se mě Larry.

Zhluboka jsem se nadechla a ustoupila od něj. „Jsem v pořádku; bylo to prostě nečekané.“

„Co to bylo?“

„Magie.“ Přistoupila jsem k baru.

Hleděly na mě ty úžasné oči, ale nebyla v nich žádná síla. Tohle bylo něco jiného než upíři. Do těchhle nádherných očí bych se mohla dívat věčně, a pořád to budou jenom oči. Víceméně.

Položila jsem ruce na blyštivé dřevo baru. Silnou fošnu lemovala další vinná réva a listy. Přejela jsem prsty po hlubokém reliéfu. Všechno bylo vyřezané ručně.

Hladil dřevo konečky prstů, jako kdyby to byla kůže. Byl to majetnický dotek, takhle se někteří muži dotýkají přítelkyň, když chtějí dokázat, že jim patří. Vsadila bych se, že každý centimetr vlastnoručně vyřezal.

Nějaká brunetka v šatech o dvě čísla menších, než by potřebovala, ho pohladila po ruce. „Magnusi, nepotřebuješ žádnou cizinku.“ Přejel mazlivými prsty po její ruce. Zachvěla se. Zvedl jemně její dlaň ze své paže a přitiskl rty na hřbet její ruky. „Drahoušku, ty sbalíš, koho si vybereš. Jsi dneska tak nádherná, že ti nikdo neodolá.“

Nebyla hezká. Měla malé očí barvy bláta, bradu příliš špičatou a nos až moc veliký na vyhublou tvář. Koukala jsem se rovnou na ni ani ne z půl metru a její tvář zjemněla. Oči měla najednou veliké a rozzářené, úzké rty byly plné a vlhké. Bylo to jako dívat se na ni přes jeden z těch měkkých filtrů, které se používaly v šedesátých letech. Až na jednu věc.

Letmo jsem pohlédla na Larryho. Tvářil se, jako kdyby do něho vrazil náklaďák. Štíhlý a hezký náklaďák. Rozhlédla jsem se po restauraci a všichni muži kromě Earla na ženu zírali úplně stejně. Jako kdyby se před nimi objevila jako Popelka v šatech z kouzelného oříšku. Docela dobré podobenství.

Zase jsem se otočila k Magnusi Bouvierovi. Nedíval se na tu ženu. Zíral na mě.

Opřela jsem se o bar a pohlédla mu do očí. Nepatrně se usmál. „Milostná zaklínadla jsou protizákonná," řekla jsem.

Jeho úsměv se rozšířil. „Jste moc hezká na to, abyste byla policistka." Natáhl ruku, aby se dotkl mé paže.

„Sáhněte na mě a nechám vás zavřít za použití nepřípustného nadpřirozeného působení."

„Je to jen přestupek," prohlásil.

„Jestli nejste člověk, tak není," upozornila jsem ho.

Zamrkal. Neznala jsem ho tak dobře, abych si mohla být jistá, ale měla jsem pocit, že jsem ho překvapila. Jako bych měla věřit, že je člověk. No jasně.

„Pojďme si promluvit ke stolu," řekl.

„To mi vyhovuje."

„Dorrie, mohla bys to na chviličku vzít?"

Za bar se postavila nějaká žena. Měla stejně husté kaštanové vlasy, ale měla je nahoře na temeni sepnuté dozadu do silného ohonu. Dlouhý lesklý proud vlasů se při každém jejím pohybu kýval jako živý. Její tvář bez chloupků i make-upu byla trojúhelníková a exotická, jakoby kočičí. Její oči měly stejný odstín mořské vody jako Magnusovy.

Muži nejblíže k baru ji pozorovali koutkem očí, jako by měli strach na ni pohlédnout zpříma. Larry na ni zíral s otevřenou pusou.

„Pohlídám ti bar, ale nic víc," prohlásila. Otočila se k Larrymu a řekla: „Na co tak čumíš?" Hlas měla drsný a plný pohrdání.

Larry zamžikal, zavřel pusu a vykoktal. „N – na nic."

Probodla ho pohledem, jako by věděla, že jí lže. Začínala jsem tušit, proč se muži na ni nedívají.

„Dorcas, buď k zákazníkům milá."

Přísně na Magnuse pohlédla; usmál se, ale podrobil se jí. Vyšel zpoza baru. Na sobě měl světle modrou košili s límečkem vytaženou z kalhot přes džíny tak oprané, že byly skoro bílé. Košile mu sahala skoro do půli stehen; rukávy si musel na předloktí ohrnout. Jeho oblečení doplňovaly černobílé kovbojské boty. Vypadal, jako by měl všechno kromě bot vypůjčené. Mezi všemi těmi lidmi vyšňořenými na páteční noc měl vypadat ošuntěle a příliš ledabyle, ale nevypadal. Díky naprosté sebedůvěře se zdál být dokonale oblečený. Když jsme u stolku míjeli nějakou ženu, popadla ho za lem košile. S hravým úsměvem jí ho vytrhl z prstů.

Magnus nás vedl ke stolku kousek od prázdného pódia. Zůstal stát a čekal, až si vyberu židli; to od něho bylo nesmírně galantní. Posadila jsem se zády ke zdi, abych viděla na dveře i do místnosti. Vypadalo to tu kovbojsky, ale ve vzduchu se tu vznášela magie. Nezákonná kouzla.

Larry si sedl napravo ode mě. Napodoboval mě a odsunul si židli trochu od stolu, aby i on viděl do místnosti. Bylo skoro děsivé, jak pečlivě si Larry všímá všeho, co dělám. Pomůže mu to zůstat naživu, ale bylo to, jako když za vámi všude chodí tříleté děcko se zbrojním pasem. Trošku mi to nahánělo strach.

Magnus se na nás shovívavě usmál, jako kdybychom udělali něco roztomilého nebo zábavného. Neměla jsem chuť být zábavná.

„Milostná zaklínadla jsou nezákonná," řekla jsem.

„To už jste povídala," poznamenal Magnus. Blýskl po mně úsměvem, který asi měl být okouzlující a neškodný. To nebyl. Nemohl udělat nic pro to, aby nevypadal tak zvláštně. A zatraceně jistě nebyl neškodný.

Hleděla jsem na něho, dokud mu úsměv neochabl a dokud nepolkl. Rozložil ruce s dlouhými prsty na stole a díval se na ně. Když zase zvedl zrak, bylo po úsměvu. Tvářil se vážně, a dokonce trošku nervózně. Výborně.

„To není čarování," řekl.

„Jak to, že kurva není," divila jsem se.

„Není. Je to magie, ale nic tak přízemního jako zaklínadlo."

„To je nepodstatná drobnost," řekla jsem.

Larry nás upřeně pozoroval. „A to u baru nebylo milostné zaklínadlo?"

„Co u baru?" Magnusův obličej byl velice laskavý, jako by čekal, že mu Larry uvěří.

Larry na mě pohlédl. „To si dělá srandu? Ta ženská se změnila ze čtyřicítky na třiadvacet. To musela být magie."

Magnus poprvé soustředil pozornost na Larryho a mě si nevšímal – a já se cítila vyřazená ze hry. Bylo to, jako kdyby se sluneční paprsek přesunul ze mě někam jinam, bylo mi o maličko chladněji a kolem mě byla větší tma.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nesnažte se vyhrát pomocí osobního kouzla."

Magnus se obrátil zpátky ke mně a já na chvíli pocítila to teplo. „Nechte toho."

„Cože?"

Vstala jsem. „Fajn; tak uvidíme, jak vtipný si budete připadat ve vězení."

Magnus mi sevřel zápěstí. Jeho kůže měla být ztvrdlá prací, ale nebyla. Jeho kůže byla nepřirozeně jemná jako živý samet. Ale i to mohla být iluze.

Pokusila jsem se mu ruku vytrhnout, ale zesílil stisk. Dál jsem táhla a on zesiloval s jistotou někoho, kdo ví, že nemůžu uniknout. Byl silný. Ale tohle není jen věc síly, ale i páky.

Prudkým otáčivým pohybem jsem obrátila zápěstí proti jeho prstům a současně trhla. Jeho prsty mi sklouzly po kůži a snažily se na ní zachytit, ale už bylo pozdě. Cítila jsem, že mám zápěstí rozdrápané tam, kde do něho zaťal prsty. Nekrvácelo to, ale přesto to bolelo. Bylo by lepší, kdybych si to rozmasírovala, ale nechtěla jsem mu udělat radost. Koneckonců jsem zabíječka upírů tvrdá jako ocel. A kromě toho by to trochu pokazilo výsledek a mně se překvapení v Magnusově tváři líbilo.

„Většina žen neucukne, když se jich dotknu."

„Zkuste na mě magii ještě jednou a předhodím vás poldům."

Díval se na mě se zamyšleným výrazem. Pak přikývl. „Vyhrála jste. Už na vás ani na vašeho přítele nepoužiju žádné kouzlo."

„Ani na nikoho jiného," varovala jsem ho. Zase jsem se opatrně posadila a zvětšila tak vzdálenost mezi sebou a jím. Židli jsem si natočila trošku na stranu, abych měla víc prostoru, kdybych musela sáhnout pro zbraň. Doufala jsem, že ho nebudu muset zastřelit, ale zápěstí mě bolelo na místě, kde mi ho stiskl. Už jsem se prala s upíry i měňavci. Poznám nadpřirozenou sílu, když ji ucítím. On ji měl. Mohl přitlačit, dokud by mi kosti nevyskočily z kůže, ale nestiskl dost rychle. Vážně mi nechtěl ublížit. Jeho chyba.

„No, mým zákazníkům by se nelíbilo, kdyby ta kouzla přestala," řekl.

„Nesmíte s nimi takhle manipulovat. Je to protizákonné a já vás za to udám."

„Každý ví, že páteční noc je v Krvavém kolenu nocí milenců," prohlásil Magnus.

„Proč nocí milenců?" zajímal se Larry.

Magnus se usmál, už se mu vrátila část jeho kouzla, ale hřejivé teplo bylo pryč. Nakolik jsem byla schopná říct, dodržel slovo. Dokonce ani upíři nedokáží ovládat mou mysl, aniž bych o tom věděla. Že to dokáže Magnus, to mě znervózňovalo.

„Tuhle noc udělám každého hezkého, roztomilého a sexy. Na pár hodin můžete být milencem svých snů nebo snů někoho jiného. Ale nezůstával bych tu celou noc. Tak dlouho okouzlení nevydrží."

„Kdo jste?" zeptal se Larry.

„Co vypadá jako *Homo sapiens*, může se křížit s *Homo sapiens*, ale není *Homo sapiens?*" zeptala jsem se ho.

Larryho oči se rozšířily. „*Homo arcanus.* On je elf?"

„Mluvte prosím potichu," řekl Magnus. Rozhlédl se po okolních stolcích. Nikdo nám nevěnoval příliš pozornosti. Všichni byli příliš zaměstnaní tím, že si hleděli do zkrášlených očí.

„Vás nikdo nemůže považovat za člověka," řekla jsem.

„Bouvierovi tu v okolí předpovídají budoucnost a dělají milostná kouzla už po staletí.“

„Říkal jste, že to nebylo milostné zaklínadlo,“ upozornila jsem ho.

„Oni si myslí, že je, ale vy víte, o co jde.“

„Půvab,“ řekla jsem.

„Co je to půvab?“ chtěl vědět Larry.

„Elfí magie. Dovoluje jim zastřít nám mysl, takže nám věci připadají lepší nebo horší, než jsou.“

Magnus s úsměvem přikývl, jako by ho potěšilo, že toho tolik vím. „Přesně tak; v porovnání s jinými kouzly je to vlastně nižší magie.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Četla jsem o půvabu, ale tak dobře to nefunguje, pokud nejste vznešeného rodu, *Daoine Sidhe*. Požehnaní šlechtici elfí říše se moc často nekříží s lidmi. Aspoň ne s obyčejnými. Temní elfové to naopak dělají.“

Díval se na mě nádhernýma očima a i bez osobního kouzla vypadal tak úžasně, že jste se ho chtěli dotknout. Chtěli jste zjistit, jestli jeho vlasy jsou skutečně tak skvělé, jak vypadají. Byl jako opravdu ušlechtilá socha; chtělo se vám přejíždět po ní rukama a vnímat její křivky.

Magnus se mírně usmál. „Temní elfové jsou zlí a krutí. To, co tu dělám já, není nic zlého. Ti lidé sem mohou na jeden večer přijít a naplnit své sny. Myslí si, že je to milostné zaklínadlo, a já je při tom nechávám. My všichni držíme tento drobný protizákonný skutek v tajnosti. Místní policisté o tom ví. Dokonce jednou za čas přijdou a připojí se k nám.“

„Ale milostné zaklínadlo to není.“

„Je to moje přirozená schopnost. Používat vlastní kouzlo není protizákonné, pokud všichni vědí, že to dělám.“

„Takže předstíráte, že je to milostné zaklínadlo, a všichni se koukají jinam, protože si to užívají. Ale ve skutečnosti je to elfí půvab, který se svolením zúčastněných protizákonný není.“

„Přesně tak,“ řekl.

„Takže je to celé legální.“

Přikývl. „Kdybych pocházel z rodu temných elfů, dělal bych něco takového, abych poskytl potěšení tolika lidem?“

„Kdyby se to shodovalo s vašimi zájmy, tak jo.“

„Není temným elfům zakázáno se do naší země stěhovat?“ zeptal se Larry.

„Jo,“ přisvědčila jsem.

„To se nás netýká, pokud tu moji předkové už byli, než zákaz vstoupil v platnost. Bouvierovi tu jsou už skoro tři století.“

„To není možné,“ odporovala jsem. „Tak dlouho tu není nikdo jiný než indiáni.“

„Llyn Bouvier byl francouzský lovec kožešin. Byl to první Evropan, který do této země vstoupil. Přiženil se do místního kmene a obrátil jej na křesťanství.“

„No to je k neuvěření. Jak je tedy možné, že jste odmítl prodat půdu Raymondu Stirlingovi?“

Zamžikal očima. „Nesmírně by mě zklamalo, kdybych zjistil, že pro něho pracujete.“

„Mrzí mě, že vás zklamu,“ řekla jsem.

„Co jste zač?“

Nezeptal se kdo, ale co. To byla úplně odlišná otázka. Na okamžik mě to jakoby zarazilo.

„Já jsem Anita Blakeová; tohle je Larry Kirkland. Jsme oživovatelé.“

„Asi se to netýká soch nebo loutek,“ prohlásil.

Musela jsem se usmát. „Ne, probouzíme mrtvé.“

„A nic jiného neděláte?“ Velice upřeně mě pozoroval, jako kdybych měla na vnitřní straně hlavy něco napsáno a on se to pokoušel přečíst.

Bylo to velice nepříjemné zkoumání, ale už na mě zírali jiní. Pohlédla jsem mu do očí a odpověděla. „Jsem popravčí upírů.“

Maličko zavrtěl hlavou. „Neptal jsem se, čím se živíte. Ptal jsem se, co jste.“

Zamračila jsem se. „Třeba té otázce nerozumím.“

„Možná že ne, ale váš kamarád se ptal, co jsem. Vy jste řekla, že elf. Já se zeptám, co jste, a vy mi řeknete své povolání. To by bylo jako říct, že já jsem barman.“

„Já ale nevím, co vám mám odpovědět,“ řekla jsem.

Pořád se na mě díval. „Ale ano, víte. Vidím to slovo ve vašich očích. Jediné slovo.“

Jakmile to vyslovil, to slovo mi vytanulo v mysli. „Nekromant. Jsem nekromant.“

Magnus přikývl. „Ví pan Stirling, co jste?“

„Pochybuji, že by to pochopil, i kdybych mu to řekla.“

„Doopravdy máte možnost ovládat nemrtvé všeho druhu?“ zeptal se Magnus.

„Vážně dokážete udělat stovku střevíčků za jedinou noc?“ odpověděla jsem otázkou.

Magnus se zasmál. „To je jiný druh elfa.“

„To jo,“ souhlasila jsem.

„Pokud pracujete pro Stirlinga, tak proč jste tady? Doufám, že jste nepřišla, abyste mě přiměla k prodeji. Nerad bych řekl ne tak hezké dámě.“

„Nechte si ty lichotky, Magnusi. S tím se nikam nedostanete.“

„A jak bych se někam dostal?“

Vzdychla jsem. „Teď mám kolem sebe až příliš mnoho mužů.“

„To je naprostá pravda,“ zamumlal Larry.

Zamračila jsem se na něj.

„Nezvu vás na rande. Zvu vás do postele.“

Zamračila jsem se na Magnuse. Ne, probodla ho pohledem je vhodnější slovo. „V tomhle životě ne.“

„Sex mezi nadpřirozenými bytostmi je vždycky úžasný, Anito.“

„Já nejsem nadpřirozená bytost.“

„To je nepodstatná drobnost.“

Nevěděla jsem, co říct, a tak jsem neříkala nic. Mlčení mi jen zřídkakdy dělá problémy.

Magnus se usmál. „Uvedl jsem vás do rozpaků. To mě mrzí, ale nikdy bych si neodpustil, kdybych se vás nezeptal. Už je to dlouho, co jsem byl s někým, kdo nebyl úplně člověk. Koupím vám oběma pití, abych odčinil svou hrubost.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Budou nám stačit jídelní lístky. Ještě jsme nejedli.“

„Jídlo bude na účet podniku.“

„Ne,“ odmítla jsem.

„Proč ne?“

„Protože vás nemám nijak zvlášť v lásce a nerada přijímám laskavosti od lidí, které nemám ráda.“

Opřel se do židle se zvláštním, skoro zaraženým výrazem na tváři. „Jste hodně přímá.“

„To ještě nic nebylo,“ poznamenal Larry.

Odolala jsem pokušení Larryho pod stolem nakopnout a řekla: „Můžeme dostat jídelní lístky?“

Zamával rukou a zavolal: „Dva jídelní lístky, Dorrie.“

Dorrie nám je donesla. „Jsem tady spolumajitelka, Magnusi, ne tvoje servírka. Zrychli to.“

„Nezapomeň, že mám dneska ještě schůzku, Dorrie.“ Hlas měl milý, ale ji neošálil.

„Nemůžeš mě tu s těmi lidmi nechat. Já nebudu…“ Rychle na nás pohlédla. „Já s tou nocí milenců nesouhlasím. To dobře víš.“

„Než odejdu, o všechny se postarám. Nemusíš to kazit moralizováním.“

Teď si nás změřila všechny. „Odjedeš s nimi?“

„Ne,“ odpověděl.

Otočila se na patě a rázovala zpátky k baru. Muži, kteří nebyli zadaní, pozorovali její houpající se zadek, ale opatrně; nedívali se, když je mohla vidět.

„Vaše sestra neschvaluje, jak zneužíváte půvab?“ zeptala jsem se.

„Dorrie nesouhlasí se spoustou věcí.“

„Má zásady.“

„Což znamená, že já ne,“ poznamenal.

Pokrčila jsem rameny. „To jste řekl vy, ne já.“

„Je vždycky se svým hodnocením tak rychle hotová?“ zeptal se Larryho.

Larry přikývl. „Většinou.“

„Pojďme si objednat,“ pobídla jsem ho.

Larry se usmál, ale sklopil oči k jídelnímu lístku.

Byl to zalaminovaný list papíru potištěný po obou stranách. Objednala jsem si dobře propečený cheeseburger, domácí hranolky a velkou colu. Už několik hodin jsem neměla kofein; začínal mi chybět.

Larry se mračil na jídelní lístek. „Já si asi teď nemůžu dát hamburger.“

„Mají tu saláty,“ řekla jsem.

Magnus se prsty dotkl hřbetu Larryho ruky. „Za vašima očima se něco vznáší. Hned za očima máte něco… hrozného.“

Larry na něho zíral. „Nevím, jak to myslíte.“

Popadla jsem Magnuse za zápěstí a odtrhla ho od Larryho. Obrátil zrak ke mně, ale teď už nebylo těžké do nich pohlédnout jenom kvůli jejich barvě. Zorničky jeho očí poklesly jako u nějakého ptáka. To lidské oči prostě nedokážou.

Najednou jsem si silně uvědomila, že ho pořád držím za zápěstí. Odtáhla jsem ruce. „Přestaňte nám číst myšlenky, Magnusi.“

„Měla jste rukavice, jinak bych vám mohl říct, čeho jste se dotkla,“ prohlásil.

„Jedná se o probíhající policejní vyšetřování. Cokoli rozeznáte okultními způsoby, musí být drženo v tajnosti, jinak budete zodpovědný, jako byste ukradl informace z našich složek.“

„Děláte to tak vždycky?“ zeptal se.

„Co?“

„Když jste nervózní, citujete zákony.“

„Někdy,“ připustila jsem.

„Viděl jsem krev, nic víc. Moje schopnosti v oboru dálkového vidění jsou spíše omezené. Měla byste si potřást rukou s Dorrie. Dálkové vidění je její silná stránka.“

„Díky, ale radši ne,“ řekl Larry.

Usmál se. „Vy nejste policistka, jinak byste mi policií nevyhrožovala, ale nedávno jste s ní byla. Proč?“

„Myslela jsem, že jste viděl jenom krev,“ řekla jsem.

Měl tolik slušnosti, že se zatvářil rozpačitě; bylo příjemné vědět, že je mu něco trapné. „No, možná o maličko víc.“

„Jasnovidnost není obvyklá elfí schopnost.“

„Říká se, že naše pra-pra-pra-prabába byla dcera šamana.“

„Takže máte magické schopnosti z obou stran,“ řekla jsem. „To je hezká směs.“

„Jasnovidnost není magie,“ poznamenal Larry.

„Opravdu dobrý jasnovidec by tě přesvědčil, že je,“ řekla jsem. Upřeně jsem Magnuse pozorovala. Poslední jasnovidec, který se mě dotkl a uviděl krev, byl vyděšený. Nechtěl na mě znovu sáhnout. Snažil se, abych nebyla blízko něj. Magnus vystrašeně nevypadal a nabízel mi sex. Lidi jsou různí.

„Pokud se rozhodnete, co si dáte, sám vaši objednávku odnesu do kuchyně,“ řekl.

Larry hleděl do jídelního lístku. „Asi salát. Bez dresingu.“ Ještě trošku se zamyslel. „A bez rajčat.“

Magnus se začal zvedat.

„Tak proč jste to Stirlingovi neprodal?“ zeptala jsem se.

Magnus s úsměvem naklonil hlavu na stranu. „Ta půda naší rodině patří po staletí. Je to naše zem.“

Dívala jsem se na něho, ale z jeho obličeje jsem nedokázala nic vyčíst. Mohla to být naprostá pravda, nebo chladnokrevná lež.

„Takže důvod, proč nechcete být milionářem, je něco jako… rodinná tradice?“

Jeho úsměv se rozšířil. Naklonil se ke mně a dlouhé vlasy se mu rozvlnily přes ramena. Šeptal a v baru bylo takové ticho, že to bylo nezbytné. „Peníze nejsou všechno, Anito. I když si Stirling myslí, že jo.“

Jeho tvář jsem měla velice blízko, tak akorát, abych mu to nemohla vytknout. Cítila jsem jeho kolínskou, slaboučce, jako kdybyste se museli naklonit velice blízko k jeho pleti, abyste ji cítili, ale stálo to za to.

„Po čem toužíte, Magnusi, když ne po penězích?“ Měřila jsem si ho z té blízkosti. Jeho dlouhé vlasy se mě dotýkaly na ruce.

„Řekl jsem vám, co bych chtěl.“

Dokonce i bez osobního půvabu se mě pokoušel obloudit a odvést mou pozornost. „Co se stalo se stromy u vaší cesty?“ Já se tak snadno rozptýlit nenechám.

Mrknul dlouhými řasami. Za jeho očima se něco pohnulo. „Byl jsem to já.“

„Vy jste ty stromy pokácel?“ zeptal se Larry.

Magnus se otočil k němu a já byla ráda, že se na něho nemusím dívat takhle zblízka. „Bohužel ano.“

„Proč?“ zeptala jsem se.

Narovnal se a najednou se tvářil naprosto prakticky. „Opil jsem se a trošku jsem řádil.“ Pokrčil rameny. „Je to trapné, že?“

„Taky by se to tak dalo říct," souhlasila jsem.

„Donesu vám jídlo. Jeden salát bez ničeho."

„Pamatujete si, co jsem chtěla já?" ujišťovala jsem se.

„Připálené mrtvé maso; nezapomněl jsem."

„Mluvíte jako vegetarián."

„Ale ne," řekl. „Já jím nejrůznější věci."

Odkráčel houfem lidí, než jsem se stačila rozhodnout, jestli se mám cítit dotčeně, nebo ne. Ale na tom nezáleží. Za živého boha bych stejně nedokázala přijít na trefnou odpověď.

10.

Dorcas nám beze slova donesla jídlo. Vypadala naštvaně – možná ne na nás, ale týkalo se nás to. Nebo celého světa. Cítila jsem s ní. Magnus se vrátil za bar a zase šířil své zvláštní kouzlo mezi zákazníky. Pohlédl naším směrem a usmál se, ale nevrátil se, aby dokončil rozhovor. No ovšem; už jsme domluvili. Došly mi otázky.

Zakousla jsem se do cheeseburgeru. Na okraji byl skoro křupavý a uprostřed ani trošičku růžový. Dokonalý.

„Co se děje?" zeptal se Larry. Oždiboval lístek salátu.

Polkla jsem. „Proč by mělo být něco v nepořádku?"

„Mračíš se," řekl.

„Magnus se nevrátil k našemu stolu."

„No a? Na všechny otázky nám odpověděl."

„Třeba jenom neznáme ty správné otázky."

„Ty ho z něčeho podezříváš?" Larry zavrtěl hlavou. „Moc často se stýkáš s policií, Anito. Myslíš si, že každý něco spáchal."

„Obvykle ano." Znovu jsem kousla do hamburgeru.

Larry pevně zamhouřil oči.

„Co je to s tebou?" zeptala jsem se.

„Z tvého hamburgeru teče šťáva. Jak můžeš jíst po tom, co jsme viděli?"

„Počítám, že to znamená, že nechceš, abych si na hranolky dávala kečup."

Pohlédl na mě se skoro fyzickou bolestí ve tváři. „Jak můžeš vtipkovat?"

Zabzučel mi pager. Narazili na upíra? Stiskla jsem tlačítko a zářilo na mě Dolphovo číslo. Co teď?

„To je Dolph. Klidně jez. Zavolám mu z džípu a pak se vrátím."

Larry se zvedl se mnou. Položil na stůl peníze, ale salát nechal skoro netknutý. „Já jsem najedený."

„Ale já ne. Řekni Magnusovi, ať mi to zabalí.“ Nechala jsem ho zoufale koukat na můj napůl snědený hamburger.

„Ale nebudeš jíst v autě, že ne?“

„Jen to nech zabalit.“ Vykročila jsem k džípu s tím přepychovým telefonem.

Dolph to zvedl při třetím zazvonění. „Anito?“

„Jo, Dolphe, to jsem já. Co se děje?“

„Kousek od tebe je oběť upíra.“

„Do háje, další.“

„Jak to myslíš, další?“

To mě zarazilo. „Freemontová ti nevolala po tom, co jsem s ní mluvila?“

„Jo, a říkala o tobě moc hezké věci.“

„To mě překvapuje; nebyla moc přátelská.“

„Co to znamená, ne moc přátelská?“

„Nechtěla mi dovolit, abych s ní šla honit upíry.“

„Vyprávěj,“ pobídl mě Dolph.

Vyklopila jsem mu to.

Když jsem skončila, Dolph se na dlouhou dobu odmlčel.

„Jsi tam ještě, Dolphe?“

„Jsem tu, ale nejradši bych nebyl.“

„Co se děje, Dolphe? Proč by ti Freemontová volala a říkala, jak dobrou jsem odvedla práci, ale nepožádala oddělení o pomoc při něčem takhle velikém?“

„Vsadil bych se, že nezavolala ani federály,“ řekl Dolph.

„O co tu jde, Dolphe?“

„Myslím, že Freemontová si zkouší hrát na osamělého lovce.“

„Hoši od federálů se na tom určitě budou chtít podílet. První známý upíří sériový vrah v dějinách. To si Freemontová nemůže nechat pro sebe.“

„To já vím,“ souhlasil Dolph.

„Co budeme dělat?“

„Tentokrát ta mrtvola vypadá jako docela běžný útok upíra. Typické stopy zubů, ale jinak tělo není poškozeno. Nemohl by to být jiný upír?“

„Mohl by,“ řekla jsem.

„Neříkáš to moc přesvědčivě.“

„Dva zdivočelí upíři v takhle malé oblasti a tak daleko od města, to mi nepřipadá pravděpodobné.“

„Tohle tělo nebylo rozřezané.“

„V tom to je,“ řekla jsem.

„Jsi si docela jistá, že ten první vrah je upír? Nemohlo by to být něco jiného?“

Otevřela jsem pusu, abych mu řekla, že ne, ale zase jsem ji zavřela. Ten, kdo by v opileckém běsnění dokázal pokácet stromy, by určitě mohl sekat i do lidí. Magnus má svůj půvab. Nejsem si jistá, že by dokázal to, co jsem viděla v roklině, ale…

„Anito?“

„Třeba je tu jiná možnost.“

„Co?“

„Kdo,“ řekla jsem. Nebyla jsem ráda, že Magnuse udávám poldům. Zatím si svoje tajemství nechal pro sebe, ale… co když otázka, kterou jsem mu měla položit, zní, jestli nezabil pět lidí? Cítila jsem sílu jeho rukou. Nezapomněla jsem na hladké kmeny stromů přeťaté jednou ranou, maximálně dvěma. Vybavila jsem si místo činu. Krev a obnažené kosti. Magnuse nesmím vyloučit a nemůžu si dovolit se zmýlit.

Řekla jsem o něm Dolphovi. „Mohl by ses nějakou dobu nezmiňovat o tom, že je elf?“

„Proč?“

„Protože jestli to neudělal, zničilo by mu to život.“

„Anito, spousta lidí má v sobě elfskou krev.“

„To povídej té studentce, kterou v posledním ročníku umlátil její snoubenec, když zjistil, že se má oženit s elfkou. U soudu se hájil, že neměl v úmyslu ji zabít. Elfy přece není snadné zabít.“

„Všichni nejsou takoví, Anito.“

„Všichni ne, ale je jich dost.“

„Pokusím se, Anito, ale nemůžu ti to slíbit.“

„To je fér,“ souhlasila jsem. „Kde je ta nová oběť?“

„Opičí obočí,“ řekl.

„Cože?“

„Tak se to město jmenuje.“

„Ježíši, Monkey’s Eyebrow, Missouri. Nech mě hádat. Je to malé město.“

„Dost velké, aby mělo šerifa i zavražděného.“

„To je mi líto. Jak se tam dostanu?“ Z kapsy černého saka jsem vylovila malý notýsek svázaný kovovou spirálou.

Dal mi instrukce. „Šerif St. John na tebe čeká s tělem. Sám nám zavolal. Jestli si to Freemontová chce dělat po svém, necháme ji.“

„Ty jí o tom neřekneš?“

„Ne.“

„Počítám, že Monkey’s Eyebrow nemá jednotku pro zajištění místa činu, Dolphe. Jestli nezavoláme Freemontovou s jejími lidmi, budeme tu někoho potřebovat. Naši kluci sem pořád nemůžou přijet?“

„Pořád děláme na té naší vraždě. Ale protože nás k tomu šerif přivolal, přijedeme tam, jak to bude možné. Dneska ne, ale zítra.“

„Freemontová mi měla poslat fotky z místa nálezu prvních dvou mrtvých. Vsadím se, že když ji požádám, mohla by mi poslat i fotky z druhého místa činu. Až sem dorazíš, můžeme si povídat a prohlížet fotografie.“

„Když po ní budeš chtít další fotky, mohla by začít něco tušit,“ upozornil mě Dolph.

„Řeknu jí, že je potřebuji pro porovnání. Možná se snaží nechat si případ sama pro sebe, ale chce ho vyřešit. Jenom ho chce vyřešit sama.“

„Žene se za slávou,“ řekl Dolph.

„Vypadá to tak.“

„Nejsem si jistý, jestli dokážu ten druhý případ před Freemontovou utajit, ale pokusím se ti poskytnout náskok, aby ses tam mohla porozhlédnout bez toho, že by ti dýchala na krk.“

„To ti budu ohromně vděčná.“

„Říkala, že jsi na místě činu měla nějakého asistenta. To musel být Larry Kirkland, že jo?“

„Správně.“

„Jak to, že ho s sebou vodíš na místa činu?“

„Na jaře promuje z nadpřirozené biologie. Oživuje mrtvé a je zabíječ upírů. Já nemůžu být všude, Dolphe. Byla jsem přesvědčená, že to zvládne, a myslela jsem si, že by mohlo být hezké mít dva experty na stvůry.“

„To asi jo. Freemontová říkala, že Larry vyhodil oběd na celé místo činu.“

„On nezvracel na místě činu, jenom kousek od něj.“

Následovala krátká odmlka. „Je to lepší než poblít mrtvolu.“

„Toho už se nikdy nezbavím, že ne?“

„Ne,“ řekl Dolph, „to fakt ne.“

„No super. Vyrazíme s Larrym co nejdřív. Je to odsud půl hodiny jízdy, možná víc.“

„Řeknu šerifu St. Johnovi, že jste na cestě.“ Zavěsil.

I já jsem zavěsila. Dolph mě časem vycvičí, že se po telefonu nikdy nebudu loučit.

11.

Larry se schoulil na sedadle, jak mu to jenom bezpečnostní pás dovolil. Ruce měl křečovitě sevřené v klíně. Zíral ven do tmy, jako kdyby tam kromě ubíhající krajiny bylo něco vidět. Vsadila bych se, že se mu hlavou míhají obrazy zmasakrovaných stromů. Mně se v hlavě

nemíhaly. Zatím ne. Možná je uvidím ve snech, ale ne když jsem vzhůru. To zatím ne.

„Jak zlé to bude?“ zeptal se. Hlas měl tichý a nervózní.

„To nevím. Je to obět' upíra. Může to být elegantní, jenom pár vpichů; ale může to být řezničina.“

„Řezničina jako ti tři kluci?“

„Dolph říkal, že ne. Tvrdil, že je to klasický případ, jenom stopy po kousnutí.“

„Takže to nebude nechutné?“ ztišil hlas, že skoro šeptal.

„To nevím, dokud nebudeme na místě,“ řekla jsem.

„To mě nemůžeš uklidnit?“ Jeho hlas zněl tak slabě a nejistě, že jsem mu skoro nabídla, že džíp otočím. On už další místo činu vidět nemusí. Je to moje práce, ne jeho. Zatím.

„Už nemusíš chodit na místo další vraždy, Larry.“

Otočil ke mně hlavu a díval se na mě. „Jak to myslíš?“

„Už sis pro dnešek svoji dávku krve a vnitřností vybral. Můžu otočit a hodit tě zpátky do hotelu.“

„Ale když nepůjdu dneska, co bude příště?“

„Jestli na tuhle práci nemáš, tak na ni nemáš. Za to se nemusíš stydět.“

„A co příště?“ zeptal se.

„Žádné příště nebude.“

„Mě se tak lehce nezbavíš,“ řekl.

Doufala jsem, že tma skryla úsměv na mé tváři. Snažila jsem se, aby nebyl moc vidět.

„Pověz mi něco o upírech, Anito. Myslel jsem si, že upír nemůže za jednu noc vypít tolik krve, aby to někoho zabilo.“

„To je hezká představa,“ podotkla jsem.

„Ve škole nás učili, že upír nemůže člověka vysát naráz. Tvrdíš mi, že to není pravda.“

„Nemůžou člověku vypít krev naráz během jedné noci, ale můžou ho vysát.“

Zamračil se na mě. „Jak to myslíš?“

„Prokousnou svaly a zbaví tě krve, aniž by ji pili.“

„Jak?“ zajímal se.

„Prostě zatnou tesáky, spustí se krev a oni ji nechají po tvém těle téct na zem.“

„To ale nepoužívají krev jako potravu, to je vražda,“ rozhořčil se Larry.

„Kam tím míříš?“ chtěla jsem vědět.

„Hele, nebyla to naše odbočka?“

Podívala jsem se na ukazatel. „Sakra.“ Zpomalila jsem, ale neviděla jsem přes horizont. Neodvážila jsem se otočit, dokud si nebudu jistá, že

v protisměru nic nejede. Trvalo další kilometr, než jsme se dostali ke štěrkové cestě. Vedle ní byla řada poštovních schránek.

Stromy tu rostly tak blízko u cesty, že i v zimě bez listí úzkou cestu stínily. Nebylo tu místo na otočení. Zatraceně, kdyby tu jelo další auto, musel by jeden z nás vycouvat.

Cesta stoupala stále vzhůru, jako by mířila rovnou do nebe. Nahoře jsem před autem vůbec nic neviděla. Prostě jsem musela věřit, že cesta před námi pokračuje a že tam není nějaký bezedný sráz.

„Panebože, to je kopec," prohlásil Larry.

Popojela jsem dopředu a pneumatiky se dotkly vozovky. Napětí v ramenou mi trochu povolilo. Kousek před námi byl dům. Světlo na verandě svítilo, jako kdyby čekali společnost. Holá žárovka se netvářila moc přátelsky. Dům byl z nenatřených prken s rezavou plechovou střechou. Jeho zvýšená veranda se prohýbala pod přední autosedačkou umístěnou vedle dveří opatřených sítí. Otočila jsem se před domem v prachu, který tu byl místo přední zahrádky. Vypadalo to, že nejsem první. V suchém prachu tu byly hluboké koleje od toho, jak se tu celá léta obracejí auta. Když jsme se dostali dolů na konec cesty, byla už tma černá jako samet. Zapnula jsem dálkové světlomety, ale bylo to, jako když jedete v tunelu. Svět existoval jenom před našimi světly; všechno ostatní byla černočerná tma.

„Co všechno bych teď dal za pár pouličních lamp," řekl Larry.

„To já taky. Dávej se mnou pozor na cestu. Nerada bych to přejela podruhé."

Trošku se naklonil dopředu přes odpor bezpečnostního pásu. „Támhle," řekl a ukázal prstem. Zpomalila jsem a opatrně zatočila na cestu. Světla ozářila tunel stromů. Na téhle cestě byla jen holá červená hlína. Prach se kolem džípu zvedl jako opar. Už zase jsem byla ráda, že je takové sucho. Bláto na prašné cestě by byl pořádný opruz.

Cesta byla natolik široká, že pokud byste měli ocelové nervy nebo řídili cizí auto, dva vozy by se tu vyhnuly. Tekl přes ni potok aspoň pět metrů hluboký. Most byla jenom prkna položená přes pár trámů. Žádné zábradlí, prostě nic. Když jsem na most pomaličku vjela, prkna rachotila a posunovala se. Nejsou přibitá. Bože.

Larry se s tváří přitisknutou k tmavému sklu upřeně díval do hloubky. „Ten most není o moc širší než naše auto."

„Děkuju, žes mi to sdělil, Larry. Sama bych si toho nevšimla."

„Promiň."

I za mostem byla cesta dost široká pro dvě auta. Když se sejdou u mostu, nejspíš se vystřídají. Třeba na to mají nějaký dopravní předpis. První jede auto víc vlevo.

Na vrcholku kopce se v dálce objevila světla. Ve tmě blikaly policejní majáky jako pestrobarevné blesky. Byly mnohem dál, než se

zdálo. Museli jsme překonat ještě dva kopce a dvě údolí, než se před námi světla odrážela od holých stromů, takže vypadaly neskutečně černé. Cesta přešla ve velikou mýtinu. U ní začínal trávník obklopující veliký bílý dům. Byl to opravdický dům s fasádou obloženou kamením, okenicemi a prosklenou verandou. Měl dvě poschodí a lemoval ho úhledně zastřižený živý plot. Na příjezdové cestě byl bílý štěrk, což znamenalo, že ho sem někdo musel dovézt. Lemovaly ji dva široké záhony narcisů.

Na začátku stoupající příjezdové cesty nás zastavil policista v uniformě. Byl vysoký, měl široká ramena a tmavé vlasy. Posvítil do auta baterkou. „Promiňte, slečno, ale tam teď nemůžete."

Letmo jsem ukázala průkaz a představila se: „Jsem Anita Blakeová, pracuji pro Místní Oddělení pro Supernaturální Trestné činy. Bylo mi řečeno, že mě šerif St. John očekává."

Naklonil se do otevřeného okénka a posvítil baterkou na Larryho. „Kdo je tohle?"

„Larry Kirkland. Pracuje se mnou."

Několik vteřin si Larryho prohlížel. Larry se usmál a ze všech sil se snažil vypadat neškodně. Šlo mu to skoro tak dobře jako mně.

Když se polda naklonil do okénka, měla jsem dobrý výhled na jeho bouchačku. Byl to Colt .45. Veliká zbraň, ale on na ni měl dost velké ruce. Ucítila jsem závan jeho kolínské. Brut. Naklonil se hodně hluboko dovnitř, aby si Larryho prohlédl. Kdybych měla za kalhotami pistoli, mohla bych mu ji vrazit do krku. Byl veliký a vsadila bych se, že samotná jeho velikost mu ušetřila spoustu potíží, ale tohle byla neopatrnost. Pistolím je fuk, jak veliký jste.

Přikývl a vystrčil hlavu z auta. „Pokračujte k domu. Šerif vás očekává." Znělo to, jako by z toho moc velkou radost neměl.

„Máte nějaký problém?" zeptala jsem se ho.

Usmál se, ale kysele. Zavrtěl hlavou. „Je to náš případ. Jsem přesvědčený, že žádnou pomoc nepotřebujeme, a to se týká i vás."

„Máte nějaké jméno?" zeptala jsem se.

„Coltrain. Zástupce Zack Coltrain."

„Dobrá, zástupce Coltraine. Uvidíme se u domu."

„To nejspíš ano, slečno Blakeová."

Myslí si, že jsem polda, a schválně mě neoslovil „důstojníku" ani „detektive". Nechala jsem to být. Kdybych skutečně měla nějakou hodnost, vyžadovala bych ji, ale začínat hádku pro to, že mi neřekl „detektive", když žádný detektiv nejsem, mi připadalo nesmyslné.

Vyjela jsem do kopce a zaparkovala mezi policejními auty. Přicvakla jsem si průkaz na klopu. Kráčeli jsme po světlém oblouku chodníčku a nikdo nás nezastavil. Ve skoro přízračném tichu jsme se zastavili přede dveřmi. Už jsem byla na spoustě míst činu. Určitě se

nedalo říct, že byla tichá. Tady se neozývalo žádné praskání policejních vysílaček ani se tu nemotali lidé. Na místě vraždy je vždycky plno lidí: detektivové v civilu, uniformovaní policisté, technici pro zajištění místa činu, fotografové, kameramani, saniťáci čekající, až budou moci odvézt mrtvolu. My jsme za chladné jarní noci stáli na čerstvě zametené verandě a kolem se ozývalo jenom kvákání žab. Vysoké pištivé zvuky podivně kontrastovaly se světlem policejních majáků.

„Čekáme na něco?“ zeptal se Larry.

„Ne,“ odpověděla jsem. Zazvonila jsem na lesklý zvonek. Uvnitř v domě se ozvalo syté zazvonění. Někde se zuřivě rozštěkal malý pes. Dveře se otevřely. Světlo přicházející z chodby rámovalo ženskou postavu, ale většina detailů zůstala ve stínu. Záblesky majáků se jí míhaly po tváři a barvily ji neonovými odstíny. Byla asi stejně veliká jako já a tmavé vlasy měla buď zvlněné od přírody, nebo měla opravdu dobrou trvalou. Ale slušelo jí to víc než mně, vlasy jí moc pěkně lemovaly tvář. Moje vždycky byly tak nějak nepoddajné. Na sobě měla dlouhou košili s dlouhými rukávy vytaženou z džínsů. Vypadala tak na sedmnáct, ale já se nenechala ošálit. Taky vypadám na svůj věk mladší. Sakra, to Larry taky. To nemůže být jen tím, že nejsme vysocí, ne?

„Vy nejste státní policisté,“ prohlásila. Zřejmě si tím byla naprosto jistá.

„Jsem z Místního Oddělení pro Supernaturální Trestné činy,“ představila jsem se. „Anita Blakeová. Tohle je můj kolega Larry Kirkland.“

Larry se usmál a přikývl.

Žena ustoupila ze dveří a světlo v chodbě jí dopadlo do obličeje. To jí přidalo pět let věku, ale bylo to šťastných pět let. Chviličku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že má velice nenápadný make-up. „Prosím, pojďte dál, slečno Blakeová. Můj manžel, David, čeká u těla.“ Zavrtěla hlavou. „Je to hrozné.“

Než zavřela dveře, vykoukla do pestrobarevné tmy. „David mu řekl, že má ty majáky zhasnout. Nechceme, aby všichni na míle daleko věděli, co se stalo.“

„Jak se jmenujete?“ zeptala jsem se.

Maličko se začervenala. „Omlouvám se; většinou nebývám takhle roztěkaná. Jsem Beth St. Johnová. Můj muž je tu šerif. Seděla jsem dole s rodiči.“ Nepatrně pokynula ke dvojitým dveřím nalevo od hlavního vchodu.

Za nimi pořád štěkal pes jako maličký rozzuřený kulomet. Nějaký mužský hlas řekl: „Ticho, Ravene.“ Štěkání ustalo.

Stáli jsme v hale sahající až ke střeše, jako kdyby architekt kus pokoje nad námi vyřízl, aby vytvořil ohromný prostor. Křišťálový lustr

na nás dolů vrhal třpytivé světlo. To ve tmavé místnosti napravo od nás vytvářelo světlý obdélník. Byla tam vidět jídelní sestava z třešňového dřeva tak naleštěná, že se až blýskala.

Chodba mířila rovně až k nějakým dveřím vzadu, které pravděpodobně vedly do kuchyně. Stěnu s dvojitými dveřmi lemovalo schodiště. Zábradlí a futra dveří byly bílé, koberec světle modrý a tapety bílé s maličkými modrými kvítky a ještě menšími lístečky. Celá chodba působila prostorně a vzdušně, byla světlá a přívětivá a naprosto tichá. Kdybych tu našla kousek podlahy bez koberce, asi bych upustila špendlík a čekala, jak to bouchne.

Beth St. Johnová nás vedla vzhůru po modrobílém schodišti. Uprostřed chodby napravo byla řada rodinných portrétů. Začínala nějakým usměvavým párem; pak byl usměvavý pár s usměvavým dítětem, pak usměvavý pár s jedním dítětem usměvavým a jedním plačícím. Kráčela jsem chodbou a dívala se, jak roky míjejí. Z miminek se staly děti, chlapec a dívka. Na fotografiích se objevil maličký černý pudl. Děvče bylo starší, ale asi jen o rok. Rodiče stárli, ale zřejmě jim to nevadilo. Rodiče i dívka se usmívali; chlapec někdy také, ale někdy ne. Chlapec se víc usmíval na protější stěně, kde ho objektiv zachytil opáleného s nějakou rybou nebo s vlasy přilepenými k hlavě, jak právě vylezl z bazénu. Dívka se usmívala, kam jste se podívali. Byla jsem zvědavá, kdo z nich je mrtvý.

Na konci chodby bylo okno. Lemovaly ho bílé záclonky; nikdo se nenamáhal je zatáhnout. To okno vypadalo jako černé zrcadlo. Tma se tlačila na sklo, jako kdyby hodně vážila.

Beth St. Johnová zaklepala na poslední dveře napravo, hned vedle té tlačící se tmy. „Davide, jsou tady detektivové.“ Neopravila jsem její přeřeknutí. Hřích opomenutí je nádherná věc.

Zaslechla jsem z místnosti pohyb, ale ona ustoupila, ještě než se dveře otevřely. Beth St. Johnová couvla doprostřed chodby, takže nebylo možné, aby viděla dovnitř pokoje. Těkala očima z jedné fotky na druhou a prohlížela si usměvavé obličeje. Štíhlou ruku si položila na hrudník, jako kdyby měla potíže s dýcháním.

„Půjdu udělat kafe. Dáte si?“ Hlas měla trošičku napjatý.

„Určitě,“ řekla jsem.

„To zní dobře,“ prohlásil Larry.

Slabě se usmála a odkráčela chodbou. Neutíkala a tím si v mém sešitku zasloužila bod. Vsadila bych se, že Beth St. Johnová je na místě vraždy poprvé.

Dveře se otevřely. David St. John na sobě měl světle modrou uniformu odpovídající té, kterou měl jeho zástupce, ale tím jejich podobnost končila. Měřil asi metr šedesát pět, byl štíhlý, ale ne hubený, jako maratónský běžec. Jeho vlasy měly světle hnědší odstín

Larryho červené. Dřív než jeho oči vás zaujaly jeho brýle, ale i oči stály za povšimnutí. Byly dokonale světle zelené jako kočičí. Kromě očí to byla docela normální tvář, ale jedna z těch, co vás nikdy neomrzí.

Nabídl mi ruku. Stiskla jsem ji. On se mé ruky sotva dotkl, jako by měl strach přitlačit. To dělá spousta mužů, ale on mi ji aspoň podal; většina se tím neobtěžuje.

„Jsem šerif St. John. Vy musíte být Anita Blakeová. Seržant Storr mi říkal, že přijedete.“ Pohlédl na Larryho. „Kdo je tohle?“

„Larry Kirkland.“

St. John přimhouřil oči. Vyšel do chodby a zavřel za sebou dveře. „Seržant Storr se o nikom jiném nezmiňoval. Mohl bych vidět nějaký průkaz?“

Sundala jsem si identifikační visačku. Podíval se na ni a řekl. „Vy nejste detektiv.“

„Ne, to nejsem.“ V duchu jsem Dolpha proklínala. Mohla jsem tušit, že to nebude fungovat.

„A co on?“ ukázal bradou na Larryho.

„Mám s sebou jenom řidičák,“ řekl Larry.

„Kdo jste,“ chtěl vědět šerif.

„Jsem Anita Blakeová. Jsem součástí útvaru pro boj s nadpřirozenem. Jenom prostě nemám odznak. Larry je ve výcviku.“ Vylovila jsem z kapsy svoji novou licenci zabíječe upírů. Vypadala jako řidičák, ale nic lepšího jsem neměla.

Zadíval se na licenci. „Vy jste lovec upírů? Na to je zatím trochu brzy. Ještě nevím, kdo to udělal.“

„Jsem součástí jednotky seržanta Storra. Podílím se na případech od začátku. Nepřicházím až na konci. Obvykle se tím sníží počet obětí.“

Vrátil mi licenci zpátky. „Měl jsem pocit, že Brewsterův zákon ještě nevstoupil v platnost.“

Brewster byl senátor, co mu sežrali dceru. „To nevstoupil. Spolupracuji s policií už docela dlouhou dobu.“

„Jak dlouho?“

„Skoro tři roky.“

Usmál se. „To je déle, než jsem já šerifem.“ Přikývl, skoro jako kdyby si v duchu odpověděl na nějakou otázku. „Seržant Storr tvrdil, že jestli mi to někdo může pomoci vyřešit, tak jste to vy. Pokud o vás má velitel MOSTu tak vysoké mínění, já vaši pomoc neodmítnu. My jsme tu nikdy útok upíra neměli.“

„Upíři se většinou zdržují poblíž velkých měst,“ vysvětlovala jsem. „Jejich oběti tak nejsou tolik na ráně.“

„No, tuhle se nikdo ukrýt nesnažil.“ Otevřel dveře dokořán, maličko nám pokynul rukou a uvedl nás dovnitř.

Na tapetách byly růžové růže, starosvětské růže veliké jako hlávky zelí. Stál tu doopravdický toaletní stolek s velikým zrcadlem a vším ostatním a vypadal jako starožitný. Všechno ostatní bylo z bílého proutí a růžových krajek. Vypadalo to tu jako v pokoji daleko mladší holčičky.

Dívka ležela na úzké posteli. Potah postele ladil s tapetami na stěnách. Deka zmuchlaná pod jejím tělem byla růžová. Hlava jí ležela na okraji polštáře, jako by jí sklouzla stranou, když si na něj lehla.

U otevřeného okna se vlnily růžové záclonky. Pokojem vířil chladný větřík a čechral jí husté černé vlasy. Měla je kudrnaté a natřené vlasovým gelem. Pod jejím obličejem a krkem byla malá červená skvrna, kde do deky vsákla trocha krve. Vsadila bych se, že na té straně krku má stopy zubů. Nebyla zdaleka tak dobře nalíčená jako Beth St. Johnová, ale snažila se. Rtěnku měla hodně rozmazanou. Jedna ruka jí visela dolů a napůl sevřenou dlaní jako by se pro něco natahovala. Nehty se jí leskly čerstvým rudým lakem. Dlouhé nohy měla na posteli široce rozhozené. Vysoko zevnitř na stehně měla stopy kousnutí – ale ne čerstvé. Nehty na nohou měla nalakované stejně jako na rukou.

Černé kombiné, které si na noc oblékla, měla ještě skoro na sobě. Ramínka měla shrnutá z ramen, takže její malá, pěkně formovaná prsa byla odhalená. Kombiné bylo dole roztržené nebo tam mělo rozparek, takže ho měla vyhrnuté skoro až k pasu a nezbylo z něho o mnoho víc než opasek. Se široce roztaženýma nohama bylo úplně všechno vidět.

To mě naštvalo ze všeho nejvíc. Mohl ji aspoň přikrýt, a ne ji tu nechat jako nějakou děvku. To bylo arogantní a kruté.

Larry stál na opačném konci pokoje u dalšího okna. Bylo také otevřené a dovnitř jím proudil chladný vzduch.

„Dotkl jste se něčeho?“

St. John zavrtěl hlavou.

„Vyfotografoval jste to?“

„Ne.“

Zhluboka jsem se nadechla a připomínala si, že jsem tady host a nemám žádné oficiální postavení. Nemůžu si dovolit ho naštvat. „A co jste udělal?“

„Zavolal jsem vás a státní policii.“

Přikývla jsem. „Jak je to dlouho, co jste objevil tělo?“

Podíval se na hodinky. „Před hodinou. Jak to, že jste se sem dostali tak rychle?“

„Byla jsem ani ne patnáct kilometrů odsud,“ vysvětlovala jsem.

„To mám štěstí,“ řekl.

Pohlédla jsem na tělo dívky. „Jo.“

Larry objímal rám okna a svíral ho prsty. „Larry, doběhl bys mi dolů do džípu a donesl mi z brašny rukavice?“

„Rukavice?“

„U věcí na oživování mám krabici chirurgických rukavic. Dones mi ji.“

Ztěžka polkl a přikývl. Pihy mu na tváři vystoupily jako inkoustové cákance. Velice rychle se přesunul ke dveřím a zavřel je za sebou. V kapse jsem měla dva páry rukavic, ale Larry potřeboval na vzduch.

„To je jeho první vražda?“

„Druhá,“ řekla jsem. „Jak stará je ta dívka?“

„Sedmnáct,“ řekl.

„Pak to je vražda, i pokud s tím souhlasila.“

„Souhlasila? O čem to tady mluvíte?“ V jeho hlase se objevily první náznaky vzteku.

„Co si myslíte, že se tu stalo, šerife?“

„Když se chystala do postele, vlezl sem oknem upír a zabil ji.“

„A kde je všechna krev?“

„Další krev má pod krkem. Stopy zubů nejsou vidět, ale tam ji vysál.“

„To není dost, aby ji to zabilo.“

„Zbytek vypil.“ Jeho hlas zněl trochu dotčeně.

Zavrtěla jsem hlavou. „Žádný upír nedokáže najednou vypít všechnu krev dospělého člověka.“

„Potom jich bylo víc než jeden,“ prohlásil.

„Myslíte ty kousance na stehnech?“

„Jo, jo.“ Přecházel po růžovém huňatém koberci rychlými nervózními kroky.

„Ty stopy zubů jsou přinejmenším několik dní staré,“ upozornila jsem ho.

„Takže ji předtím dvakrát zhypnotizoval, ale tentokrát ji zabil.“

„Je strašně brzy na to, aby šla puberťačka do postele.“

„Její matka řekla, že se necítila dobře.“

Tomu bych věřila. I když si to nepřejete, taková ztráta krve vezme vašim krokům švih.

„Než šla spát, upravila si vlasy a nalíčila se,“ upozornila jsem ho.

„No a?“

„Znal jste tu dívku?“

„Jo, sakra, to jo. Tohle je malé městečko, slečno Blakeová. Všichni se tu navzájem známe. Byla hodné dítě, nikdy neměla problémy. Nikdy ji nebylo vidět v autě s klukem ani nebyla na tahu. Byla to slušná holka.“

„Já věřím, že to byla slušná holka, šerife St. Johne. To, že vás zavraždí, z vás neudělá špatného člověka.“

Přikývl, ale oči měl rozrušené, bylo mu vidět až moc bělma. Nejradši bych se ho zeptala, kolik vražd viděl on, ale neudělala jsem to. Bez ohledu na to, jestli je tohle první nebo jednadvacátá, šerif je tu on.

„Co si myslíte, že se tu stalo, šerife?“ Už jsem mu tu otázku jednou položila, ale byla jsem ochotná zkusit to znovu.

„Nějaký upír znásilnil a zabil Ellie Quinlanovou, to se tu stalo.“ Řekl to vzdorovitě, jako kdyby tomu ani sám nevěřil.

„To nebylo znásilnění, šerife. Ellie Quinlanová svého vraha do pokoje pozvala.“

Došel až do nejvzdálenějšího rohu a stál tam jako předtím Larry a koukal do tmy. Chytil se rukama kolem ramen, jako by se objímal. „Jak mám říct jejím rodičům a bratříčkovi, že dovolila nějaké… stvůře, aby s ní spala? Že jí dovolila, aby jí sála krev? Jak jim to mám říct?“

„No, během tří nocí, ode dneška za dvě, může Ellie vstát z mrtvých a říct jim to sama.“

Otočil se ke mně zády s tváří bledou zděšením. Pomalu zavrtěl hlavou. „Chtějí jí srdce probodnout kůlem.“

„Cože?“

„Chtějí ji zabít kůlem. Nechtějí, aby vstala z mrtvých jako upírka.“

Hleděla jsem na její ještě teplé tělo. Zavrtěla jsem hlavou. „Probudí se až za dvě noci.“

„Její příbuzní si to nepřejí.“

„I kdyby byla upírka, byla by to vražda probodnout ji kůlem jenom proto, že se to její rodině nelíbí.“

„Ale ona ještě upírka není,“ poznamenal St. John. „Je to jen mrtvola.“

„Než do ní vrazíte kůl, měl by koroner potvrdit smrt. To může chvíli trvat.“

Zavrtěl hlavou. „Znám se s doktorem Campbellem; urychlí to.“

Stála jsem tam a hleděla dolů na to děvče. „Ona neměla v úmyslu zemřít, šerife. Tohle není sebevražda. Měla v plánu se vrátit.“

„To nemůžete vědět.“

Upřeně jsem na něho pohlédla. „Já to nevím, ale vy taky ne. Jestli ji probodneme, než bude moct vstát z mrtvých, bude to vražda.“

„Podle zákona ne.“

„Já nejsem ochotná oddělit hlavu i srdce sedmnáctileté dívce jenom proto, že jejím rodičům se nelíbí způsob života, který si zvolila.“

„Je mrtvá, slečno Blakeová.“

„Já vím, že je mrtvá. A vím i to, co se z ní stane. Nejspíš lépe než vy.“

„Tak tedy chápete, proč to chtějí udělat.“

Hleděla jsem na něho. Nechápala jsem to. Bývaly časy, kdy bych to možná udělala a měla z toho dobrý pocit. Připadala bych si, že pomáhám její rodině a osvobozuji její duši. Teď už jsem si tím prostě jistá nebyla.

„Nechte jejím rodičům dvacet čtyři hodin na rozmyšlenou. Můžete mi věřit. Teď jsou vystrašení a ovládá je zármutek; myslíte, že jsou vážně ve stavu, kdy mohou rozhodovat o tom, co se s ní stane?“

„Jsou to její rodiče.“

„Jo, ale budou za dva dny radši, když bude stát na nohou a mluvit s nimi, nebo když bude mrtvá v rakvi?“

„Změní se ve stvůru,“ prohlásil.

„Možná, pravděpodobně, ale já myslím, že bychom to měli o chvíli odložit a dát jim trochu času. Myslím, že náš bezprostřední problém je upír, co tohle udělal.“

„Souhlasím, najdeme ho a zabijeme.“

„Nemůžeme ho zabít bez soudního příkazu k popravě,“ řekla jsem.

„Znám místního soudce. Můžu vám soudní příkaz opatřit.“

„To si umím představit.“

„Co to s vámi je? Vy ho nechcete zabít?“

Podívala jsem se na to děvče. Kdyby si vážně přál, aby se proměnila v upírku, vzal by její tělo s sebou. Ukryl by ho, dokud nevstane z mrtvých, aby bylo v bezpečí před lidmi, jako jsem já. Kdyby o ni stál. „Jo, zabiju vám ho.“

„Dobrá, co můžeme dělat?“

„No, za prvé k tomu úmrtí došlo hned po setmění, takže jeho denní úkryt musí být někde velice blízko. Jsou tady nějaké staré domy nebo jeskyně, něco, kde by se dala schovat rakev?“

„Asi míli odsud je stará usedlost a směrem po proudu je jeskyně. Chodil jsem tam, když jsem byl malý. My všichni jsme tam chodili.“

„Takhle jsou rozdané karty, šerife. Když za ním vyrazíme teď za tmy, pravděpodobně některé z nás zabije. Ale jestli se o to dneska v noci nepokusíme, přestěhuje rakev. Už nikdy bychom ho nemuseli najít.“

„Podíváme se po něm dneska v noci. Hned.“

„Jak dlouho jste se ženou svoji?“ zeptala jsem se.

„Pět let, proč?“

„Milujete ji?“

„Ano, milujeme se už od školy. Co je to za otázky?“

„Pokud půjdete honit upíra, už ji nikdy nemusíte spatřit. Jestli jste ještě nelovil upíra v noci na jeho území, netušíte, co proti sobě máte, a nic, co bych vám mohla říct, vás na to nedokáže připravit. Ale myslete na to, že Beth už nikdy neuvidíte. Že už ji nikdy nevezmete za ruku.

Nikdy neuslyšíte její hlas. Můžeme vyrazit ráno. Ten upír dneska svou rakev přestěhovat nemusí, nebo by ji mohl přenést z jeskyně do usedlosti, nebo naopak. Mohli bychom ho chytit zítra ráno, aniž bychom riskovali něčí život.“

„Myslíte, že dneska v noci nezmizí?“

Zhluboka jsem se nadechla a byla ochotná zalhat. Bůh ví, že jsem chtěla lhát. „Ne, myslím, že dneska v noci zmizí z nejbližšího okolí. Proto sem nejspíš přišel hned, jak se docela setmělo. Má tak na útěk celou noc.“

„Pak se za ním pustíme.“

Přikývla jsem. „Fajn, ale musíme si hned stanovit základní pravidla. Já budu velet. Už jsem to dělala a jsem pořád naživu; to ze mě dělá odborníka. Jestli uděláte všechno, co řeknu, možná, ale jen možná, se všichni můžeme dožít rána.“

„Až na upíra,“ dodal St. John.

„No jasně.“ Už to bylo dlouho, co jsem stála v noci venku proti upírovi. Moje protiupíří souprava ležela doma ve skříni. Bez přímého soudního příkazu k popravě je nezákonné ji nosit u sebe. Měla jsem křížek, co nosím, dvě pistole, dva nože, a to je všechno. Žádnou svěcenou vodu, žádné další kříže, žádnou brokovnici. Sakra, a ani kolík s palicí.

„Máte stříbrné kulky?“

„Můžu se stavit doma.“

„Udělejte to a sežeňte mi brokovnici a do ní stříbrné střely. Je tady někde katolický nebo episkopální kostel?“

„Samozřejmě,“ řekl.

„Potřebujeme trochu svěcené vody a hostii.“

„Vím, že můžete upíra postříkat svěcenou vodou, ale nevěděl jsem, že se dá použít i hostie.“

Musela jsem se usmát. „Hostie nejsou jako posvěcené granáty. Chci je dát Quinlanovým, aby je položili na všechny rámy oken a dveří.“

„Myslíte, že si pro ně přijde?“

„Ne, ale ta dívka ho pozvala dovnitř. Pozvání může zrušit jen ona, a ona je mrtvá. Dokud toho zmetka nedostaneme, bude lepší se radši pojistit než toho potom litovat.“

Zaváhal a pak přikývl. „Dojdu do kostela. Uvidíme, co se dá dělat.“ Vykročil ke dveřím.

„A šerife?“

Zastavil se a obrátil se ke mně.

„Chci mít ten soudní příkaz v ruce, ještě než vyrazíme. Nechci být obviněná z vraždy.“

Jakoby nervózně přikývl, kýval hlavou jako pejsci, co se vozí za zadním sklem auta. „Budete ho mít, slečno Blakeová.“ Odešel a zavřel za sebou dveře.

Zůstala jsem sama s mrtvou dívkou. Ležela tam bledá a nehybná, stydla a byla čím dál mrtvější. Jestli to proběhne podle jejích rodičů, bude to navždy. A mým úkolem bude se o to postarat. Vedle postele ležely rozházené učebnice, jako kdyby se učila, než přišel. Špičkou nohy jsem jednu z nich zavřela. Opatrně, abych jí nepohnula. Diferenciální počet. Učila se derivovat a pak si oblékla kombiné a nalíčila se. Do prdele.

12.

Zatímco jsme čekali na soudní příkaz, promluvila jsem si s rodinou. Není to má nejoblíbenější činnost, ale bylo to nezbytné. Tohle nebyl náhodný útok, což znamená, že upíra pravděpodobně znali, nebo ho znali, než zemřel.

V obýváku pokračovaly pastelové barvy a modrá převažovala. Beth St. Johnová uvařila kávu. Přesvědčila Larryho, aby nahoru donesl tác. Nejspíš nechtěla mrtvou znovu vidět. Nemůžu říct, že bych jí to měla za zlé. Už jsem viděla krvavější vraždy, daleko krvavější, ale každé úmrtí má vlastní naléhavost. Na Ellie Quinlanové natažené na sladce růžových dekách bylo něco nesmírně dojímavého, a to jsem ji neznala. Beth St. Johnová ano. O to to má těžší.

Rodina seděla schoulená na bílé pohovce. Manžel byl rozložitý. Ne tlustý, ale hranatý jako fotbalový obránce. Měl krátké černé vlasy, které mu na skráních hezky šedivěly. Ohromně elegantní. Pleť měl červenou, ne opálenou, ale stejně sytě zbarvenou. Na sobě měl bílou košili k obleku, u krku rozepnutou, ale rukávy mu stále ještě zdobily manžetové knoflíčky. Tvář měl neproniknutelnou jako masku, jako kdyby se pod ní odehrávalo něco docela jiného. Vypadal klidně a vyrovnaně, ale skoro se chvěl úsilím. Ve tmavých očích mu blýskal vztek.

Ruku měl kolem ramen své ženy. Tiskla se k němu a tiše plakala. Oči měla zavřené, jako by jí to mohlo pomoci. Oční stíny jí stékaly po tvářích jako duhové olejové skvrny. Husté černé vlasy měla upravené nějakým komplikovaným způsobem, takže vypadaly tuhé na dotek. Na sobě měla blůzu s dlouhými rukávy s jemným květinovým vzorem, v němž převládala růžová. Stejně růžové měla i kalhoty. Nohy měla až na tmavé punčocháče bosé. Její jediné šperky byly drobný zlatý křížek a snubní prsten.

Chlapec byl asi tak vysoký jako já a štíhlý jako proutek. Ještě neprošel obdobím prudkého růstu, takže vypadal mladší, než ve skutečnosti byl. Pleť na tváři měl tak jemnou a dokonalou, že bylo jasné, že nikdy neměl uhry a holení je jen vzdáleným snem. Jestli dívce bylo sedmnáct, mělo by jemu být patnáct, možná šestnáct. Ale vypadal klidně na dvanáct. Dokonalá oběť až na jeho oči a držení těla. I uprostřed zármutku, kdy mu na tváři schnuly proudy slz, vypadal sebejistě a duchapřítomně. V jeho očích se skrývala bystrá inteligence a zuřivost, jimiž by si násilníky udržel od těla.

Vlasy měl dokonale černé jako jeho otec, ale jemné jako miminko. Podobné asi měla paní Quinlanová, než si je natužila k smrti.

Na klíně mu ležel černý pudlík. Štěkal jako kulomet, rat-a-tat-tat, jip-jip-jip, dokud ho nechytil za krkem a nezvedl. Z chlupaté tlamy uniklo tiché zavrčení.

„Tiše, Ravene," řekl chlapec. Přitom psa plácl a odměnil ho tak za jeho vrčení. Pes zavrčel znovu; on ho znova plácl. Rozhodla jsem se, že si toho nebudu všímat. Usoudila jsem, že i kdyby mu pudlík utekl, poradím si s tím. Jsem ozbrojená.

„Pane a paní Quinlanovi, jmenuji se Anita Blakeová. Potřebuji vám položit pár otázek."

„Už jste probodli mrtvé tělo?" zeptal se muž.

„Ne, pane Quinlane, dohodli jsme se se šerifem, že dvacet čtyři hodin počkáme."

„Její nesmrtelná duše je v nebezpečí. Přejeme si to provést hned."

„Jestli si to budete přát i zítra večer, udělám to."

„Chceme to udělat teď." Velice pevně k sobě tiskl svou ženu, prsty měl zaťaté do jejího ramene.

Otevřela oči a zamžikala na něj. „Prosím tě, Jeffrey, to bolí."

Ztěžka polkl a uvolnil sevření. „Promiň, Sally, nezlob se." Vypadalo to, že ho omluva trochu zbavila vzteku. Rysy jeho tváře se uvolnily. Zavrtěl hlavou. „Musíme zachránit její duši. Její život skončil, ale duše zůstává. Aspoň tu musíme zachránit."

Bývaly doby, kdy jsem tomu věřila i já. Až do morku kostí jsem byla přesvědčená, že všichni upíři jsou zlí. Teď už si tím nejsem jistá. Poznala jsem jich hodně, kteří mi nepřipadají tak špatní. Já rozpoznám zlo, když se s ním setkám, a v nich prostě není. Nejsem si jistá, co jsou zač, ale jsou opravdu zatracení? Podle katolické církve ano, jsou, a stejně tak i dívka nahoře. Ale to jsem podle církve i já. Když katolíci vyhlásili exkomunikaci všech oživovatelů, začala jsem chodit do episkopálního kostela.

„Vy jste katolíci, pane Quinlane?"

„Ano; záleží na tom?"

„Mám katolické vychování, takže chápu vaše názory."

„To nejsou názory, slečno… Jak se jmenujete?“

„Blakeová, Anita Blakeová.“

„To nejsou názory, slečno Blakeová. To je skutečnost. Elliině nesmrtelné duši hrozí věčné zatracení. Musíme jí pomoci.“

„Víte vůbec, co po mně chcete?“ zeptala jsem se.

„Abyste ji zachránila.“

Zavrtěla jsem hlavou. Paní Quinlanová se na mě dívala. Oči měla dychtivé. Vsadila bych se, že můžu vyvolat drobnou rodinnou rozmíšku.

„Vrazím jí do srdce kůl a useknu jí hlavu.“ Vynechala jsem fakt, že většinu poprav teď dělám zblízka brokovnicí. Není to tak čisté a vyžaduje to uzavřenou rakev, ale pro mě je to daleko jednodušší a upír má rychlejší smrt.

Paní Quinlanová začala zase plakat a přitulila se k manželovi. Přitiskla k němu obličej a po jeho čistě bílé košili rozmazala make-up.

„Snažíte se moji ženu rozrušit?“

„Ne, pane, ale chtěla bych, abyste si všichni uvědomili, že za dvě noci se Ellie promění v upírku. Bude chodit a mluvit. Pak bude moci být s vámi. Jestli jí vrazím kůl do srdce, bude jenom mrtvá.“

„Už je mrtvá. Chceme, abyste udělala svou práci,“ řekl.

Paní Quinlanová se na mě nepodívala. Buďto svému manžílkovi tolik věřila, nebo se s ním nechtěla hádat. Ani kvůli další existenci své dcery.

Nechala jsem toho. Dvacet čtyři hodin to může počkat. Nedoufala jsem, že by pan Quinlan změnil názor. Ale věřila jsem paní Quinlanové.

„Ten pudl vždycky štěká na cizí lidi?“

Všichni tři na mě mžourali jako zajíci ve světle reflektorů. Změna tématu byla na jejich zármutek příliš náhlá.

„Co to s tím vším má společného?“ zeptal se.

„Někde venku je vraždící upír. Chystám se ho chytit, ale potřebuji vaši pomoc. Proto se, prosím, pokuste co nejlépe odpovědět na mé otázky.“

„A co s tím má co dělat pes?“

Povzdechla jsem si a napila se kafe. Právě svoji dceru našel mrtvou. Znásilněnou a zavražděnou. Určitě si říkal právě tohle. Ta hrůza mu dodala energii, ale už mu začínala docházet.

„Když jsem přišla ke dveřím, pudl štěkal tak, že málem praskl. Dělá to vždycky, když k domu přijde někdo cizí?“

Chlapec pochopil, kam mířím. „Jo, Raven vždycky na cizí lidi štěká.“

Přestala jsem si všímat jeho rodičů a začala se bavit s nejrozumnějším člověkem v místnosti. „Jak se jmenuješ?“

„Jeff," řekl. Bože, Jeffrey junior. No ovšem.

„Kolikrát bych k vám musela přijít, aby na mě Raven přestal štěkat?"

Zamyslel se nad tím, ohrnul spodní ret, doopravdy o tom uvažoval.

Paní Quinlanová si od svého manžela kousek odsedla. „Raven vždycky štěká, když je někdo za dveřmi. I když vás zná."

„Štěkal dneska v noci?"

Rodiče se na mě zamračili. Jeff řekl: „Jo. Štěkal jako šílenec, dokud ho Ellie po setmění nepustila k sobě do pokoje. Ellie ho pustila dovnitř a pár minut na to se Raven vrátil dolů."

„Jak jste ji našli?"

„Raven začal zase štěkat a nepřestával. Ellie ho nepouštěla dovnitř. No teda, já do jejího pokoje nesmím, ale Raven se tam dostane, i když Ellie potřebuje soukromí." Poslední slova vyslovil, jako by je říkal často, a divoce při tom kroutil očima.

„Zaklepal jsem na dveře, ale ona neodpovídala. Raven škrábal na dveře. Bylo zavřeno. Často se zamykala, ale otevřela by." Z oka mu skanula slza. „Došel jsem pro tátu."

„Vy jste ty dveře odemkl, pane Quinlane?"

Přikývl. „Ano, prostě tam tak ležela. Nedokázal jsem se jí dotknout. Teď je nečistá. Já…" Zalykal se slzami. Ze všech sil se snažil neplakat, až z toho zrudl v obličeji.

Jeff k němu přešel, objal tátu a přitiskl se k mámě. Druhou rukou pořád držel pudlíka. Pes tiše zakňučel a olízl paní Quinlanové z tváře make-up. Zvedla hlavu, tlumeně se zasmála a pohladila chundelatou srst.

Nejradši bych odešla. Moc ráda bych je nechala tulit se k sobě a truchlit. Zatraceně, ta smrt byla tak čerstvá, že ještě truchlit nezačali. Pořád byli v šoku. Ale nemohla jsem odejít. Šerif St. John se za chvíli vrátí se zatykačem a já potřebuju co nejvíc informací, než se odvážíme ven do tmy.

Larry seděl v koutě ve světlemodrém křesle. Byl tak potichu, že byste skoro zapomněli, že tam je. Ale oči měl zvědavé, všeho si všímal a všechno registroval. Když jsem poprvé zjistila, že si skoro přesně pamatuje každé mé slovo, vyděsilo mě to. Ale teď jsem s tím počítala.

Do pokoje vešla Beth St. Johnová s tácem sendvičů, kávou a limonádou. Nepamatovala jsem si, že by si o ně někdo řekl, ale Beth se nejspíš potřebovala něčím zaměstnat, aby tu nemusela sedět a koukat, jak Quinlanovi brečí. To já taky.

Položila tác na konferenční stolek mezi pohovkou a dvojkřeslem. Quinlanovi si ho ani nevšimli. Já si nalila hrnek čerstvé kávy. Výslech truchlících rodin jde vždycky s kofeinem lépe.

Objetí se rozpadlo. Pudl se přesunul k ženě do náruče a muži seděli po stranách. Jeffrey i Jeff na mě hleděli naprosto stejnýma očima. Bylo to skoro až děsivé. Genetika v praxi.

„Ten upír musel být s Ellie v pokoji, když tam po setmění psa zavolala," řekla jsem.

„Moje dcera by vraha dovnitř nepustila."

„Kdyby jí bylo osmnáct, pane Quinlane, nebyla by to vražda."

„Když z vás někdo udělá upíra proti vaší vůli, je to vždycky vražda, slečno Blakeová."

Už jsem měla plné zuby toho, že mi všichni říkají „slečno", ale truchlícímu otci to ještě párkrát dovolím. „Jsem přesvědčená, že vaše dcera upíra znala. Řekla bych, že ho tam pustila dobrovolně."

„Vy jste zešílela. Beth, dojdi pro šerifa. Chci, aby tahle ženská vypadla z mého domu."

Beth se nejistě zvedla. „David odešel něco zařídit, Jeffrey. Já… nahoře u těla je zástupce Coltrain, ale…"

„Tak ho sem přiveď."

Beth se podívala na mě a pak zase na něj. Sepjala své malé ruce, skoro jako by jimi lomila. „Jeffrey, ona je úřední lovkyně upírů. Už to dělala mockrát. Poslechni si ji."

Vstal. „Moji dceru znásilnilo a zavraždilo nějaké bezduché zvíře, co pije krev, a já chci, aby tahle žena hned opustila můj dům." Kdyby přitom neplakal, naštvala bych se.

Beth na mě pohlédla. Byla ochotná mě před ním hájit, kdyby bylo třeba. Za to si zaslouží spoustu bodů. „Nezmizel někdo v poslední době nebo nezemřel?" zeptala jsem se.

Quinlan na mě úkosem pohlédl. Tvářil se zmateně. Změna tématu pro něho byla zase moc nečekaná. Doufala jsem, že dokážu zaujmout jeho pozornost na dost dlouhou dobu, abych se něco dozvěděla.

„Cože?"

„Víte o tom, že by v poslední době někdo zmizel nebo zemřel?"

Zavrtěl hlavou. „Ne."

„Andy se ztratil," řekl Jeff.

Quinlan znovu zavrtěl hlavou. „Po tom klukovi vám nic není."

„Kdo je Andy?" chtěla jsem vědět.

„Elliin přítel."

„Není to její přítel," odporoval Quinlan.

Zachytila jsem Jeffův pohled. Jeho oči mi řekly všechno. Andy byl její kluk a tatíkovi se ani trošku nelíbil.

„Proč jste Andyho neměl rád, pane Quinlane?"

„Byl to kriminálník."

Zvedla jsem obočí. „Jak to?"

„Byl zavřený za zneužívání drog."

„Trošku kouřil trávu," řekl Jeff.

Začínala jsem si přát, abych si mohla vzít Jeffa stranou a promluvit si s ním. Evidentně věděl, co se děje, a nesnažil se nic zatajovat. Ale problém byl, jak toho dosáhnout.

„Měl na moji dceru špatný vliv a já tomu učinil přítrž."

„A on se pohřešuje?" zeptala jsem se.

„Ano," řekl Jeff.

„Já budu odpovídat na otázky slečny Blakeové, Jeffe. Já jsem pán domu."

Proboha, pán domu. To jsem už dlouho neslyšela. „Ráda bych si prohlédla zbytek domu pro případ, že by se upír dostal dovnitř jinudy než jejím pokojem. Velice bych ocenila, kdyby mi Jeff mohl ukázat všechny dveře."

„Já vás provedu, slečno Blakeová," prohlásil Quinlan.

„Vás právě teď potřebuje vaše žena, pane Quinlane. Provést po domě mě může Jeff, ale uklidnit svou ženu můžete jenom vy."

Paní Quinlanová pohlédla na manžela a pak zase na mě, jako kdyby si nebyla jistá, že potřebuje utěšovat, ale já si byla jistá, že ten pohled na něho zapůsobí.

Přikývl. „Asi máte pravdu." Pohladil ženu po rameni. „Sally mě teď potřebuje."

Sally se zapojila dalším pláčem a pudla používala jako improvizovaný kapesníček. Pejsek se kroutil a kňučel. Quinlan se posadil a vzal ženu do náruče. Pes se jí vykroutil a utíkal k Jeffovi.

Zvedla jsem se. Larry vstal. Vykročila jsem ke dveřím a otočila se na chlapce. Jeff vstal a pudlík mu běžel u nohy. Otevřela jsem dveře a vedla nás všechny ven. Raven mě podezřívavě pozoroval, ale šel s námi.

V poslední chvíli jsem zahlédla, že se Beth St. Johnová dívá ke dveřím, jako by chtěla jít s námi, ale pak se posadila k opuštěným sendvičům a stydnoucí kávě. Seděla tam jako spolehlivý voják. Nikdy by neopustila svou pozici.

Zavřela jsem dveře a připadala si zbaběle. Byla jsem ráda, že nemám za úkol Quinlanovy utěšovat. V porovnání s tím mi boj s upírem ve tmě nepřipadal tak hrozný. Ale uvnitř domu jsem ještě byla v bezpečí. Venku ve tmě s upírem se možná budu cítit jinak.

13.

Stáli jsme venku v hale. Vzduch tu byl chladnější a lépe se tu dýchalo. Ale možná jsem si to jenom namlouvala. Pudl mi očichával

nohu. Tiše zavrčel a Jeff ho zvedl a strčil si ho pod paži nacvičeným gestem, jako kdyby to už dělal aspoň posté.

„Vážně chcete vidět ty dveře?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla jsem.

„Táta je fajn. Je jenom…“ Pokrčil rameny. „Má prostě pravdu a všichni ostatní se mýlí. Nechce tím nikomu ublížit.“

„Já vím. A teď je navíc vyděšený. To je každý protivný.“

Jeff se ušklíbl. Nebyla jsem si jistá, jestli to bylo kvůli tomu „vyděšený“, nebo kvůli slovu „protivný“. Nejspíš moc často neslyší, že by někdo o jeho tátovi takhle mluvil.

„Jak vážné to bylo mezi Andym a tvojí sestrou?“

Pohlédl k zavřeným dveřím a trošičku ztišil hlas. „Táta tvrdil, že moc ne, ale bylo to vážné. Opravdu vážné.“ Znovu se podíval na dveře.

„Můžeme si jít promluvit někam jinam,“ řekla jsem. „Vyber si pokoj.“

Pohlédl na mě. „Vážně jste lovkyně upírů?“ Za jiných okolností by mě to pobavilo. Není lehké si představit, že vrážet lidem kolíky do hrudi není super.

„Jo, a taky probouzíme zombie.“

„Oba dva?“ Vypadal překvapeně.

„Jsem plně kvalifikovaný oživovatel,“ prohlásil Larry.

Jeff zavrtěl hlavou. „Můžeme si promluvit u mě v pokoji.“ Vedl nás po schodech nahoru. Šli jsme za ním.

Kdybych byla policistka, byl by výslech nezletilého bez jeho opatrovníka nebo právníka protizákonný, ale já policistka nejsem. A on není podezřelý. Jenom sbírám informace, lidi. Jen malý křížový výslech šestnáctiletého kluka kvůli sexuálnímu životu jeho sestry. Vyšetřování vraždy není nikdy příjemné a někdy to s mrtvolou nemá nic společného.

Na vrcholu schodiště Jeff zaváhal a ohlédl se dolů. Před Elliiným pokojem stál zástupce Coltrain s rovnými zády a rukama za nimi, ve střehu před vetřelci. Dveře byly otevřené. Nejspíš pro něho bylo příliš obtížné zůstat uvnitř s mrtvou. Uviděl Jeffa a dveře zavřel, ale dál stál před nimi. Od Coltraina je hezké, že se postaral, aby Jeff mrtvé tělo nezahlédl. Ale stát před zavřenými dveřmi není nejlepší nápad. Upír, pokud je dost starý, by se mohl dostat do pokoje za jeho zády a otevřít dveře, než by Coltrain stačil vytáhnout pistoli. Nemrtví nedělají hluk.

Zvažovala jsem, jestli mu to mám říct, nebo ne. Vykašlala jsem se na to. Kdyby upír chtěl zabít víc lidí, udělal by to. Mohl dostat celou rodinu. Ale jakmile se rozštěkal pes, zpanikařil a utekl. Tohle není starý upír. Je to někdo, kdo je v tomhle světě nový. Sázela bych na Andyho, ale nesmím se na to upnout. Andy mohl klidně odjet do Kalifornie hledat štěstí a slávu, i když o tom pochybuji.

Jeff otevřel dveře kousek od schodů a vešel dovnitř. Jeho pokoj byl menší než sestřin. Být prvorozený má svoje výhody. Byly tu žlutohnědé tapety s indiány a kovboji. Na posteli byl podobný přehoz. Stejně jako u jeho sestry to byl pokoj pro někoho daleko mladšího. Stěny byly holé, žádné plakáty, žádní sportovci. Stůl byl zavalený hromadou knih. U dveří prádelníku ležela malá hromádka šatů. Pudl Raven je začal očichávat. Jeff ho nohou odstrčil, kopnul prádlo dovnitř a zavřel dveře.

„Posaďte se, kam chcete.“ Trochu povytáhl židli u stolu, ale pak se postavil k oknu. Nevěděl, co má dělat. Pochybovala jsem, že by si s ním dospělí chodili promluvit do jeho pokoje. Rodiče se nepočítají. Ale upřímně řečeno si neumím představit, že by si s ním sem někdo z Quinlanových chodil povídat.

Vzala jsem si židli. Připadalo mi, že Jeffovi bude příjemnější, když bude sedět na posteli s Larrym než se mnou. A kromě toho jsem si pořád ještě nezvykla nosit takhle krátké sukně a každou chvíli na to zapomenu. Židle mi připadala jistější.

Larry se posadil na postel a opřel se zády o stěnu. Jeff si sedl vedle něj a narovnal si do rohu pár polštářů jako oporu. Raven vyskočil na postel, dvakrát se mu otočil na klíně a lehl si. Pohodlíčko.

„Jak daleko byli Andy s tvojí sestrou?“ Žádný úvod, rovnou na věc.

Podíval se na nás dva. Larry mu úsměvem dodával odvahu. Pevněji se zavrtal do své hromady polštářů a řekl. „Hodně daleko. Ve škole po sobě pořád lezli.“

„To je trapas,“ řekla jsem.

„To jo. Chci tím říct, byla to moje sestra. Je jenom o rok starší než já a teď ji nějaký kluk osahává.“ Zavrtěl hlavou. Drbal pudlíka za ušima a rukou hladil jeho stočené tělíčko. Dělal to jakoby ze zvyku, jako by ho to uklidňovalo.

„Ty jsi měl Andyho rád?“

Pokrčil rameny. „Byl starší a celkem fajn, ale neměl. Myslel jsem si, že by Ellie mohla mít někoho lepšího.“

„Jak to?“

„Kouřil trávu a nechtěl jít na vysokou. Andy neměl žádný cíl. Jako kdyby to, že má rád moji sestru, znamenalo všechno. Jako kdyby věřil, že můžou žít z lásky, nebo nějaké podobné pitomosti.“

Souhlasila jsem, že to je pitomost. „Když jim to táta zarazil, přestali s tím?“

Zašklebil se na mě. „Ne. Jenom to začali dělat potají. Myslím, že když otec Ellie řekl, že se s ním nesmí vídat, jenom se to zhoršilo.“

„To se většinou stává,“ poznamenala jsem. „Kdy Andy zmizel?“

„Asi před dvěma týdny. Jeho auto se taky ztratilo, takže si všichni mysleli, že utekl, ale on by tu Ellie samotnou nenechal. Měl jsem z něj trochu husí kůži, ale Ellie by neopustil.“

„Byla Ellie naštvaná, že ji tu nechal?“

Zamračil se a přitiskl si pejska k hrudi. Raven mu růžovým jazýčkem olízl obličej. „To právě bylo divné. Chci říct, že před mámou a tátou to musela předstírat, ale dokonce i ve škole nebo s kamarády se zdálo, že jí to nevadí. Andy byl sice nula, ale vypadalo to, že nevěří, že je pryč, nebo jako by věděla, co my ostatní ne. Myslel jsem si, že jenom odjel najít si něco jako práci mimo město a že se chystá pro ni poslat.“

„To třeba chtěl,“ řekla jsem.

Vráska mezi jeho dokonale hladkým obočím se prohloubila. „Jak to myslíte?“

„Myslím, že Andy mohl být ten upír, co tvou sestru zabil.“

Znechucený výraz mu ještě víc zakabonil tvář. „Tomu nevěřím. Andy Ellie miloval; nezabil by ji.“

„Jestli je upír, Jeffe, nemyslí si, že změnit ji v nemrtvou znamená ji zabít. Pravděpodobně to vidí tak, že zase bude s ním.“

Jeff zavrtěl hlavou. Raven se mu vykroutil z objetí, jako by ho moc silně stiskl. Seskočil mu z klína a položil se na deku. „Andy by Ellie neublížil. Copak to nebolí, když umíráte?“

„Nejspíš,“ řekla jsem.

„Křoví pod jejím oknem je celé polámané,“ poznamenal Larry.

Otočila jsem se k němu. „Řekni to ještě jednou.“

Usmál se spokojený sám se sebou. „Porozhlédl jsem se venku. Proto mi to tak dlouho trvalo, když jsi mě poslala pro rukavice, které jsi nepotřebovala. Keře pod posledním oknem pokoje té dívky jsou zlámané, jako kdyby tam dopadlo něco těžkého.“

Na okamžik jsem si Larryho představila venku ve tmě samotného a beze zbraně až na jeho křížek. Z té představy mi přeběhl mráz po zádech. Otevřela jsem pusu, že ho seřvu, ale zase jsem ji zavřela. Nikdy nikoho veřejně nepucujte, pokud se z toho nepoučí. Zeptala jsem se: „Nějaké stopy?“ a přidělila si tucet bodů za to, že neječím.

„Vypadám jako Tonto? A navíc je půda samá tráva a poslední dobou bylo hodně sucho. Myslím, že tam žádné stopy nejsou.“ Zamračil se na mě. „Ty dokážeš stopovat upíry?“

„Normálně ne, ale jestli je tenhle takový nováček, jak si myslím, tak snad.“ Přikývla jsem. „Jo.“ Zvedla jsem se. „Musím se jít zástupce na něco zeptat. Díky za pomoc, Jeffe.“ Podala jsem mu ruku. Stiskl mi ji. Jeho sevření bylo trošičku nejisté, jako kdyby na to nebyl zvyklý.

Vykročila jsem ke dveřím a Larry mě následoval.

„Najdete ho a zabijete, i pokud je to Andy?“ zeptal se Jeff.

Otočila jsem se a pohlédla na něj. Jeho tmavé oči byly pořád inteligentní a cílevědomé, ale byl v nich i malý kluk, co potřebuje útěchu.

„Jo, najdeme ho."

„A zabijete?"

„A zabijeme ho," ujistila jsem ho.

„Dobře," řekl. „To je dobře."

Nebyla jsem si jistá, jestli bych zvolila slovo „dobře", ale moje sestra neležela mrtvá ve vedlejší místnosti.

„Máš křížek?" zeptala jsem se.

Zamračil se, ale řekl: „Jo."

„Nosíš ho?"

Zavrtěl hlavou.

„Vezmi si ho a nos ho, dokud ho nechytíme. Platí?"

„Myslíte, že se sem vrátí?" V jeho očích se objevil strach.

„Ne, ale nikdy nevíš, Jeffe. Prostě mě poslechni."

Vstal a šel ke svému psacímu stolu. Na rohu zrcadla visel lesklý řetízek, a když si ho vzal, kýval se na něm maličký zlatý křížek. Sledovala jsem ho, jak si ho navléká na krk. Pes nás všechny pozoroval znepokojenýma očima.

Usmála jsem se. „Uvidíme se potom."

Přikývl, dotkl se prsty křížku. Teď už byl nejen v šoku, ale i vyděšený. Zanechala jsem ho v Ravenově něžné péči.

„Ty si vážně myslíš, že se ten upír vrátí do domu?" zeptal se Larry.

„Ne," odpověděla jsem, „ale pro případ, že by Jeffovi tvůj výlet ven vnukl nějaký nápad, chci, aby měl aspoň na krku křížek."

„Hele," bránil se. „Našel jsem stopy."

Díval se na nás zástupce Coltrain, ale větší soukromí hned tak mít nebudeme. Ztišila jsem hlas a doufala, že to bude stačit. „Jo, šel jsi ven sám a beze zbraně do tmy, kde si volně běhá upír, co už jednou zabíjel."

„Říkala jsi, že je to docela čerstvý upír."

„Ale ne předtím, než jsi šel pro ty rukavice."

„Možná jsem na to, že je to čerstvý upír, přišel docela sám," stál si na svém. Vypadal tvrdohlavě, vůbec neměl v úmyslu vzít si mé varování k srdci, klidně by to udělal znovu.

„I upír nováček tě může zabít, Larry."

„Když mám křížek?"

To měl pravdu. Jen velice málo čerstvě mrtvých dokázalo překonat bolest z kříže nebo ošálit váš mozek, abyste si řetízek dobrovolně sundali.

„Fajn, Larry, ale kde je ten upír, co stvořil jeho? Ten může být starý pěkných pár století a je taky venku ve tmě."

Maličko zbledl. „Na to jsem nepomyslel.“

„Já jo.“

Zachvěl se a měl tolik slušnosti, aby se tvářil zahanbeně. „Proto jsi šéf.“

„To je pravda,“ odpověděla jsem.

„Dobře, dobře. Slibuji, že budu hodný.“

„Výborně; teď se pojďme zeptat zástupce Coltraina, jestli neví o někom, kdo by dokázal našeho upíra vystopovat.“

„Vážně se dá upír takhle stopovat?“

„To nevím, ale u takového, kterému není ani čtrnáct dní a který spadne z okna do křoví, by to možné být mohlo. Aspoň by mohli zúžit prostor, kde bychom měli hledat nejdřív.“

Široce se na mě zubil.

„Jo, to, že víme, že vypadl z okna, je důležitá informace. Nemuselo mě vůbec napadnout, abych se pod oknem podíval po stopách.“

Kdyby měl úsměv ještě o kousek širší, něco by si přetrhl.

„A kdyby ti nějaký upír dost starý na to, aby překonal tvůj křížek, sežral obličej, nikdy bych se o tom křoví nedozvěděla.“

„Ale Anito, udělal jsem dobrou práci.“

Zavrtěla jsem hlavou. Ať už Larry viděl upírů, kolik chtěl, pořád to bylo málo. Pořád ještě docela nepochopil, co jsou zač. Ani nemá žádné jizvy. Jestli v tomhle oboru zůstane dost dlouho, aby dostal licenci, tak se to změní.

Pánbůh mu pomáhej.

14.

Foukal studený vítr a voněl deštěm. Nastavila jsem obličej jeho něžným dotekům. Ve vzduchu byla vůně zeleně a rašení. Voněl čistotou a novostí. Stála jsem na trávě a dívala se vzhůru. Okno Ellie Quinlanové zářilo jako slabý žlutavý maják. Ellie otevřela okna, ale světla rozsvítil její otec. Ona se se svým upířím milencem musela setkat ve tmě. Asi aby neviděla, že je to chodící mrtvola.

Už zase jsem na sobě měla kombinézu se zipem zapnutým jen napůl, abych se dostala k browningu. Na firestar jsem si s sebou vzala jen pouzdro dovnitř kalhot, a tak jsem si ho strčila do kapsy kombinézy. To není moc šikovné na rychlé tasení, ale lepší než ho nemít vůbec. A pouzdro určené na vnitřní stranu kalhot se k sukni vůbec nehodí.

Larry měl svoji zbraň v podpažním pouzdře. Stál vedle mě a kroutil rameny a snažil se, aby mu popruhy seděly pohodlněji. Když vám

pouzdro dobře padne, není to nic nepříjemného, ale úplně pohodlné to není nikdy. Je to trochu jako podprsenka.

Na sobě měl mou náhradní kombinézu rozepnutou skoro až dolů, takže na něm hodně plandala. Přejelo po nás světlo něčí baterky a zalesklo se na Larryho křížku. Zastavilo se na mně a oslnilo mi oči. „Když se vám teď podařilo zkazit mi noční vidění, dejte tu zatracenou věc pryč.“

Zpoza zářivého paprsku se ozval hluboký mužný smích. Dva státní poldové dorazili právě včas, aby se připojili k našemu honu. To je ale radost.

„Wallaci,“ řekl mužský hlas, „udělej, co ti dáma říká.“ Ten hlas byl sytý a neurčitě výhružný. Byl to hlas, který říká, „dejte ruce na kapotu auta a roztáhněte nohy.“ A udělejte to honem, nebo…

Důstojník Granger s baterkou namířenou k zemi došel až k nám. Nebyl tak vysoký jako Wallace a přes opasek mu začínalo vylézat břicho, ale ve tmě se pohyboval, jako by věděl, co dělá. Jako kdyby už někdy ve tmě lovil. Možná ne upíry, ale něco jiného. Třeba lidi.

Wallace se k nám blížil a světlo jeho baterky se míhalo kolem jako přerostlá světluška. Nesvítilo mi do očí, ale mé schopnosti vidět ve tmě taky nepomáhalo.

„Zhasněte tu baterku… prosím,“ řekla jsem.

Wallace přistoupil o krok blíž, takže se tyčil vysoko nade mnou. Měl postavu jako hráč amerického fotbalu a dlouhé nohy. S ním a se zástupcem Coltrainem se můžu porvat potom. Zrovna teď stojím jenom o to, aby ode mě kurva poodstoupil.

„Zhasni to, Wallaci,“ řekl Granger. Svoji baterku už mezitím vypnul.

„Ale to sakra vůbec nic neuvidím,“ protestoval.

„Máte strach ze tmy?“ zeptala jsem se a usmála se na něj.

Larry se rozesmál. To neměl dělat.

Wallace se k němu otočil. „Ty si myslíš, že je to vtipný?“ Přistoupil tak blízko k Larrymu, až se ho skoro dotýkal. Využíval svoji velikost, aby mu nahnal strach. Ale Larry je jako já; celý život byl malý. Už to na něho zkoušeli jiní frajeři. Vždycky si stál na svém.

„A máte ho?“ zeptal se Larry.

„Jestli mám co?“ nechápal Wallace.

„Strach ze tmy?“

Probouzet mrtvé nebylo to jediné, co se ode mě Larry naučil. Naneštěstí pro něj, Larry byl muž. Já můžu být nepříjemná, ale většina lidí mi nedá ránu. Larry takové štěstí nemá.

Wallace sevřel Larryho kombinézu a zvedl ho na špičky. Baterka mu spadla do trávy, kutálela se kolem a svítila nám na kotníky.

Granger k nim přistoupil blíž, ale Wallace se nedotkl. Dokonce i ve tmě jsem viděla, jak se Wallacemu napínají svaly na ramenou a pažích. Ne z toho, jak Larryho zvedá, ale z toho, jak ho chce praštit a jak tomu nutkání vzdoruje.

„Uklidni se, Wallaci, nechtěl tě urazit."

Wallace neodpověděl, jen k sobě Larryho přitáhl blíž a sklonil se, takže mu koukal zblízka do obličeje. Na tvář mu dopadl obdélník žlutého světla. Sval na hraně jeho čelisti vystupoval a pulzoval tak silně, jako by mu měl z obličeje vypadnout. Pod čelistí měl jizvu. Jizvu, kterou zakrýval límec jeho bundy.

Wallace se skoro Larryho dotýkal nosem. „Já-se-nebojím-ničeho," procedil mezi zuby.

Přistoupila jsem k němu. Byl skloněný, jak Larryho zastrašoval, a tak jsem mu mohla zašeptat do ucha. „Pěkná jizva, Wallaci."

Uskočil, jako kdybych ho uštknula. Pustil Larryho tak prudce, až se zapotácel. Rychle se otočil s rukou zvednutou, aby mě uhodil do tváře. Aspoň nechal Larryho být.

Vrhl se na mě. Odstrčila jsem jeho ruku stranou a za sebe. Zapotácel se. Tvrdě jsem ho nakopla kolenem do žaludku. Stálo mě to hodně úsilí, abych švih nedovedla do konce a doopravdy mu neublížila. Je to přece polda. Jeden z těch hodných. Ti se přece nemlátí. Ustoupila jsem zpátky z jeho dosahu a doufala, že ho jedna rána těsně vedle zchladí. Když se na mě předtím řítil, mohla jsem mu hodně ublížit, ale teď bude připravený. Nebude tak lehké ho zasáhnout.

Byl skoro o hlavu vyšší než já a víc než o padesát kilo těžší. Jestli se začne prát doopravdy, mohla bych mít problémy. Doufala jsem, že svého galantního gesta nebudu litovat.

Wallace skončil na všech čtyřech kousek od křoví vedle domu. Na nohy se zvedl rychleji, než bych si přála, ale zůstal napůl předkloněný s rukama opřenýma o kolena. Zvedl ke mně hlavu. Nebyla jsem si jistá, co jeho výraz znamená, ale nebyl docela nepřátelský. Spíš jako by mě pohledem odhadoval, jako bych ho překvapila. S podobnými pohledy se setkávám často.

„Už jsi v klidu, Wallaci?" zeptal se Granger.

Wallace přikývl. Po přesném zásahu do břicha se moc lehce nemluví.

Granger na mě letmo pohlédl. „Jste v pořádku, slečno Blakeová?"

„Je mi fajn."

Přikývl. „Jo, to jo."

Larry se přesunul ke mně. Postavil se příliš blízko. Kdyby se na mě Wallace zase vrhl, potřebovala bych větší manévrovací prostor. Věděla jsem, že to Larry myslel jako výraz podpory. Jakmile zapracujeme na jeho střelbě, pustíme se do základních technik boje beze zbraně.

Proč ho nejdřív budu učit střílet, a teprve potom prát se? Protože upíry nepřeperete. Postřílíte je. Výprask od policisty Wallaceho by nepřežil. Nepřežil by ani útok upíra. Ne kdybychom nemohli střílet.

„Byl jste s ním, když přišel k té jizvě?“ zeptala jsem se.

Granger zavrtěl hlavou. „Jeho parťák to nepřežil.“

„Dostal ho upír?“

Přikývl.

Wallace se tak nějak pomalu narovnal. Trošku se zaklonil v zádech, jako kdyby dostal křeč. „Slušná trefa,“ řekl.

Pokrčila jsem rameny. „Bylo to koleno, ne pěst.“

„Přesto to byla dobrá rána. Pro to, co jsem právě udělal, nemám žádnou omluvu.“

„Ne,“ přisvědčila jsem, „to nemáte.“

Nechal oči sklopené k zemi a pak je zvedl. „Nevím, co se to se mnou stalo.“

„Pojďme se trošičku projít.“ Vykročila jsem do tmy, aniž bych se ohlédla, jako kdybych si byla jistá, že mě bude následovat. Tahle technika funguje častěji, než byste řekli.

Šel za mnou. Zastavil se, aby sebral baterku, ale statečně ji zhasnul.

Stála jsem těsně před stromy, dívala se do lesa a nechala oči, aby se přizpůsobily tmě. Nedívala jsem se na nic určitého. Dovolila jsem očím, aby vnímaly jakoby všechno najednou. Snažila jsem se zachytit pohyb. Jakýkoli pohyb. Větve stromů se pohybovaly podle jarního větru, ale to byl normální pohyb jako mořské vlny. Stromy mi starosti nedělaly.

Wallace si zhasnutou baterkou klepal o stehno. Bylo to tiché *plesk, plesk*. Ráda bych mu řekla, aby toho nechal, ale neudělala jsem to. Jestli ho to uklidňuje, tak to vydržím.

Nechtěla jsem první prolomit mlčení mezi námi. Zase se zvedl vítr a naplnil noc šustivými uspěchanými zvuky. Ve vzduchu byl cítit déšť.

Sevřel baterku oběma rukama. I navzdory větru jsem zaslechla jeho nádech. „Co to bylo?“

„Vítr,“ řekla jsem.

„Jste si jistá?“

„Naprosto.“

„Co po mně chcete?“ zeptal se.

„Tohle je první upír, po kterém půjdete, od smrti svého parťáka?“

Podíval se na mě. „Granger vám to řekl?“

„Jo, ale viděla jsem váš krk. Naprosto jistě jsem věděla, kdo vám to udělal.“

Chtěla jsem mu říct, že je v pořádku, že má strach. Sakra, vždyť i já jsem měla strach, ale on je polda a chlap, a já ho neznala dost na to, abych věděla, jak by moje povzbuzení přijal. Ale musela jsem vědět,

jestli mě bude následovat do lesa. Potřebovala jsem si být jistá, že se na něj můžu spolehnout. Jestli zůstane takhle vyděšený, tak nemůžu.

„Jak se to stalo?“ zeptala jsem se. Chtít o tom mluvit právě teď možná není správné, ale nevšímat si toho moc dobře nefunguje.

Zavrtěl hlavou. „Na velení tvrdí, že to tu máte na povel, slečno Blakeová. Fajn, udělám, co nařizují. Ale na osobní otázky odpovídat nemusím.“

Stáhnout si kombinézu z ramen by bylo moc komplikované a určitě jsem v ní nechtěla mít zamotané ruce. Rozepnula jsem si knoflíček blůzy a roztáhla látku od sebe.

„Co to děláte?“

„Jak dobře vidíte v noci?“

„Proč?“

„Vidíte tu jizvu?“

„O čem to mluvíte?“ Tvářil se podezřívavě. Možná měl podezření, že nejsem normální.

Moje noční vidění by ji zachytilo, ale většina lidí nemá moje oči. „Dejte mi ruku.“

„Proč?“

„Chci vám udělat nabídku, jakou dostanete jednou za život. Prostě mi dejte tu zatracenou ruku.“

Trochu rozpačitě to udělal a ohlížel se při tom na čekající muže.

Ruku měl na dotek studenou. Byl jako vystrašené štěně. Přejela jsem si jeho velikými silnými prsty po klíční kosti. Jakmile se dotkl zjizvené tkáně, ucukl, jako by dostal elektrickou ránu. Odtáhla jsem ruku a on po jizvě přejel ještě jednou sám.

Pomalu dal ruku pryč a třel prsty o sebe, jako by si chtěl zapamatovat dotek mojí kůže. „Co to bylo?“

„Totéž, co vám rozpáralo krk. Upír, který se nedokázal slušně nakrmit.“

„Ježíši,“ řekl.

„Jo,“ přisvědčila jsem. Zase jsem si zapnula bundu. „Řekněte mi, co se stalo, Wallaci. Prosím.“

Ještě chvíli se na mě díval a pak přikývl. „Harryho, mého parťáka, a mě někdo zavolal, že našel mrtvé tělo s roztrhaným hrdlem.“ Říkal to neutrálně a obyčejně, ale já věděla, že to vidí před očima. Celé mu to znovu běželo hlavou jako film.

„Bylo to nějaké staveniště. Byli jsme tam jenom my dva se svými baterkami. Ozval se zvuk jako kvílení větru a Harryho něco zasáhlo. Svalil se k zemi a na něm ležel nějaký muž. Harry ječel a já vytasil zbraň. Třikrát nebo čtyřikrát jsem toho chlapa naplno zasáhl. Obrátil se ke mně a obličej měl od krve. Neměl jsem čas uvažovat proč, protože se na mě vrhl. Než mě srazil k zemi, vyprázdnil jsem do něj zbraň.“

Zhluboka se nadechl a velikýma rukama točil baterkou. I on se díval mezi stromy, ale nepátral tam po upírovi. Aspoň ne po tom, co já.

„Roztrhl mi bundu i košili, jako kdyby byly z papíru. Snažil jsem se bránit, ale…“ Zavrtěl hlavou. „Ovládl mě pohledem. Zachytil mě očima, a když se mi zakousl do krku, přál jsem si to. Toužil jsem po tom víc než po čemkoli jiném v životě.“

Trochu víc se ode mě odvrátil, jako kdyby mu nestačilo, že mu nevidím do očí. „Když jsem se probudil, byl prostě pryč. Harry byl mrtvý. Ta dívka byla mrtvá. Já jsem byl naživu.“

Konečně se ke mně otočil a pohlédl mi přímo do očí. „Proč mě nezabil, slečno Blakeová?“

Hleděla jsem mu do naléhavých očí, ale neměla jsem dobrou odpověď. „Já nevím, Wallaci. Třeba chtěl, abyste se stal jedním z nich. Nevím, proč vy, a ne Harry. Chytili jste ho někdy?“

„Místní vládce poslal jeho hlavu na stanici v krabici. Lístkem se omlouval za jeho necivilizované chování. Přesně to tam stálo, necivilizované chování.“

„Není snadné dívat se na to jako na vraždu, když se sám živíte lidmi.“

„Dělají to všichni? Že se krmí lidmi?“

„Nikdy jsem se nesetkala se žádným, který by to nedělal.“

„Mohli by se živit zvířaty?“

„Teoreticky ano. Prakticky by jim zřejmě scházely určité živiny.“ Ve skutečnosti se pro většinu upírů sání krve až příliš podobá sexu. Nelibují si v sodomii, a proto se zvířaty neživí. Ale měla jsem pocit, že by se strážníkem Wallacem analogie se sexem moc nefungovala.

„Zvládnete to, Wallaci?“

„Jak to myslíte?“

„Dokážete vyrazit do tmy pronásledovat upíry?“

„Je to moje práce.“

„Neptala jsem se, jestli je to vaše práce. Ptala jsem se, jestli dokážete vyrazit do noci lovit upíry.“

„Myslíte si, že není jenom jeden?“

„Je vždycky lepší to očekávat,“ řekla jsem.

Přikývl. „Jo, to asi jo.“

„Máte strach?“ zeptala jsem se.

„A vy?“

Hleděla jsem stranou do větrné noci. Stromy se zmítaly a sténaly ve větru. Všude byl nějaký pohyb. Brzy začne pršet a světlo hvězd bude pryč.

„Jo, mám strach.“

„Ale vy jste lovkyně upírů,“ řekl. „Jak to můžete dělat noc co noc, když z toho máte strach?“

„Copak pokaždé, když zastavíte nějakého grázla za dopravní přestupek, nemáte strach, že bude mít zbraň? Jdete k autu, ale netušíte, co bude následovat.“

„Je to moje práce.“

„Ale máte strach?“

„Až do konečků prstů.“

Ozval se Larry. „Šerif volal. Má soudní příkaz.“

S Wallacem jsme se na sebe podívali. „Máte stříbrné kulky?“ zeptala jsem se.

„Ano.“

Usmála jsem se. „Tak pojďme. Bude to v pořádku,“ prohlásila jsem. Věřila jsem tomu. Wallace bude dělat svou práci. Já budu dělat svoji práci. My všichni budeme dělat svoji práci. A až přijde ráno, někteří z nás budou naživu, a jiní možná nebudou. Možná si musíme poradit jenom s tím nedávno mrtvým upírem. Jestli tomu tak je, dožijeme se rána všichni. Ale kdybych očekávala jenom to nejlepší, moc dlouho bych naživu nezůstala. Předpokládat nejhorší je vždycky lepší. A většinou i přesnější.

15.

Byla jsem zvyklá na upilovanou brokovnici, kterou mám doma. Jo, je to nezákonné, ale dobře se nosí a z upírů nadělá sekanou. Co víc by si moderní lovec upírů mohl přát? Pumpovací Ithaca kalibr 12 k ní nemá daleko.

„Proč jsem já nedostal brokovnici?“ zeptal se Larry.

Jenom jsem se na něho podívala. Tvářil se vážně. Zavrtěla jsem hlavou. „Až zvládneš devítku, promluvíme si o brokovnicích.“

„Super.“

Ó, to nadšení mládí. Larry je jenom o čtyři roky mladší než já. Někdy mi to připadalo jako milion let.

„Nestřelí nás náhodou do zad, že ne?“ zeptal se zástupce Coltrain.

Usmála jsem se, ale ne roztomile. „Slíbil, že to neudělá.“

Coltrain se na mě podíval, jako kdyby si nebyl jistý, jestli si nedělám legraci.

Šerif St. John se k nám přidal na kraji lesa. I on měl brokovnici. Nezbývalo mi než věřit, že ví, jak ji používat. V další jednotce měl brokovnici Wallace. Jeho parťák Granger nesl ošklivou pušku, jakou by měl ostřelovač. Připadala mi jako nevhodný nástroj na náš dnešní úkol a řekla jsem mu to. Granger na mě jenom pohlédl. Pokrčila jsem rameny a nechala to být. Je to jeho krk i jeho zbraň.

Rozhlédla jsem se po nich. Oni se dívali na mě. Čekali, až jim dám svolení.

„Máte všichni svěcenou vodu?“ zeptala jsem se.

Larry si poklepal na kapsu kombinézy. Všichni ostatní přikývli a zamumlali ano.

„Nezapomínejte na tři zásady lovu upírů. Jedna: nikdy se jim nedívejte do očí. Dvě: nikdy se nevzdávejte svého kříže. Tři: miřte na hlavu a na srdce. I se stříbrnou municí není žádný jiný zásah smrtelný.“ Připadala jsem si jako učitelka z mateřské školky, která posílá dětičky na nepřátelské hřiště. „Kdyby vás kousl, nepanikařte. Kousnutí se dá vyčistit. Pokud vás nezhypnotizují očima, můžete dál bojovat.“

Dívala jsem se na ně: všichni mlčeli a všichni byli vyšší než já – o pár centimetrů dokonce i Larry. Všichni by mě dokázali přeprat. Tak proč bych jim nejradši přikázala, aby šli všichni do domu, kde budou v bezpečí? Sakra, mohli bychom tam jít všichni. Dát si pěkně hrnek teplé čokolády. Říct Quinlanovým, že jejich holčička bude v pohodě. Chci tím říct, že tekuté diety mezi holkama v pubertě frčí. Nebo ne?

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechovala. „Jdeme na to, chlapi. Dokud nám svítí hvězdy.“ Buďto si nikdo mojí citace Johna Waynea nevšiml, nebo to nikomu nepřipadalo vtipné. Těžko říct.

Musela jsem dovolit, aby nás St. John mezi stromy vedl. Já to tady neznám. On ano. Ale nelíbí se mi, že představuje cíl. To se mi vůbec nelíbí. Chtěla bych ho přivést jeho ženě zpátky. Jeho lásce od vysoké. Jsou pět let svoji a pořád se mají rádi. Pane Bože, nestojím o to, aby přišel o život.

*

Kolem nás se zavřely stromy. St. John se mezi nimi proplétal, jako kdyby naprosto jistě věděl, co dělá. V tuto roční dobu tu bylo jen velice málo podrostu. Tím to bylo snazší, ale jít hustým lesem je přeci jen umění, obzvlášť v noci. Dokonce ani s baterkou tu není pořádně vidět. Musíte se jakoby ponořit mezi stromy, podobně jako se poddáte vodě, když plavete. Dáváte pozor na rytmus svého těla, které proniká a klouže chladnou tekutinou. I v lese si naleznete rytmus. Soustředíte se na to, jak vaše tělo klouže přirozenými otvory. Na nacházení míst, kde vás les sám nechá projít. Když s ním bojujete, bude on bojovat s vámi. A stejně jako voda vás může zabít. Každý, kdo nechce věřit, že hustý les je smrtelně nebezpečné místo, se nikdy v žádném neztratil.

St. John věděl, jak se pohybovat, a já taky. Vlastně mě to docela potěšilo. Už dlouho jsem městská holka. Larry se zapotácel a narazil do mě. Musela jsem ho zachytit, abychom oba nespadli.

„Promiň," řekl a odstrčil se ode mě.

„Tak jak to jde, lovkyně upírů?" zavolal Coltrain. Šel jako poslední. Já jsem musela jít druhá, abych kryla St. Johna, a Larryho jsem vzadu nechat nechtěla. Coltrain o to stál. Říkal, že nám se šerifem pohlídají zadek. Nic proti tomu.

„Zakřič trochu víc nahlas," řekl Wallace. „Ten upír tě nejspíš neslyšel."

„Nepotřebuju, aby mi nějaký státní polda říkal, jak mám dělat svoji práci."

„Už ví, že tu jsme," řekla jsem.

To je zarazilo. Oba se na mě podívali. I Granger, který šel těsně před Wallacem, se ke mně otočil. Všichni mi věnovali pozornost.

„I když je ten upír jenom několik týdnů starý, má nesmírně bystrý sluch. Ví, že tady jsme. Ví, že přicházíme. A nezáleží na tom, jestli budeme potichu, nebo jestli půjdeme za doprovodu dechovky. To je úplně fuk. Ve tmě ho nepřekvapíme." On nejspíš překvapí nás, ale to jsem nahlas nevyslovila. Stejně na to už všichni myslíme.

„Marníme tady čas, zástupce," prohlásil St. John.

Coltrain se neomluvil ani nevypadal, že ho to mrzí. Wallace ano. „Promiňte, šerife. Už se to nestane."

St. John přikývl, beze slova se otočil a vedl nás dál do lesa.

Coltrain si tiše odfrkl, ale nechal to být. Ať už řekne cokoli, myslím, že mu Wallace na návnadu neskočí. Aspoň doufám. Je mi fuk, jestli je vyděšený; máme dost problémů i bez toho, že bychom se prali mezi sebou.

Stromy šuměly a vlnily se kolem nás. Pod nohama nám šustilo loňské suché listí. Za mnou někdo tiše zaklel. Vítr se do nás divoce opřel a odfoukl mi vlasy z tváře. Vpředu před námi se tma změnila. Blížíme se k mýtině.

St. John se zastavil těsně před hranicí stromů. Otočil se ke mně. „Jak to chcete udělat?"

Ve větru jsem cítila, že se déšť blíží. Pokud vše vyjde, chtěla bych, abychom odtud byli pryč, než začne pršet. Už takhle je viditelnost mizerná.

„Zabijeme ho a pospíšíme si zpátky k domu. To není špatný plán."

Přikývl, jako kdybych řekla něco hlubokého.

Přála jsem si, aby to tak bylo.

Před námi se objevila postava. Před chviličkou tu nebylo vůbec nic, a najednou tu upír byl. Popadl St. Johna, který zvedal zbraň, a vysokým obloukem ho odhodil na mýtinu.

Skoro bez míření jsem upíra zasáhla do hrudi. Zhroutil se na kolena. Zahlédla jsem bělma jeho očí, jako kdyby tomu nevěřil.

Musela jsem zapumpovat pažbou, abych zasunula do komory další náboj.

Za mnou jako kanón vybuchla Grangerova puška. Někdo vykřikl. Střelila jsem upíra mezi oči. Jeho hlava se rozstříkla po listí. S brokovnicí u ramene jsem se otočila, ještě než tělo dopadlo na zem.

Larry ležel na zemi a na něm nějaká upírka. Zahlédla jsem dlouhé hnědé oči a pak se jeho křížek rozzářil pronikavým zábleskem modrobílého ohně. S křikem uskočila zpět a odplížila se do tmy. Byla pryč.

Grangera držela ve štíhlých pažích upírka s dlouhými blond vlasy a s hlavou přitištěnou k jeho krku. Nemůžu použít brokovnici. Jsou moc blízko u sebe. Na tuhle vzdálenost bych je zabila oba.

Pustila jsem brokovnici do klína překvapeného Larryho. Pořád ještě ležel na zemi a mžoural kolem. Vytáhla jsem browning a vypálila do širokého hrudníku upírky. Škubla sebou, ale Grangera nepustila. Dívala se na mě a pořád si ho tiskla k hrudi. Zasyčela na mě. Vypálila jsem kulku do její otevřené pusy. Vzadu jí utrhla vršek hlavy.

Upírka se zachvěla. Poslala jsem jí do hlavy další kulku. Pustila Grangera a v křečích se zhroutila do listí. Granger zůstal ležet. Ve tmě jsem neviděla jeho tvář ani obličej. Ať je mrtvý, nebo živý, dělala jsem, co jsem mohla.

Larry stál na nohou a v rukou nemotorně držel brokovnici.

Ozval se tichý bolestný výkřik. Wallace ležel na zemi a na něm nějaká štíhlá upírka. Do paže se mu zaťaly tesáky. Kost se zlomila s hlasitým ostrým prasknutím.

Pohled mi padl na Coltraina, který stál jako přimražený těsně za nimi. Za ním se něco pohnulo. Dívala jsem se přímo na to a čekala, že se ze stínů vynoří upír, ale něco se zablesklo. Vzduchem se mihla mdle stříbřitá čepel. Zírala jsem přímo na ni, ale nějak jsem to promeškala. Pak už jsem jen viděla, jak se hrot ostří vynořil z Coltrainova krku. Mžouráním do stínů jsem zmeškala další vteřinu a upír mu vytrhl čepel z hrdla a byl pryč. Utíkal mezi stromy, jak by to žádný člověk nedokázal. Neuvěřitelně rychle, jako noční můra, kterou zahlédnete jen koutkem oka.

Larry zvedl brokovnici k rameni a zamířil Wallaceho směrem. Vytrhla jsem mu ji, ale něco mi narazilo do zad a srazilo mě na zem. Nějaká ruka mi přitiskla tvář do suchého, drolícího se listí. Druhá ruka roztrhla záda mé kombinézy takovou silou, že mi vymkla rameno. Těsně za hlavou se mi ozvalo zahřmění a upír byl pryč. Převalila jsem se na záda a v uších mi zvonilo.

Nade mnou stál Larry s jednou rukou nataženou a s připravenou zbraní. Ať už zasáhl cokoli, zmizelo to ve tmě.

Levou ruku jsem měla poraněnou, ale ne tak zle, jak by mohla být, kdybych zůstala ležet. Namáhavě jsem se vyškrabala na nohy. Upíři byli pryč.

Wallace seděl a podepíral si zraněnou ruku. Coltrain ležel na zemi a nehýbal se. Za námi se něco ozvalo. Otočila jsem se s namířeným browningem. I Larry se otočil, ale příliš pomalu. Podívala jsem se podél hlavně a byl to St. John.

„Nestřílejte. To jsem já."

Larry držel pistoli oběma rukama namířenou k zemi. „Ježíši Kriste," řekl.

Amen. „Co se vám stalo?"

„Při pádu jsem ztratil vědomí. Pak jsem šel za zvukem výstřelů," řekl St. John.

Opřel se do nás závan větru. Tak silně voněl deštěm, že jsem ho skoro cítila na kůži.

„Zkontroluj Grangerovi puls, Larry," řekla jsem.

„Cože?" Larry vypadal, že utrpěl nervový otřes.

„Podívej se, jestli je naživu." Nebylo to nic příjemného a udělala bych to sama, ale sobě jsem věřila víc než Larrymu, že dokážu upíry zadržet. Dneska v noci už mě jednou zachránil, ale přesto si věřím víc.

St. John došel až k nám. Dotkl se Wallaceho a ten přikývl. „Mám zlomenou ruku, ale přežiju to." St. John došel ke Coltrainovu nehybnému tělu.

Larry si klekl ke Grangerovi. Přendal si pistoli do levé ruky. Nebylo to nejrozumnější, ale chápala jsem ho. Není snadné zkontrolovat ve tmě puls na krku ještě horkém od krve; na to je lepší použít dominantní ruku.

„Mám puls." Zvedl hlavu a jeho široký úsměv se ve tmě nejasně zableskl.

„Coltrain je mrtvý," řekl St. John. „Panebože, je mrtvý." Zvedl ruku a na kůži se mu třpytila krev, v nedostatečném světle černá. „Má skoro useknutou hlavu. Co to bylo?"

„Meč," odpověděla jsem. Viděla jsem, jak se to stalo. Ale pamatuji se jenom na tmavý stín větší než člověk. Nebo aspoň než většina lidí. Viděla jsem pouze postavu s mečem, a to jsem se dívala přímo na ni.

Něco mi přeběhlo po kůži a vítr to nebyl. Noc naplnila energie jako voda. „Je tady něco hodně starého," řekla jsem.

„O čem to mluvíte?" řekl St. John.

„Nějaký velice starý upír. Je tady. Cítím to." Pátrala jsem ve tmě, ale nic se nehýbalo, jen stromy ve větru. Nic jsem neviděla. Nic, s čím bych mohla bojovat. Ale bylo to tady a bylo to blízko. A možná s mečem v ruce.

Granger se posadil tak náhle, že Larry se zakvičením padl na záda do listí. Oči velikého muže se otočily ke mně. Viděla jsem, jak sahá po zbrani, a věděla jsem, o co se ten upír snaží.

Namířila jsem mu browning na hlavu a čekala. Musela jsem si být jistá.

Granger nehledal svoji odhozenou pušku. Vytáhl pistoli a velice pomalu jí namířil, jakoby proti své vůli. Ani ne ze třiceti centimetrů mířil na Larryho.

Wallace vykřikl. „Grangere, co to kurva děláš?“

Vypálila jsem.

Granger sebou škubl; pistole se zakymácela, ale pak se jeho ruka znovu zvedla. Střílela jsem znovu a znovu. Jeho ruka pomalu klesla k zemi, ale pistoli nepustila. Padl přímo dozadu do listí.

„Grangere!“ křičel Wallace a plazil se k parťákovi. Zatraceně.

Dostala jsem se k němu první a vykopla mu pistoli z ruky. Kdyby sebou škubl, musela bych ho střelit znovu. Ani se nepohnul. Jenom tu ležel mrtvý.

Wallace se ho pokusil jednou rukou obejmout. „Proč jste ho zastřelila? Proč?“

„Chtěl zabít Larryho. Sám jste to viděl.“

„Proč?“

„Ten upír ho kousl. Jeho pán je tam ve tmě. A je to hodně mocný zmetek. Využil ho.“

Wallace měl Grangerovu zkrvavenou hlavu v klíně a svoji poraněnou ruku mu tiskl na hruď. Plakal.

Do prdele.

Sílící vítr přinesl zvuk. Ostrý zuřivý štěkot. Přehlušilo ho vysoké a jasné ječení nějaké ženy.

„Panebože,“ zašeptala jsem.

„Beth.“ St. John se dal do běhu, než jsem stačila cokoli říct.

Popadla jsem Wallaceho za rameno a zatáhla mu za bundu. Zvedl hlavu.

„Co se děje?“

„Jsou v domě,“ řekla jsem. „Můžete chodit?“

Přikývl. Pomohla jsem mu na nohy.

Ozval se další křik. Nebyl to ten stejný hlas. Tentokrát byl mužský nebo možná chlapecký.

„Zůstaň s ním, Larry. Snažte se co nejdřív dostat k domu.“

„Ale co když se nás snaží rozdělit?“ zeptal se Larry.

„Pak se jim to podaří,“ řekla jsem. „Střílej po všem, co se pohne.“ Dotkla jsem se jeho paže, jako kdybych mu tím dodala sílu a zajistila mu bezpečí. Tak to nebylo, ale nic jiného jsem udělat nemohla. Musím

jít k domu. Larry se přihlásil, že chce být zabíječ netvorů. Quinlanovi ani Beth St. Johnová ne.

Zasunula jsem browning do pouzdra, sevřela brokovnici oběma rukama a vrhla se mezi stromy. Utíkala jsem, ale nesnažila se vidět kam. Hnala jsem se do mezer mezi stromy, o nichž jsem si nebyla jistá, že tam jsou, ale byly tam. Přeskočila jsem kládu a skoro upadla, ale vyrovnala jsem to a běžela dál. Nějaká větev mě šlehla přes obličej, až mi vhrkly slzy do očí. Les, který mi předtím připadal průchodný se teď změnil v bludiště kořenů a větví, které mě chytaly a podrážely mi nohy. Utíkala jsem poslepu. To není nejlepší způsob, jak zůstat naživu mezi upíry uprostřed noci. Dopadla jsem na kolena na trávník Quinlanových a křečovitě sevřela brokovnici.

Přední dveře byly otevřené. Světlo proudilo ven a tvořilo teplý obdélník. Zevnitř domu se ozývaly výstřely. Zvedla jsem se na nohy a utíkala za světlem.

U dveří ležel mrtvý pudl, zkroucený, jako by se ho někdo pokusil zmačkat do kuličky.

Dveře do obýváku byly dokořán. Ozval se další výstřel. Hned za dveřmi jsem se otočila doleva a přitiskla se zády ke stěně s připravenou brokovnicí.

Pan a paní Quinlanovi se choulili ve vzdálenějším rohu a před sebou drželi křížky. Kov zářil žhnoucím bílým světlem jako hořící magnézium.

Stvoření před nimi jako upír moc nevypadalo. Vypadalo jako kostra. Jako maso a kůže napjatá na kostěném rámu. Bylo neuvěřitelně hubené a vysoké. Na zádech mělo zavěšený meč, blýskavý a široký jako scimitar. Je to Coltrainův vrah?

St. John střílel na hnědovlasou upírku z lesa. Dlouhé hnědé vlasy měla uprostřed rozdělené pěšinkou, takže jí lemovaly zkrvavený obličej s vyceněnými tesáky.

Na podlaze za ní jsem na okamžik zahlédla Beth St. Johnovou. Nehýbala se.

St. John pořád střílel do těla upírky. Ale ona se stále blížila. Na prsou džínové bundy měla krev. Jeho pistole naprázdno cvakla. Upírka se zapotácela a padla na kolena. Klesla na všechny čtyři a já viděla, že její záda jsou jediná otevřená rána. Ležela na podlaze a lapala po dechu, zatímco St. John znovu nabíjel.

Vyrazila jsem a snažila se nespouštět dveře z očí pro případ, že by to ještě nebylo všechno. Kráčela jsem ke Quinlanovým a tomu stvoření, co stálo před nimi. Potřebovala jsem lepší úhel, abych mohla použít brokovnici. Nechtěla jsem je zasáhnout.

To stvoření se otočilo ke mně. Letmo jsem zahlédla jeho tvář, která nebyla lidská ani zvířecí, ale protáhlá a vychrtlá s tesáky a

nevidomýma, blýskavýma očima. Pak se scvrkla, kůže zakryla holé maso i bílé kosti. Nikdy jsem nic takového neviděla. Když jsem zvedala brokovnici, hleděla jsem do tváře, která by se dala považovat skoro za lidskou. Dlouhé bílé vlasy lemovaly obličej s jemnými rysy a utíkalo to – jestli utíkat je vhodný výraz pro změť pohybů. Utíkalo to, tak jako někteří z nich létají, skoro jako by to dělalo něco docela jiného, ale já pro to nemám lepší slovo. Někteří upíři létají, tenhle běžel. Byl pryč, než jsem stačila stisknout spoušť.

Zírala jsem na dveře, kam hlaveň sledovala jeho pohyb. Mohla jsem vystřelit? Zaváhala jsem? Myslím, že ne, ale jistá jsem si nebyla. Bylo to jako v lese, když umřel Coltrain, jako bych promeškala pár okamžiků. Ten upír musí být náš vrah, ale jediné, co jsem v lese viděla jasně, byl meč.

St. John střílel do ležící upírky. Pálil, dokud jeho pistole zase necvakla naprázdno. Cvakala znovu a znovu.

Přešla jsem k němu. Hlava upírky byla krvavá změť masa a nějakých těžších a mokřejších věcí. Nezůstal jí obličej. „Je mrtvá, St. Johne. Zabil jste ji.“

Dál na ni zíral přes hlaveň prázdné pistole. Třásl se. Najednou se zhroutil na kolena, jako by se už neudržel na nohou. Po čtyřech se doplazil ke své ženě. Pistoli nechal ležet na koberci. Sevřel ji do náruče, trochu ji nadzvedl a kolébal ji. Byla nasáklá krví. Na jedné straně krku měla velikou otevřenou ránu.

St. Johnovi uniklo z hrdla vysoké pronikavé zasténání.

Křížky Quinlanových přestaly zářit. Pořád se navzájem objímali a mžourali, jako by je světlo oslňovalo.

„Jeff – vzal si Jeffa,“ řekla paní Quinlanová.

Hleděla jsem na ni. Oči měla příliš rozšířené. „Vzal si Jeffa.“

„Kdo si vzal Jeffa?“ zeptala jsem se.

„Ten veliký,“ řekl pan Quinlan. „To stvoření, to stvoření řeklo Jeffovi, aby si sundal křížek, a Jeff to udělal.“ Díval se na mě vyděšenýma očima. „Proč to udělal? Proč si ho sundal?“

„Upír ho ovládl pohledem,“ řekla jsem. „Nemohl si pomoci.“

„Kdyby měl silnější víru, nepodvolil by se,“ řekl Quinlan.

„Nebyla to vina vašeho syna.“

Quinlan zavrtěl hlavou. „Nebyl dost silný.“

Odvrátila jsem se od něho. Tím můj pohled padl na St. Johna. Co největší část těla své ženy si nahrnul do klína a do náruče. S nepřítomnýma očima ji kolébal. Nevnímal. Byl někde hluboko ve svém nitru. Snad na nějakém lepším místě. Doufám.

Vykročila jsem ke dveřím. Na tohle se dívat nemusím. Pozorovat, jak St. John kolébá mrtvé tělo své ženy, nemám v popisu práce. Doopravdy ne.

Posadila jsem se na schody, odkud jsem viděla na dveře, do chodby a na schodiště až na podestu. St. John začal zpívat podivným zlomeným hlasem. Pár minut mi trvalo, než jsem přišla na to, co zpívá. Bylo to „You Are So Beautiful“. Zvedla jsem se a šla k hlavním dveřím. Larry s Wallacem právě doklopýtali na verandu.

Jenom jsem zavrtěla hlavou a šla dál. Až skoro u vjezdu jsem ten zpěv přestala slyšet. Stála jsem tam a pomalu oddechovala. Soustředila jsem se na svůj dech, soustředila jsem se na kvákání žab a šumění větru. Stála jsem venku ve tmě. Dobře jsem věděla, že je to nebezpečné, ale možná mi to bylo jedno. Stála jsem tam, dokud jsem si nebyla jistá, že nezačnu ječet. Pak jsem se otočila a šla zpátky do domu.

Byla to ta nejodvážnější věc, jakou jsem za celou noc udělala.

16.

Detektivka Freemontová seděla na jednom konci gauče Quinlanových a já se opřela o druhý. Byly jsme od sebe tak daleko, jak jen to bylo možné, pokud jsme chtěly použít stejný kus nábytku. Jenom pýcha mi bránila v tom, abych si vzala židli. Ale před jejíma netečnýma poldovskýma očima bych nehnula brvou. A tak jsem zůstala jako přibitá na svém konci gauče, ale stálo mě to hodně úsilí.

Hlas měla tichý a pečlivý, každé slovo vyslovovala naprosto přesně, jako kdyby se obávala, že začne řvát, pokud se nechá slovy unést. „Proč jste mě nezavolala a neřekla mi, že máte další oběť upíra?“

„Šerif St. John zavolal státní policii. Domnívala jsem se, že vám dají vědět.“

„No, nedali.“

Hleděla jsem do jejích chladných očí. „Jste dvacet minut odsud s jednotkou pro zajištění místa činu a vyšetřujete pravděpodobné zabití upírem. Proč by vás nezavolali k další oběti upíra?“

Freemontová uhnula pohledem a pak se podívala zase na mě. Její netečné poldovské oči trošičku roztály. Nedalo se to říct určitě, ale vypadala nervózně. Možná dokonce vyděšeně.

„Vy jste jim neřekla, že to bylo zabití upírem, že ne?“

Ucukla pohledem.

„Do háje, Freemontová. Já vím, že nechcete, aby vám federálové ukradli případ, ale zatajovat informace před vlastními lidmi… Vsadím se, že vašim nadřízeným se to nebude líbit.“

„To je moje věc.“

„Fajn. Ať už máte jakýkoli plán, je to super, ale proč jste nasraná na mě?“

Zhluboka a třaslavě se nadechla a vyfoukla vzduch jako běžec, který potřebuje chytit druhý dech. „Jste si jistá, že ten upír použil meč?“

„Viděla jste mrtvé tělo,“ řekla jsem.

Přikývla. „Upír mu mohl krk rozpárat.“

„Viděla jsem čepel, Freemontová.“

„Koroner to buďto potvrdí, nebo ne.“

„Proč tak nechcete, aby to byl upír?“

Usmála se. „Domnívala jsem se, že případ mám vyřešený. Myslela jsem, že ráno dojde k zatčení. Byla jsem přesvědčená, že to nebyli upíři.“

Koukala jsem na ni. Já jsem se neusmívala. „Jestli to nebyli upíři, tak co to bylo?“

„Elfové.“

Nevěřícně jsem na ni zírala. „Jak to myslíte?“

„Volal mi váš šéf, seržant Storr. Řekl mi, co jste zjistila o Magnusi Bouvierovi. Na dobu těch vražd nemá žádné alibi, a dokonce i vy si myslíte, že to mohl udělat.“

„Že to udělat mohl, ještě neznamená, že to udělal,“ řekla jsem.

Freemontová pokrčila rameny. „Když jsme se ho pokoušeli vyslechnout, utekl. Nevinní lidé neutíkají.“

„Jak to myslíte, že utekl? Když jste ho vyslýchali, jak mohl utéct?“

Freemontová se zase zabořila do gauče a ruce svírala tak silně, až jí naskákaly skvrny. „Použil magii, aby nám zatemnil mozek, a dal se na útěk.“

„Jakou magii?“

Freemontová zavrtěla hlavou. „Co vám mám říct, paní Expertko na nadpřirozeno. Čtyři jsme seděli v jeho restauraci jako idioti, zatímco on si prostě odešel. Dokonce jsme ho ani neviděli, když vstal od stolu.“

Dívala se na mě, ale neusmívala se. Do očí se jí vrátila zase ta netečná neutralita. Na někoho s podobnýma očima byste mohli hledět celý den a vůbec byste nepoznali, na co myslí.

„Připadal mi jako člověk, slečno Blakeová. Připadal mi jako milý normální chlap. Nechtěla jsem ho sebrat před lidmi. Jak jste zjistila, co je zač?“

Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela. Nebyla jsem si docela jistá, jak na tu otázku odpovědět. „Pokusil se na mě použít půvab, ale já cítila, co se děje.“

„Co to je půvab a jak jste věděla, že na vás použil kouzlo?“

„Půvab vlastně není úplně kouzlo,“ řekla jsem. Nesnáším, když mám nadpřirozené věci vysvětlovat lidem, kteří k tomu nemají nadání.

Je to, jako kdybych si nechala vysvětlovat kvantovou fyziku. Chápu ty pojmy, ale pokud jde o matiku, musím věřit slovu ostatních. Nerada to přiznávám, ale matematika je nad moje síly. Ale to, že nerozumím kvantové fyzice, mě nemůže stát život. To, že Freemontová nerozumí nadpřirozeným bytostem, ji život stát může.

„Nejsem blbá, Blakeová. Vysvětlete mi to."

„Já si nemyslím, že jste blbá, detektivko Freemontová. Jenom se to těžko vysvětluje. V St. Louis jsem jela se dvěma uniformovanými policisty. Vezli mě z místa činu. Řidič zahlédl nějakého muže, jak jde po ulici. Zastavil a opřel ho o auto. Ten chlápek měl u sebe zbraň a v jiném státě byl hledaný pro ozbrojenou loupež. Kdybych s ním byla v jedné místnosti, možná bych si zbraně všimla, ale když jsme ho míjeli v autě, ani náhodou. Vůbec jsem ji neviděla. Dokonce i jeho parťák se řidiče ptal, jak to dokázal. Nebyl nám schopen vysvětlit, co máme dělat, abychom to uměli taky, ale věděl, jak na to."

„Takže to je praxe?" zeptala se Freemontová.

Povzdechla jsem si. „Částečně, ale k čertu, detektivko, já se živím tím, že probouzím mrtvé. Mám určité nadpřirozené schopnosti. Díky tomu mám trochu výhodu."

„Jak sakra máme dohlížet na nadpřirozená stvoření, slečno Blakeová? Kdyby Bouvier vytáhl pistoli, seděli bychom tam a nechali ho, aby nás postřílel. Pak jsme se jakoby probudili a on tam už nebyl. Nikdy jsem nic takového neviděla."

„Existují věci, jimiž se můžete před elfím půvabem ochránit," řekla jsem.

„Co je to?"

„Čtyřlístek půvab zruší, ale nezabrání elfovi, aby vás zabil rukama. Jsou i další rostliny, které můžete mít na sobě nebo u sebe a které půvab ruší: třezalka, červená verbena, sedmikrásky, jeřáb a topol. Já osobně bych si vybrala mast buďto ze čtyřlístků, nebo z třezalky. Potřete si jí oční víčka, ústa, uši a dlaně. Pak budete proti půvabu odolná."

„Kde to můžu sehnat?"

Chvilku jsem nad tím přemýšlela. „No, v St. Louis bych věděla, kam jít. Vyzkoušejte obchody se zdravou výživou a okultistické krámky. Protielfí mast se bude těžko shánět, protože v téhle zemi se elfové přirozeně nevyskytují. Mazání ze čtyřlístků je hodně drahé a je k dostání málokdy. Zkuste třezalku."

Vzdychla. „Bude to mazání působit při jakémkoli ovládání mysli, třeba u upírů?"

„Ani nápad," řekla jsem. „Upíra můžete ponořit do vany plné třezalky a bude mu to úplně jedno."

„Co teda děláte proti upírům?"

„Noste u sebe křížek, vyhýbejte se pohledu do očí a modlete se. Dokážou věci, že by vedle nich Magnus vypadal jako amatér.“

Protřela si oči, bříško palce si přitom ušpinila očními stíny. Najednou vypadala unaveně. „Jak máme před něčím takovým chránit veřejnost?“

„To neděláte,“ řekla jsem.

„Ale ano,“ oponovala. „Musíme, je to naše práce.“

Nevěděla jsem, co na to říct, a tak jsem se ani nesnažila. „Takže jste si myslela, že to byl Magnus, protože utekl a neměl alibi?“

„Proč by jinak utíkal?“

„To nevím,“ řekla jsem. „Ale on to neudělal. Viděla jsem to stvoření v lese. To nebyl Magnus. Zatraceně, o tom, že se upír zhmotní ze stínu, jsem slýchala jenom vyprávět. Nikdy dřív jsem to neviděla.“

Podívala se na mě. „Nikdy dřív jste to neviděla. To není moc povzbudivé.“

„To ani být nemělo. Ale protože to Magnus nebyl, můžete zrušit zatykač.“

Zavrtěla hlavou. „Při provádění trestného činu použil magii na příslušníky policie. To je zločin třídy C.“

„Jaký trestný čin to byl?“

„Útěk.“

„Nebyl přece zatčen.“

„Měla jsem na něho zatykač,“ řekla.

„Na vydání zatykače jste toho neměla dost,“ namítala jsem.

„Je dobré znát správného soudce.“

„On nezabil ty děti ani Coltraina.“

„To vy jste na něho upozornila,“ řekla.

„Byla to jen jedna z možností. Když je mrtvých pět lidí, nemohla jsem si dovolit zmýlit se.“

Vstala. „No, teď je po vašem. Byli to upíři a já nevím, proč nám sakra Magnus Bouvier utekl. Ale už jenom použití magie proti policistům je vážný přečin.“

„I když není vinen zločinem, který jste na něho původně chtěla hodit?“ zeptala jsem se.

„Nezákonné použití magie je vážný zločin, slečno Blakeová. Je na něho vydán zatykač. Jestli ho uvidíte, nezapomeňte na to.“

„Dobře vím, že Magnus není moc příjemný člověk, detektivko Freemontová. Nevím, proč utíkal, ale jestli rozšíříte zprávu, že proti poldům použil magii, někdo ho zastřelí.“

„Je nebezpečný, slečno Blakeová.“

„Jo, ale to je i spousta lidí, detektivko. A nehoníte je za to ani nezavíráte.“

Přikývla. „Všichni máme spoustu předsudků, slečno Blakeová; proto se všichni občas zmýlíme. Aspoň že víme, co to bylo.“

„Jo,“ řekla jsem. „Víme, co to bylo.“

„Víte, kdy odnesli tělo té dívky?“ zeptala se. Z kapsy kabátu vytáhla blok. Zpátky do práce.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Když jsem přišla nahoru, prostě bylo pryč.“

„Jak vás napadlo zkontrolovat mrtvé tělo?“

Pohlédla jsem na ni. Pohled měla příjemný, ale nečitelný. „Podstoupili spoustu potíží, aby z ní udělali jednu z nich. Napadlo mě, že by se mohli pokusit ji odnést. Udělali to.“

„Její otec tvrdí, že vás žádal, abyste probodla její tělo kůlem, než jste vyrazila ven za upíry. Je to pravda?“ Hlas měla tichý a věcný. Ale dávala pozor na to, co jí odpovídám. Nedělala si tolik poznámek jako Dolph. Blok zřejmě měla hlavně kvůli tomu, aby věděla, co s rukama. Konečně Freemontovou vidím, jak dělá svou práci. Připadalo mi, že je v tom dobrá. To je potěšující.

„Jo, to je pravda.“

„Proč jste do ní nezatloukla kolík, když to její rodiče vyžadovali?“

„Znala jsem jednoho otce. Byl to vdovec. Jeho dceru a jediné dítě kousl upír. Chtěl, abych jí probodla srdce. Udělala jsem to ještě tu noc, okamžitě. Druhý den ráno jsem ho měla v kanceláři. Plakal a chtěl, abych to vrátila. Chtěl po mně, abych ji probudila jako upírku.“ Opřela jsem se o gauč a objala se pažemi. „Když čerstvému upírovi vrazíte do srdce kolík, je nadobro mrtvý.“

„Myslela jsem, že si musíte vzít i hlavu upíra, abyste si byla jistá.“

„To se dělá,“ přisvědčila jsem. „Kdybych zabíjela to Quinlanovic děvče, probodla bych jí srdce a uřízla hlavu.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Moc by toho z ní nezbylo.“

Něco si do notesu kreslila. Neviděla jsem co. Vsadila bych se, že je to čmáranice, a ne slovo. „Už chápu, proč jste chtěla počkat, ale pan Quinlan mluví o tom, že vás zažaluje.“

„Jo, já vím.“

Freemontová zdvihla obočí. „Jenom jsem myslela, že byste o tom měla vědět.“

„Díky.“

„Ještě jsme nenašli tělo toho chlapce.“

„Myslím, že ho ani nenajdete,“ řekla jsem.

Její oči už nehleděly laskavě. Byly přimhouřené a podezřívavé. „Proč?“

„Kdyby ho chtěli zabít, mohli to udělat dneska v noci a tady. Myslím, že z něho chtějí udělat jednoho z nich.“

„Proč?“

Pokrčila jsem rameny. „To nevím. Ale když se obvykle upír začne o nějakou rodinu zajímat takhle osobně, je pro to nějaký důvod.“

„Myslíte motiv?“

Přikývla jsem. „Viděla jste Quinlanovy. Jsou to devótní katolíci. Církev se na vampirismus dívá stejně jako na sebevraždu. Jestli se z jejich dětí stanou upíři, budou věčně zatraceny.“

„To je horší než je jenom zabít,“ řekla.

„Myslím, že pro Quinlanovy asi ano.“

„Myslíte, že se upíři vrátí pro rodiče?“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Sakra, to nevím. Totiž, než byli upíři legální, bylo pár případů, že nějaký upíří vládce získal celé rodiny. Někdy se s nimi nejdřív spřátelil. Jindy to byla prostě pomsta za pohrdání. Ale od doby, co se to zlegalizovalo, nevím, proč by to upír dělal. Teď je může dát k soudu. Co mohli Quinlanovi udělat, že si zasloužili něco takhle zlého?“

Dveře se otevřely. Freemontová se otočila s nepříjemným výrazem ve tváři. Ve dveřích se objevili dva muži. Oba byli oblečení v tmavých oblecích, tmavých kravatách a bílých košilích. Typický oděv federálů. Jeden byl malý běloch a druhý vysoký černoch. To samo o sobě už by stačilo, aby vypadali odlišně, ale bylo v nich něco podobného, jako kdyby je vykrojili stejnou formičkou na cukroví bez ohledu na to, jak moc upečení na povrchu jsou.

Menší z nich nám rychle ukázal odznak. „Já jsem zvláštní agent Bradford a tohle je agent Elwood. Která z vás je detektivka Freemontová?“

Freemontová k nim vykročila s nataženou rukou. Ukázala tak, že není ozbrojená a má přátelské úmysly. No opravdu. „Detektivka Freemontová jsem já. Tohle je Anita Blakeová.“

Potěšilo mě, že i mě zahrnula do představování. Zvedla jsem se a přidala se ke čtveřici.

Agent Bradford si mě prohlížel. Dost dlouho, aby mi to začalo jít na nervy. „Něco není v pořádku?“

Zavrtěl hlavou. „V Quantiku jsem chodil na přednášky seržanta Storra. Podle toho, jak o vás mluvil, jsem čekal, že budete vyšší.“ Při tom se usmíval, napůl přátelsky, napůl blahosklonně.

Napadla mě spousta kousavých odpovědí, ale s federály se nikdy nepouštějte do soutěže, kdo koho víc naštve. Prohrajete. „Mrzí mě, že jsem vás zklamala.“

„Už jsme mluvili s důstojníkem Wallacem. I podle toho, co říká on, jsem si myslel, že budete vyšší.“

Pokrčila jsem rameny. „Těžko můžu vypadat menší.“

Usmál se. „Rádi bychom si s detektivkou Freemontovou promluvili mezi čtyřma očima, slečno Blakeová. Ale nechoďte nikam daleko; budeme chtít výpověď i od vás a vašeho kolegy, pana Kirklanda.“

„Jasně.“

„Už jsem výpověď slečny Blakeové zaznamenala,“ řekla Freemontová. „Myslím, že už ji dneska v noci nebudeme potřebovat.“

Bradford na ni pohlédl. „To myslím posoudíme my.“

„Kdyby mě sem slečna Blakeová zavolala, když tu bylo jenom jedno mrtvé tělo, neměli bychom tu dva mrtvé policisty a jednoho civilistu,“ prohlásila Freemontová.

Zůstala jsem jako opařená. Někomu tu bude horko a Freemontová nechce, aby to byla ona. Fajn.

„Nezapomeňte na pohřešovaného chlapce,“ řekla jsem. Všichni na mě pohlédli. „Jestli chcete začít s obviňováním, tak fajn; dá se tady vyčítat spousta věcí. Kdybyste mě předtím nevyhnala, asi bych vám zavolala, ale takhle jsem se ozvala státní policii. Kdybyste svým nadřízeným řekla všechno, co jsem vám sdělila já, dali by si oba případy dohromady a byla byste tu stejně.“

„Měla jsem s sebou dost mužů, abych dokázala ochránit dům i civilisty,“ řekla Freemontová. „Ztráty na životech mi za vinu nedávejte.“

Přikývla jsem. „Možná. Ale vy byste sem přišla a zase mě vykopla. Vzala byste St. Johna a jeho lidi ven do tmy proti pěti upírům, z nichž jeden je prastarý, když jste viděla akorát tak fotky obětí upírů. Zmasakrovali by vás a možná, ale jenom možná, by Beth St. Johnová byla naživu. A třeba by tu Jeff Quinlan pořád byl.“

Dívala jsem se na ni a sledovala, jak jí z očí mizí vztek. Hleděli jsme jedna na druhou. „Tohle jsme zvrzaly obě, seržantko.“ Otočila jsem se k agentům. „Počkám venku.“

„Počkejte,“ řekl Bradford. „Storr říkal, že při podobném případu někdy pomůže oficiální upíří komunita. S kým bych tady měl mluvit?“

„Proč by měli honit jednoho ze svých?“ divil se agent Elwood.

„Takový průser je zlý pro obchod. A zvlášť teď, když byla zabita dcera senátora Brewstera. Upíři už o žádnou nepříjemnou publicitu nestojí. Většině z nich se líbí, že jsou plnoprávní občané. Jsou rádi, že zabít je je vražda.“

„Takže za kým bych měl jít?“

Vzdychla jsem. „Tady v okolí nevím. Nejsem odsud.“

„A jak byste zjistila, koho se máte zeptat?“

„V tom bych vám možná mohla pomoci.“

„Jak?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Znám někoho, kdo by to jméno mohl znát. Nechci vám dělat potíže, ale spousta těch stvoření nerada jedná s policií. Není to tak dlouho, co je policisté na potkání stříleli.“

„Chcete říct, že upíři budou mluvit s vámi, ale s námi ne?“ řekl Elwood.

„Něco takového.“

„To nedává smysl. Vy jste popravčí upírů. Vaše práce je zabíjet je. Proč by měli věřit vám, a ne nám?“ zeptal se.

Nevěděla jsem, jak mu to mám vysvětlit, a nebyla jsem si jistá, že o to stojím. „Taky probouzím zombie, agente Elwoode. Myslím, že mě tak trochu považují za jednu ze stvůr.“

„I když jste pro ně něco jako elektrické křeslo.“

„I přesto.“

„To nemá logiku.“

To už jsem se rozesmála; nedokázala jsem si pomoct. „Proboha, copak něco, co se tady dneska v noci stalo, logiku má?“

Elwood se zasmál jen slabě. Tipovala bych ho na nováčka. Myslím, že se ještě nezbavil představy, že agenti FBI se nesmějí.

„Slečno Blakeová, vy jistě nebudete před FBI zatajovat informace?“ ujišťoval se Bradford.

„Jestli v téhle oblasti přijdu na nějakého upíra, který by s vámi mluvil, dám vám jeho jméno.“

Bradford si mě změřil. „Uděláme to jinak. Když v téhle oblasti narazíte na jakéhokoli upíra, dáte nám jeho jméno. S tím, jestli s námi bude mluvit, si budeme dělat starosti my.“

Okamžik jsem na něho hleděla a pak jsem zalhala. „Jasně.“ Pokud mám čekat, že mi stvůry pomohou, nemůžu je vydat poldům. Jenom pár vybraných.

Díval se na mě, jako kdyby mi nevěřil, ale nemohl mi jen tak do obličeje říct, že jsem lhářka. „Když zjistíme, kteří upíři jsou za to odpovědní, určitě vás zavoláme kvůli zabití.“

To bylo víc, než byla ochotná udělat Freemontová. Noc se začíná rozjasňovat. „Cinkněte mi kdykoli.“

„Teď si promluvíme se seržantkou Freemontovou, slečno Blakeová.“ Jsem propuštěna. Nic proti tomu. Podal mi ruku. Přijala jsem ji. Přátelsky jsme si potřásli. I s agentem Elwoodem. Všichni se usmívali. Odešla jsem.

Ve vstupní hale na mě čekal Larry. Zvedl se ze schodů, na kterých seděl. „Co teď?“

„Potřebuju si zavolat.“

„Komu?“

Do kuchyně vešli další dva muži s nápisem federální agent vytetovaným na čele. Zavrtěla jsem hlavou a vyšla do chladné větrné

noci. Všude se to poldy jenom hemžilo. Nikdy v životě jsem neviděla tolik federálních agentů. Ale na titulcích bude první upíří sériový vrah. Všichni na tom chtějí mít podíl. Když jsem se podívala na lidi, kteří se hemžili po pečlivě ošetřovaném trávníku, najednou se mi chtělo jet domů. Prostě se sbalit a jet domů. Ještě je brzy. Zbývají hodiny tmy. Jenom mě to připadá jako věčnost od chvíle, kdy jsme odjeli ze hřbitova. Výborně, budu mít čas vrátit se a před úsvitem si projít Stirlingovu kostnici.

Nastoupila jsem do džípu, který nám půjčil Bayard. Použiju ten parádní přenosný telefon, co k němu patří.

Larry si sedl na sedadlo spolujezdce.

„Tohle je soukromý hovor."

„No tak, Anito."

„Ven, Larry."

„Ven do tmy plné upírů," mrkl na mě velikýma modrýma očima.

„Všude se to poldy jen hemží. Myslím, že budeš v bezpečí. Ven."

Vystoupil a něco si mručel pod vousy. Ať si mručí, jak chce. Larry chce být lovec upírů, fajn; ale nemusí mít se stvůrami stejně intimní vztahy jako já. Snažila jsem se ho držet mimo, jak jen to bylo možné. Nebylo to snadné, ale za tu námahu to stojí.

Těm milým agentům jsem lhala. To, proč jsem s upíry zadobře, není fakt, že probouzím mrtvé. Je to v tom, že po mně jede vládce města St. Louis. Možná je do mě dokonce zamilovaný, nebo si to aspoň myslí.

Číslo jsem znala zpaměti, což samo o sobě není dobré znamení. „Provinilé slasti, tady se vyplní vaše nejtemnější fantazie. U telefonu Robert. Co pro vás můžu udělat?"

No super; Robert, jeden z mých nejméně oblíbených upírů. „Ahoj, Roberte, tady Anita. Potřebuji mluvit s Jean-Claudem."

Zaváhal a potom řekl. „Přepojím tě do jeho kanceláře. Máme to tu nové, takže jestli to vypadne, zavolej znovu."

V telefonu to cvaklo, než jsem stačila odpovědět. Následoval okamžik ticha a pak se ve sluchátku ozval hlas. Můžete na Jean-Claudovi kritizovat spoustu věcí, ale telefonuje výborně.

„Dobrý večer, *ma petite*." To je ono, nic víc neřekl, ale dokonce i přes šumění linky zněl jeho hlas v mojí hlavě jako hladivá kožešina.

„Jsem kousek od Bransonu. Potřebuji se spojit s místním vládcem města."

„Žádné ‚Dobrý večer, Jean-Claude, jak se máš?' Hned rovnou k věci. To je ale strašlivě hrubé, *ma petite*."

„Podívej, teď nemám na hraní čas. Řádí tu upíři. Unesli mladého kluka. Chci ho najít, než z něho udělají jednoho z nich."

„Jak je starý?"

„Šestnáct.“

„V minulých staletích, *ma petite*, by nebyl považován za dítě.“

„Ale v tuhle chvíli je nezletilý.“

„Odešel dobrovolně?“

„Ne.“

„Víš to určitě, nebo ti jenom řekli, že byl unesen?“

„Předtím jsem s ním mluvila. On neodešel dobrovolně.“

Jean-Claude si vzdychl. Ten zvuk mi sjel po kůži jako ledové prsty. „Co ode mě chceš, *ma petite*?“

„Chci mluvit s místním vládcem města. Potřebuji jeho jméno. Předpokládám, že zdejšího vládce města znáš?“

„Jistě, ale není to tak jednoduché.“

„Na to, abychom ho zachránili, máme jenom tři noci, a zatraceně méně, jestli chtějí jenom svačinku.“

„Pán s tebou nebude mluvit, pokud nebudeš mít průvodce, který by tě k němu uvedl.“

„Tak sem někoho pošli.“

„Koho? Roberta? Willieho? Ani jeden z nich není dost mocný, aby ti mohl dělat doprovod.“

„Jestli tím myslíš, že mě nedokážou ochránit, tak se dokážu ochránit sama.“

„Já vím, že se o sebe dokážeš postarat, *ma petite*. To jsi už dostatečně prokázala. Ale nevypadáš tak nebezpečně, jako jsi ve skutečnosti. Mohla bys jednoho nebo dva zastřelit, abys jim ukázala, kde je jejich místo. Pokud by ses z toho dostala živá, stejně by ti nepomohli.“

„Chci toho kluka dostat zpátky nedotčeného, Jean-Claude. Tak začni spolupracovat.“

„*Ma petite*…“

Představila jsem si hnědé oči Jeffa Quinlana. Jeho pokoj s kovbojskou tapetou. „Pomoz mi, Jean-Claude.“

Na chvilku se odmlčel. „Jedině já jsem dost mocný, abych byl tvým průvodcem. Chceš, abych všeho nechal a pospíchal za tebou?“

Teď jsem byla zticha zase já. Takhle řečeno to nebylo vůbec v pořádku. Byla by to ohromná laskavost. Nechtěla bych mu nic dlužit. Ale pravděpodobně přežiju, když mi tu laskavost prokáže. To by Jeff Quinlan nemusel.

„Fajn,“ řekla jsem.

„Chceš, abych tam přijel a pomohl ti?“

Skřípala jsem zuby, ale řekla jsem: „Ano.“

„Přiletím tam zítra v noci.“

„Dneska.“

„*Ma petite*, *ma petite*, co mám s tebou dělat?“

„Říkal jsi, že mi pomůžeš.“

„To taky udělám, ale tyhle věci chtějí čas.“

„Jaké věci?“

„Pomohlo by, kdybys Branson začala považovat za cizí zemi. Za potenciálně nepřátelskou cizí zemi, kde mám za úkol postarat se o náš bezpečný průchod. Existují určité zvyklosti, které je třeba dodržet. Kdybych tam jenom tak vrazil, chápali by to jako vyhlášení války.“

„Neexistuje způsob, jak začít ještě dneska v noci?“ zeptala jsem se. „Kromě rozpoutání války?“

„Snad ano, ale jestliže počkáš ještě jednu noc, *ma petite*, budeme v daleko větším bezpečí.“

„My se o sebe dokážeme postarat. Jeff Quinlan ne.“

„Tak se jmenuje?“

„Jo.“

Zhluboka se nadechl a pak vzduch vypustil tak, že mi z toho běhal mráz po zádech. Ráda bych mu řekla, ať toho nechá, ale to by ho jen pobavilo, a tak jsem si to nechala pro sebe.

„Přiletím dneska v noci. Jak se s tebou spojím?“

Dala jsem mu jméno hotelu a pak s povzdechem i číslo na pager.

„Zavolám ti, až tam dorazím.“

„Kolik času ti zabere takhle dlouhý let?“

„Anito, proč si myslíš, že tam poletím vlastními silami jako nějaký pták?“

Pobavení v jeho hlase se mi vůbec nelíbilo, ale odpověděla jsem po pravdě. „Napadlo mě to.“

Zasmál se, až mi na pažích naskákala husí kůže. „Ach, *ma petite, ma petite*, ty jsi drahoušek.“

Přesně to jsem chtěla slyšet. „Tak jak se sem dostaneš?“

„Svým soukromým tryskáčem.“

No ovšem, má soukromý tryskáč. „Kdy tady můžeš být?“

„Budu tam co nejdřív, ty moje netrpělivá květinko.“

„To už radši *ma petite* než květinka.“

„Jak si přeješ, *ma petite*.“

„Chci se sejít s vládcem Bransonu dneska v noci před úsvitem.“

„To už jsi mi dala jasně najevo a já se vynasnažím.“

„Zkus toho udělat ještě víc.“

„Cítíš se kvůli tomu klukovi provinile; proč?“

„Necítím se provinile.“

„Tak tedy odpovědná,“ řekl.

Seděla jsem tam a nebyla si jistá, co mám říct. Měl pravdu. „Doufám, žes mi právě nečetl myšlenky?“

„Ne, *ma petite*, stačil mi tvůj hlas a netrpělivost.“

Vůbec se mi nelíbilo, že mě tak dobře zná. Ani trochu. „Jo, cítím se za to odpovědná.“

„Proč?“

„Velela jsem tomu.“

„Udělala jsi všechno, co jsi mohla, abys mu zajistila bezpečí?“

„Dala jsem hostie ke všem vchodům.“

„Takže je někdo pustil dovnitř?“

„Mají tam dvířka pro psa, přes garáž. Nechtěli řezat díru do venkovních dveří.“

„Bylo mezi nimi upíří dítě?“

„Ne.“

„Tak jak se tam dostali?“

Popsala jsem mu hubeného kostnatého upíra. „Bylo to skoro jako tělesná proměna. Během několika vteřin se proměnil zpátky. Jakmile se to stalo, dal by se v šeru považovat za člověka. Nikdy jsem nic podobného neviděla.“

„Já jsem tuhle schopnost viděl jenom jednou,“ řekl.

„Ty víš, kdo to je, že jo?“

„Budu u tebe hned, jak to bude možné, *ma petite*.“

„Najednou máš vážný hlas. Proč?“

Trošku se zasmál, ale tentokrát trpce, jako kdyby polykal rozbité sklo. Bolelo mě už jenom, že to slyším. „Ty mě tak dobře znáš, *ma petite*.“

„Prostě mi odpověz na otázku.“

„Vypadal ten chlapec mladší, než kolik mu bylo?“

„Jo; proč?“

Odpovědí mi bylo mlčení tak intenzivní, že by se dalo krájet.

„Mluv se mnou, Jean-Claude.“

„Zmizeli i jiní mladí chlapci?“

„Pokud vím, tak ne, ale neptala jsem se.“

„Zeptej se,“ poradil mi.

„Jak mladí?“

„Dvanáct, čtrnáct nebo i starší, jestli vypadají dost mladě.“

„Jako Jeff Quinlan,“ řekla jsem.

„Obávám se, že ano.“

„Jde tomu upírovi o něco víc než jen o únos?“

„Jak to myslíš, *ma petite?*“

„O vraždění, ne že by je jenom kousl, ale o vraždu.“

„O jakou vraždu?“

Zaváhala jsem. Neuzavřené policejní vyšetřování se stvůrami neprobírám.

„Vím, že mi nedůvěřuješ, *ma petite*, ale je to důležité. Pověz mi o těch mrtvých, prosím.“

Moc často prosím neříká. Řekla jsem mu to. Ne moc podrobně, ale stačilo to.

„Byli znásilněni?“

„Jak to myslíš, znásilněni?“ zeptala jsem se.

„Znásilněni, *ma petite*, znásilněni. Jsou pro to i další slova, ale u dětí není žádné vhodnější.“

„Aha,“ řekla jsem. „Nevím, jestli byli sexuálně zneužiti. Byli oblečení.“

„Jsou věci, které se dají dělat i bez svlečení šatů, *ma petite*. Ale k tomu zneužívání by došlo před smrtí. Jde o systematické zneužívání po dobu týdnů nebo měsíců.“

„Zjistím, jestli byli znásilněni.“ Něco mě napadlo. „Měl tenhle upír někdy dívku?“

„Slovem ‚měl‘ myslíš sex?“

„Jo.“

„Kdyby nutně potřeboval společnost, vybral by si mladou dívku ještě před pubertou, ale jenom kdyby neměl nic jiného.“

Ztěžka jsem polkla. Mluvíme tu o dětech, jako kdyby to byly objekty, věci. „Ne, tahle dívka vypadala jako žena. Nevypadala mladě.“

„To potom ne, dobrovolně by se jí nedotkl.“

„Jak to myslíš, dobrovolně? Copak je nějaká jiná možnost?“

„Jeho pán mu to mohl přikázat a on to mohl udělat, pokud má z pána dost velký strach. I když mě nenapadá moc lidí, ze kterých by měl dost velký strach, aby ho to přimělo udělat něco, co považuje za odporné.“

„Ty toho upíra znáš. Kdo je to? Řekni mi jeho jméno.“

„Až tam přijedu, *ma petite*.“

„Prostě mi to jméno dej.“

„Abys ho mohla předat policii?“

„Je to jejich práce.“

„Ne, *ma petite*. Jestli je to ten, kdo si myslím, nebude to záležitost pro policii.“

„Proč ne?“

„Jednoduše proto, že je příliš nebezpečný a příliš zvláštní na to, aby se jeho existence dala prozradit veřejnosti. Kdyby smrtelníci zjistili, že mezi sebou můžeme mít takováhle stvoření, mohli by se obrátit proti nám všem. Určitě víš o tom hnusném zákoně, který chystají v senátu.“

„To vím.“

„Pak musíš chápat moji opatrnost.“

„Možná, ale jestli kvůli tvé opatrnosti umřou další lidé, pomůže to Brewsterovi zákon prosadit. Mysli i na to.“

„Ale to dělám, *ma petite*. Věř mi, že ano. Teď nashledanou. Mám hodně práce.“ Zavěsil.

Seděla jsem na sedadle a zírala na telefon. Zatraceně. Co myslel tím zvláštní? Co může tenhle nový upír dokázat, že to ostatní neumějí? Umí se natáhnout tak, že se vejde do dvířek pro psa. Možná by na něho Houdini žárlil, ale to je sotva zločin. Vzpomněla jsem si na jeho obličej. Nebyl lidský. Dokonce to nebyla ani tvář mrtvoly. Bylo to něco docela jiného. Něco odlišného. A já si vzpomněla na těch pár vteřin, které jsem dvakrát ztratila. Já, slavná zabíječka upírů, jsem na okamžik byla stejně bezmocná jako kterýkoli civilista. A upírovi okamžik stačí.

Při pohledu na něco takového začnete mluvit o démonech tak jako v jednu chvíli Quinlan. Policie ho ignorovala a já jeho příběh nepodpořila. Quinlan se nikdy se skutečným démonem nesetkal, jinak by se tohohle omylu nedopustil. Jakmile jste jednou byli v přítomnosti démona, nikdy jste na to nezapomněli. Já bych radši bojovala s tuctem upírů než s jediným démonem. Ti na stříbrné kulky kašlou.

17.

Když jsme se vrátili na hřbitov, byly dvě hodiny ráno. Federálové nás drželi celou věčnost, jako by nechtěli věřit, že jim říkáme naprostou pravdu. Jen si to představte. Nesnáším, když mě někdo obviňuje, že zatajuji důkazy, pokud to není pravda. To se mi chce lhát jenom proto, aby nebyl zklamaný. Myslím, že mě Freemontová nevylíčila moc laskavě. To mě odnaučí být velkorysá. Ale nemá cenu na sebe navzájem ukazovat prstem a tvrdit, že za to může ta druhá, když krev Beth St. Johnové na koberci ještě neuschla.

Vítr, který sliboval déšť, odletěl někam jinam. Husté mraky, které halily les, když jsme si s upíry hráli na honěnou, byly najednou pryč. Měsíc visel vysoko a byla druhá noc po úplňku. Od té doby, co chodím s Richardem, si víc všímám měsíčních fází. Kdo by to byl čekal!

Měsíc plul po zářivé noční obloze a třpytil se jako vyleštěný. Jeho světlo bylo tak silné, že vrhalo slabé stíny. Baterka nebyla potřeba, ale Raymond Stirling ji měl. Zatraceně velikou halogenovou baterku, která mu vyplňovala ruku jako zajaté slunce.

Sledovala jsem, jak s ní míří na mě a Larryho. Zvedla jsem ruku a řekla. „Nesviťte na nás. Pokazí nám to noční vidění.“ Nebylo to moc diplomatické, ale byla jsem unavená a ještě to bude dlouhá noc.

Uprostřed pohybu zaváhal. Nemusela jsem vidět jeho obličej, abych věděla, že se mu to nelíbí. Muži jako Raymond lépe příkazy dávají, než přijímají.

Zhasnul světlo. Výborně. Čekal se slečnou Harrisonovou, Bayardem a Beauem kolem sebe. On jediný měl baterku. Vsadila bych se, že nikomu z jeho suity nešlo o noční vidění a že by moc rádi taky nějakou drželi v ruce.

Larry a já jsme na sobě pořád měli kombinézy. Já už té své měla plné zuby. To jediné, o co bych doopravdy stála, bylo odjet do hotelu a vyspat se. Ale než dorazí Jean-Claude, stejně spát nebudu, takže klidně můžu pracovat. A navíc je Stirling můj jediný platící klient. No jo, za zabití upíra dostanu nějaké peníze, pokud je to podle zákona, ale moc toho není. Tenhle výlet financuje Stirling. Asi si zaslouží, aby za svoje peníze něco dostal.

„Čekáme tu na vás opravdu dlouho, slečno Blakeová."

„Mrzí mě, že vám smrt mladé dívky způsobila nepříjemnosti, pane Stirlingu. Půjdeme nahoru?"

„Nejsem bezcitný k cizí ztrátě, slečno Blakeová, a vadí mi, že něco takového naznačujete." Stál tam ve tmě prozářené měsíčním světlem, vzpřímeně a panovačně. Slečna Harrisonová i Bayard se posunuli blíž k němu a dali mu tak najevo svou podporu. Beau stál za Stirlingovými zády a tvářil se jakoby pobaveně. Na sobě měl pláštěnku s kapucí. Vypadal jako duch.

Zvedla jsem hlavu k jasné zářící obloze. Pohlédla jsem na Beaua. Zasmál se tak široce, že se jeho zuby v měsíčním světle zablýskly. Jenom jsem zavrtěla hlavou a nechala to být. Třeba byl skaut, vždycky připravený a tak dál.

„Fajn, jak si přejete. Tak to smažme." Nečekala jsem na ně. Prostě jsem je obešla a vyrazila do kopce.

Larry po mém boku řekl: „Byla jsi na něj hrubá."

Probodla jsem ho pohledem.

„Jo, to jo."

„On je platící klient, Anito."

„Podívej se, nestojím o to, abys mě dneska poučoval, jasný?"

„Co to s tebou je?"

Zastavila jsem se. „Dotklo se mě to, co jsme právě prodělali. Myslela jsem, že i tebe to bude trápit trochu víc."

„Mě to trápí, ale neházím to na všechny ostatní."

Zhluboka jsem se nadechla a pak vzduch pomalu vypustila. Má pravdu. Do háje. „Dobrá, máš pravdu. Pokusím se být milejší."

Stirling se svým doprovodem v závěsu došel až k nám. „Tak jdete, slečno Blakeová?" Pokračoval dál se zády rovnými, jako kdyby spolkl pravítko.

Slečna Harrisonová klopýtla a jenom to, že ji Bayard chytil za loket, zabránilo, aby si kecla rovnou na zadek. Pořád ještě měla vysoké podpatky. Třeba je to proti etiketě, aby si sekretářka vzala tenisky.

Beau následoval za nimi a černá pláštěnka mu plandala kolem dlouhých nohou. Vydávala jasný pleskavý zvuk, který mi šel hodně na nervy.

Fajn. Možná mě zrovna štve úplně všecko. Rozhodně jsem cítila, že jsem podrážděná. Tam někde venku je Jeff Quinlan. Buďto už je mrtvý, nebo poprvé kousnutý. Nebyla to moje vina. Řekla jsem jeho otci, aby ke každému vstupu dal kousek hostie. Třeba by mě napadla i dvířka pro psa, kdybych je viděla, ale tak daleko do domu jsem se nedostala. Dokonce i mně by připadalo paranoidní hlídat dvířka pro psa. Ale udělala bych to a Beth St. Johnová by byla naživu.

Nezvládla jsem to. Beth St. Johnovou už mezi živé nevrátím, ale Jeffa bych zachránit mohla. Udělám to. Dokážu to. Nestojím o to pomstít ho tím, že zabiju upíra, který to udělal. Jednou bych chtěla přijít včas. Někoho tím zachránit a pomstu přenechat jiným.

Je už v tuhle chvíli Jeff znásilněný? Udělalo mu to stvoření, které jsem zahlédla v obýváku Quinlanových, i něco víc, než že ho kouslo do krku? Proboha, doufám, že ne. Byla jsem si celkem jistá, že bych mohla Jeffa přivést zpět po kousnutí upírem, ale ve spojení se znásilněním stvůrou jsem si už tak jistá nebyla. Co když ho najdu a už nebude moc co zachraňovat? Mysl je někdy neuvěřitelně křehká věc.

Zatímco jsme stoupali do kopce, modlila jsem se. Modlila jsem se a cítila, že se mi vrací určitý klid. Neměla jsem vize. Žádný andělský zpěv. Ale cítila jsem, jak mě zaplavuje mír. Zhluboka jsem se nadechla a něco tvrdého, sevřeného a hnusného v mém srdci bylo pryč. Považovala jsem to za dobré znamení, že se k Jeffovi můžu dostat včas. Ale jedna moje část byla pořád skeptická. Bůh každého člověka nezachrání. Často vám jenom pomůže s tou ztrátou žít. Nejspíš Bohu tak docela nedůvěřuji. Nikdy jsem o Něm nepochybovala, ale jeho motivy jsou příliš nad moje chápání. Jako za tmavým sklem a tak podobně. Někdy bych skrz to zatracené sklo chtěla jasně vidět.

Měsíc svítil na vrcholek kopce jako stříbřitý oheň. Vzduch se skoro třpytil. Déšť byl pryč a své požehnání přinášel někde jinde. Bůh ví, že by se nám déšť hodil, ale já osobně jsem byla ráda, že se nemusím v průtrži mraků brodit blátem. V bažině by to bylo lepší.

„Takže, slečno Blakeová, začneme?“ zeptal se Stirling.

Pohlédla jsem na něj. „Jo.“ Nadechla jsem se a spolkla nevybíravé věci, které bych mu nejradši řekla. Larry má pravdu. Stirling je sice otravný, ale není to ten, na koho jsem naštvaná. Je jenom snadný cíl.

„Já s panem Kirklandem si projdeme hřbitov. Vy ale musíte zůstat tady. Když se kolem pohybují další lidé, nesmírně nás to rozptyluje.“ A je to; to bylo diplomatické.

„Jestli chcete, abychom tady stáli jako publikum, mohla jste nám to říct pod kopcem. Ušetřila byste nám námahu.“

Takhle končí diplomacie. „Vy byste chtěl, abych vám řekla, že máte zůstat dole, odkud byste neviděl, co dělám?“

Chvilku o tom uvažoval. „Ne, to by se mi nejspíš nelíbilo.“

„Na co si potom stěžujete?“

„Anito,“ řekl potichoučku Larry.

Nevšímala jsem si ho. „Podívejte, pane Stirlingu, mám za sebou hodně špatnou noc. Vůbec nemám náladu na nějaké ohledy. Nechte mě prosím dělat moji práci. Čím dřív to bude hotové, tím dřív půjdeme domů. Jasné?“

Upřímnost. Doufala jsem, že naprostá upřímnost na něho zabere. Nic jiného už mi v podstatě nezbývalo.

Chvilku zaváhal a pak přikývl. „Dobrá, slečno Blakeová. Dělejte svou práci, ale uvědomte si jedno. Byla jste hodně nepříjemná. Měla by to být pěkně dramatická podívaná.“

Otevřela jsem pusu a Larry mě chytil za ruku. Nesevřel ji moc pevně, ale stačilo to. Spolkla jsem, co jsem už měla na jazyku, a poodešla dál od všech ostatních. Larry mě následoval. To je odvaha.

„Co to s tebou dneska v noci je?“ zeptal se, jakmile jsme byli mimo doslech Stirlinga a ostatních.

„Už jsem ti to řekla.“

„Ne,“ namítal. „To není jenom dnešní vražda. Sakra, už jsem tě viděl zabíjet lidi, a byla jsi míň naštvaná. Co se děje?“

Zastavila jsem se a jenom tam chvíli stála. Viděl mě zabíjet lidi, a byla jsem míň naštvaná. Je to pravda? Na okamžik jsem se nad tím zamyslela. Je to fakt. To je tedy zatraceně smutné.

Dobře jsem věděla, co se se mnou děje. V posledních měsících jsem viděla příliš mnoho zmasakrovaných lidí. Příliš mnoho krve. Příliš mnoho zabíjení. A něco z toho zabíjení jsem způsobila sama. Ne všechno bylo posvěcené státem. A taky jsem chtěla hledat Jeffa Quinlana. Ale než dorazí Jean-Claude, nemůžu dělat nic. Doopravdy nic. Proč mám pocit, že moje práce překáží tomu, co dělám pro policii. Je to špatné znamení? Nebo dobré?

Zhluboka jsem se nadechla chladného horského vzduchu. Co nejpomaleji jsem vydechla a soustředila se jenom na dýchání. Nádech, výdech, nádech, výdech. Jakmile jsem byla zase klidná, otočila jsem se k Larrymu.

„Jenom dneska nejsem ve své kůži, Larry. To bude v pořádku.“

„Kdybych řekl, že nejsi trošku ve své kůži, s překvapeným odstínem v hlase, rozzuříš se?“

Usmála jsem se. „Jo, to jo.“

„Ale máš horší náladu než obyčejně od chvíle, kdy jsi mluvila s Jean-Claudem. Co se stalo?“

Hleděla jsem do jeho usměvavého obličeje a nechtěla mu to říct. Není o tolik starší než Jeff Quinlan. O čtyři roky. Pořád by ho někdo mohl považovat za středoškoláka. „Tak fajn,“ prohlásila jsem a řekla mu to.

„Upíří pedofil; neodporuje to pravidlu?“

„Jakému pravidlu?“

„Že můžeš být znetvořená jenom jedním způsobem.“

„I mě to tak trochu zaskočilo.“

Po tváři mu přeběhl zvláštní výraz. „Panebože, to stvoření má Jeffa Quinlana.“ Pohlédl na mě a ve tváři měl všechnu hrůzu a bolest, nebo aspoň tu, kterou si dokázal představit. „Musíme něco dělat, Anito. Musíme ho zachránit.“ Obrátil se, jako by chtěl jít zase dolů z kopce.

Popadla jsem ho za rameno. „Nemůžeme dělat nic, dokud nepřijede Jean-Claude.“

„Ale nemůžeme nedělat vůbec nic.“

„Neděláme nic. Děláme svoji práci.“

„Ale jak můžeme…“

„Protože zrovna teď nemůžeme dělat nic jiného.“

Larry se na mě chvilku díval a pak přikývl. „Fajn; jestli ty dokážeš zůstat v klidu, tak já taky.“

„To jsi hodný.“

„Díky. A teď mi ukaž ten parádní trik, o kterém jsi mluvila. Nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by dokázal komunikovat s mrtvými, aniž by je předtím probudil.“

Popravdě jsem nevěděla, jestli to Larry dokáže. Ale kdybych mu řekla, že to možná nezvládne, jeho sebevědomí by to moc nepomohlo. Magie, jestli je to správné slovo, často stojí a padá s vírou ve vlastní schopnosti. Viděla jsem, jak velice mocní lidé úplně selhali kvůli tomu, že o sobě pochybovali.

„Projdu si hřbitov.“ Přemýšlela jsem, jak to vyjádřit slovy. Jak vyjádříte něco, čemu sami docela nerozumíte?

Vždycky jsem měla k mrtvým blízko. Dokonce už jako malé dítě jsem poznala, jestli duše opustila tělo. Pamatuji se na pohřeb tetičky Katerine. Jsem po ní pojmenovaná. Je to mé druhé jméno. Byla to moje oblíbená tetička. Přišli jsme tam brzy, abychom se na mrtvou podívali a zkontrolovali, jestli je všechno připraveno. Cítila jsem, že se její duše vznáší nad rakví. Zvedla jsem oči, protože jsem čekala, že ji uvidím,

ale nebylo tam nic, na čem by můj pohled spočinul. Nikdy jsem žádnou duši neviděla. Cítím je, ale nikdy jsem žádnou neviděla.

Teď už vím, že duše tety Katerine se tady zdržovala dlouho. Většina duší odejde během tří dnů, některé okamžitě a některé nikdy. Duše mojí matky byla pryč, než došlo k pohřbu. Necítila jsem ji tam. Nebylo tam nic než zavřená rakev a potah s růžovými růžemi na ní, jako kdyby rakev mohla nastydnout.

Ale doma jsem cítila, že se moje maminka zdržuje blízko mě. Asi ne její duše, to určitě ne, ale nějaká její součást, která nedokázala hned odejít. Slýchala jsem na chodbě před svým pokojem kroky, jako když mi chodila dát pusu na dobrou noc. Pohybovala se po domě celé měsíce a mně to přinášelo útěchu. Když nakonec odešla, byla jsem připravená ji pustit. Tátovi jsem to nikdy neřekla. Bylo mi teprve osm, ale už tehdy jsem věděla, že ji nemůže slyšet. Třeba slyšel něco jiného. To nevím. Nikdy jsme se s tatínkem o její smrti moc nebavili. Vždycky ho to rozplakalo.

Dlouho předtím, než jsem dokázala probouzet mrtvé, jsem byla schopná vidět duchy. To, co jsem se chystala udělat, bylo jenom rozšíření nebo možná kombinace obou schopností. To nevím. Ale je to stejné jako pokoušet se vysvětlit, že nad rakví tetičky Katerine se vznášela duše. Buďto víte, že tam ta duše je, nebo ne. Slovy se to zachytit nedá.

„Vidíš duchy?“

„Myslíš v tuhle chvíli?“

Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Ne, prostě vůbec.“

„No, věděl jsem, že Calvinův dům nebyl zakletý, bez ohledu na to, kolik historek si lidi vymysleli. Ale za městem byla malá jeskyně a v ní něco bylo. Něco ošklivého.“

„Byl to duch?“

Pokrčil rameny. „Nikdy jsem se to nesnažil zjistit, ale nikdo jiný to nejspíš necítil.“

„Víš, kdy duše opustí tělo? Teda, dokážeš to poznat?“

„Jasně.“ Řekl to jako: Copak to nedokáže každý?

Musela jsem se zasmát. „Výborně. Já udělám přesně tohle. Nevím, co uvidíš ty ani jestli vůbec něco. Ale jsem si jistá, že Raymond bude zklamaný, poněvadž neuvidí nic, pokud nemá daleko větší schopnosti, než se zdá.“

„Co chceš dělat, Anito? O ‚procházení hřbitova‘ nám ve škole nic neříkali.“

„Není to nic jako magické zaklínadlo, kde použiješ pár slov nebo gest a je to. Nic takového.“ Namáhavě jsem se pokoušela zachytit slovy něco, na co nemáme slovník. „Spíš se to podobá nadpřirozené schopnosti než magii. Není to nic hmatatelného. Nejde o svaly nebo

pohyby, dokonce ani o myšlenky. Je to… prostě to udělám. Začnu s tím a pak, jestli to bude možné, ti to ukážu, nechám tě, aby sis to zkusil, nebo s tebou při tom budu mluvit. Platí?“

Pokrčil rameny. „Asi jo. Pořád sice vůbec nechápu, co tu sakra děláš, ale to je v pohodě. Většinou stejně nevím, co se děje.“

„Ale vždycky na to přijdeš,“ řekla jsem.

Zakřenil se. „To jo, nejspíš jo.“

„No jasně.“

Stála jsem zhruba uprostřed kusu zorané země. Ještě před nedávnem bych z toho, co se teď chystám udělat, měla strach. Ne že by to samo o sobě bylo nějak děsivé. Byla jsem vystrašená z toho, že to vůbec můžu udělat. Není to zrovna lidská schopnost. Na druhé straně jsem v poslední době hodně změnila názor na to, co z nás dělá lidi, a co nestvůry. Kdysi jsem si byla ohromně jistá sama sebou i vším ostatním. Teď už si tak jistá nejsem. A kromě toho jsem to cvičila.

Jasně že jsem to trénovala na prázdných hřbitovech, kde jsem měla naději, že tam budu jen já a mrtví. Tak fajn, i noční hmyz, ale členovci nikdy nenarušovali mé soustředění. Lidé ano.

Dokonce i otočená zády jsem za sebou Larryho cítila jako teplem sálající přítomnost. Šlo mi to na nervy. „Mohl bys jít víc dozadu?“

„Jasně; jak daleko?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Co nejvíc, ale abys byl na dohled.“

Zvedl obočí. „Chceš, abych se vrátil a počkal s panem Stirlingem?“

„Jestli to zvládneš.“

„Zvládnu. S klienty umím klábosit líp než ty.“

To byla naprostá pravda. „Super. Až tě zavolám, přibližuj se pomalu. Nikdy jsem při tom nezkoušela s někým mluvit.“

„Jak si přeješ.“ Skoro nervózně se zasmál. „Nemůžu se dočkat, až to uvidím.“

To jsem nekomentovala a zase se otočila. Vykročila jsem od něj. Když jsem se ohlédla, šel k ostatním. Doufala jsem, že Larry nebude zklamaný. Pořád jsem si nebyla jistá, jestli vůbec něco ucítí. Otočila jsem se k nim všem zády. Když uvidím jejich hlouček, rozptýlí to moji pozornost, tím jsem si jistá byla.

Vrchol kopce byl odstraněný. Bylo to jako stát na kraji světa a dívat se dolů. Měsíční světlo všechno zaplavovalo měkkou září. Tady blízko nebe a bez stromů, které by mu bránily, bylo tak jasné, že se i samotný vzduch třpytil rozptýleným jasem. Zhruba ve výšce obličeje vál jemný větřík. Voněl svěží zelení, jako kdyby někde kolem zapršelo. Zavřela jsem oči a nechala vítr, aby mě hladil po tváři a cuchal mi vlasy. Neslyšela jsem skoro žádné zvuky až na bzučení hmyzu zezdola. Jen vítr, já a mrtví.

Nedokázala jsem Larrymu přesně říct, co má dělat, protože jsem si tím sama nebyla docela jistá. Kdyby to byly svaly, mohla bych jimi pohnout. Kdyby to byla myšlenka, mohla jsem si ji pomyslet. Kdyby to bylo kouzelné slovo, mohla bych ho vyslovit. Ale není to nic z toho. Je to, jako když se moje kůže otevře. Všechna má nervová zakončení holá ve větru. Kůže mi vychládá. Je to, jako kdyby z mého těla proudil ven studený vítr. Ale není to skutečný vítr. Není vidět. Nemůžete ho cítit. Vy ani nikdo jiný. Ale je to tady. Je to skutečné.

Chladné prsty „větru“ se roztahovaly okolo mě. Dokážu prohledat hroby v okruhu dvou a půl až čtyř a půl metrů kolem sebe. A když se pohnu, posune se okruh pátrání se mnou.

Zvedla jsem ruku a zamávala. Neotočila jsem se, abych se podívala, jestli mě Larry viděl. Zůstala jsem uzavřená ve svém soukromém kruhu. Snažila jsem se udržet na uzdě a nezačít mrtvé zkoumat, ještě než sem Larry dorazí. Doufám, že bude schopný vnímat, co se tu děje. A připadalo mi logické, že bude jednodušší to zachytit, když to uvidí od začátku.

Slyšela jsem jeho kroky na vyschlé zemi. Připadaly mi hlasité jako hřmění, jako kdybych slyšela každé zrníčko prachu pod jeho nohama.

Zastavil se za mnou. „Proboha, co to je?“

„Co?“ Vlastní hlas mi připadal současně vzdálený i hlasitý.

„Vítr, studený vítr.“ Znělo to trochu vyděšeně. Výborně. Vždycky byste měli mít trošku strach, když se věnujete magii. Jakmile to začnete považovat za samozřejmost, dostanete se do problémů.

„Pojď blíž, ale nedotýkej se mě.“ Tím posledním jsem si nebyla jistá, ale připadalo mi to jako dobrý nápad. Vždycky je lepší být opatrný víc než míň.

Pomalu se blížil s jednou rukou nataženou, jako kdyby vítr cítil na kůži. „Ježíši, Marie, Josefe. Anito, ono to jde z tebe. Ten vítr proudí z tebe.“

„Ano,“ připustila jsem.

Oči měl rozšířené. Vypadal stejně, jako zněl jeho hlas. Trošku vyděšeně.

„Kdybych stála hned vedle Stirlinga, vůbec nic by necítil. Nikdo z nich.“

Larry zavrtěl hlavou. „Jak by jim to mohlo uniknout?“ Přejížděl rukou těsně nad mým tělem. Skoro se mě dotýkal, ale ne docela. „Když se přibližuji ke tvému tělu, je to studenější nebo silnější, nebo co.“

„Zajímavé,“ řekla jsem.

„Co teď?“ zeptal se.

„Teď se dotknu mrtvých.“ Uvolnila jsem to, jako když otevřete pěst. „Větrné“ prsty se protáhly dolů. Jaký je to pocit proniknout pevnou zemí a dotknout se mrtvého pod ní? Nic lidského v tom není.

Je to, jako kdyby se ty neviditelné prsty mohly při hledání rozplynout a proniknout hlínou. Tentokrát jsme nemuseli hledat hluboko. Země byla narušená a mrtví leželi na povrchu převrácené půdy.

Nikdy jsem to nezkoušela jinde než na uspořádaném hřbitově, kde je každý hrob a každé tělo zvlášť. Teď vítr narazil na Larryho, jako když potok narazí na kámen. Energie se okolo něj zvlnila. Je živý, a to nás vyvedlo z rovnováhy. Ale už jsme to cvičili, a tak dokážeme pracovat okolo něho.

Stála jsem na kostech. Byly pod zemí, kde jsou pro oči neviditelné. Pokusila jsem se ustoupit stranou, ale tam byly další. Půda byla plná mrtvých těl jako puding rozinek. Při jídle se jim nevyhnete.

Stála jsem na voru z kostí v moři suché červené země. Všude, kam jsem sáhla, bylo tělo – kus nějaké kosti. Nebyl tu žádný volný prostor. Žádné místo k nadechnutí. Stála jsem schoulená do sebe a snažila se srovnat si pocity.

Hrudní koš támhle nalevo patří ke stehenní kosti o několik metrů dál. Vítr proudil ven a dotýkal se jednoho kousku po druhém. Mohla bych kostru zase složit dohromady jako ohromné puzzle. To by udělala moje moc, kdybych se mrtvého pokusila probudit.

Postupovala jsem, kráčela po mrtvých tělech a všude, kam jsem šla, jsem dávala mrtvé dohromady. Kousky zůstaly oddělené, ale já si to pamatovala.

Larry se pohyboval se mnou. Postupoval energií překvapivě jemně jako plavec, který se snaží udělat co nejmenší vlnky.

Nějaký duch vyšlehl k životu jako bledý tančící plamen. Kráčela jsem k němu. Zvedl se jako vlnící se had a i bez očí mě pozoroval. Cítila jsem určité nepřátelství, jež někteří duchové cítí k živým. Žárlivost. Ale kdybych já byla nějakých sto let nebo i víc připoutaná k zapomenutému kousku půdy, asi bych taky nebyla přátelská.

„Co je to?“ zašeptal Larry.

„Co vidíš?“ zeptala jsem se.

„Myslím, že je to duch. Jenom jsem nikdy předtím žádného neviděl se zhmotnit.“

Popadla jsem ho za zápěstí, než stačil ucuknout. Cítila jsem, jak se jeho moc probouzí k životu jako závan větru, který by mi dokázal odfouknout vlasy z tváře.

Kruh se najednou rozšířil, jako když čočky kamery přesunete na širokoúhlý záběr. Mrtví se pod naší spojenou energií probouzeli jako větve zachvácené plameny. Naše energie se mezi nimi rozeběhla a oni nám sdělovali tajemství. Kousky svalů scvrklých na kostech, otevřená ústa lebek, všechny kousky tu byly. Stačilo je zavolat. Ze země se jako dým zvedli další dva duchové. To je hodně aktivních duchů na takhle

malý a starý hřbitov. A všichni jsou rozzlobení, že jsme je vyrušili. Ani jejich nepřátelství nebylo obvyklé.

To, že jsme spojili síly, kruh nezdvojnásobilo – zčtyřnásobilo ho to.

Nejbližší duch se před námi tyčil jako bílý plamenný sloup. Byl silný a mocný. Duch v plné síle na hřbitově, kde se už dvě stě let nekonal žádný pohřeb.

Koukala jsem na něj. Larry na něj zíral. Dokud se ho nedotkneme, jsme v bezpečí. Do háje, jsme v bezpečí, i když se ho dotkneme. Duchové vám ve skutečnosti nemohou tělesně ublížit. Mohou vás chytnout, ale když si jich nevšímáte, zmizí. Když jim věnujete pozornost, mohou být otravní. Je to děsivé, ale pokud vám nějaký přízrak dokáže doopravdy ublížit, není to jenom duch. Démon, mrtvý černokněžník, ale ne normální duch.

Jak jsem hleděla na vlnící se postavu, nebyla jsem si jistá, jestli to je normální duch. Duchové se vyčerpají. Vyblednou v přízraky, které se obvykle nezhmotňují, v místa plná energie, kde můžete zakopnout, ale potom se tam jenom zachvějete. Duchové nevydrží věčně. Tihle vypadali zatraceně skuteční. Na duchy.

„Dost!“ vykřikl nějaký mužský hlas.

Larry i já jsme se otočili za hlasem. Magnus Bouvier se vyškrábal nahoru po svahu hory přímo naproti místu, odkud jsme vystoupili my. Vlasy mu padaly do obličeje a v měsíčním světle zakrývaly všechno kromě jeho očí. Ty ve tmě zářily a odrážely světla, která jsem já neviděla.

„Dost!“ Mával na nás rukama. Košili měl vytaženou z džínů. Dosáhl větrného kruhu a ztuhl. Zvedl ruce, jako by se ho chtěl dotknout.

Druhý člověk během jediné noci, který energii vnímá. Neobvyklé, ale vlastně skvělé. Kdyby Magnus nebyl na útěku před policií, mohli bychom se posadit a moc pěkně si o tom popovídat.

„Říkali jsme vám, abyste se sem nepřibližoval, pane Bouviere,“ řekl Stirling.

Bouvier se na něj podíval, pomalu otočil hlavu, jako kdyby soustředit se na cokoli kromě vnímání energie bylo obtížné.

„Snažili jsme se to řešit slušně,“ prohlásil Stirling. „Ale dál už slušní nebudeme. Beau.“

Natahování brokovnice je velice charakteristický zvuk. Otočila jsem se za ním s pistolí v ruce. Nevzpomínám si, že bych o tom přemýšlela. Jenom jsem se přes hlaveň dívala na Beaua. Držel brokovnici v náručí a na nic nemířil. To ho zachránilo. Jsem si jistá, že kdyby mířil někam blízko nás, zastřelila bych ho.

Pořád jsem viděla dvojitě. Vnímala jsem hřbitov někde za svýma očima, kde žádný zrakový nerv není. Hřbitov je moje území. Znám

mrtvá těla. Znám i duchy. Vím, kde leží všechny kousky. Dívala jsem se přes hlaveň, viděla Beaua i brokovnici, ale uvnitř v mé hlavě se mrtví dál natahovali pro své rozházené části.

I duchové byli pořád skuteční. Ta energie je rozrušila. Budou chvíli tancovat a vlnit se, ale pak zase zmizí zpátky do země. Je víc způsobů, jak probudit mrtvé, ale ani jeden, jak to udělat natrvalo.

Nedokázala jsem spustit oči z brokovnice, abych se podívala, co dělá Bouvier. „Anito, prosím vás, neprobouzejte ty mrtvé.“ Jeho překvapivě hluboký hlas byl skoro úpěnlivý.

Bojovala jsem s nutkáním na něho pohlédnout. „Proč ne, Magnusi?“

„Zmizte z mojí země,“ řekl Stirling.

„Tohle není vaše země.“

„Zmizte z mojí země, nebo vás nechám zastřelit za nedovolený vstup na cizí pozemek.“

Beau pohlédl mým směrem. „Pane Stirlingu?“ Dával si veliký pozor, aby brokovnice zůstala ležet neškodně v jeho náručí.

„Beau, ukažte mu, že to myslíme vážně.“

„Pane Stirlingu,“ řekl znova Beau s větší naléhavostí v hlase.

„Udělejte, za co vás platím,“ řekl Stirling.

Začal brokovnici zvedat k rameni, ale pomalu a přitom mě sledoval.

„Nedělejte to,“ zarazila jsem ho. Vydechla jsem, až jsem měla tělo klidné a nehybné. Neexistovalo nic než zbraň a to, na co jsem mířila.

Beau brokovnici sklonil.

Zhluboka jsem se nadechla a řekla. „Teď ji položte na zem.“

„Slečno Blakeová, tohle není vaše věc,“ prohlásil Stirling.

„Před mýma očima nikoho za nepovolený vstup na cizí pozemek nezastřelíte.“

I Larry měl vytaženou zbraň. Nemířil na nikoho určitého a já mu za to byla vděčná. Namířené zbraně mají tendenci vystřelit, pokud přesně nevíte, co chcete udělat.

„Hoďte ji na zem, hned, Beau. Potřetí už to říkat nebudu.“

Položil brokovnici na zem.

„Já vás platím.“

„Neplatíte mi dost, abych se nechal zabít.“

Stirling vydal popuzený zvuk a vykročil kupředu, jako kdyby chtěl pušku zvednout sám.

„Nedotýkejte si jí, Raymonde. Krev vám poteče úplně stejně jako komukoli jinému.“

Otočil se ke mně. „Pořád nevěřím, že byste mě držela na mušce na mém vlastním pozemku.“

Maličko jsem zbraň sklonila; když zůstanete příliš dlouho ve střelecké pozici, roztřese se vám ruka. „Já nemůžu uvěřit, že jste sem Beaua nechal přijít ozbrojeného. Věděl jste, že tohle moje představení by mohlo přilákat Bouviera. Věděl jste to a počítal s tím. Jste chladnokrevný zmetek.“

„Pane Kirklande, vy jí dovolíte, aby se mnou takhle mluvila? Jsem váš klient.“

Larry zavrtěl hlavou. „V tomhle s ní souhlasím, pane Stirlingu. Chtěli jste toho muže napadnout ze zálohy. Zavraždit ho. Proč?“

„To je dobrá otázka,“ přidala jsem se. „Proč máte z Bouvierovic rodiny takový strach? Nebo snad jenom z něho?“

„Já z nikoho strach nemám. Pojďme; necháme vás tu s vaším novým přítelem.“ Odkráčel a ostatní ho následovali. Beau trochu zaváhal.

„Přinesu vám tu brokovnici dolů,“ řekla jsem.

Přikývl. „Myslel jsem si to.“

„Ale radši dole nečekejte s jinou zbraní.“

Dlouze si mě změřil. Nás oba. Zavrtěl hlavou. „Půjdu domů za ženou.“

„To je správné, Beau,“ řekla jsem.

Odcházel a černá pláštěnka ho pleskala do lýtek. Zaváhal a pak řekl. „Odteďka jsem mimo hru. Když jste po smrti, jsou vám peníze k ničemu.“

Byla jsem si jistá, že pár upírů by se s ním hádalo, ale přikývla jsem. „To ráda slyším.“

„Prostě se nechci nechat zastřelit,“ řekl. Odešel po svahu dolů a z dohledu.

Stála jsem tam s browningem namířeným k nebi. Pomalu jsem se otočila a pozorovala vrcholek hory. Jsme tady sami, jenom my tři. Tak proč se mi nechce pistoli schovat?

Magnus udělal další krok do kopce a zastavil se. Natáhl štíhlé ruce ke kruhu nabitému energií. Přejel po něm konečky prstů, jako kdyby to byla voda. Cítila jsem, jak mi vlnky způsobené jeho prsty přebíhají po kůži, jak moje kouzlo vibruje.

Ne, ještě pistoli neschovám.

„Co to bylo?“ zeptal se Larry. Pistoli měl pořád v ruce a mířil s ní do země.

Bouvier žhnoucí oči obrátil k Larrymu. „On sice není nekromant, Anito, ale je v něm toho víc, než by se zdálo.“

„To je přece v nás všech,“ podotkla jsem. „Proč nechcete, abych ty mrtvé probudila, Magnusi?“

Upřeně mě pozoroval. Jeho oči byly plné pableskujících světýlek jako odraz na hladině rybníka, ale byly to odrazy věcí, které tu nebyly.

„Odpovězte mi, Magnusi.“

„Nebo co?“ zeptal se. „Zastřelíte mě?“

„Možná,“ odpověděla jsem.

Díky svahu vypadal menší než ve skutečnosti, a tak jsem se na něho dívala dolů. „Nevěřil jsem, že by kdokoli dokázal probudit takhle dlouho mrtvé bez lidské oběti. Počítal jsem s tím, že si vezmete Stirlingovy peníze, pokusíte se o to, nepovede se vám to a odjedete domů.“ Udělal další krok kupředu a zase přejel po té energii rukama, jako kdyby ji zkoušel. Jako kdyby si nebyl jistý, jestli do ní může vstoupit. Larry z toho doteku zalapal po dechu.

„S touhle mocí můžete některé probudit, a možná jich dokážete probudit dost,“ prohlásil Magnus.

„Dost na co?“ zeptala jsem se.

Hleděl ke mně vzhůru, jako kdyby to nechtěl vyslovit nahlas. „Nesmíte probudit mrtvé na tomhle kopci, Anito, Larry. Nesmíte to udělat.“

„Řekněte nám důvod,“ řekla jsem.

Usmál se na mě. „To, že jsem vás požádal, asi stačit nebude.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To sotva.“

„Bylo by to celé daleko jednodušší, kdyby na vás působil můj půvab.“ Udělal další krok vzhůru. „Ale kdyby na vás fungoval, asi bychom tady nebyli, že?“

Když mi neodpověděl na jednu otázku, zkusila jsem jinou. „Proč jste utekl policii?“

Přistoupil ještě o krok blíž a já ucouvla. Nedělal nic, co by nás přímo ohrožovalo, ale na tom, jak tam stál, bylo něco nepřátelského.

V očích měl nějaké obrazy, chtělo se mi nahlédnout za ně, abych zjistila, co se v nich odráží. Skoro jsem rozeznávala stromy, vodu… Bylo to jako věci, které zahlédnete koutkem oka, až na ty barvy.

„Prozradila jste policii moje tajemství. Proč?“

„Musela jsem.“

„Vy si vážně myslíte, že jsem těm chlapcům udělal ty odporné věci?“ Postoupil o další krok a ponořil se do proudu energie, ale nevklouzl do něj tak lehce jako Larry. Magnus byl ohromný jako hora a nutil energii, aby se před ním rozestoupila. Jako kdyby jeho magie zabírala větší prostor, než bylo vidět pouhýma očima.

Obouruč jsem namířila browning na jeho hrudník. „Ne, nemyslím.“

„Tak proč na mě míříte pistolí?“

„K čemu tahle zasraná elfí magie?“

Usmál se. „Dneska jsem mnohokrát použil půvab. Je to, jako kdybych byl sjetý.“

„Vy svoje zákazníky využíváte,“ řekla jsem. „Neděláte to jenom kvůli kšeftu. Vysáváte je; do háje, to dělají temní elfové.“

Ladně pokrčil rameny. „Jsem to, co jsem.“

„Jak víte, že ty oběti byli chlapci?“ zeptala jsem se.

Larry se přesunul nalevo ode mě s pistolí opatrně namířenou k zemi. Mockrát jsem ho seřvala za to, že na lidi míří moc brzo.

„Říkala to policie.“

„Lháři.“

Jemně se usmál. „Jeden z nich se mě dotkl. Všechno jsem to viděl.“

„To je pohodlné,“ řekla jsem.

Natáhl se ke mně. „Ani nápad.“

Larry namířil pistoli na Magnuse. „Co se děje, Anito?“

„To nevím jistě.“

„Nemůžu vám dovolit, abyste ty mrtvé probudili. Je mi líto.“

„Jak nás chcete zastavit?“ zeptala jsem se.

Upřeně na mě pohlédl a já cítila, jak do mé magie něco narazilo, jako kdyby se ve tmě, těsně mimo náš dohled, vznášelo něco obrovského. Vyjekla jsem.

„Ani se nehněte z místa, nebo zmáčknu kohoutek.“

„Nepohnul jsem jediným svalem,“ řekl laskavě.

„Žádné hraní, Magnusi; jste zatraceně blízko smrti.“

„Co to teď udělal?“ zeptal se Larry. Zbraň, kterou držel oběma rukama, se slabě chvěla.

„Potom,“ řekla jsem. „Spojte ruce nad hlavou, Magnusi. Pomalu, hodně pomalu.“

„Chcete mě sebrat, jak tomu říkají v televizi?“

„Jo,“ přikývla jsem. „Se mnou budete mít větší šanci, že se do vězení dostanete živý, než s většinou poldů.“

„Myslím, že s vámi nepůjdu.“ Na to, že koukal do hlavní dvou pistolí, mluvil hodně sebejistě. Buďto je docela pitomý, nebo ví něco, co já nevím. Pitomý mi nepřipadal.

„Řekni mi, kdy mám vystřelit,“ řekl Larry.

„Jakmile vystřelím já, můžeš střílet i ty.“

„Fajn,“ řekl Larry.

Magnus přejížděl očima z jednoho na druhého. „Vy byste mě kvůli takové maličkosti připravili o život?“

„Bez mrknutí oka,“ ujistila jsem ho. „A teď pomalu sepněte ruce nad hlavou.“

„A když ne?“

„Já neblafuju, Magnusi.“

„Máte v těch zbraních stříbrné kulky?“

Zůstala jsem na něj koukat. Cítila jsem, jak se Larry vedle mě pohnul. Nemůžete takhle dlouho mířit, aniž vás to unaví nebo znervózníte.

„Vsadím se, že jsou stříbrné. Stříbro proti elfům moc nefunguje.“

„Nejlepší je chladné železo," přisvědčila jsem. „Já vím."

„I obyčejné olovo je lepší než stříbro. Měsíční kov je přítelem elfů."

„Ruce nahoru a hned, nebo zjistíme, jak tělo elfa odolá stříbrným kulkám."

Pomalu a ladně zvedl ruce vzhůru. Měl je kousek nad úrovní ramen, když se vrhl dozadu a padal ze svahu dolů. Vypálila jsem, ale on se kutálel po zemi a já ho z nějakého důvodu skoro neviděla. Bylo to, jako kdyby se kolem něho vzduch zakalil.

Stáli jsme s Larrym na vrcholu srázu a stříleli po něm, ale pochybuji, že jsme ho zasáhli.

Pohyboval se po holé zemi rychleji, než se zdálo, protože ani ve světle měsíce ho nebylo skoro vidět, až zmizel v podrostu nalevo.

„Prosím tě, řekni mi, že jenom tak nezmizel," řekl Larry.

„Nezmizel žádným kouzlem," řekla jsem.

„Tak co to tedy udělal?"

„Jak to sakra mám vědět. V Elfech 301 o tom nic nebylo." Zavrtěla jsem hlavou. „Vypadneme odsud. Nevím, co se tu děje, ale ať už je to cokoli, mám pocit, že jsme přišli o klienta."

„Myslíš, že jsme přišli i o pokoje v hotelu?"

„To nevím, Larry. Zkusíme to zjistit." Přecvakla jsem pojistku na browningu, ale neschovala jsem ho. Nechala bych ho odjištěný, ale to mi nepřipadalo rozumné, když se chystám klopýtat z kamenitého kopce. I když ve světle měsíce.

„Myslím, že ty už můžeš pistoli schovat, Larry." On si ji nezajistil.

„Tys to neudělala."

„Ale mám ji zajištěnou."

„Aha." Tvářil se trochu přihlouple, ale pistoli zajistil a schoval do pouzdra. „Myslíš, že by ho vážně zabili?"

„To nevím. Možná. Beau by na něho vystřelil, ale sám vidíš, co to bylo platné nám."

„Proč chce Stirling Magnuse zabít?"

„To nevím."

„Proč Magnus utekl před policií?"

„To nevím."

„Znervózňuje mě, když na všechny moje otázky odpovídáš ‚to nevím'."

„Mě taky," řekla jsem.

Ještě než se nám vrcholek kopce ztratil z očí, ohlédla jsem se. Duchové se kroutili a plápolali jako plameny svíček, jako chladné bílé plameny. Zjistila jsem něco, co jsem dodnes nevěděla. Někteří z mrtvých byli skoro tři sta let staří. O sto let starší, než nám tvrdil Stirling. Při probouzení zombií je sto let veliký rozdíl. Proč nám lhal?

Možná měl strach, že odmítnu. Některé z těl byly pozůstatky indiánů. Měly zbytky a úlomky šperků, zvířecí kosti, věci, které nebyly evropského původu. Indiáni v téhle oblasti mrtvé nepochovávali, a určitě ne v obyčejných hrobech. A tohle není žádná mohyla.

Něco se tu děje a já neměla ani nejmenší představu, co to je. Ale já na to přijdu. Třeba zítra, až si seženeme nové hotelové pokoje, vrátíme parádní džíp, pronajmeme si nové auto a řekneme Bertovi, že už nemáme klienta. Možná nechám Larryho, aby mu tu zprávu sdělil sám. K čemu jsou učedníci, když ne na nepříjemnou práci?

Jasně, řeknu to Bertovi sama, ale vůbec se na to netěším.

18.

Když jsme se doplahočili pod kopec, byli Stirling a ostatní pryč. Džípem jsme dojeli do hotelu. Byla jsem vážně překvapená, že si džíp nevzali s sebou a nenechali nás jít pěšky. Stirling mi nepřipadal jako člověk, který je rád, když na něho míříte pistolí. Ale koneckonců, kdo je?

Larryho pokoj byl v chodbě první. Zaváhal se vstupní kartou v zámku. „Myslíš, že ty pokoje jsou na dnešní noc zaplacené, nebo balíme?“

„Balíme,“ řekla jsem.

Přikývl a vsunul kartu do mezery. Klika se otočila a on vešel dovnitř. Já jsem přistoupila k vedlejším dveřím a použila svoji kartu. Mezi oběma pokoji byly spojovací dveře. Neodemkli jsme je, ale byly tu. Já osobně mám ráda soukromí, i pokud jde o přátele. A pokud jde o spolupracovníky, tak obzvlášť.

Ticho v pokoji proudilo okolo mě. Byla to nádhera. Pár minut klidu, než zavolám Berta a řeknu mu, že prachy právě vyletěly komínem.

Můj pokoj byl apartmá s jedním pokojem a samostatnou ložnicí. Můj byt není o mnoho větší. U stěny nalevo byl bar. Vzhledem k tomu, že jsem abstinent, je to pro mě opravdu veliké plus. Stěny byly slabě růžové s jemným vzorem zlatě lemovaných lístků a koberec temně rudý. Veliký gauč byl tak tmavě nachový, že vypadal skoro černý. Patřila k němu i dvojsedačka stejné barvy. Dvě křesla byla červenofialová s bílým květinovým vzorem. Všechno viditelné dřevo bylo hodně tmavé a dokonale vyleštěné. Dokud jsem neviděla Larryho pokoj, měla jsem pocit, že jsme v novomanželském apartmá. Ale ten jeho byl skoro zrcadlově stejný, ale zařízený v zelených odstínech.

U vzdálenější stěny stál stůl z třešňového dřeva, který vypadal jako opravdová starožitnost. Vedle něho byly spojovací dveře, ale otevíraly se na druhou stranu, abyste nedopatřením do stolu nevrazili. Stůl zdobily papíry s monogramem a další telefonní linka, nejspíš pro váš modem.

Ani nevím, jestli jsem někdy bydlela v takhle drahém pokoji. A vážně jsem pochybovala, že Beadle, Beadle, Stirling a Lowenstein ještě budou chtít uhradit účet.

Ozval se nějaký zvuk a já se s trhnutím otočila. Browning jako by se zhmotnil v mojí ruce. Přes hlaveň jsem hleděla na Jean-Clauda. Stál ve dveřích vedoucích do ložnice. Jeho košile měla dlouhé nařasené rukávy, které ve třech záhybech lemovaly paži a končily nabráním, jež obtáčelo jeho dlouhé bledé prsty. Stojatý límeček měl svázaný kravatou z krajky zastrčenou do vesty. Ta byla sametová, černá s nějakým fádním stříbřitým vzorkem. Černé, po stehna vysoké holínky mu obepínaly nohy jako druhá kůže.

Vlasy měl skoro stejně černé jako vestu, takže bylo obtížné říct, kde končí jeho kudrliny a kde začíná sametová látka. Bílou krajku mu na hrudi protínala jehlice ze stříbra a onyxů, kterou už jsem viděla.

„No tak, *ma petite*, zastřelíš mě?“

Dál jsem tam stála se zbraní namířenou na něj. Ani se nepohnul. Dával si dobrý pozor, aby neudělal nic, co bych mohla považovat za hrozbu. Jeho modré, temně modré oči na mě hleděly. Byly vážné a vyčkávavé.

Zvedla jsem pistoli ke stropu a vypustila vzduch, který jsem nevědomky zadržovala. „Jak ses sem sakra dostal?“

Vtom se usmál, odstrčil se od futra dveří. Vešel do pokoje tím svým nádherným klouzavým pohybem. Šel trochu jako tanečník, trochu jako kočka a trochu jako něco jiného. Ať už to „jiné“ bylo cokoli, člověk to nebyl.

Schovala jsem pistoli, i když jsem si nebyla úplně jistá, že to chci udělat. Když ji mám v ruce, cítím se nějak líp. Potíž ale je, že by mi proti Jean-Claudovi nebyla nic platná. Jo, kdybych ho chtěla zabít, to jo, ale o to nám v poslední době nejde. V poslední době – spolu chodíme. Jak byste to zvládali? Já si nebyla jistá, že to unesu.

„Pustil mě sem recepční.“ Hlas měl velice mírný a pobavený, ať už sebou nebo mnou.

„Proč by to dělal?“

„Protože jsem ho o to požádal.“ Obcházel mě jako žralok, který krouží kolem kořisti.

Neotáčela jsem se za ním. Dívala jsem se přímo před sebe a nechala ho, ať si krouží. Kdybych ho pořád sledovala, jenom by ho to ještě víc pobavilo. Vlasy vzadu na krku se mi zježily. Udělala jsem

krok kupředu a cítila, jak sklonil ruku. Chystal se mě pohladit po rameni. Nestála jsem o to, aby se mě dotýkal.

„Ty jsi zmanipuloval mysl recepčního?“

„Ano,“ řekl. V tom jediném slově bylo obsaženo daleko víc. Otočila jsem se, abych mu viděla do tváře.

Díval se mi na nohy. Zvedl tvář k mé a nějak se mu tím rychlým pohledem podařilo obsáhnout celé mé tělo. Jeho oči barvy půlnoční modři byly ještě tmavší než obvykle. Ani jeden z nás nevěděl, proč snesu jeho pohled. Začínala jsem mít pocit, že být nekromant má i další vedlejší výhody než jenom dobře ovládat zombie.

„Červená ti sluší, *ma petite*.“ Jeho hlas byl najednou něžnější a naléhavější. Přiblížil se ke mně, ale nedotkl se mě. Na to mě moc dobře znal, ale v jeho očích bylo tak nějak vidět, kde by chtěl své ruce mít. „Tohle se mi líbí.“

Jeho hlas byl měkký a hřejivý a daleko intimnější než slova. „Máš nádherné nohy.“ Jeho slova byla stále tišší. Jen šepot ve tmě, který se mi obtáčel kolem těla jako žhavá čára. Takový hlas měl pokaždé, jako by se mě jím dotýkal. Přese všechno má nejpodmanivější hlas, jaký jsem kdy slyšela.

„Nech toho, Jean-Claude. Na to, abych měla nádherné nohy, jsem moc malá.“

„Téhle moderní posedlosti výškou nerozumím.“ Přejel mi rukama těsně nad punčochami, tak blízko, že jsem to cítila skoro jako horký dech na své kůži.

„Nech toho,“ řekla jsem.

„Nech čeho?“ Hlas měl milý a nevinný. Tak dobrá.

Chtít po Jean-Claudovi, aby přestal otravovat, bylo jako chtít po dešti, aby nebyl mokrý. Tak proč to zkoušet?

„Fajn, tak si flirtuj, ale nezapomínej, že jsi tady, abys zachránil život mladého chlapce. Zatímco tu sedíme a marníme čas, toho kluka možná znásilňují.“

Hluboce vzdychl a vykročil ke mně. Pak zřejmě něco uviděl v mé tváři, protože se posadil do protějšího křesla a nesnažil se ke mně přiblížit. „Máš ve zvyku, *ma petite*, připravit mě o všechno potěšení ze svádění.“

„No hurá,“ řekla jsem. „Takže se můžeme pustit do práce?“

Usmál se krásným dokonalým úsměvem. „Domluvil jsem schůzku s vládcem Bransonu na dnešní noc.“

„Jenom tak?“ řekla jsem.

„Copak to není to, co jsi po mně chtěla?“ zeptal se. V jeho hlase už zase byl pobavený podtón.

„Jo. Jenom nejsem zvyklá, že od tebe dostanu přesně to, oč tě požádám.“

„Dal bych ti, cokoli budeš chtít, *ma petite*, jen kdybys mě nechala."

„Chtěla bych, abys zmizel z mého života. Ale to zřejmě udělat nechceš."

Povzdechl si. „Ne, *ma petite*, to udělat nechci." Tím to pro něj skončilo. Žádné výčitky, že chci být s Richardem, a ne s ním. Žádné neurčité hrozby. To bylo až divné.

„Máš něco za lubem," řekla jsem.

Otočil se s rozšířenýma očima a dlouhými prsty přitisknutými k srdci. „*Moi?*"

„Jo, ty," řekla jsem. Zavrtěla jsem hlavou a nechala to být. Má něco v plánu. Znám ho moc dobře na to, abych rozpoznala všechny příznaky, ale taky ho znám dost dobře, abych věděla, že mi to neprozradí, dokud nebude připravený. Nikdo neumí zachovat tajemství tak jako Jean-Claude a nikdo jich nemá tolik. Richard v sobě nemá žádný klam. Jean-Claude klamem žije a dýchá.

„Než odjedeme, musím se převléct a zabalit si."

„Převléct si tu hezkou červenou sukničku? Protože se mi líbí?"

„Nejen pro to," řekla jsem, „i když musím připustit, že to na tom má taky podíl. Když mám sukni, nemůžu si vzít druhé pouzdro."

„Nemůžu popřít, že další zbraň nám zítra v noci pomůže jako manifestace síly."

Zarazila jsem se a otočila k němu. „Jak to myslíš, zítra v noci?"

Rozpřáhl ruce. „Blíží se svítání, *ma petite.* Než slunce vyjde, ani nedojedeme k jeho sídlu."

„Zatraceně," řekla jsem pomalu a procítěně.

„Já jsem svoje udělal, *ma petite.* Ale ani já nedokážu zdržet východ slunce."

Opřela jsem se o opěradlo dvojsedačky a sevřela její kraj, až mě ruce zabolely. „Přijdeme o možnost ho zachránit."

„*Ma petite, ma petite*." Klekl si přede mě a díval se na mě nahoru. „Proč máš o toho hocha takovou starost? Proč ti tak záleží na jeho životě?"

Shlížela jsem do Jean-Claudeova dokonalého obličeje a nevěděla, co říct. „Já nevím."

Položil své ruce na mé. „Ubližuješ si, *ma petite*."

Vytáhla jsem ruce zpod jeho a zkřížila si je na břiše. Jean-Claude zůstal klečet s rukama na obou stranách podél mě. Byl u mě až příliš blízko a já si najednou intenzivně uvědomovala, jak krátkou mám sukni.

„Musím balit," řekla jsem.

„Proč? Tvůj pokoj se ti nelíbí?" Nepohnul se, ale připadal mi jaksi ještě blíž. Linii jeho těla jsem cítila proti svým nohám jako sálavé teplo.

„Uhni," řekla jsem.

Vsedě na patách se naklonil dozadu, takže jsem ho musela obejít. Když jsem ho míjela, přejel mu lem mé sukně po tváři. „Ty jsi ale otravný."

„Je milé, že sis toho všimla, *ma petite*. Ale proč opouštíš tenhle hezký pokoj?"

„Platí ho jeden klient, a už to náš klient není."

„A pročpak ne, *ma petite*?"

„Vytáhla jsem na něj zbraň."

Oči se mu rozšířily a tvář se mu změnila v masku dokonalého překvapení. Pak maska zmizela a on na mě hleděl starodávnýma očima. Očima, které toho tolik viděly, a pořád nevěděly, co si o mně myslet. „Proč bys to dělala?"

„Chtěli jednoho muže zastřelit za nedovolený vstup na cizí pozemek."

„A byl to nedovolený vstup na cizí pozemek?"

„Technicky vzato ano."

Jean-Claude na mě zůstal zírat. „Copak nemá právo bránit svoji zem?"

„Ne, pokud to znamená, že někoho zabije. Kus země za zabíjení nestojí."

„Ochrana vlastní země platila jako záminka pro vraždění od počátku věků, *ma petite*. Copak jsi najednou změnila pravidla?"

„Nechtěla jsem tam stát a dívat se, jak zabíjejí člověka, který jde po kusu země. A navíc si myslím, že to bylo nastražené."

„Nastražené? Ty myslíš plán, jak ho zabít?"

„Jo."

„Tys byla součást toho plánu?"

„Měla jsem být návnada. Měl cítit moji moc nad mrtvými. To ho přivolalo."

„To je ale zajímavé. Jak se ten muž jmenuje?"

„Nejdřív mi dej jméno toho tajemného upíra."

„Xavier," řekl.

„Tak se mi to líbí. Proč jsi mi to jméno nedal dřív?"

„Nechtěl jsem, aby ho dostala policie."

„Proč ne?"

„Už jsem ti to vysvětloval. A teď mi řekni jméno muže, kterého jsi v noci zachránila."

Hleděla jsem na něj a nechtěla mu ho prozradit. Nelíbilo se mi, jak ho to jméno zajímá. Ale dohoda je dohoda. „Bouvier, Magnus Bouvier."

„To mi nic neříká."

„A mělo by?"

Jenom se na mě usmál. Neznamenalo to nic, a současně úplně všecko.

„Ty jsi ale protivný zmetek.“

„Ale *ma petite*, jak ti můžu odolat, když mi šeptáš takové sladké roztomilosti?“

Zlostně jsem na něho pohlédla a jeho úsměv se rozšířil. Mým očím se odhalil jen nepatrný náznak tesáků.

Někdo zaklepal na dveře. Nejspíš mi ředitel přišel říct, že je čas vstávat. Šla jsem ke dveřím. Neobtěžovala jsem se s kukátkem, a tak mě zaskočilo, kdo za dveřmi stál. Byl to Lionel Bayard.

Přišel nás vyhodit osobně?

Chvilku jsem se na něj dívala. Nervózně si odkašlal a pak promluvil jako první. „Slečno Blakeová, mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“

To bylo nečekaně slušné na někoho, kdo nás přišel vykopnout. „Poslouchám, pane Bayarde.“

„Doopravdy si nemyslím, že by chodba byla vhodným místem pro takový rozhovor.“

Ustoupila jsem stranou a pustila ho do pokoje. Prošel kolem mě a prsty si rovnal kravatu. Jeho pohled sjel k Jean-Claudovi, který už byl na nohou. Jean-Claude se na Bayarda usmíval. Mile a šarmantně.

„Nenapadlo mě, že máte společnost, slečno Blakeová. Klidně přijdu později.“

Zavřela jsem dveře. „Ne, pane Bayarde, to je v pořádku. Vyprávěla jsem Jean-Claudovi o našem nedorozumění dneska v noci.“

„Aha, jistě, no…“ Bayard se díval z jednoho na druhého, jako kdyby nevěděl, co říct.

Jean-Claude se posadil do křesla, nebo spíš ho obtočil svým tělem. Ten pohyb byl skoro kočičí. „Anita a já před sebou nemáme žádná tajemství, pane…“

„Bayard, Lionel Bayard.“ Přešel k Jean-Claudovi a podal mu ruku. Jean-Claude zdvihl obočí, ale nabízenou ruku stiskl.

Po tom potřesení se Bayard cítil líp. Bylo to normální gesto. Netušil, co je Jean-Claude zač. Nechápala jsem, jak se na něho může dívat a myslet si, že je to člověk. Viděla jsem jediného upíra, který by se dal považovat za člověka, ale ani ten nebyl člověk ani trošku. Bayard se zase otočil ke mně a narovnal si brýle, které narovnat nepotřebovaly. Zase to nervózní gesto. Má něco za lubem.

„O co jde, Bayarde?“ zeptala jsem se. Zavřela jsem dveře a zevnitř se o ně opírala s rukama složenýma na břiše.

„Jsem tu, abych vám nabídl nejupřímnější omluvu za to, co se dneska v noci odehrálo.“

Zírala jsem na něj. „Vy se omlouváte mně?“

„Ano. Pan Stirling to přehnal. No, kdybyste tam nebyla a nepřivedla nás k rozumu, mohlo dojít k hrozné tragédii.“

Snažila jsem se, abych na sobě nedala nic znát. Moc ráda bych se na něho zamračila nebo se zatvářila zmateně. „Stirling se na mě nezlobí?“

„Naopak, slečno Blakeová, je vám vděčný.“

Tomu jsem nevěřila. „Opravdu?“ řekla jsem.

„No, ano. Vlastně jsem pověřen, abych vám nabídl prémii.“

„Proč?“

„Abych vás odškodnil za naše dnešní chování.“

„Vaše chování bylo v pořádku,“ odpověděla jsem.

Nesměle se usmál. Jeho chování bylo asi tak ryzí jako falešné perly, ale ani zdaleka ne stejně věrohodné.

„Kolik činí ta prémie?“

„Dvacet tisíc,“ řekl.

Zůstala jsem opřená o stěnu a zírala na něj. „Ne.“

Nevěřil svým uším. „Pardon?“

„Nechci tu prémii.“

„Nemám oprávnění jít výš než na dvacet tisíc, ale můžu promluvit s panem Stirlingem. On by tu částku možná mohl zvýšit.“

Zavrtěla jsem hlavou a odstrčila se od stěny. „Já nechci víc peněz. Vůbec nechci tu prémii.“

„Doufám, že nás neopouštíte, slečno Blakeová?“ Teď mžikal tak rychle, že jsem myslela, že omdlí. Měl strach, že s tím praštím. Ohromný strach.

„Ne, nenechám toho. Ale už tak mi platíte ohromnou sumu. Nepotřebuji, abyste platili ještě víc.“

„Pan Stirling měl obavy, jestli se vás nedotkl.“

Nechala jsem to být. Moc jednoduché. „Řekněte panu Stirlingovi, že bych si jeho omluvy vážila daleko víc, kdyby mi ji doručil osobně.“

„Pan Stirling je nesmírně zaměstnaný muž. Přišel by sám, ale měl naléhavou záležitost.“

Zajímalo by mě, jak často se Bayard musí za svého šéfa omlouvat. Zajímalo by mě, jak často se omlouvá za to, že nějakému poskokovi rozkázali, aby někoho zastřelil. „Fajn, jeho zprávu jste mi předal. Řekněte panu Stirlingovi, že větší honorář nebudu chtít kvůli tomu střílení. Dneska v noci jsem si prošla hřbitov. Někteří mrtví jsou tam spíš tři sta let než dvě stě. Tři sta let, Lioneli; to je hodně stará zombie.“

„Dokážete je probudit?“ Přistoupil blíž ke mně a nervózně si pohrával s klopami saka. Už málem narušil můj soukromý prostor. To už bych byla radši, aby to byl Jean-Claude.

„Možná. Otázka nezní, jestli to dokážu, ale jestli budu chtít, Lioneli.“

„Jak to myslíte?“

„Lhal jste mi, Lioneli. Snížil jste stáří těch mrtvých skoro o celé století.“

„Ale ujišťuji vás, slečno Blakeová, že ne úmyslně. Jenom jsem vám zopakoval, co mi sdělil náš průzkumný tým. Nechtěl jsem vás záměrně oklamat.“

„Ovšem.“

Natáhl ruku, skoro jako by se mě chtěl dotknout. Odtáhla jsem se mimo jeho dosah. Vypadal strašně rozčilený. Nechal ruku klesnout. „Prosím, slečno Blakeová, já jsem vám nelhal úmyslně.“

„Potíž je v tom, Lioneli, že si nejsem jistá, jestli dokážu probudit takhle staré zombie bez lidské oběti. Ani já neumím všecko.“

„To rád slyším,“ řekl tiše Jean-Claude.

Zamračila jsem se na něj.

„Ale pokusíte se o to, slečno Blakeová, že ano?“

„Možná, ještě jsem se nerozhodla.“

Zavrtěl hlavou. „Uděláme cokoli, abychom vám toto přehlédnutí vynahradili, slečno Blakeová. Je to naprosto moje vina, že jsem si poznatky výzkumného týmu neověřil. Existuje něco, co bych mohl já osobně udělat, abych to odčinil?“

„Jenom jděte pryč. Zítra zavolám do kanceláře, abych probrala podrobnosti. Možná budu potřebovat zvláštní… vybavení, abych se je mohla pokusit probudit.“

„Cokoli, naprosto cokoli bude třeba, slečno Blakeová.“

„Fajn; ozvu se vám.“ Otevřela jsem dveře a zůstala stát vedle nich. Doufala jsem, že to bude dost jasné. Bylo. Bayard vyšel ven skoro pozpátku a cestou se omlouval.

Zavřela jsem dveře a chvíli zůstala na místě.

„Ten mužíček má něco za lubem,“ řekl Jean-Claude.

Otočila jsem se a pohlédla na něj. Pořád seděl stočený v křesle a vypadal báječně.

„Na tohle nepotřebuji schopnosti upíra.“

„To ani já,“ řekl. Lehce se zvedl z křesla. Kdybych se já takhle stočila v křesle, byla bych ztuhlá.

„Musím říct Larrymu, aby přestal balit. Nechápu, proč nás ještě platí, ale je to tak.“

„Mohl by ty mrtvé probudit někdo jiný?“

„Bez lidské oběti ne, a možná ani tak,“ odpověděla jsem.

„Potřebují tě, *ma petite.* Podle toho, jak byl ten muž znepokojený, strašně potřebují, aby ty mrtvé někdo probudil.“

„V sázce jsou milióny dolarů.“

„Myslím, že v sázce nejsou jenom peníze," řekl.

Zavrtěla jsem hlavou. „To já taky."

U dveří se ke mně připojil. „Jaké zvláštní vybavení budeš potřebovat, abys probudila tři sta let starou mrtvolu, *ma petite?*"

Pokrčila jsem rameny. „Musí to být nějaké větší krveprolití. Původně jsem myslela, že použiju pár koz." Otevřela jsem dveře.

„A co bys použila teď?"

„Třeba slona," řekla jsem.

Stáli jsme na chodbě a on na mě nevěřícně zíral.

„Dělám si legraci. Fakt. A sloni jsou navíc ohrožený druh. Myslela jsem nejspíš na krávu."

Jean-Claude na mě dlouze hleděl a tvářil se nesmírně vážně. „Nezapomínej, *ma petite*, že poznám, když lžeš."

„Jak to myslíš?"

„Tys to s tím slonem myslela vážně."

Rozzlobeně jsem si ho změřila. Co jsem měla říct „Jasně, ale jen na chviličku. Slona bych vážně neodpravila. Říkám ti pravdu."

„Jistě, *ma petite*, já vím."

Ten fór se slonem jsem nemyslela vážně. Ne doopravdy. Bylo to prostě největší zvíře, které mě takhle rychle napadlo. A jestli se mám pokusit probudit několik tři sta let starých zombií, budu potřebovat něco opravdu velikého. Myslím, že kráva stačit nebude. K čertu s tím, myslím, že nebude stačit ani stádo hovězího. Prostě mě zatím žádná vhodná alternativa nenapadla.

Ale slibuju, že to nebudou sloni. A navíc, umíte si představit, jak se snažím podříznout slonovi krk. Logistika toho, jak ho udržet na místě, zatímco bych ho zabíjela, přesahuje moji představivost. To je důvod, proč většina obětí bývá vaší velikosti nebo menších. Není tak těžké je udržet.

*

„Nemůžeme Jeffa tomu netvorovi prostě nechat," prohlásil Larry. Stál uprostřed koberce v barvě lesní zeleně. Jean-Claude seděl v koutě na gauči se zeleným vzorkem. Vypadal pobaveně, jako kočka, která našla nesmírně zajímavou myš.

„Nenecháme mu ho," řekla jsem. „Jenom pro něj prostě dneska v noci nemůžeme jít."

Prudce se otočil a ukázal prstem na Jean-Clauda. „A proč, protože to tvrdí tenhle?"

Jean-Claudeův úsměv se rozšířil. Vážně se baví.

„Podívej, kolik je hodin, Larry. Brzy bude svítat. Všichni upíři budou chrápat ve svých rakvích."

Larry zavrtěl hlavou. Výraz jeho tváře mi připomínal mě samotnou. Byla v něm tvrdohlavost a neochota to přijmout. „Musíme něco dělat, Anito."

„Za denního světla s upíry mluvit nemůžeme. Tak to prostě je."

„A co se stane s Jeffem, zatímco my budeme čekat, až slunce zapadne?" Jeho světlá kůže skoro zbělela. Pihy na ní vypadaly jako kaňky hnědého inkoustu. Světle modré oči se mu blýskaly vzteky jako skleněné. Nikdy jsem Larryho neviděla zlobit se. Sakra, nikdy jsem ho neviděla ani naštvaného.

Pohlédla jsem na Jean-Clauda; on mi pohled vrátil. Je to na mně. Jako vždycky. „Xavier musí spát. Jakmile slunce vyjde, nemůže Jeffovi ublížit."

Larry zavrtěl hlavou. „Osvobodíme ho včas?"

Nejradši bych řekla „určitě", ale nechtěla jsem lhát. „To nevím, doufám."

Jeho jemnou přívětivou tvář neopouštěl velice tvrdohlavý výraz. Dívala jsem se na něj a uvědomila si, proč mě lidi tak často podceňují. Vypadá tak neškodně. Sakra, vlastně skoro neškodný je, ale teď je ozbrojený a učí se, jak být nebezpečný. A v jeho tváři jsem poprvé viděla, jak se v něm sbírá chmurná rozhodnost. Měla jsem v plánu, že ho s sebou nevezmu, až si půjdu promluvit s vládcem Bransonu. Když jsem se teď na něj dívala, nebyla jsem si jistá, že mi to dovolí. Dneska v noci prodělal první lov na upíry. Zatím se mi dařilo ho před tím nejdrsnějším chránit. Ale to nebude dlouho trvat. Doufala jsem, že se nápadu, že bude lovcem upírů, vzdá. Při pohledu do jeho očí metajících blesky jsem si uvědomila, že sama sebe klamu. Svým způsobem je Larry stejně tvrdohlavý jako já. To je děsivá představa. Ale prozatím je v bezpečí.

„Nemohla jsi mě aspoň utěšit? Říct mi, že ho najdeme?" zeptal se Larry.

Usmála jsem se. „Snažím se ti nelhat, pokud se tomu můžu vyhnout."

„Tentokrát," prohlásil Larry, „bych moc rád slyšel lež."

„Promiň," řekla jsem.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval. Spolu s tím ho opouštěl vztek. Larry neví, co to je živit v sobě vztek. Moc nad věcmi nedumá. To je asi hlavní rozdíl mezi námi. Já nikomu nic neodpustím. To je určitě charakterová vada, ale k čertu, každý z nás má přece aspoň jednu.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Larry k nim vykročil.

Jean-Claude najednou stál vedle mě. Neviděla jsem ho pohnout se. Neslyšela jsem šustění jeho kožených bot na koberci. Nic. Magie. Srdce mi najednou bušilo v krku.

„Zadupej, nebo tak něco, když to děláš."

„Dělám co, *ma petite?*"

Koukala jsem na něj. „To nebyla iluze?"

„Ne," řekl. To jediné slůvko mi přeběhlo po kůži jako závan vánku.

„Jdi k čertu," řekla jsem.

Usmál se. „To už jsme probírali, *ma petite;* už se stalo."

Larry zavřel dveře. „Na chodbě je nějaký chlapík a říká, že je tu s Jean-Claudem."

„Člověk, nebo upír?" zeptala jsem se.

Larry se zamračil. „Upír ne, ale říct člověk bych se taky neodvážil."

„Ty čekáš společnost?" zeptala jsem se.

„Ano, čekám."

„Koho?"

Ladnou chůzí došel ke dveřím a položil ruku na kliku. „Někoho, s kým ses už určitě setkala." S pukrletem dveře otevřel a ustoupil stranou, abych měla volný výhled.

V otevřených dveřích stál usměvavý a uvolněný Jason. Je stejně vysoký jako já, což se u mužů moc často nevidí. Rovné blond vlasy mu nesahaly ani k límci; v očích měl nevinnou modř jarní oblohy. Když jsem ho viděla naposledy, pokoušel se mě sežrat. To vlkodlaci občas dělají.

Na sobě měl vytahaný černý svetr, který mu sahal skoro do půli stehen. Rukávy si musel k zápěstí vyhrnout. Kalhoty měl kožené, na boku s krajkou od pasu až do půlky lýtek, kde krajka mizela ve vysoké botě. Krajka byla tak řídká, že po celé noze prosvítal pruh bílé kůže.

„Ahoj, Anito."

„Ahoj, Jasone. Co tady děláš?"

Měl tolik slušnosti, že se zatvářil rozpačitě. „Jsem Jean-Claudeův nový mazlíček."

Poslední slovo vyslovil, jako by na tom nic nebylo. Richard by to tak neřekl.

„Neřekl jsi mi, že sis přivezl doprovod," řekla jsem.

„Půjdeme navštívit vládce města. Musí to být okázalá podívaná."

„Tak tedy vlkodlak, a co dál… já?"

Povzdechl si. „Ano, *ma petite,* bez ohledu na to, jestli máš moje znamení, nebo ne, většina tě považuje za mou lidskou služebnici." Zvedl ruku. „Prosím tě, Anito, já dobře vím, že v technickém smyslu má lidská služebnice nejsi. Ale pomáhala jsi mi bránit mé území. Zabíjela jsi, abys mě chránila. To je nejlepší definice toho, co lidský služebník dělá."

„Takže co? Mám na téhle návštěvě předstírat, že jsem tvoje lidská služebnice?“

„Něco takového,“ řekl.

„Na to zapomeň.“

„Anito, potřebuji tu předvést svoji moc. Branson byl součástí Nikolaosina území. Vzdal jsem se ho, protože hustota osídlení tu může uživit i další skupinu. Ale přesto to bylo moje území, a teď už není. Někteří v tom vidí slabost, a ne praktické rozhodnutí.“

„Takže mě i bez jakýchkoli znamení budeš nakonec nutit, abych dělala tvoji služebnici. Jsi manipulativní zmetek.“

„Ty jsi mě prosila, abych sem přijel, *ma petite*.“ V jeho slovech se objevil náznak hřejivosti. Přešel ke mně. „Dělám ti laskavost, na to nezapomínej.“

„Nemyslím si, že bys mi dovolil na to zapomenout,“ řekla jsem.

Vydal nevrlý zvuk, jako kdyby pro svou zlost neměl slov. „Proč tohle s tebou snáším. Při každé příležitosti mě urážíš. Je tolik jiných, které by za to, co ti nabízím, daly duši.“

Stál přede mnou s očima jako tmavé safíry a kůží bílou jako mramor. Jeho pleť zářila, jako kdyby v sobě měl nějaké světlo. Vypadal jako socha ze světla, drahokamů a kamene.

Vypadal působivě i děsivě, ale já už jsem tohle viděla. „Nech těchhle upířích pitominek, Jean-Claude. Už skoro svítá; nemáš někde rakev, aby sis do ní zalezl?“

Zasmál se, ale nebyl to příjemný smích, spíš drsný jako dotek drátěnky. Spíš dráždivý než svůdný. „Naše zavazadla už dorazila, můj vlku?“

„Ne, pane,“ řekl Jason.

„Tvoje rakev sem nedorazila?“ zeptala jsem se.

„Buďto jsem si vybral velice laxního přepravce, nebo…“ Nechal slova doznít s příjemnou tváří a nečitelným výrazem.

„Nebo co?“ zeptal se Larry.

„*Ma petite*.“

„Ty si myslíš, že tvojí rakev zabavil místní vládce,“ řekla jsem.

„Je to trest za to, že jsem vstoupil na jeho území bez dodržení všech společenských náležitostí.“ Když to říkal, díval se na mě.

„To nejspíš je moje vina,“ řekla jsem.

Zase to nesnesitelné pokrčení rameny. „Mohl bych říct, že ne, *ma petite*.“

„Přestaň se chovat tak hrozně civilizovaně.“

„Byla bys radši, kdybych se zlobil?“ Když to říkal, měl docela laskavý hlas.

„Možná,“ řekla jsem. Asi bych se cítila méně provinile, ale to jsem nahlas neřekla.

„Jeď na letiště, a pokud to bude možné, najdi ta zavazadla, Jasone. A přivez je do Anitina pokoje.“

„Počkej chvíli. Do mého pokoje se nenastěhuješ.“

„Už skoro svítá, *ma petite*. Nemám na vybranou. Zítra najdeme jiné ubytování.“

„Ty sis to naplánoval.“

Krátce a trpce se zasmál. „Dokonce i moje prohnanost má svoje meze, *ma petite.* Takhle těsně před svítáním bych ze své vůle bez rakve nebyl.“

„Co budete dělat bez rakve?“ zeptal se Larry. Vypadal starostlivě.

Jean-Claude se usmál. „Bez obav, Lawrenci, potřebuji jenom tmu, nebo spíš nepřítomnost slunečního světla. Rakev sama není nezbytně nutná, je prostě jenom bezpečnější.“

„Ještě jsem nepotkala upíra, který by nespal ve své rakvi,“ poznamenala jsem.

„Když jsem pod zemí a na bezpečném místě, obejdu se bez rakve. I když, po pravdě řečeno, jakmile mě zastihne denní světlo, nic necítím a můžu spát na lůžku z hřebíků a nebudu o tom vědět.“

Nevěděla jsem jistě, jestli mu věřím. Víc než mnozí jiní se snažil o to, aby byl považován za člověka.

„Velice brzy uvidíš, že je to pravda, *ma petite*.“

„Toho se právě obávám,“ řekla jsem.

„Jestli budeš chtít, můžeš spát na gauči. Ale já ti po pravdě říkám, že jakmile se docela rozední, budu neškodný, nebo spíš bezmocný. Nemohl bych ti dělat neslušné návrhy, ani kdybych chtěl.“

„A jakým pohádkám mám ještě věřit? Viděla jsem tě, jak se po rozednění normálně pohybuješ. Ukrýval jsi se před světlem, ale jinak jsi v pohodě fungoval.“

„Po osmi hodinách spánku se můžu pohybovat, i když je ještě světlo, ale pochybuji o tom, že ty v posteli zůstaneš osm hodin. Máš nějaké klienty nebo vyšetřování vraždy, prostě záležitosti, které budeš vyřizovat.“

„Když tě nechám samotného, kdo se postará o to, že dovnitř nevejde pokojská, neroztáhne závěsy a neusmaží tě jako hranolky?“

Jeho úsměv se rozšířil. „Máš starost o moje bezpečí. Jsem dojat.“

Podívala jsem se na něj. Vypadal spokojeně a pobaveně, ale byla to maska. Tenhle výraz měl, když si nepřál, abyste věděli, na co myslí, ale nechtěl, abyste věděli, že si to nepřeje. „Co máš za lubem?“

„Tentokrát nic, *ma petite*.“

„Jen aby.“

„Jestli najdu rakev, budu potřebovat dodávku,“ řekl Jason.

„Můžeš si vzít náš džíp,“ řekl Larry.

Přísně jsem si ho změřila. „Ne, to nemůže.“

„Ber to čistě sobecky, *ma petite.* Jestli si Jason bude muset najmout dodávku, budu možná muset strávit ve tvé posteli ještě další noc. Moc dobře vím, že o to nestojíš.“ V jeho hlase bylo pobavení, ale i podtón něčeho jiného. Možná to byla trpkost.

„Budu řídit,“ nabídl se Larry.

„Ne, nebudeš,“ řekla jsem.

„Už skoro svítá, Anito, budu v pohodě.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Nemůžeš se mnou pořád jednat jako s mladším bráchou. Klidně ten džíp můžu řídit.“

„Slibuji, že ho nesežeru,“ poznamenal Jason.

Larry nastavil dlaň pro klíče. „Někdy mi musíš věřit.“

Jenom jsem na něj koukala.

„Přísahám, že když mě něco ohrozí, zastřelím to, ať už to bude člověk nebo netvor.“ Udělal skautskou přísahu, tři prsty směřující k nebi. „Můžeš pak za mě složit kauci a říct, že jsem se řídil tvými příkazy.“

Vzdychla jsem. „Sakra, tak dobře.“ Dala jsem mu klíčky.

Široce se na mě zakřenil. „Díky.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Pospěš si zpátky, rozumíš?“

„Jak si přeješ.“

„Tak zmiz, ale dávej si pozor.“

Larry odešel s Jasonem v patách. Dívala jsem se na dveře, ještě když se zavřely, a uvažovala, jestli jsem neměla jít s nimi. Larryho by to určitě naštvalo, ale radši ať je naštvaný než mrtvý. Sakra, vždyť je to jednoduchá pochůzka; dojet na letiště a vyzvednout rakev. Co se může stát, když do svítání zbývá sotva půlhodina? Do háje.

„Nemůžeš ho pořád chránit, Anito.“

„Můžu to zkusit.“

Jean-Claude zase pokrčil rameny tím otravným způsobem, co může znamenat cokoli, nebo vůbec nic. „Přesuneme se do tvého pokoje, *ma petite?*“

Otevřela jsem pusu, abych mu řekla, že může nocovat s Larrym, ale nevyslovila jsem to. Nevěřím, že by doopravdy Larryho kousl, ale jsem si jistá, že mě nekousne. „Jasně,“ řekla jsem.

Pohlédl na mě překvapeně, jako kdyby čekal, že budu něco namítat. Ale pro dnešek mi došly argumenty. Klidně ať si vezme postel. Já budu spát na gauči. Co by mohlo být nevinnějšího? Motorkářský gang Pekelných jeptišek asi jo, no ale je to hned po nich.

19.

Když jsme se vrátili do mého pokoje, cítila jsem, jak svítání tlačí na okna jako studená ruka. Už bylo opravdu blízko. Jean-Claude se na mě usmál. „Je to poprvé, co se mi podařilo být s tebou ve společném hotelovém pokoji, a nemám ani trochu času.“ Okázale vzdychl. „S tebou se nikdy nic nedaří, jak jsem si to naplánoval, *ma petite*.“

„Třeba je to znamení,“ podotkla jsem.

„Možná.“ Rychle pohlédl na zatažené závěsy. „Musím jít, *ma petite*. Uvidíme se po setmění.“ Maličko uspěchaně zavřel dveře do ložnice. Cítila jsem, jak přicházející světlo ze všech stran svírá budovu hotelu. Za roky lovení upírů jsem si všimla, že cítím přicházející svítání nebo soumrak. Byly chvíle, kdy jsem bojovala s nepřízní osudu, jenom abych zůstala naživu, než mírně narůstající tlak světla zaplaví oblohu a zachrání mi zadek. Poprvé v životě jsem si říkala, jaké to asi je vidět ho ne jako spásu, ale ohrožení.

Jakmile zavřel dveře, uvědomila jsem si, že mám v ložnici kufřík. Do prdele. Zaváhala jsem, ale pak jsem zaklepala. Žádná odpověď. Otevřela jsem jen úzkou štěrbinku a potom trochu víc. Nebyl tam. V koupelně tekla voda. Pode dveřmi svítil proužek světla. Co dělají upíři v koupelně? To radši nechci vědět.

Popadla jsem z podlahy kufřík a nesla ho pryč, než se dveře z koupelny otevřou. Už ho nechci vidět. Nechci vědět, co se mu stane, když vyjde slunce.

Jakmile slunce vyšlo dost vysoko, takže pulzovalo na zatažených závěsech jako světle citrónová tekutina, převlékla jsem se do trička a džínů. Mám s sebou župan, ale až půjdu vítat Larryho s Jasonem, ráda bych na sobě měla kalhoty.

Zavolala jsem dolů pro další deku a polštář. Nikdo neotravoval, že už je čtvrt hodiny světlo a že je to divná chvíle chtít peřiny. Prostě to přinesli. Fakt třída. Pokojská dokonce ani nepohlédla na zavřené dveře do ložnice.

Natáhla jsem si prostěradlo na gauč a koukala na něj. Byl to pěkný gauč, ale nijak zvlášť pohodlně nevypadal. Pro dobrotu na žebrotu. No jistě, asi jsem tu nezůstala kvůli své dobrotě. Kdyby byl v ložnici zalezlý Richard, držela by mě tu jenom morální síla. Ale s Jean-Claudem… Nikdy jsem ho neviděla po rozednění, kdy byl pro celý svět mrtvý. Ani si nejsem jistá, že ho vidět chci. Ale určitě vím, že se k němu nechci přitulit, když jeho tělo opouští teplo.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Zaváhala jsem. Nejspíš je to Larry, ale přece jen… Šla jsem ke dveřím s browningem připraveným v ruce. Beau měl včera v noci brokovnici. Paranoia, nebo opatrnost; někdy je těžké říct, jaký je mezi nimi rozdíl.

Postavila jsem se vedle dveří a řekla: „Ano.“

„Anito, to jsme my.“

Zacvakla jsem pojistku a zastrčila si hlaveň browningu vpředu za džíny. Na to, aby se dal nosit v pouzdře uvnitř kalhot, je moc velký, ale provizorně to funguje.

Otevřela jsem dveře.

Larry se opíral o dveře a vypadal uvaleně a unaveně. V jedné ruce měl sáček od McDonalda a ve druhé čtyři kelímky v takovém tom pěnovém držáku. Ve dvou kelímcích bylo kafe a ve druhých dvou sodovka.

Jason měl pod každou paží veliký kožený kufr, v pravé ruce daleko menší omlácený kufřík a v levačce další sáček od McDonalda. Nevypadal ani maličko unaveně. Ranní ptáče, i když se vůbec nevyspal. To je nechutné. Jeho oči přejely po pistoli za mým pasem. Zaregistroval ji, ale nekomentoval to. Bod pro něj.

Larry na mou zbraň ani nepohlédl.

„Jídlo?“ zeptala jsem se.

„V noci jsem moc nejedl. A navíc měl hlad i Jason,“ řekl Larry. Vešel dovnitř a postavil jídlo i pití na vlhký bar. Nikdo z nás nepije; je fajn, že ten bar bude aspoň k něčemu.

Jason s kufry i jídlem musel dveřmi projít bokem, ale nebyla v tom žádná námaha. Ani maličko se nemusel snažit, aby všechno unesl.

„Vejtaho,“ řekla jsem.

Postavil zavazadla na podlahu. „To jsem s vytahováním ani nezačal.“

Zamkla jsem za nimi dveře. „Nejspíš sem rakev dokážeš přinést jednou rukou.“

„To ne, ale ne proto, že by byla tak těžká. Je moc dlouhá a špatně vyvážená.“

Skvěle. Supervlkodlak. I když pokud vím, takovou váhu dokážou zvednout všichni vlkodlaci. Richard možná svede zvedat rakve jednou rukou. To není moc příjemná představa.

Jason začal na baru rozbalovat jídlo. Larry už se mezitím posadil na jednu z barových stoliček. Do kafe si sypal cukr.

„Vy jste tu rakev prostě nechali v recepci?“ zeptala jsem se. Abych se mohla posadit, musela jsem si browning položit na bar. Na to, abych ho měla v kalhotách, je mám moc těsné.

Larry druhou kávu postavil přede mě. „Ztratila se.“

Koukala jsem na něj. „Našli jste kufry, ale rakev ne?“

„Jo,“ souhlasil Jason a dokončil rozdělování jídla na tři hromádky. Část z toho posunul k nám, ale lví podíl zůstal před ním.

„Jak to, že tohle dokážeš sníst tak brzy ráno?“

„Já mám pořád hlad,“ řekl. Díval se na mě jakoby s očekáváním.

Přešla jsem to. Moc snadné.

„No tak, zkoušel jsem ji najít," řekl.

„Ale nic moc si z toho neděláš," podotkla jsem.

Pokrčil rameny a vyskočil na barovou stoličku. „Co na to mám říct? Od té doby, co se ze mě stal vlkodlak, jsem viděl spoustu hodně divných věcí. Kdybych propadal hysterii pokaždé, když se něco nepovede nebo když umře někdo, koho jsem znal, už bych byl dávno na samotce."

„Myslela jsem, že boj o nadvládu ve smečce, pokud nejde o jejího vůdce, není boj na život a na smrt," řekla jsem.

„Občas se někdo zapomene," podotkl.

„Až se vrátím do města, budu si muset promluvit s Richardem. O ničem z toho se mi nezmínil."

„Není o čem mluvit," řekl Jason. „To jsou běžné záležitosti."

Super. „Všiml si někdo, kdo tu rakev vzal?"

Odpověděl mi Larry, mluvil pomalu i navzdory kofeinu a cukru. Když se vůbec nevyspíte, taky nevydržíte donekonečna. „Nikdo neviděl, že by ji někdo bral. Jediný chlap, co tam zbyl z noční směny, dokonce řekl: ‚Jenom jsem se na vteřinku otočil, a už tam nebyla. Zůstala tam stát jenom zavazadla.'"

„Do prdele," řekla jsem.

„Proč by brali rakev?" zeptal se Larry. Většinu kávy už vypil. Jeho vaječný muffin stál nedotčený před ním. Přede mě postavili palačinky a vedle malou nádobku se sirupem.

„Vychladne ti snídaně," upozornil mě Jason.

Až moc si to užívá. Zamračila jsem se na něj, ale otevřela jsem si kávu. O jídlo nestojím. „Myslím, že vládce města se nám trochu snaží nahnat strach. Co říkáš, Jasone?" Pokoušela jsem se mluvit ledabyle.

Usmál se na mě s pusou plnou jídla, polkl a řekl: „Já si myslím jenom to, co si Jean-Claude přeje, abych si myslel."

Možná byl můj hlas až příliš ledabylý. Měla bych nechat manévrování; prostě mi to moc nejde. „To ti sakra řekl, že se mnou nesmíš mluvit?"

„Ne, jenom abych si dával pozor, co říkám."

„On řekne skoč, a ty se zeptáš, jak vysoko; je to tak?"

„Přesně." S nezúčastněnou tváří si dal do pusy trochu míchaných vajíček.

„Tobě je to jedno?"

„Já pravidla neurčuji, Anito. Já nejsem alfa."

„A tobě to nevadí?" zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. „Někdy, ale nemůžu s tím nic dělat. Proč mám kvůli tomu bojovat?"

„To vůbec nechápu," řekl Larry.

„Já taky ne.“

„Vy tomu rozumět nemusíte,“ řekl. Nemůže mu být víc než dvacet, ale pohled v jeho očích vůbec mladý není. Je to pohled někoho, kdo toho hodně viděl a hodně zažil, a ne všechno z toho bylo pěkné. Obávala jsem se, že tenhle pohled jednou uvidím na Larryho tváři. Jsou přibližně stejného věku; co lidi Jasonovi udělali, že má tak uštvaný pohled?

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se Larry.

„Vy jste experti na upíry. Já jsem jenom Jean-Claudeův mazlíček.“

Řekl to, jako by mu to bylo fuk. Mně by to jedno nebylo. Zavrtěla jsem hlavou. „Já zavolám na policii a pak se trochu vyspím.“

„Co jim řekneš?“ zeptal se Jason.

„Řeknu jim o Xavierovi.“

„Řekl ti Jean-Claude, že to můžeš říct policii?“

Koukala jsem na něj. „Neprosím se ho o dovolení.“

„Jean-Claudovi se nebude líbit, žes to prozradila policii.“ Zírala jsem na něj.

Zamžikal očima. „Ale prosím tě, nedělej to jenom kvůli tomu, co jsem teď řekl.“

„Na někoho, kdo tě viděl jenom dvakrát, tě zná docela dobře,“ podotkl Larry.

„Třikrát,“ opravila jsem ho. „A z toho se mě dvakrát pokusil sežrat.“

Larrymu se trochu rozšířily oči. „Děláš si legraci.“

„Když ona je prostě k nakousnutí,“ řekl Jason.

„Už tě začínám mít tak akorát dost,“ upozornila jsem ho.

„Co se děje? Jean-Claude i Richard tě taky takhle škádlí.“

„S těmi já chodím,“ řekla jsem. „A s tebou ne.“

„Třeba tě něco na netvorech přitahuje. Já dokážu být stejně děsivý jako oni.“

Zírala jsem na něj. „Ne,“ řekla jsem, „to nedokážeš. Proto nejsi alfa. Proto jsi Jean-Claudeův mazlíček, nejsi dost děsivý.“

Něco se mu mihlo za bleděmodrýma očima. Něco vzteklého a nebezpečného. Seděl tu s vidličkou míchaných vajíček a colou v druhé ruce a najednou byl někdo jiný. Těžko by se to dalo vyjádřit slovy, ale vzadu na krku se mi zježily vlasy.

„Uklidni se, vlčku,“ řekla jsem. Hlas jsem měla mírný a opatrný. Neseděla jsem ani třicet centimetrů od něho. Na tuhle vzdálenost se na mě mohl klidně vrhnout. Pravou ruku jsem měla pár centimetrů od browningu, ale věděla jsem, že to není k ničemu. Možná bych pistoli stačila vytáhnout, ale ne zamířit. Už několikrát jsem viděla, jak se pohybuje, a na to nejsem dost rychlá. Z nedostatku spánku začínám být důvěřivá nebo pitomá. Je to totéž.

Zadunělo v něm hluboké klokotavé zavrčení. Srdce se mi rozbušilo trochu rychleji.

Najednou vedle mého obličeje mířila vlkodlakovi do tváře Larryho pistole. „Nedělej to," řekl Larry. Hlas měl tichý a vyrovnaný a zatraceně vážný.

Sklouzla jsem z barové stoličky a browning vzala s sebou. Vážně nestojím o to, aby mi Larryho pistole vystřelila těsně u obličeje.

Jednou rukou, skoro ledabyle, jsem namířila zbraň na Jasonův hrudník. „Už nikdy mi nevyhrožuj."

Jason si mě měřil. Jeho netvor číhal těsně za jeho očima jako vlna, která se žene k pobřeží.

„Začneš vystrkovat chlupy a já nebudu čekat, jestli náhodou neblafuješ," varovala jsem ho.

Larry se jedním kolenem opíral o barovou stoličku, ale zbraní mířil pevně a jistě. Doufám, že nespadne dolů a náhodou Jasona nezastřelí. Pokud ho zastřelí, ráda bych, aby to bylo záměrně.

Jason uvolnil ramena. Povolil sevření rukou a nechal vidličku i pití ležet na baru. Zavřel oči a skoro celou minutu seděl docela nehybně. Já a Larry jsme čekali s namířenými zbraněmi. Larry na mě na okamžik pohlédl. Zavrtěla jsem hlavou.

Jason otevřel oči a hluboce si povzdechl. Už zase vypadal normálně, napětí se vytratilo. Zašklebil se. „Musel jsem to zkusit."

Ještě o krok jsem ustoupila a opřela se zády o stěnu. Mimo jeho dosah jsem sklonila zbraň. Larry zaváhal, ale pak mě následoval.

„Zkusil jsi to; a co teď?"

Pokrčil rameny. „Teď jsi mi nadřazená."

„Jenom tak?" divila jsem se.

„Byla bys radši, kdybych tě přinutil bojovat?"

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ale já jsem ji kryl," řekl Larry. „Nedokázala to sama."

„Na tom nezáleží. Jsi jí oddaný, riskoval bys pro ni život. Na dominanci je i něco víc než jenom svaly nebo zbraně."

Larry se zatvářil zmateně. „Jak to myslíš, na dominanci? Mám pocit, že mi podstatná část rozhovoru unikla."

„Proč se tak hrozně snažíš nebýt člověk, Jasone?" zeptala jsem se.

Usmál se a vrátil se ke snídani.

„Odpověz mi, Jasone."

Dojedl vajíčka a řekl: „Ne."

„Co se tady děje?" chtěl vědět Larry.

„Jen takové měření sil," řekla jsem.

Larry si podrážděně odfrkl. „Vysvětlí mi někdo, proč jsme museli vytáhnout zbraň na někoho, kdo by měl být na naší straně?"

„Jean-Claude mi pořád tvrdí, že Richard není člověk o nic víc než on. A tohle malé Jasonovo představení to mělo potvrdit. Je to tak, vlčku?“

Jason dojedl zbytek jídla, jako kdybychom tam vůbec nebyli.

„Odpověz mi,“ naléhala jsem.

Otočil se na barové stoličce a založil ruce za zády. „Už teď mám příliš mnoho pánů, Anito. Nepotřebuju dalšího.“

„A mě už otravuje příliš mnoho stvůr. Nechtěj, abych tě připojila na seznam.“

„Je dlouhý?“ zeptal se.

„Je čím dál kratší,“ řekla jsem.

Usmál se a sklouzl ze stoličky. „Je tu ještě někdo ospalý?“

Larry i já jsme na něj zůstali hledět. Vlkodlak nevypadal ani trochu unaveně – to se o nás pouhých lidech říct nedalo.

Jason mi nechce na moje otázky odpovědět a ty nejsou dost důležité, abych ho kvůli tomu zastřelila. Pat.

„Fajn; kde budeš spát?“ zeptala jsem se.

„Jestli mi věříš, že ho nesním, tak v Larryho pokoji.“

„Ani náhodou,“ odmítla jsem.

„Chceš mě mít tady u sebe?“

„Cestou jsem souhlasil, že může zůstat v mém pokoji,“ prohlásil Larry.

„Ale to bylo předtím, než začal dělat vlkodlačí blbosti,“ upozornila jsem ho.

Larry pokrčil rameny. „Ty máš v posteli zalezlého vládce města. Myslím, že já si s jedním vlkodlakem poradím.“

Já myslím, že ne. Ale nechtěla jsem to před tím vlkodlakem probírat. „Ne, Larry.“

Okamžitě byl naštvaný. „Co musím udělat, abych se v tvých očích osvědčil?“

„Zůstaň naživu,“ řekla jsem.

„Co má tohle znamenat?“

„Ty nejsi střelec, Larry.“

„Byl jsem připravený ho zastřelit.“ Larry ukázal na usmívajícího se vlkodlaka.

„Já vím.“

„Jen proto, že hnedka nestřílím, mi nevěříš, že se o sebe dokážu postarat?“

Povzdychla jsem si. „Prosím tě, Larry. Kdyby se Jason během dne změnil ve zvíře a zabil tě, nedokázala bych sama se sebou žít.“

„A jestli zabije tebe?“ zeptal se.

„To neudělá.“

„A proč ne?“ chtěl vědět.

„Protože by ho Jean-Claude zabil. Kdyby ublížil tobě, zabila bych ho já, ale nevím, jestli by tě pomstil Jean-Claude. Jason má daleko větší strach z Jean-Clauda než ze mě. Že je to tak, Jasone.“

Jason se posadil na kraj gauče na moje prostěradlo. „To jistě.“

„To nevím proč,“ prohlásil Larry. „Ty jsi ten, kdo pro Jean-Clauda zabíjí. Mám pocit, že sám nikoho nezabije.“

„Larry, z koho bys měl větší strach, z Jean-Clauda, nebo ze mě?“

„Ty bys mi neublížila,“ řekl.

„Kdybys měl s jedním z nás bojovat, komu bys dal přednost?“

Larry si mě dlouze měřil. Vztek se vytratil a v jeho očích ho nahradilo něco starého a unaveného. „Jemu.“

„Proboha, proč?“ chtěla jsem vědět.

„Viděl jsem tě zabít spoustu lidí, Anito. Daleko víc než Jean-Clauda. On by se mě mohl pokusit vyděsit k smrti, ale ty bys mě prostě zabila.“

Trochu mi klesla čelist. „Jestli doopravdy věříš, že já jsem nebezpečnější než Jean-Claude, tak jsi nedával pozor.“

„Já jsem neříkal, že jsi nebezpečnější. Řekl jsem, že bys mě zabila rychleji.“

„Právě proto mám z Anity menší strach než ze Jean-Clauda,“ řekl Jason.

Larry se k němu otočil. „Jak to myslíš?“

„Protože by mě zabila rychle a elegantně. To Jean-Claude by mě nezabil rychle ani bezbolestně. Postaral by se, abych trpěl.“

Oba muži na sebe hleděli. Logika každého z nich byla zatím bezchybná. Já byla na Jasonově straně. „Jestli vážně věříš tomu, co říkáš, Larry, tak jsi ještě neviděl dost upírů.“

„Ale jak můžu někdy vidět dost upírů, když mě od sebe nepustíš dál než na metr, Anito?“

To ho vážně držím tak bokem? Ochraňuji ho až příliš? Dovolím mu, aby viděl, jak nemilosrdná jsem já, ale ne Jean-Claude?

„Zítra v noci půjdu k vládci města. Už mě nebudeš nechávat v bezpečí.“

„Máš pravdu,“ řekla jsem. Ta odpověď je zřejmě překvapila oba.

„Pokud vážně věříš, že dokážu někoho zabít rychleji, než by to udělal Jean-Claude, tak jsem tě chránila až moc. Musíš pochopit, jak jsou nebezpeční, Larry. Jak jsou smrtící, nebo tam jednoho dne nebudu a tebe zabijí.“

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechovala. Žaludek jsem měla sevřený strachem. Strachem, že Larryho zabijí kvůli tomu, jak jsem ho držela stranou. Bylo to něco, co jsem nepředpokládala.

„Jdeme, Jasone,“ řekl Larry.

Jason vstal.

„Ne. Zítra v noci se ocitneš až po krk mezi upíry, ale já budu u toho. Než pochopíš, jak jsou stvůry nebezpečné, nepřeju si, abys byl s nimi o samotě.“

Měl naštvaný a ublížený pohled. Narušila jsem jeho sebedůvěru, jeho sebeúctu. Ale… co jiného jsem mohla dělat?

Larry se najednou otočil na patě a odešel. Nehádal se. Nerozloučil se. Bouchl za sebou dveřmi a já zápasila s nutkáním jít za ním. Co jsem mu mohla říct? Opřela jsem se čelem o dveře a zašeptala: „Do prdele.“

„Můžu si vzít gauč?“ chtěl vědět Jason.

Otočila jsem se a opřela se o dveře. V ruce jsem pořád držela browning, i když jsem nevěděla, proč ho tam ještě mám. Začínám být unavená a nepozorná. „Ne, gauč si vezmu já.“

„A kde potom mám spát?“

„To je mi fuk; hlavně někde co nejdál ode mě.“

Přejel dlaní po kraji prostěradla a látka mu probíhala mezi prsty. „Jestli vážně budeš spát tady, tak si vezmu postel.“

„Je obsazená,“ upozornila jsem ho.

„Jak je veliká?“

„Je to letiště, ale copak na tom záleží?“

„Jean-Claudovi nevadí, když s ním budu spát v jedné posteli. Byl by radši, kdybys to byla ty, ale…“ Pokrčil rameny.

Pohlédla jsem na něj, na jeho klidnou a milou tvář. „Tohle je poprvé, co budeš spát s Jean-Claudem v jedné posteli?“

„Ne,“ řekl.

Muselo mi to být vidět ve tváři, protože si shrnul rolák svetru, abych viděla stopy zubů. Odstrčila jsem se od stěny a popošla blíž. Dost blízko, abych viděla, že kousnutí jsou skoro zahojená.

„Hned jak se probudí, někdy si chce dát svačinku,“ poznamenal Jason.

„Panebože,“ řekla jsem.

Jason pustil rolák a ten sklouzl přes kousnutí, jako kdyby tam vůbec nebyla. Jako když schováváte beďar. Jason tam seděl a vypadal docela neškodně. Je vysoký jako já a má obličej moudrého anděla.

„Richard by Jean-Claudovi nedovolil, aby se z něho nasvačil,“ řekla jsem.

„Ne,“ souhlasil.

„Ne. Ty na to nic víc neřekneš?“

„A co bych měl říct, Anito?“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Chtěla bych, abys byl potupený. Vzteklý.“

„Proč?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Běž do postele, Jasone. Unavuješ mě.“

Bez jediného slova odešel do ložnice. Nedívala jsem se klíčovou dírkou, jestli se změnil ve vlka a stočil se na podlaze, nebo jestli si vlezl do postele k mrtvému tělu. Nic mi do toho není, nebo to aspoň nic, co bych chtěla vědět.

20.

Zajištěný browning jsem si dala pod polštář. Doma, kde mám na pelesti postele speciální pouzdro, bych nechala zbraň odjištěnou. Ale vypadalo by to pořádně hloupě, kdybych se náhodou postřelila během nočního – denního – spánku, protože jsem chtěla být v bezpečí před vlkodlakem.

Firestar jsem schovala pod polštář gauče. Taky zajištěný. Normálně bych ho měla v zavazadlech, ale cítila jsem se maličko nejistě.

Nože byly v kufru. Není tu zase tak nebezpečno, abych si do postele na zápěstí navlékala pochvy s noži. A navíc nejsou zrovna pohodlné, aspoň ne na spaní.

Právě jsem se uvelebila k celodennímu spánku, když jsem si uvědomila, že jsem nezavolala zvláštního agenta Bradforda. Do háje. Odhrnula jsem peřinu a jenom v tričku a kalhotkách cupitala k telefonu. Jistě, browning šel se mnou. Zbraň vám není vůbec k ničemu, pokud ji nemáte u sebe.

Vytočila jsem číslo, ale nikdo to nezvedal. Jen si to představte. Copak všichni nepracují dvacet čtyři hodin denně? Mám jeho číslo na pager. Může zpráva o Xavierovi počkat? Nepomohlo by jim, kdyby to jméno měli? Agent Bradford mi dal jasně najevo, že jsem persona non grata. Jednak je proti mně Freemontová; za druhé Quinlanovi vyhrožují, že všechny zažalují, pokud se na tom případu budu podílet. Při ochraně jejich rodiny jsem odvedla tak prvotřídní práci, že to nechtějí opakovat. Zřejmě si myslí, že můžu za smrt jejich syna. Jen si to představte.

Mám číslo na Bradfordův pager. Dal mi jasný příkaz, že jestli něco zjistím, mám to říct jemu a pouze jemu. Takže bych mu nejradši neřekla vůbec nic. Ale jak můžu zrovna já vědět, jestli FBI nemá někde databázi upírů? Třeba jim to jméno něco řekne. Třeba jim pomůže Jeffa najít. A kromě toho mi Jean-Claude neřekl, že Xavierovo jméno poldům dávat nemám. Na číslo Bradfordova pageru jsem poslala svůj telefon. Teď můžu buďto vlézt zpátky do postele a nechat se probudit, až mě zavolá, nebo pár minut sedět na židli a čekat. Čekala jsem.

Telefon zazvonil ani ne za pět minut. Mám ráda lidi, kteří rychle reagují na zprávy na pageru. Řekla jsem „haló“ pro případ, že by to nebyl on. Byl.

„Zvláštní agent Bradford. Tohle číslo jsem měl na pageru.“ Byl rozespalý a mluvil kostrbatě.

„Tady Anita Blakeová.“

Následoval okamžik ticha. Pak řekl: „Víte, kolik je hodin?“

„Ještě jsem se nedostala do postele, takže jo. Vím, kolik je.“

Další odmlka. „Co chcete, slečno Blakeová?“

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechovala. Když se rozzuřím, ničemu to nepomůže. „Mám pravděpodobné jméno upíra, který vraždí ty děti.“

„Jak se jmenuje?“

„Xavier.“

„A příjmení?“

„Upíři zpravidla nemívají příjmení.“

„Děkuji vám za to jméno, slečno Blakeová. Jak jste je zjistila?“

Chvilku jsem o odpovědi uvažovala. Žádná doopravdy dobrá mě nenapadla. „Tak nějak mi spadlo do klína.“

„Proč vám to nevěřím, slečno Blakeová? Myslel jsem, že jsem se v noci vyjádřil jasně. Vůbec žádným způsobem se v tomhle případě nebudete angažovat.“

„Podívejte, vůbec jsem vám nemusela volat, ale chci, aby se Jeff Quinlan vrátil domů živý. Myslela jsem, že by jméno upíra, který ho odvedl, mohlo FBI k něčemu být.“

„Chci vědět, jak jste to jméno získala,“ řekl.

„Od informátora.“

„Chtěl bych s tím informátorem mluvit,“ prohlásil.

„Ne,“ řekla jsem.

„Zadržujete informace při vyšetřování federálního případu, slečno Blakeová?“

„Ne, agente Bradforde, ze všech sil se snažím vám informace předávat.“

Znovu se odmlčel. „Dobrá, slečno Blakeová, máte pravdu. Děkuji vám za to jméno. Proženeme ho počítači.“

„Tenhle upír už v minulosti ublížil několika nedospělým chlapcům. Je to pedofil.“

„Dobrý bože, upíří pedofil.“ Konečně to vypadalo, jako by ho doopravdy zajímalo, co mu říkám. „A má toho Quinlanovic kluka.“

„Jo,“ řekla jsem.

„Vážně bych si moc rád promluvil s tím vaším zdrojem,“ prohlásil.

„V přítomnosti policie bývá trochu podezíravý.“

„Můžu na tom trvat, slečno Blakeová. Máme zprávu, že sem v noci přiletělo soukromé tryskové letadlo a že z něj vykládali rakev. Je registrované na J. C. Corporation. Zřejmě v St. Louis vlastní spoustu podniků, které jsou ve spojení s upíry. Víte o tom něco, slečno Blakeová?“

Lhát FBI mi nepřipadalo jako nejlepší nápad, ale nebyla jsem si jistá, co udělají, kdybych jim řekla pravdu. Federálové vyšetřují upíří zločin a najednou se ve městě objeví další upír. Přinejlepším ho budou vyslýchat. Přinejhorším… no, v Mississippi byl jeden upír nedopatřením přesunut do cely s oknem. Slunce vyšlo a… upír byl usmažený. Právník z ACLU ty policejní osly zažaloval a vyhrál, ale to už upíra zpátky nevrátilo. Připouštím, že ten upír nebyl mrtvý dlouho. Jean-Claude by jim utekl docela snadno, ale už jenom to, že uprchne před zákonem s použitím upířích schopností, stačí k tomu, aby na něj byl vydán zatykač. Je to trochu podobné tomu, co se přihodilo Magnusovi.

A kromě toho zabil včera v noci upír poldu. Policisti teď nebudou se žádným upírem jednat v rukavičkách. Policisti jsou koneckonců jenom lidé.

„Blakeová, jste tam ještě?“

„Ano, jsem tady.“

„Neodpověděla jste mi na otázku.“

„Kam jste odvezli tu rakev?“ zeptala jsem se.

„Nikam. Prostě zmizela.“

„Tak co chcete po mně?“

„Byla tam i zavazadla. Ta zavazadla chvíli po tom vyzvedli dva mladí muži. Popis jednoho z nich celkem odpovídá Larrymu Kirklandovi.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Oba jsme seděli u aparátů a čekali, až někdo něco řekne. „Mohl bych do vašeho hotelového pokoje poslat pár agentů.“

„V mém hotelovém pokoji žádné rakve nejsou, agente Bradforde.“

„Jste si tím jistá, Blakeová?“

„Přísahám při Bohu.“

„Víte, kdo řídí tu J. C. Corporation?“

„Ne.“ To je naprostá pravda. Dokud mi o ní Bradford neřekl, nikdy jsem o J. C. Corporation neslyšela. Kdybych řekla, že ji vlastní Jean-Claude, byl by to jenom odborný odhad. Možná ze sebe dělám hlupáka, ale co má být?

„Vy víte, kam byla doručena ta rakev?“ zeptal se.

„Ani náhodou.“

„A řekla byste mi to, kdybyste to věděla?“

„To se můžete vsadit, pokud by to pomohlo objevit Jeffa Quinlana.“

„Tak fajn, Blakeová, ale už žádné pomáhání. Držte se sakra od tohohle případu stranou. Až ty upíry najdeme, zavoláme vám a vy pak můžete dělat svoji práci. Vy jste lovkyně upírů, ne polda. Na to byste neměla zapomínat.“

„Dobře,“ řekla jsem.

„Výborně. Teď si zase půjdu lehnout. Dneska ty upíry najdeme, Blakeová. A řekněme, že nevěřím všemu, co říkala Freemontová. Na zabíjení vás zavoláme.“

„Díky.“

„Dobrou noc, Blakeová.“

„Dobrou noc, Bradforde.“

Zavěsili jsme. Chvilku jsem zůstala sedět a nechala si to projít hlavou. Pokud Jean-Clauda najdou v mém pokoji, co asi udělají? Zažila jsem, jak policisti strčili upíra v komatu do pytle, převezli ho na stanici a počkali, až se setmí, aby ho mohli vyslýchat. Myslím, že to nebyl dobrý nápad, protože takhle se upír probudí naštvaný. Bylo to tak. Skončilo to tím, že jsem ho zabila. Z tohohle konkrétního zabití jsem pořád měla špatný pocit. Bylo to v jiném státě. Místní poldové si mě přizvali, abych jim radila. Jakmile jsme upíra našli, přestali moje rady poslouchat. Teď jsem si na to vzpomněla. Toho upíra taky jenom předvedli k výslechu.

Najednou jsem byla hrozně unavená. Bylo to, jako kdyby na mě celá noc najednou dopadla v jediné drtivé vlně. Spánek se blížil. Musím se jít vyspat. Nemohu pomoci Jeffu Quinlanovi ani nikomu jinému, dokud se aspoň pár hodin nevyspím. A navíc ho federálové možná najdou. Už se staly divnější věci.

Zavolala jsem do recepce, ať mě v poledne telefonicky vzbudí, a zachumlala se pod deku. Browning pod polštářem vytvářel neforemný hrbol. Aspoň že necítím firestar pod polštářem gauče. Mrzelo mě, že jsem si nezabalila Sigmunda, svého plyšového tučňáka, ale nějak jsem měla skoro stejné obavy z toho, že mě Jean-Claude nebo Jason najdou, jak spím s plyšákem, jako z toho, že se mě pokusí sežrat. Macho za každou cenu?

21.

Někdo bušil na dveře. Otevřela jsem oči do místnosti zalité měkkým nepřímým slunečním světlem. Závěsy v pokoji nejsou zdaleka tak silné jako v ložnici. Proto já jsem tady, a Jean-Claude tam.

Soukala jsem se do džínsů, které jsem nechala ležet na podlaze, a volala: „Už jdu.“

Bušení přestalo a pak to chvíli znělo, jako kdyby do dveří někdo kopal. Je to budíček od federálů? Došla jsem ke dveřím s browningem v ruce. Nějak mi nepřipadalo, že by federálové byli takhle hrubí. Postavila jsem se vedle dveří a zeptala se: „Kdo je to?“

„Dorcas Bouvierová.“ Znovu kopla do dveří. „Otevřete ty zatracené dveře.“

Podívala jsem se maličkou klíčovou dírkou. Byla to Dorcas Bouvierová, nebo její zlobivé dvojče. Neviděla jsem, že by u sebe měla nějakou zbraň. Pravděpodobně mi nic nehrozí. Zastrčila jsem si browning pod tričko za kalhoty. Tričko bylo dost veliké a sahalo mi až do půlky stehen a pistoli zakrývalo docela dobře.

Odemkla jsem dveře a ustoupila stranou. Dorcas strčila do dveří a nechala je za sebou dokořán. Zavřela jsem je a zamkla a pak jsem se o ně opřela a hleděla na ni.

Dorcas pružně kráčela pokojem jako exotická kočka. Její po pás dlouhé kaštanové vlasy kolem ní při pohybu vířily jako závoj. Nakonec se otočila a pohlédla na mě očima barvy zelené mořské vody, které jako by byly zrcadlovou kopií očí jejího bratra. Zorničky měla zúžené do velikosti špendlíkových hlaviček, takže se jí duhovky zvětšily a vypadala skoro jako slepec.

„Kde je?“

„Kde je kdo?“ zeptala jsem se.

Zlostně na mě pohlédla a vykročila ke dveřím ložnice. Nemohla jsem se tam dostat tak rychle, abych jí v tom zabránila, a zastřelit se mi ji nechtělo.

Když jsem za ní vešla dovnitř, stála dva kroky od prahu, záda ztuhlá, jako by spolkla pravítko, a zírala na postel. Ten pohled za to stál.

Jean-Claude ležel na zádech s vínovou peřinou vytaženou do půli hrudníku. Rameno a jednu nesmírně bledou paži měl položené na tmavé pokrývce. V pološeru jeho vlasy splývaly s polštářem a jeho odhalená tvář byla bílá a skoro éterická.

Jason ležel na břiše. Pod peřinou měl jenom jednu nohu a částečně zadek. Nedalo se říct, jestli na sobě něco má. Nadzdvihl se na loktech a otočil se k nám. Blond vlasy mu padaly do obličeje a on mžoural, jako by se probudil z hlubokého spánku. Když uviděl Dorcas Bouvierovou, usmál se.

„Tohle není Magnus,“ řekla.

„Ne,“ přikývla jsem, „to není. Můžeme si promluvit venku?“

„Kvůli mně odcházet nemusíte,“ řekl Jason. Převalil se na loket. Hedvábná deka mu přitom sklouzla z boků.

Dorcas Bouvierová se otočila na patě a vyšla z pokoje. Já jsem za zvuku Jasonova smíchu zavřela dveře.

Dorcas vypadala otřeseně, a dokonce zahanbeně. To je dobře. I já jsem se cítila trapně, ale nevěděla jsem, co s tím mám dělat. Pokoušet se v takovéhle situaci něco vysvětlovat, to nikdy nefunguje. Lidé vždycky radši uvěří nejhoršímu. A tak jsem to ani nezkoušela. Prostě jsem tam stála a dívala se na ni. Nepodívala se mi do očí.

Po nepříjemném mlčení, které jí vehnalo do tváře ruměnec, pravila: „Nevím, co mám říct. Myslela jsem, že je tam můj bratr. Já…“ Konečně mi pohlédla do očí. Už zase byla vyrovnaná a cílevědomá. Bylo jí vidět na očích, jak v ní ten záměr dozrává. Je tu ještě z jiného důvodu než jenom vyhnat bratra z mojí postele.

„Proč jste si proboha myslela, že je Magnus tady?“

„Můžu si sednout?“

Ukázala jsem jí na křesla. Do jednoho z nich se prkenně posadila. Dokonalá pozice. Moje nevlastní matka Judith by na ni byla pyšná. Já jsem se opřela o opěradlo gauče, protože s browningem v kalhotách jsem si sednout nemohla. Nebyla jsem si jistá, jak by nesla, že mám zbraň, a tak jsem ji nechtěla ukazovat. Někteří lidé ztuhnou, když vidí pistoli. Jen si to představte!

„Vím jistě, že Magnus byl včera v noci s vámi.“

„Se mnou?“ divila jsem se.

„Já nemyslím…“ Obličej jí zrudl. „Nemyslím *s vámi.* Chci říct, že jste se s ním v noci viděla.“

„On vám to řekl?“

Zavrtěla hlavou, takže jí vlasy sklouzly z ramen jako kožešina. Až děsivě připomínala Magnuse. „Viděla jsem vás pohromadě.“

Zkoumala jsem její tvář a snažila se proniknout rozpaky. „Vy jste tam v noci nebyla.“

„Kde?“ zeptala se.

Zamračila jsem se na ni. „Jak jste nás mohla vidět?“

„Tak tedy připouštíte, že jste se s ním včera v noci viděla,“ řekla. Její netrpělivost se vrátila jako prudká vlna.

„Já chci vědět, jak jste nás mohla vidět.“

Zhluboka se nadechla. „To je moje věc.“

„Magnus říkal, že jeho sestra má jasnější vize než on sám. Je to pravda?“

„A co vám neřekl?“ zeptala se. Už zase byla rozzlobená. Vypadalo to, že z toho všeho má rozporuplné pocity a že jí až příliš rychle víří tváří i hlasem.

„Neřekl mi, proč utekl před policií.“

Sklopila oči k rukám složeným v klíně. „Já nevím, proč utíkal. Nedává to smysl.“ Zase na mě pohlédla. „Ty děti určitě nezabil.“

„Souhlasím," řekla jsem.

V obličeji se jí objevilo překvapení. „Myslela jsem, že to vy jste policii řekla, že to udělal."

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Řekla jsem, že to mohl udělat. Nikdy jsem neřekla, že to udělal."

„Ale… ta detektivka si byla tak jistá. Tvrdila, že jste jí to řekla."

V duchu jsem zaklela. „Detektivka Freemontová?"

„Ano."

„Nevěřte všemu, co vám bude vykládat. A zvlášť ne o mně. Zřejmě mě nemá moc v lásce."

„Jestli jste to neřekla, jak si mohou být tak jistí, že ty strašné věci spáchal Magnus? Neměl žádný důvod ty lidi zabíjet."

Pokrčila jsem rameny. „Magnuse už za ty vraždy nehledají. Řekl vám to někdo?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Chcete říct, že se vrátí domů?"

Povzdechla jsem si. „To není tak jednoduché. Magnus na policisty použil půvab. To je samo o sobě trestné. Poldové ho zastřelí, jakmile ho uvidí, slečno Bouvierová. Když je v tom magie, moc se s tím nemažou. Ani se jim nedivím."

„Viděla jsem, jak se spolu bavíte pod širým nebem."

„Y noci jsem ho viděla."

„Řekla jste to policii?"

„Ne."

Zahleděla se na mě. „Proč ne?"

„Magnus se pravděpodobně něčím provinil, jinak by neutíkal. Zaslouží si ale, aby s ním zacházeli líp."

„Ano," řekla, „to si zaslouží."

„Proč jste si myslela, že je v mojí posteli?"

Zase sklopila zrak do klína. „Magnus dokáže být velice přesvědčivý. Nepamatuji se, kdy ho nějaká žena naposledy odmítla. Omlouvám se, že jsem si to myslela i o vás." Zarazila se, rychle pohlédla k ložnici a pak zase na mě. Znovu se červenala.

Nebudu jí vysvětlovat, proč mám v posteli dva muže. Z deky a polštáře je určitě jasné, že jsem spala tady. Určitě.

„Co po mně chcete, slečno Bouvierová?"

„Chci najít Magnuse, dřív než se nechá zabít. Myslela jsem, že byste mi mohla pomoci. Jak jste mohla Magnuse prozradit policii? Určitě dobře víte, jaké to je být jiný."

Chtěla jsem se jí zeptat, jestli je to vidět, zda mám na čele napsáno „nekromant", ale neudělala jsem to. Jestli je odpověď ano, možná to radši nechci vědět.

„Kdyby neutíkal, prostě by ho vyslechli. Na to, aby ho zatkli, toho neměli dost. Nevíte náhodou, proč utíkal?"

Zavrtěla hlavou. „Zkoušela jsem na něco přijít, na cokoli, ale vůbec mi to nedává smysl, slečno Blakeová. Můj bratr je trošku amorální, ale není zlý."

Nebyla jsem si jistá, jestli amorální můžete být jen trošku, ale nechala jsem to být. „Jestli se mi vzdá, odvedu ho na policejní stanici. Ale nevím, co bych mohla dělat jiného."

„Kdekoli by podle mě mohl být, jsem už byla, ale nikde prostě není. Dokonce jsem zkontrolovala i mohylu."

„Mohylu?" zeptala jsem se.

Hleděla na mě. „On vám o tom stvoření neřekl?"

Napadlo mě, že budu lhát, abych z ní něco dostala, ale pohled v jejích očích mi říkal, že bych všechno pokazila. „O žádném stvoření se nezmínil."

„Samozřejmě; kdyby vám to řekl, hned by tam byla policie s dynamitem. Dynamit by to nezabil, ale určitě by porušil naši magickou ochranu."

„Co je to za stvoření?" chtěla jsem vědět.

„Nechala jste si něco z toho, co vám Magnus řekl, pro sebe?" zeptala se Dorcas.

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Ne."

„Udělal dobře, že vám to neřekl."

„Možná, ale teď se mu snažím pomoci."

„Trápí vás výčitky svědomí?" zeptala se.

„Možná," řekla jsem.

Zadívala se na mě. Zorničky se jí zase objevily a vypadala skoro normálně. Skoro. „Jak vám můžu věřit?"

„Pravděpodobně nemůžete. Ale já chci Magnusovi pomoci. Prosím, řekněte mi to, slečno Bouvierová."

„Musíte mi dát slovo, že to neprozradíte policii. Mluvím naprosto vážně, slečno Blakeová. Pokud zasáhne policie, mohla by tu věc vypustit, a pak zemře hodně lidí."

Zamyslela jsem se, ale neviděla jsem důvod, proč by to policie musela vědět. „Dobrá, máte mé slovo."

„Možná nemám takový půvab jako Magnus, ale přísaha jednomu z elfů je vážná věc, slečno Blakeová. Lhát nám se většinou nevyplácí."

„To je výhružka?"

„Berte to jako varování." Vzduch mezi námi se vlnil jako horko stoupající ze silnice. Její oči kroužily kolem dokola jako maličké víry.

Možná jsem jí tu zbraň měla ukázat. „Dorcas, nevyhrožujte mi. Nemám na to náladu."

Magie zmizela jako voda, která se ztratí ve skalní trhlině. Ale bylo cítit, že pod povrchem pořád je. Ale pro někoho, komu vyhrožují

vlkodlaci i upíři, to bylo chabé. To Magnus byl daleko nadanější. Na stupnici děsivosti byl Magnus hodně nahoře.

„Jenom abychom si rozuměly, slečno Blakeová. Pokud to policii řeknete a ona toho tvora vypustí, padnou mrtví na vaši hlavu."

„Dobře, udělalo to na mě dojem; a teď mi o tom řekněte."

„Povídal vám Magnus o našem prapředkovi, Llynu Bouvierovi?"

„Jo, byl to první Evropan v téhle oblasti. Přiženil se do místního kmene. Obrátil jej na křesťanství. Byl to taky elf."

Přikývla. „Přivezl s sebou další nadpřirozenou bytost."

„Ženu?" zeptala jsem se.

„Ne, chytil jednoho z méně inteligentních duchů. Uvěznil ho v kouzelné schránce. Ten tvor unikl a pozabíjel skoro celý kmen, z něhož pocházíme. Nakonec se ho podařilo znovu zajmout s pomocí nějakého indiánského šamana nebo kněze, ale náš předek už nad ním nikdy nezískal moc. To nejlepší, co s ním mohl udělat, bylo uvěznit ho."

„A jakou bytost s sebou přivezl?"

„Krvavé koleno není jenom jméno našeho baru," prohlásila.

Oči se mi rozšířily. „Ale to je strašák pro malé děti; proč by ho váš předek chytal? Nemají žádné poklady, kterých by se mohli vzdát, ani neplní přání. Nebo se pletu?"

„Ne, máte naprostou pravdu. Krvavé koleno nemá žádné bohatství ani nezvládá jemnější kouzla, aby mohl plnit přání."

„Tak proč ho držet v zajetí?"

„Většina dětí lidí a elfů nemá příliš kouzelných schopností."

„To tvrdí pověsti," řekla jsem, „ale Magnus dokazuje, že se mýlí."

„Llyn Bouvier uzavřel pro sebe a své potomky určitou smlouvu. My všichni máme schopnosti elfů, ale ne zadarmo."

Hrozně to natahovala a já byla unavená. „Tak mi to řekněte, slečno Bouvierová. To napětí už mi začíná jít na nervy."

„Nenapadlo vás, že bych se za to mohla stydět?" zeptala se.

„Ne; jestli to tak je, omlouvám se."

„Můj prapředek Koleno uvěznil, aby z jeho krve mohl dělat kouzelný nápoj. Ale ten nápoj je potřeba vyrábět a požívat opakovaně, jinak by elfa kouzelné schopnosti opustily."

Zírala jsem na ni. „A jak se ostatním elfům tenhle nápad líbil?"

„Náš předek byl nucen uprchnout z Evropy, jinak by ho zabili. Mezi námi je zakázáno někoho jiného takhle zneužívat."

„To docela chápu."

„Jeho barbarství nám dalo půvab. Moc. Ale ta je pořád vykoupena krví, slečno Blakeová. Jakmile byl Krvavé koleno uvězněn, můj předek se lektvaru vzdal. Konečně pochopil to zlo. Jeho schopnosti sice zeslábly, ale jeho děti mají moc elfů v krvi. A to jsme my," řekla.

„Takže vy máte někde v kouzelné schránce zavřeného Krvavé koleno?“ zeptala jsem se.

Usmála se a její obličej najednou omládl a zkrásněl. Nedokázala jsem odhadnout její věk. Na tváři neměla jedinou vrásku. „Když kouzla poprvé selhala, vyrostl Krvavé koleno do celé své velikosti. Je větší než člověk, skoro jako obr. Je uvězněný v mohyle z hlíny, kamení a kouzel.“

„Říkala jste, že tenkrát skoro vyhladil celý kmen?“

Přikývla.

Vzdychla jsem. „Musím vidět, kde je uvězněný.“

„Slíbila jste…“

„Slíbila jsem, že to neřeknu policii, ale vy jste mi právě řekla, že nedaleko odtud je obrovitý tvor schopný hromadného ničení. Musím si ověřit, že jeho žalář je bezpečný, že se nedostane ven a nezačne vraždit lidi.“

„Ujišťuji vás, slečno Blakeová, že naše rodina si s ním dokázala poradit několik set let. My víme, co děláme.“

„Jestli to nesmím říct poldům, musím to vidět sama.“

Vstala. Pokoušela se mi nahnat strach výškou. To se jí nepovedlo ani trošičku. „A přivedete policii, že jo? Myslíte, že jsem takhle pitomá?“

„Slečno Bouvierová, já policii nepřivedu, ale vidět to musím. Jestli se to dostane ven a já nevaruji policii, bude moje vina, že na to nikdo není připravený.“

„Na Krvavé koleno se nemůžete nijak připravit,“ řekla. „Je nesmrtelný, slečno Blakeová, skutečně nesmrtelný. Nedá se nijak zabít. Můžete mu uříznout hlavu, a stejně nezemře. Policie nemůže nic dělat, může to jenom zhoršit.“

V tom má pravdu. „Stejně to musím vidět.“

„Jste tvrdohlavá.“

„Jo, dokážu být jako osina v zadku, slečno Bouvierová. Nechme toho přetahování, prostě mi ukažte to vězení, a jestli je bezpečné, nechám to na vás.“

„A jestli pro vás dost bezpečné nebude?“ zeptala se.

„Spojíme se s nějakou čarodějnicí a uvidíme, co nám doporučí.“

Zamračila se. „Vy nepůjdete na policii?“

„Kdyby mi vyloupili byt, zavolám poldy. Když potřebuji pomoct s magií, obrátím se na někoho, kdo se v ní vyzná.“

„Jste zvláštní žena, slečno Blakeová. Nerozumím vám.“

„To se stává často,“ řekla jsem. „Uvidím, kde je Krvavé koleno zakopaný, nebo ne?“

„Dobrá, ukážu vám to.“

„Kdy?“

„Bez Magnuse nás je v baru málo, takže dneska ne. Přijďte zítra okolo třetí do baru. Odvedu vás tam.“

„Mám spolupracovníka, kterého bych chtěla přivést s sebou,“ řekla jsem.

„Je to jeden z tamtěch v ložnici?“

„Ne.“

„Proč ho chcete přivést?“

„Protože ho učím, a kdy zase uvidí elfí magii?“

Vypadala, že o tom chvilku přemýšlí, a pak přikývla. „Dobrá, můžete s sebou přivést jednoho dalšího člověka, ale ne víc.“

„Můžete mi věřit, slečno Bouvierová, jeden je až až.“

„Přátelé mi říkají Dorrie,“ řekla. Nabídla mi ruku.

„Já jsem Anita.“ Potřásla jsem jí rukou. Na ženu měla příjemně pevný stisk. Zní to sexisticky, ale je to pravda. Většina žen zřejmě neví, jak správně potřást rukou.

Podržela moji dlaň déle, než bylo třeba. Když ruku stáhla zpátky, vzpomněla jsem si na Magnusovu jasnovidnost. Dorrie ke mně obrátila veliké podivné oči. Přiložila si ruku k hrudníku, jako by ji to zabolelo. „Vidím krev, bolest a smrt. Táhnou se za tebou jako mrak, Anito Blakeová.“

Sledovala jsem, jak se jí do očí vkrádá děs. Děs z toho, že na okamžik nahlédla do mě, do mého života a mé minulosti. Neodvrátila jsem se. Když se nemáte za co stydět, nepotřebujete odvracet zrak. Někdy bych dala přednost práci v nějakém jiném oboru, ale jsem taková a dělám právě tohle.

Pohled se jí vytratil z očí a ona zamžikala. „Už tě nebudu podceňovat, Anito.“

Dorrie zase vypadala normálně, nebo aspoň tak normálně, jako když před chvílí vešla dovnitř, takže ne zas až tolik. Teď jsem se na ni poprvé zadívala pozorně a uvažovala jsem o tom, jestli to, co vidím, mám také skutečně před sebou. Nepoužívá na mě půvab, aby vypadala normálně? Abych si myslela, že nemá až takovou moc?

„Tu laskavost ti oplatím, Dorrie.“

Zase po mně blýskla nádherným úsměvem, díky němuž vypadala mladá a zranitelná. Je to snad iluze? „Tak zatím.“

„Zatím,“ řekla jsem.

Odešla a já za ní zamkla. Takže Magnusova rodina hlídá stvůru. Má to něco společného s tím, proč utíkal? Dorrie si nemyslí, že je to ten důvod. A ta by to měla vědět. Ale ve vzduchu jsem cítila energii, jak se vznáší okolo mě. Zůstal za ní jemný závan magie podobný parfému a já o ní nevěděla, dokud neodešla. Dorrie je možná v půvabu stejně dobrá jako Magnus, jenom jemnější. Doopravdy můžu Dorrie Bouvierové věřit? Hmmm.

Proč jsem se ptala, jestli se mnou může jít Larry? Protože jsem věděla, že by ho to potěšilo. Dokonce by mu to mohlo vynahradit, že jsem s ním před Jasonem jednala tak ošklivě. Ale když tady stojím a cítím, jak moc Dorrie Bouvierové visí ve vzduchu jako duch, už si nejsem jistá, že to byl dobrý nápad. Sakra, moc dobře vím, že nebyl, ale já tam půjdu a Larry taky. Má právo tam jít. Dokonce má právo vystavit se nebezpečí. Nemůžu ho chránit donekonečna. Musí se naučit starat sám o sebe. Vůbec se mi to nelíbí, ale je to pravda.

Ještě nejsem připravená sundat mu kšíry, ale budu mu je muset trošku povolit. Tak jo, chystám se Larrymu povolit opratě. Jen doufám, že se na nich neoběsí.

22.

Prospala jsem většinu dne, a když jsem se probudila, zjistila jsem, že mi nikdo nezavolal, abych si s ním šla hrát. Všichni jsou vyděšení z Quinlanových právníků a já jsem persona non grata všude, kam jsem se pokusila jít. Agent Bradford mě poslal balit a vyhrožoval mi, že mě dá zavřít za bránění spravedlnosti a narušování policejního vyšetřování. Tomu tedy říkám vděčnost. Celý den k ničemu. Jediný člověk, který byl ochotný se mnou mluvit, byl Dolph. Ale směl mi říct jenom to, že Jeffa Quinlana ani jeho sestru nikdo nezahlédl. Ani Magnuse Bouviera nikdo neviděl. Poldové vyslýchali různé lidi, hledali stopy a já zatím seděla a točila palci. Nikdo z nás ale nic užitečného nezjistil.

S pocitem úlevy jsem sledovala, jak se snáší tma; teď s tím aspoň můžeme pohnout. Larry se zase vrátil do svého pokoje. Neprosila jsem ho o to. Možná mi chtěl poskytnout trošku soukromí s Jean-Claudem. Děsivá představa. Aspoň že Larry se se mnou baví. Je dobře, že aspoň někdo.

Roztáhla jsem závěsy a dívala se, jak sklo tmavne. Dneska jsem si čistila zuby v Larryho pokoji. Moje koupelna je najednou mimo dosah. Nechci prostě vidět Jasona nahého, a určitě nechci vidět Jean-Clauda. A tak jsem si přes den vypůjčila část Larryho pokoje.

Slyšela jsem, jak se dveře ložnice otvírají, ale neotočila jsem se. Nějak jsem věděla, kdo to je. „Ahoj, Jean-Claude."

„Dobrý večer, *ma petite*."

Obrátila jsem se. V pokoji byla skoro tma. Jediné světlo bylo od pouliční lampy venku a zářícího neonu hotelu. Jean-Claude se do té slabé záře postavil. Jeho košile měla tak vysoký límec, že mu úplně zakrýval krk. Límec byl sepnutý perleťovými knoflíčky, takže měl

obličej zarámovaný sněhobílou látkou. Na plisované náprsence košile zářilo aspoň patnáct knoflíků. Rukávy zakrývalo sako do pasu tak černé, že nebylo skoro vidět. Vyčuhovaly z něj jenom manžety. Byly široké a tuhé a dosahovaly až do poloviny dlaní. Natáhl ruku ke světlu a manžety se schovaly, takže mohl rukou docela volně pohybovat. Těsné černé kalhoty měl zastrčené do dalšího páru černých bot. Sahaly mu až nahoru, takže byl obalený kůží; černé řemínky s přezkami držely měkkou kůži na místě.

„Líbí se ti to?“ zeptal se.

„Jo, je to frajerský.“

„Frajerský?“ V tom slově zazněl náznak humoru.

„Ty prostě nedokážeš přijímat lichotky,“ řekla jsem.

„Omlouvám se, *ma petite*. To byla lichotka. Děkuji.“

„Už o tom nemluv. Můžeme si teď dojít pro tvoji rakev?“

Ustoupil ze světla, takže jsem mu neviděla do tváře. „Mluvíš o tom, jako by to bylo docela snadné, *ma petite*.“

„A není?“

Následovalo ticho tak husté, jako kdyby v pokoji nikdo nebyl. Skoro jsem na něj vykřikla, ale místo toho jsem došla k baru a rozsvítila světlo nad ním. Měkká bílá záře zahnala tmu jako v osvětlené jeskyni. Ve světle jsem se cítila líp. Ale za svými zády a na místě, kde by měl být, jsem Jean-Clauda necítila. Zdálo se mi, že je pokoj prázdný. Otočila jsem se, a hle, seděl v jednom z křesel. Dokonce i když jsem se na něho dívala, vůbec se nehýbal. Bylo to jako zastavený film, který čeká, až ho zase pustíte.

„Byla bych ráda, kdybys tohle nedělal,“ řekla jsem.

Otočil hlavu a podíval se na mě. Oči měl docela tmavé. Slabé světlo v nich vykřesalo modré jiskřičky. „Nedělal co, *ma petite?*“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic. Co je dneska zase tak komplikovaného? Mám pocit, že mi neříkáš všechno.“

Zvedl se jediným plynulým pohybem, skoro jako by jeho část vynechal. Prostě najednou stál na nohou. „Podle našich pravidel mě Serephina dneska v noci může vyzvat.“

„Serephina je jméno vládce města?“

Přikývl.

„Nemyslíš si, že to řeknu policii, že ne?“

„Vezmu tě k ní, *ma petite*. Nebude čas na to, aby ses kvůli netrpělivosti zachovala pošetile.“

Kdybych tu trčela celý den a neměla nic na práci a znala její jméno, pokusila bych se ji najít sama? Jo, pokusila.

„Fajn, tak jdeme.“

Přecházel po pokoji, usmíval se a vrtěl hlavou. „*Ma petite*, chápeš vůbec, co to bude znamenat, jestli mě dneska v noci vyzve?“

„Budete s ní bojovat, je to tak?“

Přestal pochodovat a vstoupil do světla. Vylezl na jednu z barových stoliček. „Ty nemáš vůbec žádný strach, žádný.“

Pokrčila jsem rameny. „Mít strach ničemu nepomůže. Pomáhá být připravený. Ty z ní strach máš?“ Pohlédla jsem na něho a snažila se proniknout krásnou maskou.

„Její síly se nebojím. Jsem přesvědčený, že jsme si skoro rovni, ale řekněme, že se mám na pozoru. Ale i kdyby byly síly vyrovnané, jsem na jejím území a s sebou mám jenom jediného ze svých vlků, lidskou služebnici a monsieura Lawrence. To není zrovna demonstrace síly, kterou bych si zvolil, mám-li se s ní po dvou staletích střetnout.“

„Tak proč jsi s sebou nepřivezl víc lidí? Nebo aspoň víc vlkodlaků.“

„Kdybych měl čas domluvit si větší doprovod, udělal bych to, ale v tom spěchu…“ Pohlédl na mě. „Na dohadování nebyl čas.“

„Jsi v nebezpečí?“

Zasmál se, ale nebyl to spokojený smích. „Ona se ptá, jestli jsem v nebezpečí. Když po mně koncil chtěl, abych rozdělil území, sliboval mi, že sem dosadí někoho stejně silného nebo slabšího, než jsem já. Ale nepředpokládal, že na její území vstoupím takhle nepřipravený.“

„Kdo? Jaký koncil?“

Naklonil hlavu ke straně. „Ty se mezi námi pohybuješ tak dlouho, a vážně jsi ještě neslyšela o koncilu?“

„Tak mi to řekni,“ pobízela jsem ho.

„Máme takovou radu, *ma petite.* Už existuje velice dlouho. Není to ani tak vládnoucí orgán jako spíš soudní dvůr nebo možná policie. Než z nás vaše soudy udělaly plnoprávné občany, měli jsme jen velice málo pravidel a jediný zákon. Nebudeš na sebe upozorňovat. To je zákon, na který Tepes zapomněl.“

„Tepes,“ divila jsem se, „Vlad Tepes? Myslíš Drákulu?“

Jean-Claude na mě jenom koukal. Tvář měl naprosto prázdnou a bez výrazu. Vypadal jako mimořádně krásná socha, pokud se oči nějaké sochy mohou třpytit jako safíry. Vážně jsem z té tváře bez výrazu nedokázala nic vyčíst, a ani jsem neměla.

„Já ti nevěřím.“

„To o té radě, o našem zákoně, nebo o Tepesovi?“

„To poslední.“

„Ach, ujišťuji tě, že jsme ho zabili.“

„Mluvíš o tom, jako kdybys byl u toho, když k tomu došlo. On zemřel někdy ve čtrnáctém století?“

„Bylo to v roce 1476, nebo 1477?“ Nesmírně dramaticky předváděl, jak si snaží vzpomenout.

„Ty nejsi tak starý,“ řekla jsem.

„Jsi si jistá, *ma petite?*“ Obrátil ke mně děsivě prázdný obličej; dokonce i oči měl mrtvé a prázdné. Bylo to, jako kdybych se dívala na dokonale vyrobenou panenku.

„Jo, jsem si jistá.“

Usmál se a povzdechl si. Do jeho tváře i těla se najednou vrátil život, nebo jak to lépe označit. Jako kdyby se před mýma očima probudil k životu Pinocchio.

„Do prdele.“

„Moc rád vidím, že tě pořád ještě občas dokážu znervóznit, *ma petite*.“

Nechala jsem toho. Naprosto přesně ví, jak na mě působí. „Pokud Serephina není silnější, můžeš se o ni postarat ty, a já postřílím všechny ostatní.“

„Dobře víš, že to nebude tak jednoduché.“

„To není nikdy.“

S úsměvem na mě hleděl.

„Vážně si myslíš, že tě vyzve?“

„Ne, ale chtěl jsem, abys věděla, že je to možné.“

„Je ještě něco dalšího, co bych měla vědět?“

Usmál se dost široce a maličko blýskl tesáky. V tomhle světle vypadal nádherně. Pleť měl bledou, ale ne příliš bledou. Dotkla jsem se jeho ruky. „Jsi teplý.“

Rychle na mě pohlédl. „Ano, *ma petite;* a co má být?“

„Celý den jsi prospal. Měl bys být na dotek chladný, dokud se nenakrmíš.“

Jen se na mě podíval přehlubokýma očima.

„Kurva,“ řekla jsem. Vykročila jsem do ložnice. Nepokusil se mě zastavit. Ani to nezkoušel. To mě znervóznilo ještě víc. Když jsem se dostala ke dveřím, skoro jsem běžela.

Viděla jsem jenom bledý obrys na posteli. Rozsvítila jsem vypínačem vedle dveří. Stropní světlo se nemilosrdně rozzářilo.

Jason ležel na břiše a světlé vlasy měl rozhozené po tmavých polštářích. Byl nahý až na sytě modrá tanga. Kráčela jsem k posteli, dívala se mu na záda a přála si, aby dýchal. Když jsem byla skoro u postele, uviděla jsem, že oddechuje. V hrudníku se mi uvolnilo něco ztuhlého.

Abych na něho dosáhla, musela jsem si kleknout na kraj postele. Dotkla jsem se jeho ramena a on se pod mojí dlaní pohnul. Převalila jsem ho na bok, ale on se mi nepokusil pomoci. Byl naprosto bezvládný. Díval se vzhůru očima s nateklými víčky. Na krku měl dvě tenké rudé čáry. Nebylo tu moc krve, aspoň deky nebyly zakrvácené. Nebyla jsem schopná zjistit, kolik jí ztratil. Kolik mu jí Jean-Claude vypil.

Jason se na mě usmál. Byl to pomalý, lenivý úsměv.

„Jsi v pořádku?“

Převalil se na záda a jeho ruka mi při tom sklouzla kolem pasu.

„Chápu to jako ano.“ Zkusila jsem vstát z postele, ale jeho ruka mě pevně objímala a nepouštěla. Přitáhl si mě na hrud. Vytáhla jsem browning. Mohl mě zarazit, ale nepokusil se o to.

Vrazila jsem mu pistoli do žeber. Druhou rukou jsem se mu opírala o nahá prsa a snažila se udržet tvář nad ním. Zvedl ke mně obličej.

„Zmáčknu spoušť.“

Několik centimetrů ode mě se zarazil. „Zahojí se to.“

„Stojí ten polibek za díru v boku?“

„Já nevím,“ řekl. „Ale všichni ostatní si zřejmě myslí, že jo.“ Pomaličku ke mně přibližoval obličej a tím mi dal spoustu času na rozmyšlenou.

„Jasone, hned ji pusť.“ Šepot Jean-Claudova hlasu vyplnil místnost jako tichoučká ozvěna.

Jason mě pustil. Sklouzla jsem z postele se zbraní připravenou v ruce.

„Dneska v noci svého vlka budu potřebovat, Anito. Snaž se ho nezastřelit aspoň do naší návštěvy Serephiny.“

„Řekni mu, ať to na mě přestane zkoušet,“ řekla jsem.

„Jistě, to udělám, *ma petite*, to určitě udělám.“

Jason ležel na zádech opřený o polštáře. Zvedl jedno koleno a ruce měl složené na břiše. Vypadal uvolněně a nemravně, ale nespouštěl oči z Jean-Clauda.

„Jsi skoro dokonalý mazlíček, Jasone, ale neprovokuj mě.“

„Nikdy jsi mi neřekl, že ona je zakázané území.“

„Říkám ti to teď,“ prohlásil Jean-Claude.

Jason se na posteli posadil. „Odteďka už budu dokonalý gentleman.“

„Jistě,“ přikývl Jean-Claude, „to budeš.“ Stál ve dveřích, pořád hezký na pohled, ale velice nebezpečný. Cítili jste, jak to v místnosti narůstá, jak to zaznívá v jeho šepotu. „Nech nás na chviličku, *ma petite*.“

„Na tohle nemáme čas,“ řekla jsem.

Jean-Claude se na mě podíval. Oči měl pořád v barvě půlnoční modři, ale bělma se vytratila. „Ty ho chceš chránit?“

„Nechci, abys mu ublížil, protože to se mnou přehnal.“

„Ale postřelila bys ho.“

Pokrčila jsem rameny. „Nikdy jsem netvrdila, že jsem důsledná, jenom že to myslím vážně.“

Jean-Claude se rozesmál. Z té náhlé změny nálady jsme sebou já i Jason trhli. Upírův smích byl nádherný a hustý jako čokoláda, jako kdybyste ho mohli vzít ze vzduchu a sníst.

Letmo jsem pohlédla na Jasona. Díval se na Jean-Clauda stejně, jako se dobře vycvičený pes kouká na pána a pátrá po náznacích, co jeho pán bude chtít za chvilku.

„Obleč se, můj vlku, a ty, *ma petite*, se také musíš převlíct."

Měla jsem na sobě černé džíny a tmavě modré tričko s límečkem. „Co je špatného na tom, co mám na sobě?"

„Dneska v noci se musíme předvést, *ma petite*. Nechtěl bych to po tobě, kdyby to nebylo důležité."

„Já si dneska šaty nevezmu."

Usmál se. „Ovšem že ne. Jenom něco trochu elegantnějšího. A jestli tvůj mladý přítel nic vhodného nemá, řekl bych, že má skoro stejnou velikost jako Jason. Určitě mu něco najdeme."

„Budeš si o tom s Larrym muset promluvit."

Jean-Claude se na mě na chvilku zahleděl. „Jak si přeješ, *ma petite*. A teď, mohla bys Jasona nechat obléct? Já tady zůstanu, dokud si nevybereš vhodnější oděv."

Nejradši bych mu oponovala. Nesnáším, když mi někdo říká, co si mám nebo nemám obléct. Ale nechala jsem to být. Pohybuji se kolem upírů dost dlouho, abych věděla, že obdivují okázalost. Když Jean-Claude tvrdí, že z toho musíme udělat show, má asi pravdu. Nezabije mě, když se trošku nastrojím. Jestli to odmítnu, může nás to všechny stát život. Prostě v téhle situaci neznám pravidla. A obávám se, že žádná neexistují.

Nebalila jsem s myšlenkou na to, že se setkám s upířím vládcem, a tak jsou moje možnosti trochu omezené. Rozhodla jsem se pro nachovou blůzu se stojacím límečkem a s nařasenou krajkou vpředu. Rukávy dokonce mají ozdobné manžety. Vypadá trochu jako kříženec mezi viktoriánskou halenou a byznysmenskou košilí. Kdyby nebyla rumělkově rudá, zdála by se být velice konzervativní. Z představy, že si ji vezmu na sebe, jsem nebyla ani trochu odvázaná, protože jsem věděla, že se Jean-Claudovi bude líbit. Až na tu barvu vypadala jako něco, co by si sám oblékl.

Přes blůzu jsem si oblékla černé sako. S oběma pistolemi, oběma noži a křížkem na krku pod blůzou jsem byla připravená vyrazit.

„*Ma petite*, už můžeme ven?"

„Jasně."

Otevřel dveře a všechno to zaznamenal jediným pohledem. „Vypadáš úžasně, *ma petite*. A vážím si toho make-upu."

„Bez něho bych v té rudé vypadala bledá."

„Ovšem; máš nějaké jiné boty?"

„Mám jenom niky a lodičky s vysokými podpatky. V nikách se pohybuji jistěji.“

„Ta blůza je lepší, než jsem doufal; nech si ty sportovní boty. Aspoň jsou černé.“

Jason vyšel z ložnice. Na sobě měl černé kožené kalhoty tak těsné, že bylo vidět, že už na sobě nemá spodky. Nahoře měl halenu v orientálním stylu se stojatým límečkem a jediným černým knoflíkem. Rukávy měl dlouhé a límec světle zářivě modrý, takže dokonale ladil s jeho očima. Halena byla vyšívaná tak tmavě žlutě, že to vypadalo jako zlato, a tmavě modrou nití. Rukávy, límec i lem látky byly černě vyšívané na černém podkladě. Když se Jason pohnul, látka se maličko otevřela, takže mu bylo vidět nahé břicho. Měkké černé holínky mu sahaly nad kolena.

„No, už vím, kdo je tvůj krejčí,“ řekla jsem. Budu oblečená jako chudá příbuzná.

„Kdybys mohla přivést monsieur Kirklanda. Jakmile se převlékne, můžeme jít.“

„Larry se nebude chtít převlékat.“

„Tak ať to nedělá. Já ho nutit nebudu.“

Pohlédla jsem na něj a nebyla si jistá, zda mu věřím, ale pro Larryho jsem šla. Souhlasil, že se půjde podívat do ložnice, jaké další vybrané kousky mají v zavazadlech, ale neslíbil, že se převlékne.

Vrátil se a na sobě měl pořád tmavě modré džíny a niky. Tričko vyměnil za sytě zářivě modrou hedvábnou košili. Díky ní jeho oči vypadaly ještě modřejší než obvykle. Ramenní pouzdro skrývala černá kožená bunda o maličko větší v ramenou. Myslím, že proti vytahané flanelové, kterou nosí obvykle, to bylo podstatné zlepšení. Límeček košile měl vytažený z bundy a rámoval mu obličej.

„Měla bys některé ty věci vidět,“ řekl Larry. Vrtěl hlavou, jako kdyby tomu pořád nemohl věřit. „Ani jsem nevěděl, jak se to obléká.“

„Sluší ti to,“ řekla jsem.

„Díky.“

„Už můžeme jít?“ zeptala jsem se.

„Ano, *ma petite*, můžeme jít. Bude zajímavé se se Serephinou po dvou staletích setkat.“

„Vím, že je to pro tebe jako návrat domů, ale nezapomínejme, proč jsme tady,“ řekla jsem. „Xavier má Jeffa Quinlana. Kdo ví, co s ním dělá. Chci, aby se v bezpečí vrátil domů. Dneska je to druhá noc. Musíme ho dostat dneska, nebo najít někoho, kdo to dokáže.“

Jean-Claude přikývl. „Tak pojďme, *ma petite*. Serephina čeká.“ Znělo to skoro dychtivě, jako kdyby se těšil, že ji uvidí. Poprvé mě napadlo, že Jean-Claude a Serephina mohli být milenci. Věděla jsem, že Jean-Claude není svatý. Chci to vidět reálně. Ale vědět, že měl

milenky, a s jednou z nich se setkat, jsou dvě odlišné věci. Uvědomila jsem si, že mi to nejspíš bude vadit.

Usmál se na mě, skoro jako kdyby si domyslel, na co myslím. Už zase byla vidět bělma jeho očí, takže vypadal téměř jako člověk. Téměř.

23.

Když Jean-Claude kráčel ve vysokých botách a saku přes parkoviště, vypadal, jako by ho měl někdo fotit nebo požádat o autogram. My ostatní jsme ho následovali jako jeho doprovod. Což jsme také byli, ať už se nám to líbilo, nebo ne. Ale pro záchranu Jeffa Quinlana jsem ochotná i trochu podlézat. Z dost dobrého důvodu jsem ochotná se dokonce i trošku ponížit.

„Budeš řídit, nebo mi už řekneš, jak se dostanu k Serephininu domu?“ zeptala jsem se.

„Až bude potřeba, řeknu ti, kam máš zabočit.“

„Ty si myslíš, že s adresou jejího domu poběžím za poldy?“

„Ne,“ odpověděl. Nic víc k tomu neřekl.

Zamračila jsem se na něho, ale nastoupili jsme do džípu. Hádejte, kdo seděl na předním sedadle.

Vyjeli jsme na hlavní ulici, Strip. Auta tu jela nárazník na nárazníku. Když je takováhle zácpa, může těch šest kilometrů Stripu trvat i několik hodin. Jean-Claude mi řekl, abych zabočila do menší uličky. Vypadala, že zase vyústí do hustého provozu, ale ukázalo se, že je průjezdná. Když se vyznáte ve vedlejších uličkách, můžete se té nejhorší zácpě vyhnout.

Podle bransonské hlavní třídy byste to neřekli, ale hned vedle ní, za prvním kopcem, jsou skutečné Ozarské hory. Skály, lesy a domy, v nichž žijí lidé, kteří nevydělávají na turistech. Na Stripu byly samé neony a reklamní panely; ale my byli během čtvrt hodiny obklopeni stromy a jeli po silnici, která se kroutila Ozarskými horami.

Džíp najednou tonul ve tmě. Jediné světlo představovala záplava hvězd na černém nebi a tunel mých vlastních reflektorů.

„Vypadáš, že i bez svojí rakve se na setkání se Serephinou těšíš,“ řekla jsem.

Jean-Claude se na sedadle otočil, kam až mu to bezpečnostní pás dovolil. Trvala jsem na tom, aby se všichni připoutali, což upíra pobavilo. Nejspíš je to pitomost, nutit mrtvého, aby si zapnul pás, ale koneckonců já jsem řidič.

„Jsem přesvědčený, že mě Serephina považuje za toho mladičkého upíra, kterého znala před stovkami let. Kdyby mě považovala za důstojného protivníka, postavila by se mi nebo mým nohsledům přímo. Nespokojila by se s tím, že by mi ukradla rakev. Je si sebou moc jistá.“

„Za tvoje nohsledy bych se zeptal,“ ozval se ze zadního sedadla Larry, „jestli to náhodou nejsi ty, kdo si je sebou moc jistý?“

Jean-Claude se na něho otočil. „Když jsem ji poznal, byly Serephině už stovky let. Upír dosáhne vrcholu svých schopností po dvou nebo třech stech let. Znám její hranice, Lawrenci.“

„Přestaň mi říkat Lawrenci. Jmenuju se Larry.“

Jean-Claude si povzdechl. „Dobře jsi ho vytrénovala.“

„Už takový byl,“ řekla jsem.

„Škoda.“

Jean-Claude o tom mluvil jako o setkání znepřátelených příbuzných, nebo je to oxymoron? Doufala jsem, že má pravdu, ale o upírech jsem už jednu věc věděla – pořád z klobouku tahají další králíky. Veliké dravé zajdy s tesáky, kteří vám sežerou oční bulvy, když nebudete dávat pozor.

„Co bude dělat ten vlček vzadu?“

„Udělám, co se mi řekne,“ prohlásil Jason.

„Super,“ řekla jsem.

Dál jsme jeli potichu. Jean-Claude se málokdy obtěžuje společenskou konverzací a já neměla náladu. Všichni bychom si tu návštěvu mohli užít, ale tam někde venku se Jeff Quinlan probudil do druhé noci v Xavierově láskyplné péči.

„Odbočka je přímo před tebou vpravo, *ma petite*.“ Při zvuku Jean-Claudeova hlasu jsem sebou trhla. Byla jsem ponořená v tichu a temném mlčení silnice.

Zpomalila jsem. Nechtěla jsem odbočku minout. Z hlavní silnice pokračovala štěrková cesta stejná jako tisíce jiných štěrkových cest. Nebyla ničím výjimečná. Ničím zvláštní.

Ta cesta byla úzká a po obou jejích stranách rostly stromy tak blízko, že to bylo, jako kdybychom jeli tunelem. Holé větve stromů se kolem nás kroutily jako oka drátěného plotu. Když džíp poskakoval po výmolech, klouzaly reflektory po téměř holých stromech. Hubené dřevěné prsty nám ťukaly na střechu. Byl to skoro klaustrofobický pocit.

„No nazdar,“ řekl Larry. Tiskl obličej k tmavému sklu tak těsně, jak mu pás dovoloval. „Kdybych nevěděl, že na konci cesty je dům, už bych se vrátil zpátky.“

„Tak to bylo myšleno,“ přikývl Jean-Claude. „Mnozí starší si soukromí váží nade vše ostatní.“

Reflektory ozářily díru, která se táhla skoro přes celou cestu. Vypadala jako průrva, kam dešťová voda už desetiletí odplavovala materiál z cesty.

Larry se naklonil přes přední sedadla a zápasil s bezpečnostním pásem. „Kam ta cesta zmizela?“

„Džípem to zvládneme,“ uklidňovala jsem ho.

„Víš to určitě?“ zeptal se.

„Docela jistě,“ řekla jsem.

Jean-Claude se zase uvelebil v sedadle. Vypadal docela uvolněně, skoro nepřítomně, jako kdyby poslouchal nějakou hudbu, kterou já slyšet nemůžu, a uvažoval o věcech, které nikdy nepochopím.

Jason se naklonil dopředu a opřel se vzadu rukou o moje sedadlo. „Proč tu cestu neopravila? Už je tady skoro rok.“

Mrkla jsem dozadu na Jasona. Zjištění, že toho o Jean-Claudeových záležitostech ví víc než já, mě překvapilo.

„Je to její vodní příkop,“ řekl Jean-Claude. „Její hradba proti zvědavcům. Pro hodně našinců je nový statut těžko přijatelný a dál mají tendenci se držet stranou.“

Kola se přehoupla přes okraj. Bylo to, jako kdybychom sjížděli do nějakého kráteru. Džíp se jako zázrakem na druhé straně vyškrábal nahoru. Kdybychom nebyli v terénním autě, museli bychom dál pěšky.

Cesta asi sto metrů stoupala vzhůru a pak se najednou napravo objevila mezera mezi stromy. Nevypadala dost široká, aby se tudy dalo projet džípem, aniž bychom strašlivě poškrábali lak. To jediné, co naznačovalo, že tady je mýtina, bylo měsíční světlo pulzující na kmenech stromů. Takové světlo znamená, že tam něco je. Tráva tu zarůstala štěrk, který kdysi mohl tvořit příjezdovou cestu.

„To je ono?“ zeptala jsem se pro jistotu.

„Řekl bych, že ano,“ přisvědčil Jean-Claude.

Zatočila jsem džíp mezi stromy a poslouchala, jak do jeho boků narážejí větve. Doufala jsem, že džíp patří Stirlingově společnosti a že není jenom pronajatý. S posledním kovovým zaškrábáním jsme se osvobodili z objetí stromů. Před námi se rozkládal asi akr holé země postříbřený měsíčním světlem. Tráva tu byla nakrátko ostříhaná, jako kdyby ji někdo před zimou začal sekat, ale nechal práci nedodělanou. Za domem byl zanedbaný sad. Země se v mírném svahu zvedala k úpatí kopce. Hned za ostříhaným trávníkem začínal hustý a nedotčený les.

Dům stál uprostřed mírného stoupání. Ve svitu měsíce vypadal stříbřitě šedý. Tu a tam na něm visely fleky oprýskané barvy jako smutné stopy nějaké nehody na šatech oběti. Přední stranu zdobila veliká kamenná veranda a okna i dveře skrývala v temném stínu.

„Zhasni světla, *ma petite*.“

Pohlédla jsem na tmavou verandu a nechtělo se mi světla vypínat. Měsíc by měl těmi stíny proniknout.

„*Ma petite*.“

Zhasla jsem. Světlo měsíce nás pohltilo jako záplava najednou viditelného vzduchu. Veranda zůstávala temná a nehybná jako kalamář s inkoustem. Jean-Claude si rozepnul pás a vystoupil. Kluci ho následovali. Já šla až jako poslední.

V trávě ležely veliké ploché kameny a tvořily zahnutou cestu k úpatí schodů vedoucích na verandu. Na jedné straně od oprýskaných dveří bylo veliké barevné okno. Sklo bylo rozbité. Za ně někdo natloukl překližku jako ochranu před studeným nočním vzduchem.

Menší okno na opačné straně ode dveří bylo neporušené, ale tak zašpiněné, že přes ně nebylo vidět. Stíny tu byly vazké a tak husté, že by bylo možné se jich dotknout. Připomnělo mi to temnotu, z níž se mihnul meč. Ta ale byla ještě hustší. Tady jsem skrze tmu viděla. Nebylo tu nic než stíny.

„Co to je s těmi stíny?“ zeptala jsem se.

„Salonní trik,“ řekl Jean-Claude. „Nic víc.“ Vyběhl po schodech nahoru, aniž by se ohlédl. Pokud měl obavy, nedal to na sobě znát. Jason zamířil rychle za ním. Larry a já jsme prostě stoupali vzhůru. Stíny byly chladnější, než by měly být, a Larry po mém boku se zachvěl. Ale nebyla v tom cítit žádná energie. Jak říkal Jean-Claude, salonní trik.

Dveře se sítí proti hmyzu byly vytržené z veřejí. Ležely na verandě opuštěné a roztrhané. I přes ochranu verandy byly vnitřní dveře zborcené a oprýskané, jak na ně příliš dlouho působilo drsné podnebí. U zábradlí verandy, kam je nafoukal vítr, ležely hromady listí.

„Jsi si jistý, že to je ono?“ chtěl vědět Larry.

„Docela jistý,“ řekl Jean-Claude.

Otázce jsem rozuměla. Kdyby nebylo stínů, sama bych řekla, že dům je opuštěný. „Ty stíny mají odradit náhodné kolemjdoucí,“ řekla jsem.

„No já bych sem o dušičkách nešel,“ prohlásil Larry.

Jean-Claude se na nás podíval. „Přichází hostitelka.“

Děravé a rozbité dveře se otevřely. Očekávala jsem skřípání veřejí jako ve strašidelném domě, ale dveře se otevřely hladce. Ve dveřích stála žena. Místnost za ní byla tmavá a silueta jejího těla se rýsovala proti tmě pokoje i noci. Ale dokonce i v té tmě jsem si byla jistá dvěma věcmi: že je to upírka a že není dost stará, aby to mohla být Serephina.

Upírka byla jen o pár centimetrů vyšší než já. V jedné ruce zdvihla nezapálenou svíci. Vlasy vzadu na krku se mi postavily do pozoru, když místností proběhla vlna energie. Svíce se probudila k životu a před mýma očima zvyklýma na tmu se míhaly hvězdičky.

Upírka měla hnědé vlasy ostříhané tak nakrátko, že si je po stranách hlavy holila. V ušních lalůčcích se jí třpytily stříbrné cvočky. Z levého ucha jí visela dlouhá náušnice. Byl to zelený emailový lístek na stříbrném řetízku. Na sobě měla rudé kožené šaty nahoře tak těsné, že jsem i ve tmě poznala, že to je dívka. Sukně šatů jí od boků volně spadala až ke kotníkům. Kožené společenské šaty; no ne.

Usmála se na nás a blýskla tesáky. „Já jsem Ivy.“ V hlase měla náznak výsměchu, ale na rozdíl od Jean-Claudeova smíchu, který byl vždycky neurčitě erotický nebo hýčkavý, ten její byl ostrý jako rozbité sklo. Měl ublížit a vyděsit, ne škádlit.

„Vstupte do našeho příbytku a buďte vítáni.“ Ta slova zněla příliš formálně jako nacvičený proslov nebo zaklínadlo, kterému nerozumíte.

„Děkuji ti, Ivy, za nejlaskavější pozvání,“ řekl Jean-Claude. Najednou ji držel za ruku. Neviděla jsem, že by se po ní natáhl. Neviděla jsem ho pohnout se. Bylo to, jako kdybych zmeškala několik políček na filmu. Podle výrazu v Ivyině tváři ona taky. Vypadala naštvaně.

Jean-Claude její ruku pomaličku zvedl ke rtům. Nespouštěl z ní oči. Takhle se klaníte na tatami v dojo, protože když uhnete očima, můžete najednou sedět na zadku.

Po straně bílé svíce stékal proud vosku. Držela ji v holé dlani, bez svícnu. Jean-Claude její ruku pomalu zvedl a dotkl se jejího hřbetu rty. Vosk kapal rychleji, než by měl.

Pustil jí ruku včas, aby se vosku vyhnul, a ona tam stála a nechala si horký vosk téci po kůži. Jenom nepatrný záblesk v jejích očích prozrazoval, že ji to bolí. Nechala si vosk na ruce ztuhnout. Zpod vosku se šířilo slabé zarudnutí. Nevšímala si toho.

Ze svíčky už žádný další vosk nestékal. Když svíčka začne takhle brzy téct, obvykle teče dál. Tady vosk vytvářel na vršku svíce zlatavou louži jako kapka vody vystavená tlaku.

Podívala jsem se z jednoho upíra na druhého. Říká vám něco slovo „dětinský“? Ale nahlas jsem to neřekla. Jak můžu vědět, že to není nějaký starobylý upíří rituál? I když o tom vážně pochybuji.

„Vaši průvodci dovnitř nepůjdou?“ Ivy ustoupila stranou s hlasitým zašustěním kožené sukně. Svíčku zvedla nahoru a svítila nám na cestu.

Jean-Claude se postavil na druhou stranu dveří, takže abychom se dostali dovnitř, museli jsme projít mezi oběma upíry. Věřila jsem, že se Jean-Claude do mě nezakousne. Dokonce jsem mu věřila, že zabrání Ivy, aby se do mě zakousla. Ale nelíbilo se mi, jak dobře se Jean-Claude baví. Znervózňovalo mě to. Vždycky když jsem byla s upíry, kteří se bavili, ošklivě se to zvrtlo.

Jason mezi nimi prošel do domu. Larry se na mě rychle podíval. Pokrčila jsem rameny a vešla dovnitř. Okamžitě mě následoval s

důvěrou, že jestliže já jdu dovnitř, bude to v pohodě. Taky doufám, že snad bude. Snad.

24.

Dveře se za námi zavřely, ale myslím, že je nikdo nezavíral, aspoň ne rukou. Ať už jsem v bezpečí, nebo ne, tyhle drobné manifestace moci mi jdou na nervy.

Vzduch v místnosti byl naprosto nehybný a vydýchaný. Byl cítit zatuchlinou, práchnivinou a maličko plísní. I se zavřenýma očima byste poznali, že tyhle místnosti byly hodně dlouho prázdné. Nalevo byl klenutý průchod vedoucí do menší místnosti. V ní byla vidět postel s přehozem a polštáři zaprášená tak, že byla úplně šedivá. V rohu stál toaletní stolek a v jeho zrcadlech se odrážel prázdný pokoj.

V obýváku žádné zařízení nezůstalo. Dřevěná podlaha byla taky plná prachu. Když Ivy kráčela ke dveřím v protější stěně, lem jejích šatů za ní v silné vrstvě dělal cestičku. Pode dveřmi byl vidět tenký proužek světla. Bylo zlaté a méně jasné než elektrické. Vsadila bych si na další svíčky.

Dveře se otevřely, ještě než se jich Ivy dotkla. Z nich se vyvalil proud intenzivního světla. Protože jsme tak dlouho byli ve tmě, připadalo nám jasnější, než by mělo být. Ve dveřích, lemovaný září, stál upír mužského pohlaví. Byl malý, štíhlý a s tváří příliš mladou, než aby byl hezký. Byl spíš roztomilý. A mrtvý tak krátkou dobu, že se na jeho kůži ještě drželo opálení, které získal na pláži, u jezera nebo na jiném místě zalitém sluncem. Na to, že byl mrtvý, vypadal děsivě mladě. Muselo mu být víc než osmnáct, kdyby mu bylo míň, bylo by to nezákonné, ale přesto vypadal křehce a nehotově. Navěky mladistvý.

„Já jsem Bruce.“ Vypadal trochu zmateně. Možná to bylo šaty. Na sobě měl světle šedý smoking se šosy a s tmavě šedými lampasy na vnější straně nohavic. Měl bílé rukavice, které ladily s tím, co bylo vidět z jeho košile. Hedvábná vesta byla také šedivá. Jeho motýlek a šerpa měly stejně rudou barvu jako Ivyiny šaty. Vypadali, jako by šli na promenádní koncert.

Po obou stranách dveří stály svícny vysoké jako dospělý muž a naplňovaly místnost chvějivým zlatavým světlem. Tenhle pokoj byl dvakrát tak velký než obývák a kdysi to nejspíš bývala kuchyně. Ale na rozdíl od předních místností byl nově zařízený.

Podlahu pokrýval perský koberec. Jeho barvy byly tak jasné, že vypadal jako vitráž. Na dvou největších stěnách visely tapisérie. Na jedné prchal jednorožec před smečkou honících psů. Na druhé byla

bitevní scéna tak zašlá věkem, že některé postavy nebylo možné rozeznat. Vzdálenější konec místnosti zakrývaly pestré hedvábné závěsy upevněné ke stropu silnými šňůrami. Nalevo od závěsů se otevřely dveře.

Ivy zarazila svíci, kterou držela v ruce, na volný bodec na jednom svícnu. Postavila se před Jean-Clauda. Musela zdvihnout hlavu, aby mu mohla pohlédnout do očí. „Jsi nádherný.“ Přejela prsty po lemu jeho saka. „Myslela jsem si, že lžou. Že nikdo nemůže být takhle krásný.“ Dotýkala se perleťových knoflíčků postupně od jeho krku dolů. Když se dotkla posledního z nich, než košile zmizela v kalhotách, dal Jean-Claude její ruku pryč.

Ivy to zřejmě připadalo zábavné. Postavila se na špičky a opřela se dlaněmi a předloktími o jeho hruď. Ústa k němu našpulila jako k políbení. „Pícháš tak dobře, jako vypadáš? Říká se, že jo. Ale na to jsi moc hezký. Tak dobře nikdo šoustat nemůže.“

Jean-Claude položil prsty na obě její tváře a pohladil ji po čelisti. Usmál se na ni.

Její rudé rty se prohnuly v úsměvu. Přitiskla se k němu a opřela se o jeho tělo plnou vahou.

Jean-Claude dál lehounce hladil její obličej, jako by se k němu vší silou netiskla.

Její úsměv se začal vytrácet, až jí z tváře zmizel, jako když slunce zapadne za obzor. Pomalu sklouzla dolů a náhle před ním stála, aniž by se o něj opírala. Tvář v jeho dlaních měla bez výrazu a prázdnou.

Upír Bruce ji strhl zpátky. Ivy se zapotácela a upadla by, kdyby ji nezachytil. Tvářila se popleteně, jako by měla pocit, že dávno měla být někde jinde.

Jean-Claude už se neusmíval. „Je to dlouho, co jsem byl k dispozici každému, kdo mě chtěl. Hodně dlouho.“

Ivy napůl zhroucená ležela v Bruceově náručí. Tvář jí zhrubla strachem. Odstrčila Bruce a postavila se na vlastní nohy. Škubala si za rudé šaty, jako by si je chtěla urovnat. Strach se už z jejího obličeje skoro vytratil; jen kolem očí zůstalo určité napětí.

„Jak jsi to udělal?“

„Staletí praxe, maličká.“

Oči jí ztmavly vzteky. „Nečekali jsme, že dokážeš jiného upíra ovládnout pohledem.“

„Copak ty to nedokážeš?“ zeptal se a hlas měl zpěvavý pobavením.

„Nevysmívej se mi.“

Trochu jsem s její frustrací soucítila. Jean-Claude může být jako osina v zadku, když chce.

„Měla jsi nás někam odvést, dítě; tak to udělej.“

Ivy před ním stála s rukama zaťatýma v pěst. Do očí se jí nahrnul vztek a hnědé duhovky splynuly s bělmy, takže vypadala jako slepá. Její moc pulzovala místností, přebíhala mi po kůži, až mi chloupky vstávaly, jako kdyby nad nimi někdo přejížděl prstem.

Moje ruka vyrazila k browningu. Zvyk je železná košile.

„Ne, Anito, to není nutné," řekl Jean-Claude. „Tahle maličká mi nemůže ublížit. Ukazuje tesáky, ale jestli nechce na tomhle nádherném koberci umřít, měla by si radši vzpomenout, kdo a co jsem."

„Já jsem vládce města!" Jeho hlas zahřměl domem a odrážel se pokojem sem a tam, až byl vzduch té ozvěny tak plný, že to bylo, jako bychom jeho slova dýchali.

Když zvuk dozněl, chvěla jsem se. Ivy se mezitím vzpamatovala. Pořád vypadala rozzlobeně, ale její oči už zase byly normální.

Bruce jí položil ruku na rameno, jako by si nebyl jistý, že poslechne zdravý rozum. Setřásla jeho ruku a elegantně se vydala ke dveřím.

„Máme vás odvést dolů. Tam vás očekávají ostatní."

Jean-Claude se teatrálně uklonil, ale ani na chviličku z ní nespustil oči. „Až po tobě, zlatíčko. Dáma má vždycky jít před pánem, nikdy až po něm."

Usmála se, najednou zase spokojená sama se sebou. „Takže tvoje lidská dáma by měla jít vedle mě."

„Řekla bych, že ne," opáčila jsem.

Obrátila na mě nevinné hnědé oči. „Takže ty nejsi dáma?" Došla až ke mně a přehnaně přitom kývala zadkem. „Ty jsi nám přivedl někoho, kdo není dáma, Jean-Claude?"

Slyšela jsem, jak si povzdechl. „Anita je dáma. Běž vedle ní, *ma petite*, ale opatrně."

„Copak záleží na tom, co si o mně tihle sráči myslí?"

„Jestliže nejsi dáma, pak jsi kurva. A nepřej si vědět, co se lidské kurvě uvnitř těchto zdí stane." Když to říkal, vypadal unaveně, jako by u toho byl, sám to dělal a moc si to neužíval.

Ivy se na mě usmála a vyslala ke mně ohromnou dávku těch svých hnědých očí. Vydržela jsem její pohled a taky se usmála.

Zamračila se. „Ty jsi člověk. Nemůžeš se mi takhle dívat do očí."

„To je ale překvapení," řekla jsem.

„Půjdeme?" zeptal se Jean-Claude.

Ivy se znovu zamračila, vkročila do otevřených dveří a sestoupila po pár schodech dolů. Jednou rukou si přitom přidržovala šaty, aby o ně nezakopla. Otočila se a pohlédla na mě. „Tak jdete?"

Zeptala jsem se Jean-Clauda: „Jak moc opatrná mám být?"

Larry s Jasonem se postavili vedle mě.

„Braňte se, jestli vás napadnou jako první. Ale neprolévejte první krev ani nedávejte první ránu. Braň se, ale neútoč, *ma petite.* Dneska

hrajeme takovou hru, pokud z toho neuděláš něco víc, nejsou sázky zase až tak vysoké.“

Zaškaredila jsem se na něj. „Mně se to nelíbí.“

Usmál se. „Já vím, ale vydrž to s námi, *ma petite*. Nezapomínej na toho člověka, kterého chceš zachránit, a ovládej svůj úžasný temperament.“

„No tak, ženo,“ prohlásila Ivy. Čekala mě na schodech. Vypadala jako uražené netrpělivé dítě.

„Už jdu,“ řekla jsem. Nepospíchala jsem, abych čekající upírku dohonila. Šla jsem pohodlným krokem, i když se mi z jejího pohledu ježily vlasy. Nahoře na schodech jsem se zastavila a pohlédla dolů. Do tváře mě udeřil chladný a vlhký vzduch. Byl silně cítit zatuchlinou a plísní. Dopředu jsem věděla, že tam nejsou okna a že zdí prosakuje voda. Sklep. Nesnáším sklepy.

Zhluboka jsem se nadechla páchnoucího vzduchu a vykročila dolů ze schodů. Byly to nejširší schody do sklepa, jaké jsem kdy viděla. Dřevo vypadalo nově a čerstvě, jako by si ani nedali práci ho natřít a vybrousit. Bylo tu dost místa, abychom šly s Ivy vedle sebe. Nechtělo se mi s ní kráčet po stejných schodech. Možná že pro Jean-Clauda nepředstavuje žádnou hrozbu, ale já si nedělala iluze o tom, co by dokázala udělat mně. Je to budoucí vládce, ještě ne úplně dospělá, ale cítila jsem, jak pod povrchem bublá její moc a běhá mi po kůži. Zastavila jsem se schod nad ní a čekala, až vykročí dolů.

Ivy se usmála. Cítila můj strach. „Jestli jsme obě dámy, měly bychom jít společně. Pojď, Anito.“ Podala mi ruku. „Půjdeme dolů společně.“

Nechtěla jsem se k ní tolik přibližovat. Jestli se na mě zkusí vrhnout, nebudu mít čas toho moc udělat. Možná stačím včas vytáhnout zbraň, a možná že ne. Štve mě, že nesmím zbraň vytáhnout jako první. A trošku mě to děsí. Jedna z věcí, díky nimž jsem ještě naživu, je, že nejdřív střílím a až potom se ptám. Jestli to budu dělat obráceně, tak naživu nezůstanu.

„Jean-Claudeova lidská služebnice ze mě má strach?“ Stála tam zarámovaná tmou a usmívala se. Sklep za ní vypadal jako hluboká díra.

Nedokáže ale poznat stopy upířích tesáků, jinak by věděla, že nejsem jeho služebnice. Není tak dobrá, jak si o sobě myslí. Aspoň doufám.

Napřažené ruky jsem si nevšímala, ale z těch dvou schodů jsem sešla. Dotkla jsem se ramenem její nahé kůže a měla jsem pocit, jako by mi po ruce lezli červi. Pokračovala jsem dolů do tmy jako první a levou rukou jsem pevně svírala zábradlí. Slyšela jsem, jak její vysoké podpatky klapou na schodech, když se mi pokoušela stačit. Cítila jsem, jak se její podráždění stupňuje, jako by jí z kůže sálalo horko. Slyšela

jsem, že chlapi jdou za námi, ale neohlédla jsem se, abych to zkontrolovala. Dneska se chováme jako baby. To je jedna z mých nejoblíbenějších her.

Kráčely jsme ze schodů vedle sebe jako koně zapřažení do vozu. Já měla levou ruku na zábradlí, ona si pravou zdvíhala šaty.

Udržovala jsem tempo, při němž nemohla bez námahy klouzat dolů, pokud by nedokázala levitovat. A to nedokázala.

Popadla mě za pravou paži a otočila mě, abych jí byla v tváří v tvář. Nemohla jsem sáhnout po pistoli. Protože jsem měla pochvy na zápěstích, nemohla jsem sáhnout ani po noži. Stála jsem tu přímo proti naštvané upírce a nebyla se schopna dostat ke zbrani. Mohlo mě zachránit jenom to, že mě nebude chtít zabít. Svěřit život Ivyině laskavosti mi nepřipadalo jako rozumná sázka.

Na kůži jsem cítila její vztek. Tělem jí cloumala vášeň. I přes koženou bundu jsem cítila její horkou ruku. Nepokoušela jsem se jí vytrhnout; tvor, který uzvedne toyotu, vás jen tak nepustí. Její dotek mě nepálil, nebyl to tenhle druh doteku, ale nebylo snadné přesvědčit mé tělo, že mu to nakonec neublíží. Léta zkušeností: nesahej na to, pálí to. Tělem mi stoupalo horko, jako kdybych stála u ohniště. Kdyby to dělala úmyslně, bylo by to působivé. Sakra, i tak je to působivé. Dejte jí pár století a bude pěkně děsivá. Jako by nebyla už teď.

Pořád jsem jí dokázala pohlédnout do velice hlubokých očí, které zářily vlastním světlem. To mi sakra hodně pomůže, když mi rozsápe hrdlo.

„Jestli jí ublížíš, Ivy, je naše příměří u konce.“ Jean-Claude sklouzl ze schodů a stál těsně nad námi. „Ty ale nechceš, aby příměří skončilo, že ne, Ivy?“ Přejel jí konečkem prstu po čelisti k bradě.

Cítila jsem, jak z něho přeskočil záblesk energie k Ivy i ke mně. Zalapala jsem po dechu, ale ona mě pustila. Ruka mi bezvládně visela u boku, jako kdyby se uložila ke spánku. Neudržela bych zbraň. Nejradši bych se ho zeptala, co mi udělal, ale zatím jsem to nechala být. Až se mi vrátí cit, můžeme se o tom hádat.

Bruce vrazil mezi nás a tyčil se nad Ivy jako ustaraný milenec. Při pohledu do jeho tváře jsem si uvědomila, že je to přesné. Vsadila bych se, že jeho v upíra změnila ona.

Ivy ho odstrčila tak prudce, že se pozadu potácel ze schodů, až se ztratil v hustší tmě. Vypadalo to, že Jean-Claudeova demonstrace síly na ni zapůsobila. Začínala jsem cítit konečky prstů.

Jako závan větru mě zasáhlo horko. V držácích podél stěn se s hlasitým zahučením a oblaky jisker rozhořely pochodně. Veliká petrolejová lampa zavěšená u stropu se naplnila plameny.

Její skleněný cylindr vybuchl v záplavě střepů a na knotu hořel nechráněný plamen.

„Serephina tě donutí ten nepořádek uklidit," poznamenal Jean-Claude. Řekl to, jako kdyby rozlila mléko.

Ivy sešla ze zbytku schodů s výrazným kýváním v bocích. „Serephině to vadit nebude. Skleněné střepy a plameny se dají použít ke spoustě věcí." Nelíbilo se mi, jak to vyslovila.

Sklep byl celý černý. Černé stěny, černé podlahy, černý strop. Bylo to tu jako v ohromné černé krabici. Ze stěn visely řetězy a v některých okovech bylo něco, co vypadalo jako kožešina. Od stropu visely provazy jako nějaké obscénní dekorace. V místnosti stály… nástroje. Některé z nich jsem znala. Skřipec, železná panna, ale většina z nich vypadala jako sadomasochistické pomůcky. Bylo vám naprosto jasné, k čemu to je, ale ne, jak to funguje. Vždycky tam bylo víc děr, než abyste rozuměli, k čemu jsou, a u ničeho nebyl návod.

V podlaze byl kanálek a do něho proudil tenký čůrek vody. Ale vsadila bych se, že tu odtok není jenom kvůli vodě.

Larry sešel ze schodů a zůstal stát vedle mě. „Je to to, co si myslím?"

„Jo, to jsou mučící nástroje." Zaťala jsem ruku v pěst a pak ještě jednou. Vracel se mi do ní cit.

„Myslel jsem, že nám nechtějí ublížit," řekl.

„Podle mě nám chtějí nahnat strach."

„Funguje to," svěřil se.

Ani mně se to zařízení moc nelíbilo, ale ruku už mám v pořádku. Když bude potřeba, dokážu udržet zbraň.

Nalevo od nás se otevřely dveře, kterých jsem si předtím vůbec nevšimla. Nějaký skrytý panel. Vešel jimi upír. Musel se sklonit skoro v pase, aby jimi mohl projít. Když se narovnal, byl až nemožně vysoký a hubený a vypadal jako umrlec. Ještě se dneska v noci nenajedl a nemrhal energií na to, aby vypadal hezky. Jeho pleť měla barvu starého pergamenu a lnula ke kostem jeho hlavy jako tenký film, který sotva zakrýval lebku. Oči měl hluboko zapadlé v důlcích a měly mrtvolně modrý odstín jako rybí. Jeho slaboučké ruce byly dlouhé a kostnaté s neuvěřitelně dlouhatánskými prsty, které jako pavoučí nohy číhaly v rukávech jeho černého kabátu.

Rázoval po místnosti a lem jeho černého kabátu za ním vlál jako plášť. Byl oblečený celý v černém; výjimkou byla jen jeho pleť a nakrátko ostříhané bílé vlasy. Když se pohyboval černou místností, bylo to, jako kdyby se jeho ruce a hlava vznášely ve vzduchu.

Zatřásla jsem hlavou, abych viděla jasněji. Když jsem na něj pohlédla znovu, připadal mi trošku normálnější. „Svoji moc využívá k tomu, aby vypadal děsivě," řekla jsem.

„To ano, *ma petite*, přesně tak." V Jean-Claudovu hlasu bylo něco, co mě přimělo otočit se a podívat se na něj. Jeho obličej byl pořád ta

překrásná maska – ale v jeho očích jsem aspoň na okamžik zahlédla strach.

„Co se děje, Jean-Claude?“

„Pravidla se nezměnila. Nevytahuj zbraň. Nedávej první ránu. Pokud pravidla neporušíme, nemohou nám ublížit.“

„Proč jsi najednou tak vyděšený?“

„To není Serephina,“ prohlásil. Když to říkal, měl naprosto klidný hlas.

„Co to má znamenat?“

Zaklonil hlavu a rozesmál se. Ten zvuk se jako ozvěna odrážel od stěn a navenek zněl vesele. Ale na konci jazyka nechával zvuk pachuť a ta byla trpká. „To znamená, *ma petite,* že jsem blázen.“

25.

Jean-Claudeův smích se rozpadal na střepy a kousky, jako kdyby zvuk zůstával na stěnách. „Kde je Serephina?“ zeptal se.

Ivy s Brucem vyšli z místnosti. Netušila jsem, kam jdou, ale muselo to tam být lepší než tady. Kolik takovýchhle mučíren se vejde do domu podobné velikosti? Řečnická otázka.

Vysoký upír na nás pohlédl očima mrtvé ryby. Nebyla v nich žádná síla, nic; bylo to, jako když se díváte do očí mrtvole.

Když zazněl jeho hlas, byl to šok. Měl ho sytý, hluboký a znělý, ale ne díky upíří schopnosti. Byl to hlas herce nebo operního zpěváka. Sledovala jsem, jak vychází z těch úst bez rtů, a pořád mi to připadalo jako salónní trik. Zdálo se mi, že pusa nemůže synchronizaci zvládnout, ale dokázala to.

„Než tě přijme, musíš projít přese mě.“

„Překvapuješ mě, Janosi,“ Jean-Claude pospíchal ze schodů. Jde to s námi pěkně z kopce. Škoda. „Jsi daleko mocnější než Serephina. Jak to, že vyřizuješ její zakázky?“

„Až ji uvidíš, porozumíš. A teď všichni pojďte a připojte se k nám. Noc je ještě mladá a chtěl bych vás do svítání vidět nahé krvácet.“

„Co je to za chlapa?“ zeptala jsem se. Rukou už zase můžu hýbat, to se bude hodit.

Jean-Claude se zastavil na posledním schodu. Jason ho následoval a zůstal o schod nad ním. Larry a já jsme se drželi trochu pozadu. Řekla bych, že ani jeden z nás nijak netoužil po tom jít dolů.

Upír obrátil mrtvé rybí oči ke mně. „Jmenuji se Janos.“

„Jenže, frajere, pravidla říkají, že nás nesmíte připravit o krev ani o nic jiného. Nebo mi něco uniklo?“

„Neuniklo ti skoro nic, *ma petite*," souhlasil Jean-Claude.

„Nikdo vám neublíží proti vaší vůli," prohlásil Janos. „Aby se vám stalo něco nepříjemného, musíte s tím souhlasit."

„Pak jsme tedy v bezpečí," řekla jsem.

Usmál se a kůže na jeho tvářích se napjala jako papír. Už jsem čekala, že ji kosti protrhnou, ale nestalo se to. Ten úsměv byl pěkně ohavný.

„Uvidíme."

Jean-Claude sestoupil z posledního schodu a pokračoval dál do místnosti. Jason ho následoval a já po kratičkém zaváhání také. Larry mě sledoval jako výsadkář.

„Tahle místnost je tvůj nápad, Janosi," poznamenal Jean-Claude.

„Nedělám nic bez souhlasu svého pána."

„Ona nemůže být tvůj pán, Janosi. Na to není dost silná."

„Ale přesto jsem tu, Jean-Claude. Jsem tady."

Jean-Claude obešel zčernalé dřevo skřipce a dlouze ho pohladil bledou rukou. „Serephina na mučení nikdy moc nebyla. Má nejrůznější záliby, ale sadistická není." Jean-Claude se zastavil před Janosem. „Myslím, že pánem jsi tady ty a ona ti dělá bílého koně. Ona dělá pána navenek a všechna zodpovědnost je tedy na ní. A až umře, najdeš si nějakou jinou loutku."

„Přísahám ti, Jean-Claude, že je vážně můj pán. Tuhle místnost můžeš chápat jako moji odměnu za věrné služby." Rozhlédl se kolem sebe s majetnickým úsměvem jako kupec, který si prohlíží nacpané regály.

„A co jsi pro nás v tomhle svém pokojíčku naplánoval?"

„Vydrž chviličku, ty můj netrpělivý hochu. Vyplatí se to."

Bylo divné, že někdo Jean-Claudovi říká „hochu", jako kdyby byl o hodně mladší bratránek, kterého Janos viděl vyrůstat. Znal ho Janos, když byl ještě malý upír? Čerstvě po smrti?

Ozval se hlas nějaké ženy: „Kam mě vedete? To mě bolí." Postranními dveřmi táhli Ivy a Bruce dovnitř mladou ženu. Doslova táhli. Povolila nohy a snažila se je používat jako pes, kterého se pokoušíte dostat k veterináři. Ale měla nohy jenom dvě a na každé ruce upíra. Moc se jí nedařilo je zpomalit.

Měla divné, až moc světlé blond vlasy sotva k ramenům. Oči měla veliké a modré a make-up, se kterým večer vyrazila, byl rozmazaný od pláče.

Ivy vypadala, že si to užívá. Bruce měl oči rozšířené obavami. Má strach z Janose. Ani se mu nedivím.

Dívka na Janose nejdřív beze slova zírala a pak se rozječela. Ivy jí dala roubík stejně nepřítomně, jako když zabijete štěkajícího psa.

Dívka už jenom fňukala, dívala se na zem a po tvářích jí tekly čerstvé slzy.

V místnosti s námi byl jenom Janos a ti dva mladí. Vsadím se, že ty bych dostala. Dovnitř vešli další dva upíři, ale ti další dívku netáhli. Vstoupila s rovnými zády, v očích jí blýskala zlost a zaťaté pěsti měla opřené v bok. Byla malá, trošku podsaditá, ale ne tlustá. Kdyby trochu vyrostla, byla by akorát. Vlasy měla neurčitě hnědé a malé hnědé oči jí rámovaly brýle. Obličej měla posetý pihami. Z její zdaleka ne nezajímavé tváře vyzařovala silná osobnost. Okamžitě mi byla sympatická.

„No tak, Liso," řekla, „vstávej." Bylo slyšet, že je jí to trapné a že je naštvaná.

Ta blondýna, Lisa, se jenom hlasitěji rozvzlykala.

Upírky, které hlídaly druhou dívku, nebyly nijak mladé. Obě byly vysoké přes metr osmdesát, oblečené v černé kůži. Jedna měla blond vlasy spletené do copu na zádech a té druhé černé vlasy lemovaly obličej. Holé paže měly svalnaté a pevné. Vypadaly jako osobní strážkyně z nějakého špatného špionážního filmu.

Ale moc, která z nich vyzařovala, nebyl žádný béčkový film. Energie se řinula místností jako silný proud studené vody. Když se přelila přes mé tělo, nedokázala jsem popadnout dech. Moc mi pronikala do kostí a pálila mě v nich. Larry za mnou vyjekl.

Otočila jsem se, abych se ujistila, že vzdychá ze stejného důvodu jako já. Za námi žádné další obludy. Jenom moc dvou nových upírek.

„Co to tady, chlapi, děláte, vedete dům na půl cesty pro upíry nad pět set?" zeptala jsem se.

Všichni se ke mně otočili. Ty dvě upírky se usmály tak, že mi to nebylo příjemné. Hleděly na mě, jako bych byla bonbón a ony byly zvědavé, jakou mám náplň. Měkkou a tekutou, nebo tvrdou s oříškem uprostřed? Už jsem zažila, jak mě muži svlékali očima ze šatů, ale ještě nikdo mě takhle nesvlékal z kůže. Roztřásla jsem se.

„Chcete ještě něco dodat?" zeptal se Janos.

„Nemůžete sem jen tak přitáhnout dvě nezletilé holky a čekat, že nic neuděláme."

„Ale naopak, Anito, očekáváme, že budete dělat spoustu věcí."

Vůbec se mi nelíbilo, jak to řekl. „Co to má znamenat?"

„Tak za prvé, ty mladé ženy jsou plnoleté, že ano, dívky?"

Ta druhá na něj jen zlostně hleděla. Lisa zírala na podlahu a vrtěla hlavou.

„Povězte jí, kolik je vám let," řekl Janos.

Ani jedna z nich neodpovídala. Ivy škubla rukou, až se blondýnka rozplakala.

„Osmnáct. Je mi osmnáct.“ Zhroutila se na podlahu v záchvatu štkavého pláče. Upíři ji pustili, takže ležela na zemi.

Jedna z upírek řekla: „A teď kolik je tobě.“ Její hlas byl jako vzdálené hřmění, varování před blížící se bouří.

Oči dívky se za brýlemi rozšířily. „Mně je devatenáct.“ Za zlostí se teď objevil strach.

„Fajn, je jim přes osmnáct, ale pokud s tím člověk nesouhlasí, na věku nezáleží,“ řekla jsem.

„Vy si tady chcete hrát na policii, Anito?“ divil se Janos. Znělo to pobaveně.

„Prostě tady nebudu stát a dívat se, jak jim ubližujete.“

„Máte o sobě vysoké mínění, Anito. Jste sebejistá. To se mi líbí. Vždycky je zábavnější zlomit někoho silného. Slaboši hned brečí a fňukají, ale ti stateční, ti vás skoro prosí, abyste jim ubližovali.“ Došel ke mně a natáhl pavoučí ruku. „Chceš, abych ti ubližoval?“

Nezapomněla jsem, že mě Jean-Claude varoval, abych nepoužívala zbraň, ale seru na to. Vytáhnu browning.

A zničehonic tu najednou stál Jean-Claude a držel Janose za zápěstí. To na Janose udělalo dojem. Popravdě řečeno, i na mě. Parádní trik.

Uvolnila jsem ruku a držela ji dál od zbraně. Bylo mi ale jasné, že bych se cítila líp, kdybych ji vytáhla. Jenže cílem dnešního cvičení není, abych se cítila líp, ale zůstat naživu.

„Nikomu z nás neublížíte; tak zněl slib,“ prohlásil Jean-Claude.

Janos vytáhl zápěstí z Jean-Claudeova sevření, pomaličku, skoro neochotně, jako by si to užíval. „Když Serephina něco slíbí, tak to dodrží.“

„Proč potom jsou tu ty mladé ženy?“

„Tihle dva,“ – ukázal na Larryho a na mě – „se vážně nebudou držet stranou a přihlížet, jak se někomu cizímu něco děje?“ Řekl to, jako by ho to překvapilo, ale nebyl z toho nešťastný.

„Naneštěstí je to tak,“ řekl Jean-Claude.

„A když se pustí do boje, budeš je chránit?“ chtěl vědět Janos.

„Musím.“

Janos se usmál a já slyšela jeho kůži vrzat ve snaze udržet kosti pohromadě. „Úžasné.“

Všimla jsem si, jak se Jean-Claude zachvěl, jako kdyby ho někdo přistihl nepřipraveného. To už mě zmátlo docela.

„Ty mladé ženy přišly do našeho domu dobrovolně, vědí, kdo jsme, a svolily, že nám pomohou zabavit hosty.“

Rychle jsem pohlédla na druhou dívku. „Je to pravda?“

Jedna z upířích strážkyň se dotkla jejího ramene, ale stačilo to. „Přišly jsme sem z vlastní vůle, ale nevěděly jsme…“ Upíří ruka stiskla silněji. Dívčina tvář se sevřela bolestí, ale neříkala nic.

„Přišly sem ze své vůle a už jsou ve věku, kdy o sobě mohou rozhodovat,“ konstatoval Janos.

„A co bude teď?“ zeptala jsem se.

„Ivy, připoutej ji támhle.“ Ukazoval k okovům vyloženým kožešinou nalevo ode dveří. Ivy s Brucem dívku zvedli, postavili na nohy a klopýtající ji vedli ke stěně.

Přistoupila jsem k Jean-Claudovi a zašeptala, přestože jsem věděla, že to uslyší i ostatní. „Mně se to nelíbí.“

„Mně taky ne, *ma petite*.“

„Můžeme je zastavit, aniž bychom porušili příměří?“

„Jestli nás přímo neohrozí, tak ne.“

„Co se stane, jestli příměří poruším?“

„Pravděpodobně se nás pokusí zabít.“

V místnosti je pět upírů a tři z nich starší než Jean-Claude. Umřeme. Do prdele.

Blondýna vzlykala a vzpírala se. Když ji upíři poutali ke stěně, prala se s nimi. Křičela a tak sebou cloumala, že bez našité kožešiny by měla zápěstí samou krev.

Postranními dveřmi vešla do místnosti žena. Byla vysoká, vyšší než Jean-Claude. Její vlasy měly barvu kávy s dvojitou smetanou. V dlouhých copech jí padaly k pasu. Oblečená byla do černých kožených šatů, které představivosti ponechávaly jen velice málo prostoru. Ve vysokých podpatcích našlapovala pevně, velice lidským krokem. Ale ona člověk není.

„Kisso,“ vydechl Jean-Claude. „Ty jsi pořád ještě se Serephinou?“ Vypadal překvapeně.

„Ne všichni mají štěstí jako ty.“ Hlas měla vazký jako med. Ve vzduchu bylo cítit něco jako koření, ale nebyla jsem si jistá, jestli je to parfém, nebo iluze.

Tvář s vysokými lícními kostmi měla nenalíčenou, a přesto byla krásná – i když by mě zajímalo, jak by vypadala, kdyby nepůsobila na mé myšlenky. Žádný člověk by totiž nedokázal vyzařovat takovou syrovou sexualitu, která se kolem ní vznášela jako hmatatelný závoj.

„Mrzí mě, že jsi tady, Kisso.“

Usmála se. „Nelituj mě, Jean-Claude. Serephina mi tě slíbila, ještě než ti Janos zpřeláme to překrásné tělo.“

Šest upírů a čtyři z nich starší než Jean-Claude. Naše šance nejsou nijak vysoké.

„Připoutejte druhou dívku támhle.“ Janos ukázal na odpovídající soupravu okovů napravo ode dveří.

Dívka zavrtěla hlavou. „Ani nápad.“ Prostě se odmítala hnout a prala se lépe než blondýna. Vrhla se na zem a bojovala o každý centimetr. Nechtěla nikomu ublížit, ale ani se hnout z místa.

Dvě upírky staré několik století a tak mocné, aby mě z toho rozbolely zuby, ji musely zvednout a odnést ke stěně. Nakonec začala křičet, hlasitými, trhanými vzlyky plnými vzteku. Tmavovlasá upírka ji přitiskla ke stěně a ta druhá ji poutala.

„Já se na to prostě nemůžu dívat,“ řekl Larry. Stál těsně vedle mě; třeba neví, že jeho šepot upíři slyší.

Na tom vlastně nesejde. „Ani já.“

Necháme se zabít, ale vezmeme jich s sebou tolik, kolik dokážeme.

Jean-Claude se otočil, jako kdyby cítil, že se chystáme sáhnout po zbrani. „*Ma petite*, monsieur Kirklande, nevytahujte zbraně. Jednají podle zákona. Ty ženy sem přišly pomoci se zábavou. Nezabijí je.“

„Jsi si tím jistý?“ zeptala jsem se.

Zamračil se. „Jistý už si nejsem ničím, ale věřím, že dodrží slovo. Ty ženy jsou vyděšené a mají pár modřin, ale nic se jim nestalo.“

„Tohle znamená nic?“ zeptal se Larry. Vypadal naštvaně a já se mu nedivila.

Odpověděla jsem mu. „Upíři mají velice osobité vnímání toho, co je utrpení, že, Jean-Claude?“

Vydržel můj pohled. „Vidím ve tvých očích výčitku, ale nezapomínej, *ma petite*, že ty jsi chtěla, abych tě sem dovedl. Takže tyhle potíže nedávej za vinu mně.“

„To je naše zábava tak nudná?“ zeptal se Janos.

„Probíráme, jestli vás máme pozabíjet hned, nebo až za chvíli,“ řekla jsem naprosto věcně.

Janos se tiše zasmál. „Jen prosím, porušte příměří, Anito. Moc rád bych měl záminku, abych tě připoutal na jednu za svých novinek. Myslím, že zlomit tě by trvalo dlouho. I když, na druhou stranu, chvástalové někdy povolí jako první.“

„Já se nechvástám, Janosi. Říkám pravdu.“

„Ona tomu, co říká, věří,“ poznamenala Kissa.

„Ano, má v sobě znepokojující přesvědčivost,“ řekl Jason. „Úplně k nakousnutí.“

Blondýnka Lisa se přestala v okovech vzpírat. Stála v nich zhroucená skoro bez sebe pláčem. Druhá dívka stála po připoutání docela bez hnutí, ale ruce a dlaně se jí začínaly třást. Sevřela ruce v pěst, ale chvění se jí zastavit nepodařilo.

„Ty ženy sem přišly za maličkým dobrodružstvím. A nepochybně za své peníze dostanou poctivé zboží,“ řekl Janos.

Obě upírky otevřely panely v černých stěnách. Vytáhly dlouhé svinuté biče. Ani jedna z dívek na ně neviděla. To jsem moc ráda.

Nedokážu tady stát a hledět. To nedokážu. Kdybych tu jen stála a dívala se, někde uvnitř mě by to něco zabilo. Nedokážu to, ani kdybych měla umřít. Aspoň umřu v boji a některé z nich vezmu s sebou. Lepší než nic. Ale než všichni spácháme sebevraždu, zkusím s nimi promluvit. „Jestli se nás nepokoušíte dohnat k tomu, abychom porušili příměří, tak co sakra tedy chcete?“

„Co chci?“ řekl Janos. „Co chci? Ale, Anito, spoustu věcí.“

Způsob, jak vyslovoval moje jméno, mě začínal štvát. Říkal ho tak důvěrně a napůl pobaveně, jako kdybychom byli kamarádi nebo skrytí nepřátelé.

„Co chceš, Janosi?“

„Neměl bys za své lidi mluvit ty?“ obrátil se Janos na Jean-Clauda.

„Anita si docela dobře poradí sama,“ odpověděl Jean-Claude.

Janos se zase usmál s otevřenými ústy. „Výborně. Cože to chceme?“

Upírky přešly k dívkám. Teď držely biče, aby je dívky dobře viděly.

„Co je to?“ chtěla vědět blondýnka. „Co je to?“ Hlas měla vysoký a přerývaný strachem.

„To je bič,“ řekla druhá dívka. Mluvila pevně a sevřeně. Hlas ji na rozdíl od třesoucího se těla nezradil.

Obě upírky ustoupily dozadu, zřejmě do nejvhodnější vzdálenosti k bičování.

„Tak co sakra chcete?“ naléhala jsem.

„Říká vám něco termín ‚otloukánek‘?“ chtěl vědět Janos.

„Byl to člověk, kterého si držela královská rodina, aby dostával rány místo následníka.“

„Výborně. Takové znalosti historie má jen málo mladých lidí.“

„A co s tím má ta lekce historie společného?“

„Ty dívky jsou otloukánci místo vašich dvou mladíků,“ řekl Janos.

Obě upírky rozhodily záhyby bičů po podlaze a skoro v unisonu jimi práskly. Ani jeden bič se ale dívek nedotkl. Druhá dívka krátce nervózně vykřikla, když bič hvízdl na stěně vedle ní. Blondýnka se prostě zhroutila na zeď a pořád dokola trhaně vzlykala: „Prosím, prosím, prosím.“

„Neubližujte jim,“ řekl Larry. „Prosím.“

„Vyměnil by sis to s ní?“ chtěl vědět Janos.

Konečně jsem pochopila, kam to směřuje. „Bez naší spolupráce nám nemůžeš ublížit. Zrádná svině!“

Usmál se. „Odpověz mi, mladíku. Nastoupil bys na její místo?“

Larry přikývl.

Popadla jsem ho za rameno. „Ne.“

„Jistě je to jeho rozhodnutí,“ poznamenal Janos.

„Pusť mi ruku, Anito.“

Hleděla jsem mu do očí a hledala tam známku toho, že ví, co dělá. „Ty nevíš, co s lidským masem takový bič dokáže. Neuvědomuješ si, jaká to bude oběť.“

„To se dá napravit,“ řekl Janos.

Upírky rychlým prudkým trhnutím roztrhly dívkám na zádech blůzy.

Blondýna začala ječet.

„Nemůžeme se na to jenom dívat,“ řekl Larry.

Má pravdu; ať už se mi to líbí, nebo ne, má pravdu.

„Už jsem viděl, co takový bič dokáže,“ řekl Larry najednou. „Neubližujte jim.“

Zírala jsem na něj. „Nikdy jsi mi nepřipadal jako mučedník.“

Pokrčil rameny. „Všichni máme slabší chvilky.“

„Neusnadnilo by mu rozhodování, kdybychom slíbili, že pokud ten mladík zaujme místo té ženy, nijak ho nezmrzačíme?“

„A co když ho zabijete?“ řekla jsem. „Při bičování můžete zemřít na šok.“

„Žádné umírání, žádné trvalé poškození. My prostě chceme své půlkilo masa a čtvrtku krve.“

Zřejmě se to nějak projevilo v našem výrazu, protože se rozesmál. „Metaforicky řečeno, samozřejmě. Až do smrti budete mít jizvy, ale nic víc.“

„To je směšné,“ řekla jsem. „Tohle my dělat nebudeme.“

„Můžeme je dostat, kdybychom vytáhli pistole?“ zeptal se Larry.

Odvrátila jsem pohled od jeho smrtelně vážných očí. Stiskl mi ruku. „Anito?“

„Některé z nich můžeme vzít s sebou,“ řekla jsem.

„Ale stejně budeme mrtví, a jakmile budeme po smrti, kdo těm dívkám pomůže?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Musí existovat lepší způsob.“

Larry pohlédl na Jean-Clauda. „Dodrží slovo? Nezabijí mě?“

„Na Janosovo slovo je spolehnutí, tedy aspoň před několika století mi bývalo.“

„Můžeme jim věřit?“ zeptal se Jason.

„Ne,“ řekla jsem.

„Ano,“ prohlásil Jean-Claude.

Přísně jsem na něj pohlédla.

„Vím, že byste to nejradši vyřídili střílením, ale to může vést jedině k tomu, že nás zabijí. Nebo třeba z některých z nás udělají upíry.“

Larry mě strčil do ramene. Přinutil mě, abych se na něj podívala. „Je to v pohodě.“

„To není v pohodě,“ odporovala jsem mu.

„Tak fajn, ale je to to nejlepší, co můžeme dělat.“

„Nedělej to.“

„Nemám na vybranou,“ prohlásil. „A kromě toho jsem už velkej kluk. Dokážu se o sebe postarat sám.“

Objala jsem ho. Nevěděla jsem, co jiného bych mohla dělat.

„Budu v pořádku,“ zašeptal.

Jenom jsem přikývla. Nevěřila jsem svému hlasu, a navíc se snažím kamarádům nikdy nelhat. Vůbec nebude v pořádku. To jsem věděla určitě. I on to věděl. My všichni jsme to věděli.

Jason vykročil k upírům.

„Ale ne, můj milý měňavče, tebe u stěny připoutaného nechceme.“

„Ale říkal jsi…“

„Říkal jsem, že ty dívky můžete zachránit, ale takhle ne. Ať si rány bičem vytrpí ten člověk. Ty bys musel souhlasit, že uspokojíš touhy mých dvou pomocnic, Bettiny a Pallas.“

Jason upírky upřeně pozoroval. Otočily se tváří k nám. Najednou jsem se je snažila vidět očima dvacetiletého muže. Mají velká prsa a úzký pas; Pallas má sice obličej na můj vkus moc jako čarodějnice a Bettina má malé oči, ale to je jenom můj názor. Ani jedna z nich nebyla pěkná ani krásná; ale byly hezké tím způsobem, jak některé vysoké ženy s dlouhýma nohama bývají. Tedy, byly by svým způsobem hezké, kdyby byly naživu.

Jason se zamračil. „Vypadá to, že pro mě je nabídka výhodnější.“

„Změní na tom něco, když řeknu, že to musíš udělat v téhle místnosti, přede všemi na podlaze?“ vyptával se Janos.

Jason o tom chvilku uvažoval. „Když odmítnu, zbičujete tu dívku?“

Janos přikývl.

„Pak souhlasím,“ řekl, ale hlas měl tichý a nejistý. Chovat se oplzle v soukromí je jedna věc; dělat to na veřejnosti je něco docela jiného.

„Tak tedy do toho, měňavče, představení začíná.“ Jason mával bílýma rukama, jako by zametal.

Jason se ohlížel na Jean-Clauda jako dítě, které si první den ve škole není jisté, jestli mu ti rváči ublíží. Jean-Claude ho nijak neuklidnil. Jeho tvář byla nehybná a nečitelná jako obraz. Maličko přikývl, takže to mohlo znamenat cokoli od „bude to v pohodě“ po „tak si dělej, co chceš“.

Sledovala jsem, jak se Jasonovi při nádechu zvedají ramena, a slyšela ho oddechovat jako běžce před závodem. Jak to, že spousta věcí, které byste za určitých okolností ochotně udělali, začne být nepříjemná, když nemáte na vybranou?

„Už jsi někdy byl s jedním z nás?“ zeptal se Janos.

Jason zavrtěl hlavou.

Janos se dlouhým prstem dotkl Jasonova ramene. Jasonovi se to zřejmě vůbec nelíbilo. Ani se mu nedivím. „Očekává tě spousta slastí, můj mladičký měňavče. Věcí, které ti nemůže poskytnout žádný člověk ani lykantrop. Pocitů, které ti mohou nabídnout jen mrtví."

Obě upírky ustoupily ke vzdálenějšímu konci místnosti, kde byl volný kus černé podlahy. Biče se jim kroutily u nohou jako němé připomenutí, co se může stát, kdyby z toho někdo chtěl vycouvat.

Jestli se Jasonovi chce ošoustat pár upírek, mně to nevadí. Koneckonců, já ho chránit nemusím. Ale sex jim nebude trvat věčně. Nemůžu jim Larryho nechat. Nedokázala bych jenom přihlížet, jak ho mučí. To bych prostě nemohla. Ale pokud tasím zbraň, pak jestli se z toho sklepa dostaneme – o čemž silně pochybuji – budeme mít za zadkem všechny místní upíry. Bude jich daleko víc; vždycky je jich víc. Ale jak to říkal Jean-Claude? Pokud poruší příměří jako první, můžeme zbraně vytáhnout. V tom se skrývají určité možnosti.

Upírka s dlouhými blond vlasy si rozvázala cop. Zatřepala hlavou, takže její vlasy vypadaly jako závoj ze žlutých vln. Na chvíli jí zakryly tvář a ona najednou vypadala laskavější a lidštější. Možná to byla jen iluze. Tak či onak, Jason ty husté vlasy pohladil, zabořil do nich paže a pak jí sklouzl rukama k pasu. Zdálo se, že když už to musí udělat, chce si to aspoň užít. Vždycky je milé potkat někoho, kdo má svoji práci rád.

Tmavovlasá upírka k němu přistoupila zezadu a tělem oblečeným v kůži se k němu přitiskla. Jason je tak malý, že měl tvář asi na úrovni jejích prsou. Zabořil obličej do ňader blondýny. Rozepnula si vpředu koženou vestu a stáhla si ji, aby jí mohl líbat prsa.

Odvrátila jsem se. Na voyeurství jsem nikdy moc nebyla. Mám trapnou tendenci se červenat. Ivy s Brucem se podél stěny přesunuli blíž k rohu, kde trojice začínala představení. Bruce vypadal rozpačitě, ale byl jako u vytržení. Na Ivyině obličeji rozpaky znát nebyly. Přisunula se blíž podél stěny a cestou ji hladila prsty. Rudě namalovaná ústa měla pootevřená. Zhroutila se na zeď, sesunula se dolů a klesla na všechny čtyři. Rudé šaty se jí vzdouvaly kolem stehen. Při sledování jejích pohybu padl můj zrak zase na hlavní představení.

Jason už neměl košili. Na sobě měl jenom kožené kalhoty a vysoké černé boty, takže mu to s upírkami ladilo. Klečel na kolenou a nahrbenými zády se třel o brunetu za sebou. Ta ho hladila po nahých prsou. Otočil se a nabídl jí rty. Polibek byl dlouhý a intenzivní. Zkoumali se natolik do hloubky, že něco takového byste měli dovolit jedině svému lékaři.

Blondýna seděla se široce roztaženýma nohama před nimi a rozepínala Jasonovi kalhoty. Mezitím už něco provedla se svým

koženým oděvem, takže měla odhalený rozkrok. Byla to přírodní blondýna. Copak mě to překvapuje?

Ivy natáhla ruku a chtěla sevřít její světle žluté vlasy v dlani.

„Ivy," zarazil ji Janos, „tebe nikdo nezval."

Stáhla ruku, ale necouvla. Byla tak blízko dění, jak to jen bylo možné, bez toho, že by se stala jeho účastníkem. Bruce stál s otevřenými ústy a trošku zpocený pořád přitištěný ke stěně. Nevypadal ale, že by chtěl jít blíž.

Janos to sebejistě sledoval. Na tváři měl neproniknutelný úšklebek, ale v rybích mrtvých očích se mu poprvé něco rozzářilo. Baví se.

Jean-Claude napůl seděl a napůl se opíral o železný rám přibližně ve tvaru lidského těla. Celou show pozoroval, ale ve tváři pořád měl překrásnou nečitelnou masku.

Všiml si, že se na něj dívám, ale v jeho očích to nebylo sebemíň znát. Byl stejně uzavřený a odtažitý, jako kdyby stál v prázdné místnosti. Neviděla jsem, že by dýchal. Když se takhle uvolní, má ještě tep? Nebo se mu všechno zastaví?

Vedle dveří, za kterými jsme ještě nebyli, stála Kissa s rukama založenýma na břiše. Připadalo mi, že na někoho, kdo se chce tak poveselit s Jean-Claudeovými údy, ji představení moc netěší. Nebo má možná hlídat, abychom s Larrym s jekotem neutekli z místnosti.

Larry se držel co nejdál od hlavního dění. Tiskl se ke stěně a snažil se najít něco, co by zaujalo jeho zrak, ale oči mu pořád klouzaly na opačnou stranu místnosti. Bylo to stejné jako snažit se nekoukat na železniční neštěstí. Nechcete se dívat, až se to stane, ale protože se to stane stejně, nechcete se ani dívat jinam. Kdy zase budete mít možnost vidět něco takového? *Ménage a trois* složená ze dvou upírek a jednoho vlkodlaka nemůže být pro Larryho příliš obvyklý pohled. Není to obvyklý pohled dokonce ani pro mě.

Dívky byly pořád připoutané u stěny a neviděly, co se děje. Asi je to lepší.

Z druhé strany místnosti se ozvalo hlasité zasténání. Přimělo mě obrátit se zpátky. Jason měl kalhoty napůl stažené, takže hladká křivka jeho hýždí byla odhalená. Opíral se o ruce, ženy se dotýkal jenom spodní částí těla. Rytmicky se pohyboval nahoru a dolů. Blonďatá upírka se pod ním kroutila a z hrdla jí uniklo další zasténání. Z černé kožené vesty se jí prsa drala ven a ona se nadzvedla a nabídla je Jasonovým ústům.

Bruneta ho pomaličku růžovým jazykem lízala po páteři. Záda se mu pod doteky svírala, ale možná to bylo jinými doteky. Navenek to vypadalo stejně.

Odvrátila jsem se, ale obraz se mi vpaloval do paměti. Cítila jsem, jak mi po zádech stoupá horkost. Do háje. Larrymu se rozšířily oči a z

obličeje se mu vytrácela barva, až měl udivenou tvář bílou jako papír a oči se zdály nepoměrně veliké.

Chvilku jsem odolávala, ale pak jsem se zase podívala. Jako Lotova žena, která pro poslední zakázaný pohled dává v sázku všechno. Jason se zhroutil na upírku a zabořil hlavu do jejích vlasů. Obličej měla otočený do místnosti. Kůže jí zeslábla, takže jí byly vidět všechny kosti ve tváři. Plné rty se zúžily, takže zuby vypadaly delší. Rty už nebyly dost masité, aby jí zakryly tesáky.

Bruneta klečela hned za nimi s koleny mezi jejich nohama. Sundala si ruce z obličeje a polovina její hezké tváře byla shnilá. Projela si prsty dlouhé tmavé vlasy a v ruce jí zůstaly celé chomáče.

Otočila se tváří k nám ostatním. Na levé straně obličeje se jí od lebky odloupla kůže a dopadla na podlahu se sytým, vlhkým plesknutím.

Polkla jsem, až mě to zabolelo, a couvla, abych mohla pomoci Larrymu. Ten už nebyl bílý; byl zelený.

„A teď já," řekla jedna z upírek. Můj obličej se skoro proti mé vůli otočil ke scéně na opačném konci pokoje. Nedokážu se dívat, a nedokážu odvrátit pohled.

Jason se nadzvedl, jako by dělal klik. Zahlédl tvář blondýny, ramena se mu napjala a čelist mu vystoupila. Pomalu se od ní odtáhl a klesl na kolena.

Bruneta přejela prsty po jeho nahých zádech. Kůže se jí loupala a zanechávala za sebou zelenou slizkou stopu. Jeho tělem proběhlo zachvění, které nemělo se sexem nic společného.

Přes celou místnost jsem viděla, jak se Jasonovi zvedá rychleji a rychleji hrudník, jako by hyperventiloval. Dál zíral přímo před sebe, nepokusil se otočil ani ohlédnout, jako kdyby to mělo zmizet, když se nebude dívat.

Bruneta ho objala kolem ramen rozpadajícíma se rukama, naklonila se k němu hnijící tváří a něco zašeptala.

Jason se pokoušel uniknout a couval ke stěně. Nahý hrudník měl pokrytý kousky její tkáně. Oči měl neuvěřitelně rozšířené a samé bělmo. Vypadal, že nemá dostatek vzduchu. Po krku mu na prsa sklouzlo něco těžkého a hustého. Plácl po tom, jako když chcete zahnat pavouka, který vám leze po kůži. S kalhoty u kolen se tiskl k černé stěně.

Blondýna se převalila a po čtyřech lezla k němu. Natáhla k němu ruku, kterou netvořilo nic než kosti s kousky seschlého masa. Zřejmě se rozpadala v suché půdě. Bruneta ve vlhké. Položila se na záda a začala z ní vytékat tmavá tekutina, která utvořila vedle jejího těla louži. Rozepnula si koženou blůzu. Prsa měla jako těžké vaky.

„Jsem připravená," řekla bruneta. Hlas měla pořád jasný a pevný. Z hnijících rtů by neměl vycházet tak lidský hlas.

Blondýna popadla Jasona za paži a on vykřikl.

Jean-Claude tam nehybně a netečně seděl.

Přistihla jsem se, že kráčím k nim. Pořádně mě to překvapilo. Čekala bych pach hnijícího masa, ale i po několika krocích byl vzduch čistý.

Zastavila jsem se vedle Jean-Clauda a řekla: „Je to iluze?"

Nepodíval se na mě. „Ne, *ma petite*, to není iluze."

Šťouchla jsem ho do paže. Byla pevná a tuhá jako ze dřeva. Vůbec nepřipomínala maso. „Je tohle iluze?"

„Ne, *ma petite*." Konečně na mě pohlédl. Jeho oči byly až hmatatelně modré. „Obě podoby jsou skutečné." Zvedl se, ale i když jsem byla blízko u něj, neviděla jsem, že by dýchal.

Bruneta na čtyřech teď natahovala po Jasonovi ruku a ta se během pohybu rozpadala na lepkavé kusy. Jason zaječel a přitiskl se ke stěně, jako by skrz ni chtěl prolézt. Zakryl si obličej, jako když dítě nechce vidět příšeru pod postelí. Ale teď už dítě není a moc dobře ví, že příšery jsou skutečné.

„Pomoz mu," zašeptala jsem, ale nebyla jsem si jistá, ke komu z nás mluvím.

„Udělám, co budu moci," řekl Jean-Claude. Když mi jeho slova zazněla v hlavě, pohlédla jsem na něj. Rty měl nehybné. „Jestli příměří poruší jako první, *ma petite*, můžeš všechny v téhle místnosti pozabíjet."

Zkoumavě jsem si ho prohlížela, ale jeho tvář vůbec nic neprozrazovala. Jenom ozvěna jeho hlasu v mé hlavě potvrzovala, že to nebyla halucinace. Teď není čas vztekat se kvůli tomu, že mi vnikl do hlavy. Potom; promluvíme si později.

„Janosi." To jediné slovo rozeznělo místnost až do našich chodidel jako obrovský buben.

Janos obrátil pohled k Jean-Claudovi a na kostnaté tváři měl skoro potěšený výraz. „Přeješ si?"

„Vyzývám tě." Řekl to docela bezvýrazně. Ta slova visela ve vzduchu jako falešné tóny a jako by mi přejížděla po odhalených konečcích nervů. Nedokázala jsem říct, jestli tón nějak působí na Janose.

„Nade mnou zvítězit nemůžeš," prohlásil Janos.

„To právě chceme zjistit, ne?" poznamenal Jean-Claude.

Janos se usmál, až mu skoro praskla kůže. „Kdybys mě nějakým zázrakem porazil, co budeš žádat?"

„Bezpečný průchod pro všechny mé lidi." Odkašlala jsem si. „A pro ty dvě dívky."

„A když vyhraju já," řekl Jason, „co dostanu?"

„Co bys chtěl."

„Sám víš, co chceme."

„Vyslov to," naléhal Jean-Claude.

„Vzdáš se práva na volný průchod. Budeme si s vámi moct dělat, co se nám zlíbí."

Jean-Claude přikývl. „Budiž." Ukázal na hnijící upírky. „Ať zmizí od mého vlka."

Janos se usmál. „Neublíží mu, ale pokud nevyhraješ… Bude to dáreček pro mé dvě krasavice."

Z Jasonova krku unikl hlasitý zvuk připomínající tlumený výkřik. Brunetčina ruka se vydala na cestu po jeho břiše k intimním partiím. Zaječel a odstrčil ji od sebe. Pokud se ale nechtěl uchýlit k násilí, byl v pasti. Jestli jako první porušíme příměří, jsme mrtví, ale pokud ho poruší oni…

Jean-Claude a Janos popošli ze středu místnosti. Stáli několik metrů od sebe. Jean-Claude s nohama rozkročenýma, jako kdyby pro boj potřeboval oporu. Janos stál s nohama u sebe, uvolněně a jakoby bez zaujetí.

„Přijdeš o všechno, Jean-Claude."

Jean-Claude jenom zavrtěl hlavou. „Vyzval jsem tě, a tys výzvu přijal; tak na co čekáš, Janosi? Nemáš ze mě nakonec strach?"

„Strach z tebe? To nikdy, Jean-Claude. Ani před sto lety, ani teď."

„Dost řečí, Janosi." Hlas teď měl tichý a mírný, ale přesto se nesl místností a hrnul se po černých stěnách a kanul dolů v kapkách zvuku. Temných a plných zlosti.

Janos se zasmál, ale v jeho smíchu nebylo nic z toho, jak dokázal působit Jean-Claudeův hlas. „Zatančíme si." Na místnost najednou padlo takové ticho, jako kdybych ohluchla. Pak jsem si uvědomila, že pořád slyším bušení svého srdce a šumění krve v hlavě. Mezi oběma mocnými upíry se začalo něco zvedat, jako když se v létě nad vozovkou vlní horký vzduch. Ale to, co mi proudilo po kůži, nebyl žár, byla to… moc.

Vířivé, závratné zahřmění moci. Už jsem byla u toho, když se Jean-Claude postavil jinému upírovi, ale nikdy to nebylo takové. Vítr, který se hnal od nich, mi rozevlál vlasy.

Jean-Claudovi teď hubnul obličej před očima a jeho bílá pleť zářila jako leštěný alabastr. V očích měl modré plameny, které splývaly se safírovým ohněm, pulzujícím v jeho žilách. Kosti mu zlatě zářily. Jeho lidství se rozplývalo, a to ještě není všecko. Prohraje.

Pokud oni předtím neporuší příměří.

Kissa stála dál na stráži přede dveřmi. Tmavý obličej měla netečný. Nijak mi nepomůže. Ty dvě shnilotiny pořád ještě lezly po Jasonovi.

Ivy s Brucem zůstávali opodál. Bruce vypadal vyděšeně, Ivy vzrušeně. Sledovala upíří vládce s pootevřenými ústy a spodní ret měla samým soustředěním nebo vzrušením vtažený mezi zuby.

Dokážu vydržet její pohled, a to ji trápí – a pořádně.

Přešla jsem za Jean-Claudem k protější stěně. Když jsem ho míjela, vyšlehl ke mně výboj energie a objal mě jako paže. Kráčela jsem dál a paže se stáhly. Tam, kde se mě dotkly, se mi ale chvěla kůže. Pokud to nezarazím, dostane se hovno už brzy do větráku.

Kissa mě přivřenýma očima sledovala, jak jdu kolem ní. Nevšímala jsem si jí. Jeden po druhém. Minula jsem Bruce a zastavila se před Ivy. Dívala se skrze mě na oba mocné upíry a nevšímala si mě.

Otevřela jsem pusu. Jakmile jsem promluvila, ticho se rozpadlo a zvuk se mi vrátil do uší se skoro bolestivým prasknutím, jako kdybychom překonali nějakou nepatrnou zvukovou bariéru.

„Vyzývám tě.“

Ivy na mě mžourala, jako bych se před ní zjevila ze vzduchu. „Co jsi říkala?“

„Vyzývám tě,“ prohlásila jsem. Tvář jsem měla bez výrazu a ze všech sil jsem se snažila nemyslet na to, co teď dělám.

Ivy se rozesmála. „Ty ses zbláznila. Jsem upíří vládkyně. Nemůžeš mě vyzvat.“

„Ale můžu ti pohlédnout do očí,“ řekla jsem. Na rtech se mi objevil slabý úsměv. Snažila jsem se udržet si mysl prázdnou, aby mě žádná myšlenka neprozradila a na povrch nepronikl můj strach, protože jakmile jsem na strach jenom pomyslela, už se mi kroutil v žaludku.

Rozesmála se vysokým a zvonivým smíchem, jako když se tříští sklo. Už jenom ten zvuk mi skoro pronikal kůží. Co to sakra dělám?

Do zad se mi opřel vítr a skoro mě k ní přihnal. Ohlédla jsem se a uviděla, jak se Jean-Claude zapotácel a z ruky mu vystříkl proud krve. Janos se ještě ani nezapotil.

Ať už se pokusím o cokoli, musí to být rychle.

„Až Jean-Claude prohraje, poprosím Janose, ať mi ho půjčí na šoustání. Tvůj pán bude maso pro všechny, a ty taky.“

Přelétla jsem očima na dvě hnijící stvoření, která se sápala na Jasona. Dost podnětné. „Neuděláš ani prd. Dokonce ani slaboučkou ženu nepřemůžeš pohledem.“

Zlostně se na mě podívala. Její hněv okamžitě vzplál, jako když jediná zápalka vznítí požár. Ani ne ze třiceti centimetrů jsem sledovala, jak se hnědá barva jejích duhovek šíří stále dál. Její oči teď byly jako lesklé kaluže tmavého světla. Hrozilo mi, že se zadusím tepem vlastního srdce, a v hlavě mi ječel nějaký hlásek: „Utíkej, utíkej.“ Stála jsem tam a měřila si ji.

Je to vznešená upírka, ale mladá. Už za sto let by si mě dala k snídani, ale zrovna teď, dneska v noci, by snad, snad, nemusela.

Zasyčela na mě a blýskla tesáky.

„Och, to je působivé," řekla jsem. „Jako když pes cení zuby."

„Tenhle pes by ti mohl rozsápat hrdlo." Hlas měla tišší a po páteři se mi plazilo něco zlého, až jsem skoro celé úsilí vynakládala na to, abych se netřásla.

Nevěřila jsem, že se mi nezachvěje hlas, a tak jsem promluvila tiše a mírně, ale docela jasně. „Jen to zkus; uvidíme, kam až se dostaneš."

Vystřelila kupředu, ale já ji viděla pohnout se, cítila jsem, jak po mně jde. Ustoupila jsem od ní, ale sevřela mi paži a zvedla mě ze země s nataženým loktem, aby mě udržela ve vzduchu. Měla neuvěřitelnou sílu. Mohla by mi rozdrtit ruku a já bych s tím nemohla vůbec nic dělat.

Najednou tu byla Kissa. „Hned ji polož!"

Ivy mě položila. Hodila mě přes celou místnost. Vzduch se řítil kolem mě a svět zavířil tak rychle, že jsem z toho málem oslepla. Pak se všechno zastavilo a já šla k zemi.

26.

Slovo pád nevystihuje to, když vás někdo hodí ani ne ze tří metrů. Napálila jsem to do zdi a snažila se před sebe nastavit paže a ruce, abych trošku ztlumila blížící se náraz hlavou. Sesula jsem se po stěně, i když pod slovem „sesula" si představíte pomalý pohyb, ale v tomhle nic pomalého nebylo. Zhroutila jsem se u zdi jako bezvládná hromádka lapající po dechu a mžikala na roztřesené pulzující tvary, které se ještě nezformovaly v obrazy.

První jasnou věcí byla zteřelá tvář a chuchvalce tmavých vlasů visící z lebky. Upírka přejela jazykem za zpřelámanými zuby a něco černého a hustšího než krev jí mlaskavě ukáplo z pusy. Vydrápala jsem se na kolena a zjistila, že mě kolem ramen objímají kostnaté paže. Do ucha mi šeptala blondýnčina seschlá ústa s odhalenými tesáky. „Pojď si hrát." Něco drsného a tuhého mi pronikalo do ucha. Byl to její jazyk. Hrabala jsem se nazpět, ale ona zatínala paťáty do mojí bundy. Ruce, které měly být slabé jako vyschlé klacíky, byly jako ocelová klepeta.

„Porušili příměří, *ma petite.* Dlouho ho neudržím."

Letmo jsem zahlédla Jean-Clauda na kolenou s oběma rukama nataženýma k Janosovi. Janos pořád stál a nic jiného nedělal. Mám jenom pár vteřin.

Přestala jsem se snažit oběma upírkám uniknout. Plazily se po mně a v tom zmatku rukou, nohou a tělesných tekutin jsem vytáhla browning. Bez míření jsem vypálila do hrudníku hnijící. Škubla sebou, ale nepadla. Do zad se mi zaťaly tesáky. Vykřikla jsem.

Na druhé straně místnosti vybuchl výstřel, ale neměla jsem čas se tam podívat. Najednou tu byl Jason a strhával ze mě blondýnu. Vystřelila jsem do rozkládající se lebky brunety. Konečně se na zemi zhroutila jako hromádka škubajících se údů a louže tekutin.

Otočila jsem se k Jean-Claudovi. Zjistila jsem, že už skoro leží na zádech, a před ním byla louže krve. Jednu ruku pořád napřahoval proti Janosovi.

Janos maličko škubl zápěstím a z Jean-Claudeova těla obloukem vytryskla krev. Zhroutil se na podlahu a kolem se vyhrnula energie, až mi odfoukla vlasy z tváře.

Zadržela jsem dech, zamířila na dlouhou černou postavu a stiskla spoušť.

Janos se otočil. Připadalo mi, že se pohybuje strašně pomalu, jako bych na míření a další stisknutí spouště měla celou věčnost. Když jsem zase vypálila, byl už kupodivu čelem ke mně. Kulka ho zasáhla kolmo do hrudníku. Trhl sebou, ale nepadl.

Vzala jsem si na mušku jeho kulatou lebku. Jeho bílé prsty se zvedly a proťaly vzduch. To není možné! Jako by se mi do ruky zaťal neviditelný pařát. Vystřelila jsem, ale měla jsem trošku vychýlenou mušku. Kulka ho škrábla do tváře.

Znovu po mně drápl a já si všimla, že mi z dlaní začíná kapat krev. Snaží se mě vyděsit. Vlastně to ani tolik nebolí, ani zdaleka tolik, jako kdyby se do mě doopravdy pustil rukama.

Ozval se další výstřel. Kulka Janose zasáhla do ramene, až se zapotácel. Za ním stál s připravenou zbraní Larry.

Před očima se mi zatmělo, jako kdyby se kolem rozlila mlha. Zamířila jsem níž na horní půlku těla a znovu zmáčkla kohoutek. Slyšela jsem, jak se Larryho kulka odráží vysoko mimo na stěně za mnou.

Polekané: „Hej!“ mi prozradilo, že tam Jason pořád ještě je.

Jako ve zpomaleném filmu a skrz mlhu tak hustou, že jsem skoro nic neviděla, jsem sledovala, jak jde Janos ke dveřím. Ještě dvakrát jsem vystřelila a určitě jsem ho aspoň jednou zasáhla. Jakmile zmizel z místnosti, klesla jsem na kolena a čekala, až se mi vrátí zrak. Doufala jsem, že se mi vrátí.

Jako v mlze jsem viděla, že Jean-Claude pořád leží v kaluži vlastní krve. V hlavě se mi vynořila otázka: „Je mrtvý?“ U upíra dost pitomá, ale přesto to bylo první, co mě napadlo.

Ohlédla jsem se a zjistila, že Jason rozhazuje zbytky upírek po podlaze. Holýma rukama je trhal na kusy, lámal jim kosti a mrskal jimi na všechny strany, jako by tím ryzím ničením mohl odčinit to, co mu udělaly.

Bruce ležel na zádech u zdi. Smoking měl prosáklý krví. Nejsem si tím jistá, ale vypadá mrtvý. Ivy s Kissou není nikde vidět.

Larry dál stál u protější stěny s napřaženou zbraní, jako kdyby si neuvědomoval, že je Janos pryč. Mračil se. Všichni jsou při smyslech a všichni se hýbou, až na Jean-Clauda. Kurva.

Po čtyřech jsem se k němu doplazila. S mžitkami před očima bych se neodvážila vstát. Připadalo mi, že se k němu dostávám hrozně dlouho, jako kdyby v nepořádku bylo i něco víc než jen můj zrak.

Když jsem byla u něho, už jsem viděla skoro úplně jasně. Klekla jsem si do hluboké kaluže krve a hleděla na něj. Jak se pozná, že je upír mrtvý? Někdy nemá tep, nebuší mu srdce nebo nedýchá. Do prdele.

Zasunula jsem browning do pouzdra. Zrovna teď není na co střílet a já budu ruce potřebovat. Na košili jsem měla krev a poprvé jsem se podívala na ruce. Vypadaly, jako by byly podrápané nehty. Hlouběji než bývá obvyklé, ale zahojí se to. Nejspíš tam nezůstane ani jizva.

Dotkla jsem se Jean-Claudeova ramene. Tělo měl měkké a velice lidské. Převalila jsem ho na záda. Jeho ruka spadla na podlahu s bezvládností, jakou mají jen mrtvoly. Nějaké noční kouzlo způsobilo, že měl už zase překrásný obličej. Byl to ten nejlidštější výraz, jaký jsem u něj kdy viděla, až na to, že nikdo není takhle hezký.

Zkontrolovala jsem mu tep na krkavici. Tiskla jsem prsty k chladnoucí kůži a necítila nic. Do očí se mi hrnulo něco jako slzy a svíralo se mi hrdlo. Ale nerozbrečím se, ještě ne. Ani si nejsem jistá, že se mi chce.

Kdy nastává smrt, smrt pro upíra? Používá se pro nemrtvé srdeční masáž? Vždyť sakra občas dýchají. Mají srdce, a to většinu času bije. Když nebije, nemůže to znamenat nic dobrého.

Narovnala jsem mu hlavu, stiskla mu nos a vydechla do jeho úst. Zvedl se mu hrudník. Pokusila jsem se ještě o dva výdechy, ale nic se nestalo. Rozepnula jsem mu košili, našla jeho hrudní kost a zatlačila. Raz, dva, tři, čtyři a tak dál, až k patnáctému stlačení. Dva výdechy.

Jason se ke mně dopotácel a zhroutil se na kolena. „Je po něm?“

„Já nevím.“ Pumpovala jsem ze všech sil, takže člověku bych zlámala žebra, ale on člověk není. Ležel tam, jeho tělo se hýbalo, jenom když jsem s ním pohnula já, bylo tak bezvládné a nehybné, jak může být jen mrtvola. Rty měl pootevřené a jeho zavřené oči lemovalo černé krajkoví jeho řas. Černé zvlněné vlasy mu dál obestíraly tvář.

Už jsem si představovala, že je Jean-Claude po smrti. Dokonce jsem už párkrát myslela na to, že ho sama zabiju, ale teď, když je jeho smrt realita, nevím, jak se mám cítit. Nějak mi to nepřipadalo fér. Byl tady kvůli mně. Požádala jsem ho o to, a on přijel. A teď je mrtvý, naprosto a dočista mrtvý. A zčásti je to moje vina, důsledek mého jednání. Jestli jsem měla Jean-Clauda zabít já, chtěla jsem osobně zmáčknout kohoutek a dívat se mu do očí, až by umíral. Takhle ne.

Sklonila jsem k němu zrak. Představovala jsem si, jaké to bez Jean-Clauda bude. Tohle překrásné tělo konečně bude hnít v hrobě, který si tak bohatě zasluhuje. Zavrtěla jsem hlavou. To nesmím dopustit. Ne, pokud tomu budu moci zabránit. Znám jenom jedinou věc, kterou všichni mrtví uctívají a touží po ní. Krev. Pokusila jsem se do něj ještě jednou vdechnout život. S jediným rozdílem. Nejdřív jsem mu ústa potřela svou krví. Mé rty se dotkly jeho a já ucítila sladkou kovovou pachuť vlastní krve.

Nic.

Larry si klekl vedle nás. „Kam zmizel Janos?“

Nedokázal prohlédnout skrz mlhu, ale teď mu to nemám čas vysvětlovat. „Hlídej dveře; střílej po všem, co do nich vejde.“

„Můžu odvázat ty holky?“

„Jasně.“ Zapomněla jsem na ně. Zapomněla jsem i na Jeffa Quinlana. Všechno bych vyměnila za to, aby na mě Jean-Claude zamrkal. Ne že by mi někdo dával na výběr, ale v tuhle chvíli to pro mě byli cizí lidé. On ne.

„Možná další krev,“ řekl tiše Jason.

Podívala jsem se na něj. „Obětuješ se?“

„Jestli chceme zůstat naživu, nedokáže mu ani jeden z nás úplně vrátit síly, ale pomůžu ti,“ řekl.

„Už jsi ho dneska v noci jednou nakrmil. Můžeš dávat krev takhle krátce po sobě?“

„Jsem vlkodlak. Rychle se hojím. A kromě toho má moje krev větší grády než lidská, víc energie.“

Teď jsem si ho pořádně prohlédla. Byl pokrytý slizem. Většinu tváře mu zakrývala veliká černá šmouha. Jeho očí vůbec nevypadaly jako vlčí; vypadaly unaveně a znepokojeně. Jsou věci, které způsobují větší utrpení než jen fyzické.

Zhluboka jsem se nadechla a vytáhla z pochvy jeden z nožů. Řízla jsem se do levého zápěstí. Okamžitě se dostavila ostrá bolest. Přiložila jsem ránu Jean-Claudovi ke rtům. Krev mu stékala do úst. Naplňovala mu pusu, jako když do hrnku lijete víno. Z koutku přetekla ven a kanula mu po tváři. Třela jsem mu hrdlo, abych ho přiměla to polknout.

Jak by se nasmál, kdyby věděl, že jsem si nakonec kvůli němu otevřela žílu. Z jeho rtů se vylila další krev. Zatraceně.

Vydechla jsem mu do úst a znovu ochutnala vlastní krev. Dýcháním do krve se mi podařilo dosáhnout toho, se mu zdvihl hrudník. Myslela jsem na jediné slovo: Žij, žij, žij.

Najednou se jeho tělo zachvělo. Hrdlo se mu sevřelo a polklo. Ucouvla jsem od něho. Když se mé zápěstí vzdalovalo od jeho úst, zachytil je. Jeho sevření bylo bolestivé. Cítila jsem nadpřirozenou sílu, která by mi dokázala zpřelámat kosti. Oči měl pořád zavřené, jenom sevření na zápěstí naznačovalo, že děláme pokroky.

Položila jsem mu ruku na hrudník. Ještě sám nedýchá. A srdce mu nebuší. Je to zlé? Dobré? Nezáleží na tom? Sakra, já nevím.

„Jean-Claude, slyšíš mě? To jsem já, Anita."

Maličko se nadzvedl a přitiskl si mé krvácející zápěstí ke rtům. Kousl mě a já zasténala. Oběma rukama si mé zápěstí tiskl k ústům a sál. Uprostřed milování by to možná bylo fajn. Takhle to jenom bolelo.

„Do háje," řekla jsem.

„Co se děje?" zajímal se Larry.

„Bolí to," svěřila jsem se.

„Myslela jsem, že to má být příjemné," ozvala se blonďatá dívka.

Zavrtěla jsem hlavou. „Pokud vás někdo v hypnóze neovládá, tak ne."

„Jak dlouho to bude trvat?" chtěl vědět Larry.

„Jak dlouho bude potřeba," řekla jsem. „Hlídej dveře."

„A které?"

„No, sakra, prostě vystřelíš po všem, co vejde dovnitř." Začínala jsem se cítit jako přiopilá. Kolik toho už vypil?

„Jasone, už se mi začínají třást kolena." Pokusila jsem se Jean-Claudovi zápěstí vytrhnout, ale jako by měl ruce ze železa a přivařené k mojí kůži. „Nedokážu ho sundat."

Jason zatáhl za bledé ruce, ale nedokázal si s nimi poradit. „Mohl bych ty prsty utrhat jeden po druhém a tím tě uvolnit, ale…"

„No jo, Jean-Claude by byl nasraný." Hrnuly se na mě pravidelné vlny závratě a hluboko v břiše se mi začínalo chtít zvracet.

„Pusť mě, Jean-Claude. Pusť mě, sakra!"

Oči měl pořád zavřené a tvář bez výrazu. Krmil se jako miminko s přímočarou rozhodností, ale tohle mimino mi vysaje všechen život. Srdce se mi začínalo ozývat v uších, jako kdybych někam běžela. Pumpovalo krev rychleji. Rychleji upírovi dodávalo potravu. Rychleji mě zabíjelo.

Před očima mi tancovaly hvězdičky. Tma začínala pohlcovat světlo. Vytáhla jsem browning.

„Co to děláš?" zeptal se Jason.

„On mě zabije.“

„Neví, co dělá.“

„Já ale stejně budu mrtvá.“

„Nahoře nad schody se něco hýbe,“ volal Larry.

Super. „Jean-Claude, hned mě pusť!“

Přitiskla jsem hlaveň pistole k dokonalé pleti na jeho čele. Tma před mýma očima rychlým tempem požírala okolí. V krku mě pálily žaludeční šťávy.

Naklonila jsem se k němu a zašeptala: „Prosím tě, Jean-Claude, pusť mě. Jsem to já, tvoje *ma petite*, pusť mě.“ Posadila jsem se rovně.

„Jdou sem upíři,“ řekl Larry. „Pospěš si.“

Pohlédla jsem na krásný obličej pevně přisátý k mému zápěstí a zmáčkla spoušť. Jean-Claudovy oči se prudce otevřely. Uhnula jsem prstem, abych spoušť nedomáčkla až do konce.

Položil hlavu dozadu na podlahu. Pořád mě držel za zápěstí, ale už z něj nesál. Ústa měl rudá od krve. Moje zbraň na něj pořád mířila.

„Ale, *ma petite*, nedělali jsme to už někdy?“

„S tou pistolí ano,“ odpověděla jsem, „ale tohle ne.“ Vytáhla jsem levé zápěstí z jeho vzpírajících se rukou a posadila se rovně s browningem v klíně. Nevolnost a závrať mi poletovaly hlavou jako oblaka hnaná větrem.

Zahlédla jsem Larryho, jak s připravenou zbraní dřepí pod schodištěm. Ale bylo to jako koukat se do tunelu: je vzdálený a ne tak důležitý, jak by měl být.

Jason se položil na zkrvavenou podlahu. Mrkla jsem na něj. „Na krku to míň bolí,“ řekl jako odpověď na moji nevyřčenou otázku. Jean-Claude po čtyřech dolezl až k němu. Jason bez požádání naklonil hlavu ke straně. Jean-Claude přitiskl zakrvácená ústa na krkavici na Jasonově krku. Když zatínal tesáky do pružné kůže, sledovala jsem, jak se svaly jeho úst a čelistí napínají.

I kdybych věděla, že to na krku bolí míň, nenabídla bych mu to. Vypadá to až moc jako sex. Zápěstí mi aspoň dovolilo předstírat, že vlastně nic důvěrného neděláme.

„Anito!“

Otočila jsem se zase ke dveřím. Tam se osamoceně krčil Larry se svou zbraní, Obě dívky ustoupily. Blondýna už zase měla hysterický záchvat. Vlastně jí to ani nemám za zlé.

Zatřásla jsem hlavou, v obouručném držení zvedla browning a namířila ho na dveře.

Potřebovala bych jako oporu ještě jednu ruku. Pažemi mi proběhlo slabé chvění, které mojí mušce moc nepomůže.

Místností dýchla energie a zabrněla mě na kůži. Skoro voněla jako peřiny ve tmě. Zajímalo by mě, jestli jsme Jean-Claude a já vyzařovali stejný druh energie, když jsem ho krmila. Nevšimla jsem si toho.

Ve dveřích se objevilo něco bílého. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, co to je. Bílý kapesník uvázaný na klacku.

„Co to kurva je?“ chtěla jsem vědět.

„Vlajka příměří, *ma petite*.“

Nespustila jsem pohled ze dveří a neohlédla se za tím hlubokým medovým hlasem. Znělo to působivěji než kdy jindy. Každé slůvko bylo jako kožešina a třelo se o mé unavené tělo. Hlas měl dost sytý, aby jím ovázal všechny mé bolesti nebo trápení. Mohl dosáhnout toho, aby zmizely. Tím jsem si byla jistá.

Polkla jsem a sklonila hlaveň k zemi. „Nelez mi do hlavy, kurva.“

„Omlouvám se, *ma petite*. Jako nejvzácnější vzpomínku cítím v ústech tvou chuť, slyším tvůj horečný tep. Udržím nadšení na uzdě, ale jen s námahou, Anito, s ohromnou námahou.“ Znělo to, jako kdybych mu povolila trošku sexu a on teď chtěl ještě.

Ohlédla jsem se na něj. Seděl vedle Jasonova polonahého těla. Jason se díval do stropu, oči měl prázdné, jako by napůl spal. Ze dvou čerstvých kousnutí na jeho krku prýštila krev. Nevypadal, že by ho to nějak zvlášť bolelo. Vlastně vypadal, jako by mu to bylo příjemné. Já jsem uhasila Jean-Claudeovu nejnaléhavější potřebu a Jason už se jen vezl. No výborně.

„Můžeme si promluvit?“ Z haly se ozýval mužský hlas. Nedokázala jsem si ho nikam zařadit. Sakra, nedokážu se na nic soustředit, a už vůbec ne na to, komu patří hlasy bez těla.

„Anito, co mám dělat?“ zeptal se Larry.

„Je to vlajka příměří,“ upozornila jsem ho. Slova mi splývala dohromady, i když zazněla docela jasně. Připadala jsem si jako opilá nebo zfetovaná. Nebyla to příjemná opilost, spíš pořádná depka.

Do dveří vstoupil Magnus. Chviličku jsem si myslela, že se mi to jen zdá. Bylo to hrozně nečekané. Byl oblečený celý v bílém od smokingu až po boty. Dlouhé vlasy měl stažené dozadu volnou bílou páskou. V jedné ruce svíral hůl s kapesníkem. Scházel ze schodů elegantními, skoro tanečními kroky. Tohle nebylo upíří klouzání, ale nemělo to k tomu daleko.

Larry měl zbraň pořád namířenou před sebe. „Nehýbejte se z místa,“ prohlásil. Hlas měl trochu vyděšený, ale myslel to vážně. Jeho zbraň mířila přesně a jistě.

„Skutečnost, že stříbrné kulky na elfy nezabírají, jsme už probírali.“

„A kdo tvrdí, že v téhle zbrani jsou stříbrné kulky?“ zeptal se Larry.

To byla dobrá lež. Byla jsem na něj pyšná. Já jsem byla příliš mimo, aby mě to napadlo.

„Anito?“ Magnus se díval skrz Larryho, jako by tam vůbec nebyl, ale z posledních několika schodů nesešel.

„Udělala bych to, co vám říká, Magnusi. A teď, co chcete?“

Magnus se usmál a široce rozpřáhl ruce. Nejspíš proto, aby ukázal, že není ozbrojený. Věděla jsem však, a uvědomoval si to i Larry, že není nebezpečný jen kvůli zbraním. „Nechci vám ublížit. Víme, že příměří jako první porušila Ivy. Serephina vám nabízí nejupřímnější omluvu. Žádá vás, abyste šli přímo do její přijímací místnosti. Už žádné zkoušky. My všichni jsme byli k našemu vznešenému hostu neodpustitelným způsobem hrubí.“

„Můžeme mu věřit?“ zeptala jsem se, ale nikoho určitého.

„Říká pravdu,“ odpověděl Jean-Claude.

Skvěle. „Nech ho projít, Larry.“

„Jsi si jistá, že to je rozumný nápad?“

„To ne, ale stejně to udělej.“

Larry sklonil zbraň k podlaze, ale moc spokojeně se netvářil. Magnus sešel dolů a usmíval se hlavně na Larryho. Minul ho a demonstrativně mu ukazoval záda. Samo o sobě to stačilo, že jsem si skoro přála, aby ho Larry zastřelil.

Zastavil se asi metr před námi. Všichni jsme byli na podlaze, seděli jsme, jen Jason ležel. Magnus na nás pobaveně nebo zadumaně shlédl.

„Co tady sakra děláte?“ zeptala jsem se.

Jean-Claude na mě letmo pohlédl. „Podle všeho se znáte.“

„Tohle je Magnus Bouvier,“ řekla jsem. „Co tady děláte?“

Uvolnil si kravatu u krku a roztáhl naškrobenou látku. Bylo mi vcelku jasné, co se mi snaží ukázat, ale z podlahy jsem to neviděla. Vůbec jsem si nebyla jistá, že můžu vstát, aniž bych znovu upadla. „Jestli se na to mám podívat, musíte sem dolů.“

„S radostí.“ Klekl si asi půl metru ode mě. V krku měl dvě hojící se kousnutí.

„Kurva, Magnusi. Proč?“

Pohlédl na mě a přejel očima k mému zakrvácenému zápěstí. „Já bych se mohl zeptat na to samé.“

„Já jsem mu darovala krev, abych mu zachránila život. Jakou záminku máte vy?“

Usmál se. „Nic ani z poloviny tak hezkého.“ Magnus povolil smyčku a rozpustil si vlasy po ramenou jako závoj. Pohlédl na mě tyrkysově modrýma očima a po čtyřech popolezl k Jean-Claudovi. Pohyboval se, jako kdyby měl svaly na místech, kde je ostatní nemívají. Bylo to jako dívat se na velkou kočku. Lidé se takhle prostě nepohybují. Klekl si před Jean-Clauda tak blízko, že se skoro dotýkali. Shrnul si vlasy stranou a nabídl mu krk.

„Ne,“ prohlásil Jean-Claude.

„Co se to tu děje?“ zeptal se Larry.

Moc dobrá otázka. Ale nemám na ni žádnou dobrou odpověď. Dokonce ani špatnou.

Magnus si stáhl bílé sako a nechal je sklouznout na podlahu. Rozepnul si manžetu na pravém zápěstí a odsunul látku stranou. Holé zápěstí nabídl Jean-Claudovi. Pleť na něm byla hladká a neporušená. Jean-Claude ruku sevřel a zvedl kůži ke rtům.

Skoro jsem odvrátila pohled, ale nakonec jsem to neudělala. Odvracet zrak je skoro jako lhát sám sobě. Předstíráte, že se něco neděje, ale není to pravda.

Jean-Claude přejel po kůži rty a pak Magnusovu ruku pustil. „Tvá nabídka je vznešená, ale jestli tvoji krev přidám k jejich, budu pořádně opilý.“

„Opilý?“ zeptala jsem se. „O čem to tu kurva mluvíš?“

„Ale, *ma petite*, ty to se slovy tak dobře umíš.“

„Sklapni.“

„Jsi podrážděná z velké ztráty krve,“ řekl.

„Běž do prdele.“

Rozesmál se a ten zvuk mi byl nesmírně příjemný. Měl nepopsatelnou příchuť jako zakázané cukrátko, z něhož nepřiberete, protože je otrávené. Co ale naděláte.

Magnus zůstal na kolenou a díval se na rozesmátého upíra. „Ani ze mě neokusíš?“

Jean-Claude zavrtěl hlavou, jako kdyby se neodvažoval promluvit. V očích se mu blýskal potlačovaný smích.

„Nabídl jsem vám krev.“ Magnus zase po čtyřech dolezl ke mně. Vlasy mu na jedné straně sklouzly do tváře a zakryly mu oko, takže se za oponou třpytilo jako drahokam. Oči by neměly mít tuhle barvu. Lezl až ke mně, dokud naše tváře nebyly pár centimetrů od sebe. „Pinta krve, půl kila masa.“ Zašeptal to a naklonil se ke mně jako pro polibek.

Odtáhla jsem se od něho, ale ztratila rovnováhu. Skončila jsem na zádech na podlaze. Nebylo to o nic lepší. Magnus po čtyřech přelezl nade mě a zaváhal. Přitiskla jsem mu browning k hrudníku.

„Zmiz, nebo to štípne.“

Magnus popolezl dozadu, ale ne moc daleko. Posadila jsem se a jednou rukou ho dál držela na mušce. „O co tu běží?“

Jean-Claude pravil: „Janos říkal, že ještě dnes v noci bude mít naše maso a krev. Jako omluvu nám Serephina nabízí maso i krev.“

Zírala jsem na klečícího Magnuse. Pořád vypadal divoce a nebezpečně. Sklonila jsem zbraň. „Děkuju, nechci.“

Magnus si sedl rovně, prohrábl si prsty vlasy a odhrnul si je z tváře. „Odmítli jste Serephinin mírový dar. Odmítáte i její omluvu?“

„Odveď nás k Serephině a tím dokončíš, co se po tobě chtělo," řekl Jean-Claude.

Magnus se zahleděl na mě. „A co ty, Anito? Jsi spokojená s tím, že vás odvedu k Serephině? Přijímáš její omluvu?"

Zavrtěla jsem hlavou. „A proč bych měla?"

„Anita není pán," poznamenal Jean-Claude. „Je to má odplata a měl bys žádat o mé odpuštění."

„Řídím se svými rozkazy," řekl Magnus. „Vyzvala Ivy na zkoušku vůle. Ivy prohrála."

„Já jsem ji nehodila na druhou stranu místnosti," řekla jsem.

Jean-Claude se zamračil. „Uchýlila se k hrubé síle, *ma petite.* Nedokázala porazit člověka silou vůle ani pomocí upířích lstí." Najednou se zatvářil nesmírně vážně. „Prohrála s tebou."

„No a?"

„Takže, *ma petite,* ty ses prohlásila za pána a potvrdila nárok."

Zavrtěla jsem hlavou. „To je směšné; já nejsem upírka."

„Neprohlásila ses za vládce upírů, *ma petite.* Říkal jsem, že jsi pán."

„Jaký pán? Člověk?"

Teď zavrtěl hlavou zase on. „To nevím, *ma petite*." Otočil se k Magnusovi. „Co Serephina říkala?"

„Serephina říkala, že ji mám přivést."

Jean-Claude přikývl a zvedl se, jako by ho někdo vytáhl za provázky na nohy. Vypadal svěže a jako znovuzrozený, i když trošku od krve. Jak se opovažuje vypadat tak spokojeně, když se cítím jako kus hadru?

Sklonil oči ke mně a Jasonovi. Už se mu vrátil jeho zvláštní smysl pro humor. Usmál se na mě a i s krví kolem úst vypadal nádherně. Oči se mu třpytily nějakým zábavným tajemstvím. Byl tak zaujatý sám sebou, jak jsem to u něj nikdy předtím neviděla.

„Nevím, jestli mí společníci budou schopni jít. Jsou trochu vycucaní." Zasmál se vlastnímu vtipu a pak si zakryl rukou oči, jako by to bylo příliš legrační dokonce i na něj.

„Ty jsi nalitý," řekla jsem.

Přikývl. „To si piš."

„Nemůžeš být opilý krví."

„Důkladně jsem se napil ze dvou smrtelníků, ale ani jeden z vás není jen člověk."

To se mi nechtělo poslouchat. „O čem to tu sakra mluvíš?"

„Nekromantka a drink z vlkodlaka; to by zamotalo hlavu každému upírovi." Rozhihňal se. Jean-Claude se nikdy nehihňá.

Nevšímala jsem si ho, pokud si můžete nevšímat ožralého upíra. „Jasone, dokážeš vstát?"

„Myslím, že jo.“ Hlas měl zastřený a malátný, ale ne ospalý. Spíš jako unavený po milování. Třeba mám štěstí, že mě kousnutí bolelo.

„Larry?“

Larry došel k nám a s připravenou zbraní si změřil Magnuse. Moc spokojeně se netvářil. „Můžeme mu věřit?“

„Zkusíme to,“ řekla jsem. „Pomoz mi vstát. Vypadneme odsud, než náš vyceněnec hodí šavli.“

Jean-Claude se smíchy zlomil v pase. „Vyceněnec“ mu zřejmě připadal jako něco ohromně směšného. No nazdar!

Larry mi pomohl vstát a já byla po kratičké závrati v pohodě. Bez pobízení podal ruku Jasonovi. Jean-Claude se dál potichu smál a hrabal se na nohy.

Magnus stál dole pod schody a čekal na nás. Sako měl přehozené přes rameno. Dokonce našel stuhu, aby si sepnul vlasy.

Jason zeširoka obešel rozsápaná těla svých rádoby milenek a sebral z podlahy košili. Košile mu zakryla špínu na hrudi, ale sliz měl dál na tváři a vlasy natužené a skoro stejně tmavé jako kalhoty.

Dokonce i Jean-Claude měl vzadu šaty a vlasy slepené sraženou krví. I já jsem na sobě měla svůj díl krve a špíny. Dobře že mám dneska většinou černé oblečení; špína na něm není tolik vidět. Má rudá blůza na tom byla daleko hůř.

Jediný Larry na sobě neměl krev ani sraženiny. Je tu šance, že na něho zbude samá příjemná práce.

Zatímco my jsme diskutovali, obě dívky se schovaly pod schody. Vsadila bych se, že na to přišla ta tmavovlasá. Lisa mi připadala příliš vyděšená, aby byla schopná uvažovat, nemluvě o tom udělat něco rozumného. Ne že bych jí to dávala za vinu, ale s hysterií se dostanete akorát do hrobu.

Tmavovlasá dívka došla k Larrymu. Blondýna ji doprovázela a prsty zatínala do potrhané blůzy své kamarádky tak pevně, že k jejich odstranění by byl zapotřebí chirurgický zákrok.

„Už bychom chtěly jít domů. Můžeme?“ Hlas měla trochu zadýchaný, ale pevný. Pohlédla jsem jí do očí a přikývla.

Larry se ke mně obrátil.

„Magnusi,“ řekla jsem.

Zvedl obočí. Pořád stál u schodů jako průvodce turistů nebo lokaj, který čeká, až nás povede nahoru. „Přejete si?“

„Chci, aby ty dívky hned v bezpečí odešly.“

Podíval se na ně. „Nechápu, proč by neměly. Serephina je sem nechala přivést hlavně kvůli vám, Anito. Už svému účelu posloužily.“

Vůbec se mi nelíbilo, jak to vyslovil. „Nic se jim nesmí stát, Magnusi, už jim nikdo neublíží. Máme jasno v tom, co to znamená?“

Usmál se. „Vyjdou ze dveří a půjdou domů. Je to pro tebe dost jasné?“

„Proč najednou tak ochotně spolupracuješ?“

„Nebylo by to, že budou moci odejít, dostatečná omluva?“ zeptal se Magnus.

„Jo, jestli odejdou svobodně a nikdo jim neublíží, přijmu její omluvu.“

Přikývl. „Tak to klidně považuj za vyřízené.“

„Neměl bys to nejdřív probrat se svým pánem?“

„Můj pán mi sladce šeptá a já ho poslouchám, Anito.“ Usmíval se přitom, ale kolem očí měl napětí a nekontrolovaně zatínal pěsti.

„Nelíbí se ti, že jí děláš psíka na klíně.“

„Možná, ale nemůžu s tím moc dělat.“ Vykročil do schodů. „Půjdeme nahoru?“

Jean-Claude se dole pod schody zastavil. „Nechceš nějak pomoci, *ma petite?* Připravil jsem tě o spoustu krve a ty se nezotavuješ tak rychle jako můj vlk.“

Popravdě řečeno mi schody zespoda připadaly daleko delší než seshora. Zavrtěla jsem hlavou. „Zvládnu to.“

„O tom ani v nejmenším nepochybuji, *ma petite*.“ Přistoupil těsně ke mně, ale nešeptal; místo toho jsem jeho hlas slyšela uvnitř hlavy. „Jsi zesláblá, *ma petite*. Dovol mi, abych ti pomohl.“

„Přestaň s tím, sakra.“

Usmál se a povzdechl si. „Jak je libo, *ma petite*.“ Vykročil do schodů, jako by se nad nimi vznášel. Skoro se jich nedotkl. Hned za ním šel Larry s děvčaty. Nikdo z nich nevypadal unaveně. Ploužila jsem se za nimi. Průvod uzavíral Jason. Oči měl bez výrazu. Možná mu to bylo příjemné, ale darovat takové množství krve, byť v dočasném pominutí smyslů, je přece jen drsné. Kdyby mu Jean-Claude nabídl, že ho vynese nahoru, odmítl by?

Jason si všiml, že se na něj dívám, ale neusmál se; jenom mi pohled tupě vrátil. Třeba by odmítl. Dneska v noci spolu komunikujeme nějak špatně.

27.

Hedvábné závěsy byly stažené stranou. V protějším pravém rohu stál trůn. Nebylo pro to žádné jiné slovo; „křeslo“ prostě tu zlatavou a klenoty ozdobenou věc nevystihuje. Po podlaze okolo byly na hromádkách poházené polštáře, jako by na nich měly sedět harémové

tanečnice nebo alespoň malí rozmazlení psíci. Ale nikdo na nich neseděl. Vypadalo to jako prázdné jeviště, které čeká, až přijdou herci.

Menší koberec zavěšený na zadní stěně byl odhrnutý stranou a odhaloval dveře. Zůstaly otevřené, byly zapřené dřevěným klínkem. Otevřenými dveřmi dovnitř proudil jarní vzduch a zaháněl pach rozkladu. Už jsem začala říkat: „No tak, holky," když se vítr změnil. Teď foukal silněji, byl studenější a já si uvědomila, že to vítr není. Chlupy na rukou se mi zježily a spolu s nimi se mi svíraly svaly na pažích a ramenou.

„Co to je?" zeptal se Larry.

„Duchové," prozradila jsem.

„Duchové? Co by tu sakra dělali duchové?"

„Serephina umí přivolat duchy," řekl Jean-Claude. „Mezi námi je to unikátní schopnost."

Ve dveřích se objevila Kissa. Pravá ruka jí bezvládně visela u boku. Po ruce jí pomalým, ale vydatným proudem stékala krev.

„To je tvoje práce?" zeptala jsem se.

Larry přikývl. „Zasáhl jsem ji, ale moc ji to nezpomalilo."

„Poranil jsi ji."

Larrymu se rozšířily zorničky. „Skvěle." Když to říkal, moc skvěle to neznělo. Poranění upíří vládci se chovají pořádně nevyzpytatelně.

„Serephina se nechá poroučet a zve vás před dům," řekla Kissa.

Magnus se svalil do polštářů pružně jako kočka. Vypadal, jako by se tu rozvaloval už předtím.

„Ty nepůjdeš?" zeptala jsem se.

„Už jsem to představení viděl," odpověděl.

Jean-Claude vykročil ke dveřím a Jason si pospíšil k němu. Jako dobrý pes ale zůstal o pár kroků pozadu.

Obě dívky se držely Larryho bundy. To on jim sundal pouta. Jeho viděly, jak střílí zlosyny. On je hrdina. A jako všichni správní hrdinové se při jejich ochraně nechá zabít.

Jean-Claude najednou stál vedle mě. „Co se děje, *ma petite?*"

„Mohly by ty dívky jít ven předním vchodem?"

„Proč?"

„Protože to, co je venku, je děsivé a ohromné, a já bych je z toho chtěla vynechat."

„O co jde?" zeptal se Jason. Stál nakloněný k jedné straně. Zatínal pěsti, otevřít, zavřít, otevřít. Před půlhodinou mi připadal daleko uvolněnější, ale to jsme asi byli všichni.

Jean-Claude se obrátil ke Kisse. „Mluvil pravdu?" Ukázal na Magnuse. „Můžou dívky jít?"

„Můžou; tak to řekla naše paní."

Otočil se k děvčatům. „Běžte domů," řekl.

Vyměnily si pohledy a pak se podívaly na Larryho. „Samy?“ řekla blondýnka.

Hnědovlasá zavrtěla hlavou. „No tak, Liso, pouštějí nás. Jdeme.“ Pohlédla na Larryho. „Díky.“

„Hlavně se dostaňte domů,“ řekl. „V pořádku.“

Přikývla a s Lisou po boku vyrazila ke vzdálenějším dveřím. Otevřené dveře do místnosti minuly a my je sledovali, jak vycházejí předními. Nic se na ně nevrhlo. Noc neprořízly výkřiky. Ale co můžete vědět?

„Teď už jste připraveni, *ma petite?* Musíme jí složit hold.“ Jean-Claude vykročil kupředu a díval se na mě. Jason se nervózními pohyby přesunul k němu.

Přikývla jsem a zařadila se o schod za něj. Larry zůstal po mém boku jako můj druhý stín. Jeho strach jsem vnímala jako chvění na kůži.

Chápala jsem, proč je tak vyděšený. Janos Jean-Clauda porazil. A Janos má strach ze Serephiny, a to znamená, že může Jean-Clauda dostat, aniž by se zapotila. A jestli přemůže upíra, který je na naší straně, už nás nebude považovat za opravdovou hrozbu. Nejmazanější by bylo odstřelit ji, hned jak ji uvidím. Ale samozřejmě jsme přišli žádat o pomoc. To mi trochu omezuje možnosti výběru.

Chladný vítr si pohrával s našimi vlasy, jako by měl maličké ručičky. Byl docela jako živý. Ještě nikdy jsem neměla pocit, že bych chtěla vítr odstrčit jako příliš vášnivého milence. Ale strach jsem neměla. Jenže měla bych mít. Ne z duchů, ale z toho, kdo je přivolal. Připadala jsem si trochu neskutečně a jakoby v mlze. To s vámi udělá ztráta krve.

Vyšli jsme ze dveří dolů po dvou nízkých kamenných stupních. Zadní stěnu domu zdobily řady malých sukovitých ovocných stromů. Hned za sadem jako by stála temná stěna. Byla to řada stínů tak černých, že jsem je nedokázala prohlédnout. Vyčuhovaly z ní holé větve stromů.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Někteří z nás kolem sebe dokáží spřádat stíny a temnotu,“ řekl Jean-Claude.

„Já vím, viděla jsem to, když zabili Coltraina, ale tohle je jako zatracená zeď.“

„Je to působivé,“ řekl. Hlas měl bezvýrazný a věcný. Pohlédla jsem na něj, ale ani ve světle měsíce jsem z jeho tváře nic nevyčetla.

Za tmou se rozsvítila jiskřička bílého světla. Paprsky chladného bledého světla se zabodly do temnoty. Světlo pohlcovalo tmu, jako když hoří papír, temnota se kroutila a ztrácela přemožená světlem.

Když zmizely poslední kousky tmy, stála mezi stromy bledá postava.

Ani z téhle vzdálenosti byste si ji nespletli s člověkem, ale ona se tak ani nesnažila vypadat. Nad hlavou jí vířila slabá bílá záře. Oblak žhnul na několik metrů kolem ní jako bezbarvý neon. Z něho rychle vystupovaly nejasné postavy a pak se zase ztrácely zpátky.

„Je to to, co si myslím?“ zeptal se Larry.

„Duchové,“ prohlásila jsem.

„A kurva,“ zaklel.

„Mám naprosto stejné pocity.“

Duchové se vznášeli mezi stromy. Viseli na mrtvých větvích jako řetězce časných květů, kdyby se květy dokázaly pohybovat, kroutit a zářit.

Ten zvláštní vítr se mi opřel do tváře a sfoukl mi vlasy v jediném proudu z čela. Kolem zavířila dlouhá úzká řada fosforeskujících postav. Nízko při zemi se k nám plížili duchové.

„Anito!“

„Prostě si jich nevšímej, Larry. Když se budeš pohybovat a nebudeš si jich všímat, vlastně ti nemohou ublížit.“

První duch byl dlouhý a hubený a měl široce rozšklebená ústa, která vypadala jako kroužek z kouře. Zasáhl mě doprostřed hrudníku, cítila jsem to jako elektrický šok. Drobné svaly na pažích sebou vyděšeně škubly. Larry zasténal.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Jason.

Vykročila jsem kupředu. „Pojď dál a nevšímej si jich.“

Neměla jsem to v úmyslu, ale kroky mě zanesly před Jean-Clauda. O obličej se mi otřel další duch. Chviličku jsem nemohla popadnout dech, ale šla jsem dál a ono to přešlo.

Jean-Claude se dotkl mé ruky. Hleděla jsem mu do tváře a nebyla si jistá, co tam vidím. Určitě se mi pokouší něco říct. Postavil se přede mě a dál se na mě díval.

Přikývla jsem a nechala ho jít vpředu. To mě nic nestojí.

„Mně se to nelíbí,“ pronesl Larry zpěvavě.

„Mně taky ne,“ řekl Jason. Oháněl se po maličkém shluku bělavého světla připomínajícím kousek ochočené mlhy. Čím víc do něj mlátil, tím byl hmotnější. Z mlhy už vystupovala nějaká tvář.

Vrátila jsem se k Jasonovi a popadla ho za ruku. „Nevšímej si toho.“

Přes rameno mu nakoukl maličký duch. Měl veliký nafouklý nos a dvě nezřetelné oči.

Jasonovy paže se v mém sevření napjaly. „Pokaždé, když si jich všimneš, dáváš jim energii, aby se mohli projevit,“ řekla jsem. Do zad mě uhodil nějaký duch. Bylo to, jako kdyby mě zasáhl veliký

pohyblivý kus ledu. Vpředu z mého těla vyjel jako ledový provaz, který skrze mě někdo protahuje. Ten pocit mě pořádně znervózňoval, ale moc dlouho to nevydrželo. Dokonce to ani doopravdy nebolelo.

Duch se ponořil Jasonovi do prsou. Jedině to, že jsem ho držela za ruce, mu zabránilo v tom, aby se na stvoření vrhl drápy. Všechny svaly v Jasonově těle sebou škubaly, jako když koně zaživa žerou mouchy. Když jím duch prošel, povolila mu kolena a hleděl na mě očima plnýma děsu. Bylo příjemné zjistit, že dokáže mít strach. Upírky mu zřejmě rozkládajícími se pažemi část odvahy vzaly. Ale nemůžu mu to mít za zlé. I já bych asi pěkně ječela.

Larry sebou trhl, když jím nějaký duch prošel, ale nic víc. Oči měl trošku rozšířené, ale uvědomoval si, kdo je nebezpečný a že to nejsou duchové.

Jean-Claude se zastavil kousek od nás. „Co se děje, můj vlku?“ V jeho hlase byl náznak varování a zlosti. Jeho miláček zkouškou zjevně neprošel.

„To je v pohodě,“ řekla jsem. Sevřela jsem Jasonovu dlaň; oči měl stále ještě rozšířené, ale přikývl. „V pohodě.“

Jean-Claude znovu vykročil ke vzdálené bílé postavě. Pohyboval se zvolna a elegantně, jako by na rozdíl od nás vůbec neměl strach. Třeba neměl. Jasona jsem táhla s sebou. Larry se zařadil za mě. Všichni tři jsme šli za Jean-Claudem jako normální lidé. Vypadali jsme jako oddaní vojáci až na to, že jsem vlkodlaka držela za ruku. Ta se v mé dlani potila. Hysterického vlkodlaka si tu nemůžeme dovolit. Pravačku jsem měla pořád volnou, abych mohla sáhnout po pistoli nebo po noži. Už jsme jim jednou ublížili; jestli se nebudou slušně chovat, můžeme to dokončit. Nebo se o to aspoň pokusit a padnout při tom.

Jean-Claude nás vedl mezi holými stromy, po jejichž větvích bez listí se plazili duchové jako hadí přeludy. Zastavil se asi metr od upírky. Skoro jsem čekala poklonu, ale neuklonil se. „Zdravím tě, Serephino.“

„Zdravím tě, Jean-Claude.“ Byla oblečená v jednoduchých bílých šatech, které jí v záhybech lesklé bílé látky padaly až na zem. Bílé rukávy jí skoro úplně zakrývaly paže. Vlasy měla šedivé s bílými místy a neozdobené až na čelenku ze stříbra a perel. Nebyla to čelenka, nejspíš se to jmenuje coronet nebo tak nějak. Tvář měla vrásčitou. Byla slabě nalíčená, ale ne dost, aby to skrylo fakt, že je stará. Upíři nestárnou. O to tady přece jde.

„Nepůjdeme dovnitř?“ zeptala se.

„Jestli chceš,“ řekl.

Nepatrně se usmála. „Můžeš mě doprovodit dovnitř, jako jsi to dělával za starých časů.“

„Staré časy už jsou dávno ty tam, Serephino. Teď jsme oba páni.“

„Mně slouží hodně pánů, Jean-Claude.“

„Já sloužím jen sám sobě,“ prohlásil.

Několik okamžiků si ho měřila a pak přikývla. „Ať je po tvém. Ale teď buď gentleman.“

Jean-Claude se nadechl tak zhluboka, že jsem slyšela, jak mu ze rtů unikl povzdech. Nabídl jí rámě, ona se do něho zavěsila a ruku v bílé rukavici mu položila na zápěstí.

Duchové se za ní slétali jako ohromný zástup. Se šuměním, z něhož nám naskakovala husí kůže, se o nás otírali, pak se vznesli vzhůru a kroužili asi tři metry nad zemí.

„Můžete jít s námi,“ řekla Serephina. „Neublíží vám.“

„Aspoň nějaká útěcha,“ řekla jsem.

Znovu se usmála. V měsíčním světle a v přízračná záři to nebylo dobře vidět, ale oči měla velice světlé, šedé nebo možná modré. Na to, aby se vám do nich nechtělo pohlédnout, jste nepotřebovali znát jejich barvu.

„Na setkání s tebou jsem se těšila, nekromantko.“

„Moc ráda bych řekla to samé.“

Její úsměv se nerozšířil ani nepohasl; vůbec se nezměnil. Bylo to, jako kdyby její obličej byl výborně sestrojená maska. Na okamžik jsem k ní zvedla pohled. Její oči se mě nepokoušely pohltit, ale byla v nich energie. Žhnula v hloubce a vyšlehávala na povrch její bytosti jako udržovaný oheň; špatně položíte větev a plameny vyšlehnou a všechny nás spálí. Nedokážu posoudit její věk; zabránila mi v tom. Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by mě dokázal zastavit – přesvědčit mě, abych uvěřila, že je mladší, to ano, ale ještě nikdo na mě prostě nepohlédl a nezabránil mi se o to pokusit.

Obrátila se a vešla do dveří. Jean-Claude jí pomáhal do schodů, jako kdyby to potřebovala. Odstup způsobený ztrátou krve se už ztrácel a já tu stála skutečná a naživu a neměla jsem v úmyslu na tom něco měnit. Třeba to bylo Jasonovou rukou v mé dlani. Jeho potem. Tím, že je hmatatelný. Najednou jsem měla strach, a ona mi zatím vůbec nic neudělala.

Duchové vstupovali do domu, někteří se hrnuli do dveří, jiní procházeli stěnami. Při pohledu na to, jak se oddělovali od větví, byste čekali nějaký zvuk jako mlasknutí, ale kolem panovalo naprosté ticho. Nemrtví nedělají hluk.

Duchové do sebe naráželi u stropu jako balónky naplněné héliem a klesali po stěně za trůnem jako vodopád. Když se přiblížili ke svícím, byli průhlední jako bublinky.

Serephina se posadila na kraj trůnu. Magnus se choulil do polštářů u jejích nohou. V jeho očích se zableskla zlost, byla tam, a hned zase

byla pryč. Nijak se mu nelíbí, že je Serephinin hošíček na hraní. Za to dostává do mého zápisníku zvláštní bod navíc.

„Pojď si sednout ke mně, Jean-Claude," řekla Serephina. Narovnala polštář na opačné straně, než ležel Magnus. Byl by z nich zajímavý párek.

„Ne," prohlásil Jean-Claude. To jediné slovo bylo dostatečně varovné. Opatrně jsem uvolnila ruku z Jasonovy dlaně. Jestli doopravdy dojde k boji, budu potřebovat obě ruce.

Serephina se rozesmála a tím zvukem se její moc osvobodila a zasáhla nás, nebohé smrtelníky.

Valila se na nás jako cválající koně. Celé mé tělo vibrovalo v unisonu s ní. V ústech jsem měla sucho a nějak jsem se nedokázala nadechnout. Serephina ani nehnula prstem, aby mi ublížila. Jenom si tam sedí na trůně a vysílá na mě moc. Pěkně z bezpečné vzdálenosti by mi dokázala rozdrtit kosti na prášek.

Něco se dotklo mé paže. Škubla jsem sebou a otočila se. Připadalo mi, že pomalu. Nebylo lehké soustředit se na Jean-Claudeovu tvář, ale jakmile se mi to podařilo, drtivá moc ustoupila jako oceán za odlivu.

Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla a pak ještě jednou; dýchala jsem stále jistěji. „Iluze," zašeptala jsem. „Zatracená iluze."

„Ano, *ma petite*." Odvrátil se ode mě a přešel k Larrymu s Jasonem, kteří pořád stáli jako očarovaní.

Otočila jsem se zase k trůnu. Duchové okolo upírky vytvořili zářící aureolu. Nesmírně působivé. Ale zdaleka ne tak působivé jako její oči. Krátce jsem se jí zahleděla do očí a měla jsem pocit, že to trvá věčnost. Pak už jsem se dívala jenom ze všech sil na lem jejích bílých šatů.

„Nedokážeš se mi podívat do očí?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne."

„Vážně můžeš být tak mocná nekromantka, když ani nevydržíš můj pohled?"

Vlastně jsem se nejenom vyhýbala jejímu pohledu. Choulila jsem se před ním. Narovnala jsem se, ale očima jsem nepohnula. „Jsi teprve šest set let stará." Pomaličku jsem centimetr po centimetru stoupala pohledem po jejích šatech, až jsem viděla její bradu. „Jak se ti sakra podařilo za tu dobu získat takovou moc?"

„To je ale statečné. Pohlédni mi do očí, a já ti odpovím."

Zavrtěla jsem hlavou. „Zase až tak to vědět nepotřebuji."

Krátce se zasmála, ten zvuk byl tichý a ponurý. Sklouzl mi po páteři dolů jako něco odporného a polomrtvého. „Á, Janosi, Ivy, jsem tak ráda, že jste se k nám připojili."

Janos proklouzl dovnitř s Ivy po boku. Janos teď vypadal nejlidštěji od chvíle, kdy jsem se s ním setkala poprvé. Kůži měl bledou, ale

jakoby z masa. Tvář měl pořád hubenou a nevypadal docela jako člověk, ale už nepůsobil tak příšerně. Zdálo se také, že se uzdravil.

„Do prdele."

„Něco není v pořádku, nekromantko?" vyptávala se Serephina.

„Štve mě, že jsem vyplýtvala tolik kulek."

Zase to tiché uchechtnutí. Kůže mi z něj byla těsná. „Janos je velice nadaný."

Prošel kolem nás. Viděla jsem díry po kulkách v jeho košili. Aspoň jsem mu zničila garderóbu.

Ivy vypadala úžasně. Dala se na útěk, když došlo ke střelbě? Nechala Bruce umřít?

Janos si klekl mezi polštáře na jedno koleno. Ivy poklekla vedle něj. Zůstali tak, se skloněnými hlavami, a čekali, až si jich Serephina všimne.

Kissa se přesunula vedle Magnuse a krvácející ruku si tiskla k boku. Rychle přejela pohledem ze dvou klečících upírů k Serephině a zase zpátky. Vypadala… ustrašeně.

Něco visí ve vzduchu. Něco nepříjemného.

Serephina je nechala klečet a prohlásila: „Jaká záležitost tě za mnou přivádí, Jean-Claude?"

„Jsem přesvědčený, že máš něco, co patří mně," řekl.

„Janosi," pobídla ho.

Janos se zvedl na nohy a zase vyšel ze dveří. Chvilku byl mimo dohled a pak se vrátil s velikým látkovým vakem podobným tomu, který zřejmě nosí Santa Claus. Rozvázal provaz, držel vak zavřený a pak jej vyprázdnil na zem u Jean-Claudeových nohou. Na středně velkou hromadu se vysypaly dřevěné třísky příliš malé i na to, aby se z nich dal udělat pořádný kolík. Tam, kde dřevo nesvítilo čerstvými bílými šrámy, bylo tmavé a vyleštěné.

„Bylo mi ctí," prohlásil Janos. Vyklepal na koberec poslední kousky dřeva a zase si klekl na stupně.

Jean-Claude zíral na zem na dřevěné třísky. „No to je dětinské, Serephino. Něco takového bych od tebe čekal snad před pár stoletími. Tedy…" pokynul k duchům a tak vůbec kolem sebe. „Jak se ti podařilo podřídit si Janose? Kdysi ses ho bála."

„Pověz, o co jde, Jean-Claude, než mi dojde trpělivost a vyzvu tě sama."

Usmál se a ladně se poklonil s rukama podél těla jako herec. Když se narovnal, bylo po úsměvu. Jeho obličej se změnil v překrásnou masku. „Na tvém území je Xavier," řekl.

„Ty si vážně myslíš, že dokážu vnímat tuhle tvoji nekromantku, ale o Xavierovi nebudu mít tušení? Vím, že tady je. Pokud mě vyzve,

vypořádám se s ním. Řekni mi, o co ti jde, nebo je to všechno? Ty jsi podstoupil celou cestu, abys mě varoval? Jak dojemné!“

„Uvědomuji si, že jsi teď daleko mocnější než Xavier,“ řekl Jean-Claude, „on ale vraždí lidi. Nejde jen o útok na dům toho pohřešovaného chlapce, ale ještě o spoustu dalších mrtvých. Vrátil se zase k tomu, že svoje mazlíčky seká na kusy. Přitahuje pozornost k nám všem.“

„Tak ať ho zabije koncil.“

„Ty jsi pánem na tomhle území, Serephino; je tvým úkolem se o to postarat.“

„Doufám, že mi nechceš kázat o mých povinnostech. Mně už byly stovky let, když jsi teprve zemřel. Nebyl jsi nic než sexuální hračka pro každého upíra, který na tebe měl chuť. Náš hezoučký Jean-Claude.“ Vyslovila to, jako by to bylo něco hodně ošklivého.

„Já vím, co jsem byl, Serephino, ale teď jsem vládce města a řídím se zákony koncilu. Nesmíme dovolit, aby na našem území někdo vraždil lidi. To není dobré pro obchod.“

„Ať si jich Xavier zabije, kolik chce. Pořád jich bude dost,“ poznamenala Serephina.

„Moc pěkný postoj,“ pochválila jsem ji.

Obrátila ke mně pozornost a já si přála, abych nic neřekla. Její moc kolem mě pulzovala jako ohromné bušící srdce.

„Jak se mi odvažuješ odporovat,“ skoro vykřikla Serephina. Slyšela jsem šustot jejích hedvábných šatů. Vstala. Nikdo jiný se nepohnul. Její šaty hlasitě šelestily po polštářích i po podlaze. Blížila se ke mně. Nestojím o to, aby se mě dotýkala.

Sledovala jsem obrys jejího těla a její ruka v rukavičce najednou vystřelila kupředu. Po ruce mi stékala krev.

„Kurva!“ Podařila se jí hlubší rána než předtím Janosovi, a taky to víc bolelo. Pohlédla jsem jí do očí. Buďto mi vztek dodal odvahu, nebo jsem prostě zpitoměla. Oči měla čistě bílé, jako by ve tváři uvěznila dvojici měsíčních kotoučů. Ty oči mě volaly. Chtělo se mi vrhnout se do jejích bledých paží a pocítit dotek něžných rtů. Toužila jsem, aby mě sevřela v náručí. Toužila jsem, aby mě objímala jako kdysi maminka. Ona se o mě navždycky postará, nikdy neodejde, nikdy neumře a nikdy mě neopustí.

To mi stačilo. Stála jsem docela nehybně. Přede mnou byly rozprostřené polštáře. Její šaty ležely nařasené u mých nohou. Kdybych natáhla ruku, mohla jsem se jí dotknout.

Srdce mi vyděšeně bušilo v hlavě. Tep jsem cítila i na jazyku.

Široce rozpřáhla paže. „Pojď ke mně, dítě, a já navždycky budu s tebou. Budeš napořád v mém objetí.“

Její hlas sliboval všechno: teplo, potravu, útočiště před vším, co by mi mohlo ublížit, i před každým zklamáním. V tom okamžiku jsem jistě věděla, že mi stačí jen vstoupit do její náruče a všechno zlé bude to tam.

Stála jsem tam s rukama v pěst. Kůže mě pálila touhou dovolit jí, aby mě pohladila. Aby mě objala. Po dlani mi z místa, kde mě škrábla, kapala krev. Vtiskla jsem si prst do rány, aby bolest byla ostřejší.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Pojď ke mně, dítě. Navěky budu tvoje máma."

Zase jsem našla hlas. Zněl chraptivě a nervózně, ale slova jsem ze sebe vypravila. „Všechno umírá, čubko. Nejsi nesmrtelná, to není ani jeden z vás."

Cítila jsem, jak její moc zakolísala, jako když hodíte do vody dlažební kostku, a o krok ustoupila. Pak o další. Všechny síly jsem vynaložila na to, abych neutekla z místnosti a neběžela pořád dál. Dál a dál a dál. Co nejdál od ní.

Neutekla jsem. Vlastně jsem asi o dva kroky ustoupila a rozhlížela se kolem sebe. Všude kolem se něco dělo. Janos stál vedle Jean-Clauda. Nezkoušeli na sebe své upíří triky, ale ta hrozba byla pořád přítomná. Kissa stála stranou a krev jí prýštila na polštáře u nohou. Ve tváři měla výraz, kterému jsem nerozuměla. Byl to skoro úžas. Ivy teď stála na nohou a s úsměvem se na mě dívala, potěšená, že jsem se málem vrhla do Serephinina náručí.

Já jsem potěšená nebyla. Nikdo se ke mně nepřiblížil, dokonce ani Jean-Claude ne. Byla jsem bez sebe hrůzou. Kůži jsem měla ledovou. Podařilo se mi zlomit její moc, ale to je jen dočasné. Třeba se mě nepokusí přelstít prostřednictvím své mysli, ale cítím, jak se té mé dotýká. Jestli bude chtít, může mě mít. Nebylo by to nic hezkého. Žádné iluze, žádné triky, jenom zasraná brutální síla, a může mě mít. Nevběhnu jí do náruče, ale může mou mysl rozdrtit. To může.

To vědomí bylo téměř uklidňující. Jestliže není nic, co bych proti tomu mohla udělat, nemusím si s tím dělat starosti. Starejte se o věci, které můžete změnit; to ostatní se buď vyřeší samo, nebo vás zabije. Tak či tak si s tím starosti dělat nemusíte.

„To máš pravdu, nekromantko," přisvědčila Serephina. „My všichni v téhle místnosti jsme smrtelní. Upíři mohou žít dlouho, velice dlouho. Proto na to někdy zapomínáme. Ale nesmrtelnost se netýká dokonce ani nás."

Nebyla to otázka a já souhlasila se vším, co řekla, a tak jsem na ni jen dál hleděla.

„Janos tvrdil, že máš auru moci, nekromantko. Říkal, že ji proti tobě použil stejně jako proti jinému upírovi. I já jsem to udělala, když

jsem ti rozsekla ruku. Nikdy jsem nepotkala člověka, kterému bych mohla ublížit zrovna takhle.“

„Nechápu, co myslíte aurou moci.“

„To je to, co ti dovolilo uniknout mému kouzlu. Žádný člověk by mu neodolal a i upírů jen několik.“

„Těší mě, že jsem na vás něčím zapůsobila.“

„Neříkám, že mě to ohromilo, nekromantko.“

Pokrčila jsem rameny. „Fajn, možná kašlete na lidi a kašlete i na nenápadnost. Nevím nic o vašem koncilu ani o tom, co s vámi udělá za to, že nám nepomůžete. Ale vím, co udělám já.“

„O čem to blábolíš, člověče?“

„Jsem popravčí upírů pro tenhle stát. Xavier a jeho banda unesli mladého chlapce. Chci ho zpátky a živého. Buď mi pomůžeš ho zachránit, nebo si dojdu k soudu a obstarám si povolení k tvé popravě.“

„Jean-Claude, promluv s ní, nebo ji zabiju.“

„Stojí za ní váha lidského zákona, Serephino.“

„Co pro nás znamená lidský zákon?“

„Koncil říká, že vládne nám stejně jako lidem. Vzepřít se lidskému zákonu je jako postavit se koncilu.“

„Já ti nevěřím.“

„Vnímáš, že má slova jsou pravdivá. Tobě bych nikdy nelhal. Ani před dvěma sty lety, ani teď.“ Hlas měla naprosto vyrovnaný a sebejistý.

„Kdy tenhle nový zákon vstoupil v platnost?“

„Když koncil uznal, že je výhodné být normálními občany. Touží po moci a po penězích a chtějí v bezpečí a volně chodit po ulicích. Už se dál nechtějí skrývat, Serephino.“

„Ty tomu, co říkáš, věříš; to je pravda,“ prohlásila. Pohlédla na mě a váha toho pohledu mě tlačila k zemi jako obrovská ruka, přestože jsem se dívala jinam. Udržela jsem se na nohou, ale nebylo to snadné. Před takovou mocí byste se měli sklonit. Plazit se před ní. Uctívat ji.

„Nech toho, Serephino,“ řekla jsem. „Laciné psychologické triky na mě nefungují, a ty to víš.“ Studený chuchvalec v mém břiše si tím nebyl tak jistý.

„Ty ze mě máš strach, človíčku. Cítím to vzadu na jazyku.“

No fajn. „Jo, děsíš mě. Nejspíš děsíš všechny v téhle místnosti. Tak co má být?“

Vztyčila se do posledního centimetru své vysoké hubené postavy. Hlas měla najednou něžný, dýchal mi na kůži jako kožešina. „Ukážu ti to.“

Jednou rukou v rukavičce pokynula ven. Strnula jsem a čekala další škrábnutí, ale nepřišlo. Vzduch prořízl výkřik a přinutil mě prudce se otočit.

Po Ivyině obličeji tekla krev. Na její nahé paži se objevilo další říznutí. A další dvě ve tváři. S každým Serephinineým gestem se jí tvořily dlouhé řezné rány.

Ivy se rozječela. „Serephino, prosím!“ Padla na kolena mezi pestré polštáře s jednou paží nataženou k upíří vládkyni. „Serephino, paní, prosím.“

Serephina ji obcházela přerušovaným klouzavým krokem. „Kdyby ses dokázala ovládnout, byli by teď všichni naši. Znám jejich srdce, jejich mysli, jejich nejtajnější strachy. Porušili by příměří a my bychom na nich teď hodovali.“

Stála skoro přede mnou. Nejraději bych jí ustoupila, ale mohla by v tom vidět známku mojí slabosti. Její šaty se mi otřely o nohu, ale to mi bylo fuk. Nechci, aby se mě dotkla. Ucouvla jsem a ona mě chytila za zápěstí. Vůbec jsem ji neviděla pohnout se.

Zírala jsem na ruku v hedvábné rukavičce, jako by se mi právě okolo zápěstí obtočil had. Sakra, radši bych toho hada.

„No tak, nekromantko, pomoz mi potrestat tuhle zlobivou upírku.“

„Ne, díky,“ odpověděla jsem. Hlas se mi třásl do rytmu chvění v mých střevech. Zatím mi neudělala nic, než že se mě dotkla, ale dotek zesiluje všechny schopnosti. Pokud se teď pokusí ovládnout moji mysl, jsem vyřízená.

„Ivy by tvoje utrpení způsobilo ohromné potěšení, nekromantko.“

„To je její problém, ne můj.“ Velice upřeně jsem hleděla na hedvábnou látku Serephinineých šatů. Měla jsem strašivé nutkání zvednout zrak a pohlédnout jí do očí. Myslím, že za to nemohla ani tak její moc jako spíš moje morbidní sklony. Je těžké být drsná, když se někomu koukáte na nohy a necháte se vodit za ručičku jako malé dítě.

Ivy ležela na podlaze a napůl se podepírala o paže. Z jejího hezkého obličeje teď byla změť hlubokých šrámů. Z jedné tváře se ve světle svíc zablýskla kost. Na pravé paži měla ránu odhalující zkrvavený a třesoucí se sval.

Ivy ke mně zvedla zrak a za bolestí v něm byla nenávist dost silná, aby zapálila sirku. Zlost z ní sálala v prudkých vlnách.

Serephina si k ní klekla a stáhla mě dolů s sebou. Otočila jsem se na Jean-Clauda. Janos měl jednu pavoučí ruku položenou na jeho prsou. Larry ústy naznačil slovo „zbraň“.

Zavrtěla jsem hlavou. Ještě mi neublížila. Ještě ne.

Serephina mi trhla mi rukou tak silně, že jsem jí teď hleděla do tváře. Najednou jsme se strašlivě zpříma dívaly navzájem do očí. To, co jsem viděla v těch jejích, nic strašného nebylo. Její oči, o kterých bych přísahala, že mají světlý odstín, teď byly sytě hnědé. Byly to oči mojí maminky.

Asi to mělo být konejšivé nebo lákavé. Nebylo. Po těle mi přeběhl mráz. „Nech toho.“

Pokusila jsem se vytrhnout ruku z jejího sevření. Stejně tak byste se mohli snažit zastavit slunce a zabránit mu v tom, aby vyšlo. „Můžeš mi nabídnout jedině smrt. Moje mrtvá máma ve tvých mrtvých očích.“ Zírala jsem do očí, o kterých jsem už nedoufala, že je ještě uvidím. Vztekala jsem se na ty maminčiny oči, protože jsem nedokázala odvrátit zrak. Serephina mi to nedovolí, a když se mě dotýká, nemůžu jí v tom zabránit.

„Jsi jen chodící mrtvola a všechno ostatní jsou lži.“

„Já nejsem mrtvá, Anito.“ V jejích slovech se nesla ozvěna slov mojí mámy. Zvedla druhou ruku, jako by mě chtěla pohladit po tváři.

Pokusila jsem se zavřít oči. Pokusila jsem se odvrátit zrak. Nedokázala jsem to. Tělem mi cestovala podivná ochablost jako pocit na pokraji spánku, kdy vaše tělo váží stovky kilogramů a je téměř nemožné se pohnout.

Ta ruka se ke mně pomalu blížila a já věděla, že jestli mě pohladí, vrhnu se jí do náruče. Přitisknu se k ní a rozbrečím se.

Vzpomněla jsem si na maminčin obličej, když jsem ho viděla naposledy. Rakev měla z tmavého dřeva zakrytou záplavou růžových růží. Věděla jsem, že v ní je máma, ale podívat se mě nenechali. Nikdo se nesměl podívat. Uzavřená rakev, tvrdili, uzavřená rakev. Všichni dospělí v mém životě byli hysteričtí. Místnost byla plná vzlyků a nářku. Otec se zhroutil na podlahu. Byl mi k ničemu. Já chtěla mámu. Zámky na rakvi byly stříbrné. Otevřela jsem je a slyšela za sebou vzlykot. Neměla jsem moc času. Víko bylo těžké, ale zatlačila jsem a ono se pohnulo. Před očima jsem měla bílý satén a spoustu stínů. Vší silou jsem zvedla ruce a něco zahlédla.

Tetička Mattie mě strhla zpátky. Víko s prásknutím zapadlo zpátky, teta zase zacvakla zámek a táhla mě pryč. Nebojovala jsem s ní: viděla jsem dost. Bylo to jako dívat se na obrázky, u nichž jste si jistí, že na nich něco je, ale vaše oči to nedokážou rozpoznat. Mně trvalo roky, než jsem to pochopila. Ale to, co jsem viděla, nebyla moje máma. To nemohla být krásná maminka. Byla to jen slupka, něco, co z ní zbylo. Něco, co se schová do černé krabice a nechá shnít.

Otevřela jsem oči a Serephina měla duhovky světle šedé. Vyprostila jsem zápěstí z jejího najednou uvolněného sevření a řekla: „Bolest pomáhá.“

Postavila jsem se a ustoupila od ní a ona mě nezastavila. A to bylo dobré, protože jsem se třásla od hlavy k patě a nebylo to jenom z upírky. I vzpomínky mají zuby.

Zůstala klečet vedle Ivy a prohlásila: „Ohromně působivé, nekromantko. Pomůžu ti najít toho chlapce, kterého hledáš.“

Její nenadálá ochota spolupracovat mě zaskočila. „Proč?“

„Protože od doby, kdy jsem plně rozvinula své schopnosti, ještě nikdo neodolal mým iluzím. Nikdo živý ani mrtvý.“

Popadla Ivy za zkrvavenou ruku a přitáhla si ji na klín, aby její krev proudila na ty bílé šaty. Ivy zasténala. „Na tohle nezapomeň, má mladá upíří vládkyně: tahle smrtelnice dokázala něco, co se tobě nepodařilo. Postavila se mi, a zvítězila.“ Najednou ji od sebe odhodila, takže se Ivy rozplácla na podlaze. „Nejsi hodna toho, aby na tobě spočinul můj zrak. Kliď se odsud.“

Serephina vstala. Čerstvá krev jí na bílých šatech a rukavičkách vytvářela šarlatový reliéf. „Udělali jste na nás dojem. Ale teď všichni odejděte.“ Otočila se a kráčela zpátky k trůnu. Neposadila se. Stála zády k nám s jednou rukou na opěradle. Možná to byla jen moje představa, ale zdála se mi unavená. Duchové se slétali, aby se s ní přivítali, jako světlé mlhavé víření. Už tu nebylo tolik osamocených tvarů jako předtím, jako kdyby někteří z fantomů přestali být hmotní.

„Běžte,“ řekla Serephina, aniž by se otočila.

Zadní dveře byly otevřené, ale Jean-Claude vykročil ke dveřím vedoucím dopředu. Nebudu se s ním hádat. Prostě jsem šla. A bylo mi docela fuk kam.

V klidu a pohodě jsme mířili ke dveřím. Nejradši bych se rozběhla. Vedle mě byl Larry a já sledovala tep na jeho krku, jak se snažil nevzít roha. Jason došel ke dveřím před námi a teď otočený k nám čekal a uváděl nás do nich jako dveřník nebo majordomus.

Zahlédla jsem výraz jeho očí: měl je příliš rozšířené, vyděšené, a já moc dobře věděla, co ho to gesto musí stát úsilí. Vyšli jsme ven a on nás následoval. Vpředu byl Jean-Claude. Dveře za námi bouchly a my se ocitli venku. Jenom tak.

Poprvé v životě jsem si uvědomovala, že mě někdo propustil. Nevybojovala jsem si cestu ven ani jsem toho nedosáhla trikem. Ať už jsme ji ohromili jakkoli hodně, nechala nás jít. Mít dovoleno odejít není to samé jako vyhrát.

Dobrovolně už se nikdy do tohohle domu nevrátím. Dobrovolně už se k Serephině nikdy nepřiblížím. Držela jsem se sice dobře, ale nedokázala jsem to dovést do konce. Ještě teď jsem si uvědomovala, že mě mohla mít. Ta upírka mě má v hrsti.

Do prdele.

28.

Jason kolem mě prošel do hotelového pokoje. Zamířil rovnou do koupelny. „Jdu si dát sprchu.“ Bylo to trochu vydírání, ale smrděl jako hnijící mrtvola. Zpátky jsme jeli se všemi okénky stočenými dolů. Většinou když smrdíte sami, necítíte, že páchne někdo jiný. Já jsem na sobě trochu té rozkládající se hmoty měla, ale přesto jsem Jasona cítila. Některé pachy jsou natolik jedinečné, že nikdy nezmizí.

„Počkej,“ řekl Larry.

Jason se otočil, ale určitě ne rád.

„Běž do mojí sprchy.“ Zvedl ruku, než jsem stačila něco říct. „Do svítání zbývá hodina. Pokud chceme, aby do té doby byli všichni v posteli, bylo by rozumné využít obě koupelny.“

„Myslela jsem, že dneska budeme všichni spát v tomhle pokoji,“ poznamenala jsem.

„Proč?“ zeptal se.

Jean-Claude stál vedle dvojsedačky a vypadal krásně a netečně. Jason byl nervózní.

„V množství je síla,“ řekla jsem.

Larry zavrtěl hlavou. „Fajn, ale můžu vlkodlaka poslat vedle a nechat ho osprchovat. Nebo mi nedůvěřuješ ani v tomhle?“ Už zase začínal být naštvaný.

„Já ti věřím, Larry. Dneska v noci sis vedl dobře.“

Čekala bych, že se usměje. Nedočkala jsem se. Tvářil se nesmírně vážně. „Zabil jsem toho upíra Bruce.“

Přikývla jsem. „Myslela jsem si, že v té místnosti budeme muset pozabíjet všechny.“

„To já taky.“ Svalil se do jednoho z křesel. „Ještě nikdy jsem nikoho nezabil.“

„Byl to upír. To není totéž jako zabít člověka.“

„Jo, to je pravda. A kolika mrtvolám jsi v poslední době dávala srdeční masáž?“ ozval se Jean-Claude.

Rychle jsem na něho mrkla. Usmíval se na mě. Pokrčila jsem rameny. „Jen jedné. Nemohl bys nám nechat trošku soukromí?“ zeptala jsem se.

„Co si říkáte, uslyším bez ohledu na to, kam se v téhle místnosti postavím,“ prohlásil Jean-Claude.

„Všechno je to jenom o iluzi; prostě zmiz,“ řekla jsem.

Jean-Claude trochu sklonil hlavu a vzal si Jasona stranou k oknu. Moc dobře jsem věděla, že všechno uslyší, ale aspoň že nebude stát přímo nad námi.

„Ty doopravdy nevěříš, že je mrtvý, že ne?“ zeptal se Larry.

„Viděl jsi, co se stalo těm upírkám," řekla jsem. „Jsou to jen hnijící mrtvoly; všechno ostatní je iluze."

„Myslíš, že někdy taky tak vypadá?"

Chvíli jsem se na Jean-Clauda dívala. „Obávám se, že ano."

„Jak s ním můžeš chodit, když jsi to viděla?"

Zavrtěla jsem hlavou. „To nevím."

„Ať už je mrtvola, nebo ne, pokusila ses ho udržet při životě." Reagoval na výraz v mém obličeji. „Živý, nemrtvý, nebo jak tomu chceš říkat, ty ses to pokusila zachovat. Měla jsi strach, že je doopravdy mrtvý."

Podívala jsem se na něj. „No a?"

„No a já jsem zabil jinou živou, nebo snad nemrtvou bytost. Sakra, Anito, Bruce byl tak krátce po smrti, že vypadal jako člověk."

„Proto ho taky nejspíš odrovnala jedna kulka do hrudníku."

„Co si o tom mám myslet?"

„O tom, žes ho zabil?"

„Jo."

„Jsou to stvůry, Larry. Někteří z nich jsou hezčí než ostatní, ale jsou to stvůry. Ani chvilku o tom nepochybuj."

„Ty mi chceš upřímně tvrdit, že jsi přesvědčená, že Jean-Claude je stvůra." Bylo to spíš tvrzení než otázka.

Skoro jsem se na dotyčnou stvůru znovu podívala, ale odolala jsem. Pro jednu noc jsem se už na něj vynadívala až dost. „Jo, to chci."

„A teď se jí zeptej, jestli si i ona o sobě myslí, že je stvůra." Jean-Claude byl rozvalený v dvojsedačce a ruce měl zkřížené na hrudi.

Larry vypadal trochu zaskočeně, ale řekl: „Anito?"

Pokrčila jsem rameny. „Někdy."

Jean-Claude se usmál. „Vidíš, Lawrenci? Anita si myslí, že všichni jsme stvůry."

„Larry ne," opravila jsem ho.

„Dej mu trochu času."

To se až příliš blížilo pravdě. „Žádala jsem tě o soukromí, nezapomněl jsi na to?"

„Já na nic nezapomínám, *ma petite*, ale čas se krátí. Můj vlk není jediný, kdo se potřebuje vykoupat. Svěží je už jenom náš mladý přítel."

Pohlédla jsem na Larryho. Neměl na sobě ani kapku krve. Byl jediný z nás, kdo dnes v noci s upíry nezápolil. Pokrčil rameny. „Mrzí mě to; prostě jsem dneska nesehnal nikoho, kdo by mě zaneřádil krví."

„Z toho si nedělej legraci, Larry," řekla jsem. „Mám pocit, že ti Serephina klidně může dát další šanci."

„To je bohužel pravda, *ma petite*."

„Jak dlouho vydržíš bez rakve?" zeptala jsem se.

Usmál se. „Obáváš se o mé pohodlí? Jsem dojat."

„Nemel hlouposti. Dneska v noci jsem si kvůli tobě otevřela žílu.“

„Jestli jsem ti nepoděkoval za záchranu života, *ma petite*, tak se ti omlouvám.“

Podívala jsem se na něj. Vypadal spokojeně a pobaveně, ale byla to jen maska. Jeho obvyklý výraz, když nestojí o to, abyste věděli, na co myslí, a nepřeje si, abyste věděli, že o to nestojí. „Nemluv o tom.“

„Nezapomenu, že jsi mě zachránila, *ma petite*. Už jsi ode mě mohla mít pokoj. Děkuji.“

To znělo docela upřímně. „Nemáš zač.“

„Musím ze sebe dostat ten sajrajt,“ řekl Jason. Znělo to trochu zoufale. Vsadila bych se, že ze sebe bude chtít smýt víc než jen špínu. Ale vzpomínky nelze odstranit tak snadno. A lítost jde smýt ještě hůř.

„Tak se do toho pusťte, oba. Jason se může vydrbat v Larryho pokoji. Bude to praktičtější.“

Larry se na mě zazubil. „Díky.“

„Když jsem říkala, že sis dneska v noci vedl dobře, myslela jsem to vážně.“

Konečně mi věnoval úsměv, na který jsem čekala. „Tak pojď, Jasone. Čeká nás horká voda a čisté ručníky.“ Larry Jasonovi podržel dveře a mně maličko zasalutoval. No nazdar.

Zase sama se Jean-Claudem. Copak tahle noc nikdy neskončí? „Neodpověděl jsi mi, když jsem se ptala na tu rakev,“ řekla jsem.

„Ještě pár nocí budu v pořádku.“

„Jak se Serephině podařilo změnit se z někoho stejně mocného jako ty v to, co jsme dneska viděli?“

Zavrtěl hlavou. „To doopravdy nevím, *ma petite*. Vážně mě nepříjemně překvapila. Dneska v noci nás nemusela nechat odejít. Pokud by nám neublížila, mohli jsme zůstat jejími hosty celý den.“

„Tebe překvapuje, že nás nechala odejít?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ řekl.

Jean-Claude se zvedl z pohovky. „Běž se vysprchovat, *ma petite*. Já počkám, až se naši mladí muži vrátí.“

„Myslela jsem, že bys jako další měl jít ty a vymýt si z vlasů krev.“

Zvedl ruku a vnořil ji zezadu do vlasů. Při tom doteku se zašklebil. „Odporné, ale já se chci vykoupat, *ma petite*. Trvá to déle než sprcha, takže běž první.“

Dlouze jsem se na něj zahleděla.

„Jestli si nepospíšíš, před úsvitem to nestihnu. A moc nerad bych spal v čistých peřinách celý od krve.“

Zhluboka jsem se nadechla a pak pomalu vydechla. „Fajn; jenom se drž dál od koupelny.“

„Máš moje čestné slovo, že tam nevtrhnu.“

„Dobře.“ Kupodivu jsem mu věřila. Jean-Claude se mě pokouší svést už dlouho. Frontální útok prostě není v jeho stylu. Šla jsem si dát sprchu.

29.

Ronnie mě zatáhla do Victoria’s Secret. Namítala jsem, že moje prádlo ani noční košili nikdo kromě ostatních ženských v šatně tělocvičny neuvidí. Ronnie mi odpověděla: „Ty je uvidíš.“ Její logika mi unikla, ale přemluvila mě, abych si koupila župan.

Měl barvu burgundského nebo tmavě vínových pivoněk. Jasně se odrážel od mé bledé kůže a ladil s některými z modřin, které mi vykvetly na zádech. Když chcete získat trochu barvu, nic nepůsobí tak dobře jako nechat se hodit na zeď. Kousnutí na mých zádech bylo mělké. Pro tesáky humanoidů není snadné, aby z takového úhlu pronikly hloub. Stopy na zápěstí byly hlubší. Byly to dva úhledné otvory, skoro roztomilé. Nebolely tolik, kolik by měly. Možná mají upíři ve slinách látky proti bolesti, nebo je to těmi tesáky.

Pořád jsem nemohla uvěřit, že jsem jim dovolila, aby se do mě zakousli. Do prdele.

Přitáhla jsem si župan blíž k tělu. Látka byla natolik těžká, aby byla pohodlná i za zimních večerů, a měla široké hedvábné manžety a lemování na krajích. Župan působil mlhavě viktoriánským dojmem a trochu mužsky. Vypadala jsem v něm jako viktoriánská panenka, která se ještě neměla čas doobléct. Na tělo jsem si oblékla příliš veliké černé tričko. Trošku to pokazilo účinek, ale aspoň nepůjdu vítat kluky jenom v županu a spodním prádle.

Vzala jsem browning z opěradla židle, kde odpočíval, zatímco jsem se sprchovala. Nesla jsem ho s sebou do ložnice, ale pak jsem se zarazila. Nikdy nejsem neozbrojená. Zatraceně, dokonce se zbraní i spím, ale navlékat si pouzdro se mi nechce. Položila jsem browning a rozhodla se, že si vezmu do kapsy županu firestar. Látka kolem něho vypadá zvláštně, ale kdyby do dveří vrazilo něco hnusného, budu na to připravená.

Když jsem otevřela dveře do ložnice, stál Jean-Claude u okna. Roztáhl záclony, opíral se o okenní rám a díval se ven do tmy. Když se dveře otevřely, otočil se ke mně, ale já věděla, že mě slyšel už předtím.

„Vypadáš překrásně, *ma petite*.“

„Je to můj jediný župan,“ řekla jsem.

„Ale ovšem,“ přisvědčil. Na tváři měl zase tu pobavenou masku; tentokrát bych moc ráda věděla, na co myslí. Jeho oči v barvě půlnoční

modři byly nesmírně naléhavé; vůbec neladily s jeho nonšalantním výrazem. Možná že nechci vědět, na co myslí.

„Kde jsou Larry s Jasonem?“

„Stavili se tu a zase odešli,“ řekl.

„Odešli?“

„Jason najednou dostal hlad a Larry ho vzal džípem.“

Změřila jsem si ho pohledem. „Existuje tu něco jako pokojová služba.“

„Teď je příšerná ranní hodina, *ma petite.* Menu pokojové služby je poněkud omezené. Jason mi během dnešní noci dvakrát daroval krev; potřebuje bílkoviny.“ Jean-Claude se usmál. „Takže buď nějaký nonstop, nebo tu měl k snědku Larryho. Myslel jsem si, že bys dala přednost nonstopu.“

„Ohromně legrační. Neměl jsi je tam posílat samotné.“

„Pro dnešní noc jsme před Serephinou v bezpečí, *ma petite*, a pokud zůstaneme ve městě, tak i před Xavierem.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ zkřížila jsem si ruce na břiše.

Zase se opřel o okno a podíval se na mě. „Ten tvůj monsieur Kirkland si dneska vedl moc dobře. Myslím, že si o něho děláš zbytečné starosti.“

„Jedna noc plná hrdinství ti bezpečí nezajistí,“ řekla jsem.

„Za chviličku bude svítat, *ma petite;* a dokonce ani Xavier nesnese denní světlo. Všichni upíři si budou hledat úkryt. Nebudou mít čas honit se za našimi mladíky.“

Upřeně jsem ho pozorovala a snažila se proniknout za jeho příjemný výraz. „Moc ráda bych si tím byla tak jistá, jak ty se zdáš být.“

Usmál se a odstrčil se od stěny. Svlékl si sako a nechal je padnout na růžově zbarvený koberec.

„Co to děláš?“

„Svlékám se.“

Ukázala jsem palcem k ložnici. „Svlékni se tam.“

Začal si rozepínat košili.

„Běž hned vedle,“ řekla jsem.

Vytáhl si bílou košili z kalhot a cestou ke mně pracoval na spodních knoflících. Pleť na jeho hrudi byla určitě barevnější než košile. Vypadal docela jako člověk, byl plný krve, zčásti mojí. Uschlé skvrny, které prosákly košilí, hyzdily bledou dokonalost jeho těla.

Čekala jsem, že se mě pokusí políbit nebo tak něco, ale on mě jenom minul. Záda košile měl hnědá zaschlou krví. Odloupl si ji od kůže s trhavým zvukem. Upustil košili na koberec a vešel do ložnice.

Stála jsem tam a dívala se za ním. Na zádech měl bílé jizvy. Aspoň jsem si myslela, že je tam má. Přes všechnu tu krev se to dalo těžko

říct. Dveře do ložnice nechal otevřené a já za chvíli slyšela zvuk vody natékající do vany.

Posadila jsem se na židli. Nebyla jsem si jistá, co jiného bych měla dělat. Voda se dlouho napouštěla, pak ztichla a ozvalo se cákání. Je ve vaně. Nezavřel dveře do koupelny. Super.

„*Ma petite*," zavolal.

Chvilku jsem zůstala sedět, nechtěla jsem se pohnout.

„*Ma petite*, já vím, že tam jsi. Slyším tvůj dech."

Došla jsem až ke dveřím do ložnice a dávala si dobrý pozor, abych se nepodívala dovnitř. Opřela jsem se zády o stěnu a založila si ruce. „Co chceš?"

„Vypadá to, že tu nejsou čisté ručníky."

„A co s tím podle tebe mám dělat?"

„Mohla bys zavolat dolů na správu hotelu a nechat sem nějaké poslat?"

„Myslím, že ano."

„Děkuji ti, *ma petite*."

Naštvaně jsem šla k telefonu. Ještě než vlezl do vany, věděl, že tam nejsou žádné čisté ručníky. Sakra, i já jsem věděla, že tam žádné nejsou, ale byla jsem tak zaujatá poslouchánim, jak kolem sebe cáká vodu, že jsem na to ani nepomyslela.

Byla jsem úplně stejně naštvaná sama na sebe jako na něho. Vždycky to byl zatracený zmetek. Měla bych se před ním mít víc na pozoru. Jsem v hotelovém pokoji, který vypadá jako zatracené novomanželské apartmá, a vedle je nahý a namydlený Jean-Claude. Po tom, co se stalo Jasonovi, by ve vzduchu nemělo viset takovéhle sexuální napětí, ale viselo. Možná to byl zvyk, nebo má možná Larry pravdu. Prostě nevěřím, že Jean-Claude je hnijící mrtvola.

Zavolala jsem si o další ručníky.

S radostí je donesou. Nikdo se nevztekal, kolik je hodin. Nikdo se na nic nevyptával. Kolik peněz za pokoj platíte, se vždycky pozná podle toho, jak málo má obsluha námitek.

Pokojská mi donesla čtyři ohromné a měkké ručníky. Chvíli jsem na ni hleděla a váhala. Mohla jsem nechat na ní, aby je Jean-Claudovi donesla.

„Ma'am?" zeptala se.

Vzala jsem si ručníky, poděkovala jí a zavřela dveře. Prostě nemůžu cizí ženské ukázat, že mám ve vaně nahého upíra. Dokonce jsem si ani nebyla jistá, jestli je mi trapný zrovna ten upír. Hodné holky nekončí o půl páté ráno s tvorem mužského pohlaví ve vaně. Ale třeba nejsem hodná holka. Třeba jsem nikdy nebyla.

U dveří do ložnice jsem se zarazila. V pokoji byla tma. Jediné světlo přicházelo z koupelny a v obdélníku proudilo na koberec.

Přimáčkla jsem si ručníky k hrudi, zhluboka se nadechla a vstoupila do pokoje. Odtud jsem zahlédla vanu, ale naštěstí ne celou. Viděla jsem bílý porcelán a záplavu bílých bublinek. Už jenom z toho, že tam byla koupelnová pěna, mi svaly na ramenou trochu povolily. Bublinky mohou zakrýt nejrůznější hříchy.

Zastavila jsem se u dveří do koupelny.

Jean-Claude se opíral o okraj vany. Černé vlasy měl mokré a očividně už si je umyl. Několik pramenů mu přilnulo k nahým ramenům. Paže měl opřené o okraj vany a hlavou se opíral o tmavou dlaždičku na stěně. Jedna jeho bledá ruka se vznášela ve vzduchu, jako kdyby se pro něco natahovala, ale dlaň měl úplně bezvládnou. Oči měl přivřené, na jeho bledých lících připomínaly černé půlměsíce. Na jeho obličeji i na tom, co jsem viděla z jeho těla, lpěly krůpěje vody. Vypadal, skoro jako by spal.

V záplavě bublinek se zvedlo jeho koleno a nabídlo mi nečekaný pohled na holou mokrou kůži. Otočil hlavu a otevřel oči. Půlnoční modř jeho panenek mi připadala tmavší. Možná to bylo tím, že se jeho vlasy namočené zdály těžší a černější.

Slabě jsem se nadechla a řekla: „Tady jsou ty ručníky."

„Mohla bys je položit tam, prosím?" ukázal napůl ponořenou rukou.

„Tam" bylo uzavřené víko toalety, dost blízko vany, aby na ně dosáhl.

„Položím je na kraj umyvadla," pravila jsem.

„Když se pro ně budu odsud natahovat, poleju celou podlahu," řekl. Hlas měl neutrální, žádné upíří triky a skoro bez výrazu.

Má pravdu, a já jsem pitomá. Nevrhne se na mě a neschvátí mě. Kdyby měl v plánu tohle, už by to udělal před lety.

Položila jsem ručníky na toaletu a očima se vyhýbala vaně.

„Určitě se chceš ohledně dnešní noci na něco zeptat," řekl.

Pohlédla jsem na něho. Voda na jeho nahém těle odrážela světlo jako rtuť. Na prsou, hned pod bradavkou, měl mydlinky. Přepadlo mě nutkání mu ty bublinky otřít. Couvala jsem, dokud jsem nestála u protější stěny.

„To, že mi nabízíš odpovědi, se ti nepodobá," řekla jsem.

„Jsem dneska štědrý." V jeho hlase byl podobný odstín, jako když se blíží spánek.

„Kdybys nebyl nahý ve vaně plné pěny, taky bys mi nabízel, že mi zodpovíš otázky?"

Vtom se usmál rychlým, důvěrně známým výrazem. „Možná že ne, ale když už musím ukojit tvou nenasytnou zvědavost, nebude to takhle daleko zábavnější?"

„Zábavnější pro koho?"

„Pro oba dva, pokud ovšem budeš ochotná to připustit.“

Za to ode mě dostal úsměv, ale já se nechtěla smát. Nechtěla jsem si užívat pohled na jeho mokré a namydlené tělo. Chtěla jsem mít z něho strach, a to jsem i měla, ale taky jsem po něm toužila. Toužila jsem hladit rukama jeho vlhké tělo, dotýkat se toho, co je skryté pěnou. Nestojím o to vyspat se s ním. To je pro mě nepředstavitelné, ale moc ráda bych provedla menší průzkum. Nenávidím se za to. On je mrtvola; to, co jsem dneska viděla, mě o tom naprosto přesvědčilo.

„Ty se mračíš, *ma petite;* proč?“

„Ptala jsem se tě, jestli ty dvě rozkládající se upírky jsou iluze, a ty jsi řekl, že ne. Ptala jsem se, jestli tvé tělo je skutečné. Odpověděl jsi, že ano. Tvrdil jsi, že obě podoby jsou skutečné.“

„To je pravda,“ potvrdil.

„I ty jsi hnijící mrtvola?“

Posadil se hlouběji do teplé mýdlové vody, ponořil do ní paže, až měl nad hladinou jenom hlavu. „To není moje podoba.“

„To není odpověď.“

Zvedl jednu bledou ruku z vody, hrst bublinek mu na ní držela pevně jako sněhová koule. „Upíři mají rozmanité schopnosti, *ma petite;* to moc dobře víš.“

„Co to s tím má společného?“

Vytáhl z vody i druhou ruku a začal si s pěnou hrát, přendával si ji jedné z ruky do druhé. „Janos a jeho dvě ženské společnice jsou jiný druh upíra než já. Jiný druh než většina z nás. Jsou daleko vzácnější. Jestli mě uvidíš jako rozkládající se mrtvolu, budu dokonale a nadobro mrtvý. Oni mohou shnít a znovu se zformovat, a proto je daleko těžší je zabít. Jediný bezpečný způsob je oheň.“

„Teď jsi mi sám od sebe poskytl velikou spoustu informací, čím to?“

Ponořil ruce do vody a oplachoval si mýdlo. Maličko se narovnal; na trupu mu zůstaly útržky pěny. „Možná mám strach, aby sis nemyslela, že to, co se stalo Jasonovi, se může stát i nám dvěma.“

„Tuhle teorii si nikdy neověříme,“ prohlásila jsem.

„Jsi si tím nějak jistá,“ divil se. „Vzduch voní tvým chtíčem, a přesto věříš tomu, že se nikdy nebudeme milovat. Jak po mně můžeš toužit skoro tolik jako já po tobě, a přitom si být jistá, že tělo toho druhého nikdy nepoznáme?“

Nebyla jsem si jistá, jestli na to mám odpověď. Sklouzla jsem po stěně dolů a posadila se s koleny přitaženými k hrudi. Kapsa s pistolí narazila do stěny. Posunula jsem zbraň do lepší pozice a řekla: „Prostě nepoznáme, Jean-Claude. Nikdy. Já nemůžu.“ Jedné mé části to bylo líto, ale jen jedné části.

„Proč, *ma petite?*“

„Sex je o důvěře. Než se s někým miluju, musím mu bezvýhradně důvěřovat. A tobě nedůvěřuji.“

Koukal na mě modrýma přemodrýma očima. Byl celý mokrý a vypadal báječně. „Ty to myslíš vážně, že ano?“

Přikývla jsem. „Jo, myslím.“

„Já ti nerozumím, *ma petite*. Snažím se o to, ale přesto se mi to nedaří.“

„Pokud tě to potěší, tak i ty jsi pro mě hádanka.“

„Nepotěší. Kdybys byla žena, která poslechne příležitostnou touhu, už dávno jsme mohli skončit v posteli.“ Povzdechl si a posadil se ještě víc zpříma, takže mu voda sahala těsně nad pas. „Kdybys ovšem byla žena lehkovážných choutek, myslím, že bych tě nemiloval.“

„Těší tě štvanice, výzva,“ řekla jsem.

„To je pravda, ale s tebou jde ještě o něco víc, to mi můžeš věřit.“ Naklonil se kupředu, přitáhl si kolena k nahým prsům, objal je rukama a nahrbil ramena. Celá záda od ramen až dolů do vody měl plná bílých jizev. Nebylo jich moc, ale docela dost.

„Kdo ti udělal ty jizvy na zádech? Jestli to nebyla nějaká posvěcená věc, mělo by se ti to zahojit.“

Položil si tvář na koleno, takže na mě viděl. Najednou vypadal mladší, lidštější a zranitelnější. „Ale ne, pokud k tomu poranění došlo před mou smrtí.“

„Kdo tě bičoval?“

„Byl jsem fackovací panák patřící synovi jednoho šlechtice.“

Zírala jsem na něho. „Ty mi říkáš pravdu, že jo?“

„Ano.“

„Tak proto Janos dneska vybral biče. Aby ti připomněl, odkud jsi přišel.“

„Ano.“

„Ty ses nenarodil jako šlechtic?“

„Já se narodil v domku s podlahou z udusané hlíny, *ma petite*.“

Koukala jsem na něj. „No jasně.“

Zvedl hlavu. „Kdybych si chtěl vymýšlet, *ma petite*, bylo by to něco daleko romantičtějšího a zábavnějšího, než že jsem byl francouzský venkovan.“

„Takže jsi byl sloužící na zámku?“

„Byl jsem stálý průvodce jejich jediného syna. Když ušili šaty jemu, ušili je i mně. Jeho učitel byl i mým učitelem. Jeho trenér jízdy na koni byl i můj trenér. Naučil jsem se šermovat, tančit a správně stolovat. A když syn zlobil, byl jsem potrestaný já, protože on byl jejich jediné dítě, jediný dědic rodového jména. Dneska se mluví o týrání dětí.“ Zase se opřel dozadu a ponořil se do teplé vody. „Stěžují si, že je bijí. Nemají nejmenší představu, co je skutečné týrání. Když

jsem byl kluk, nepřipadalo rodičům zvláštní, když vzali na zlobivé dítě bič na koně nebo ho ztloukli do krve. Dokonce i šlechtici tloukli své děti. Bylo to normální.

Ale on byl jejich dědic, jejich jediné dítě. Takže zaplatili mým rodičům a odvedli si mě. Paní si mě vybrala, protože mám jemnou tvář. Když mě našla upírka, která mě stvořila, říkala, že ji ke mně přivolala moje krása."

„Počkej chvilku."

Otočil hlavu a dal mi pocítit plnou váhu svých tmavěmodrých očí. Stálo mě to nesmírné úsilí, abych neodvrátila zrak.

„Tohle překrásné tělo a tvář, to je přece upíří iluze. Teda, nikdo přece není takhle hezký."

„Už jednou jsem ti říkal, že tak, jak mě vidíš, mě nevidíš kvůli mé moci, každopádně aspoň většinu času."

„Serephina říkala, že jsi byl sexuální objekt pro každého upíra, který na tebe dostal chuť. Co tím myslela?"

„Upíři zabíjejí pro potravu, ale z nejrůznějších důvodů také slabší unášejí. Některé kvůli penězům, bohatství, dokonce třeba kvůli titulu nebo lásce, ale mě si přivedli pro potěšení. Když jsem byl mladý a slabý, předávali si mě mezi sebou. Jednoho jsem omrzel, ale vždycky se našel další."

Zděšeně jsem na něho hleděla. „Tak to máš pravdu. Kdyby sis pro mě vymýšlel nějakou historku, tahle by to nebyla."

„Pravda často bývá ošklivá, nebo je to aspoň zklamání; nemáš taky ten pocit, *ma petite?*"

Přikývla jsem. „Jo. Serephina je stará. Myslela jsem, že upíři nestárnou."

„Ponecháme si věk, ve kterém zemřeme."

„Znával jsi Serephinu, když jsi byl mladý?"

„Ano."

„Spal jsi s ní?"

„Ano."

„Jak jsi mohl strpět, aby se tě dotkla?"

„Dostala mě jako dárek od pána, proti němuž i její nové a zdokonalené schopnosti působí chabě. Téměř jsem neměl na výběr." Hleděl na mě. „Ona ví, po čem toužíš. Tvá největší potřeba, tvé nejtajnější přání, a ona to uskuteční. Nebo to tak aspoň vypadá. Co nabízela tobě, *ma petite?* Co ti mohla nabídnout, že tě málem porazila?"

Teď jsem odvrátila pohled, nechtěla jsem, aby mi viděl do očí. „Co před těmi lety nabídla tobě?"

„Moc."

Zvedla jsem oči. „Moc?"

Přikývl. „Moc, abych jim všem unikl.“

„Ale už od začátku jsi v sobě musel mít nadání, aby ses mohl stát upířím vládcem. To ti nikdo poskytnout nemůže,“ podotkla jsem.

Usmál se, ale nebyl to spokojený úsměv. „To vím teď, ale tehdy jsem si myslel, že jen ona mě může zachránit před věčným…“ Když jeho slova dozněla, potopil se a na hladině plulo jen pár pramenů černých vlasů. S hlasitým prskáním se posadil a rychle mrkal, aby dostal vodu z očí. Pod vodou se mu husté černé řasy slepily. Projel si rukama mokré vlasy a ty se mu rozložily po ramenou.

„Nemíval jsi je takhle dlouhé, když jsme se setkali poprvé.“

„Měl jsem dojem, že u mužů dáváš přednost delším vlasům.“

„Jak to, že ti rostou, když jsi mrtvý?“

„Na to si musíš odpovědět sama,“ řekl. Znovu si prohrábl vlasy a vymačkal vodu z jejich konečků. Natáhl ruku pro ručník.

Vyhrabala jsem se na nohy. „Nechám tě, aby ses oblékl.“

„Už se vrátili Jason s Larrym?“ zeptal se.

„Ne.“

„Ty mě asi neoblékneš.“ Vstal a přitáhl si ručník k tělu. Zahlédla jsem jeho bledé nahé tělo z boku. Stékala z něj voda. Ručník mi zaclonil výhled právě včas. Zmizela jsem.

30.

Choulila jsem se na židli co nejdál od ložnice. Ale pořád jsem hleděla na dveře. Kurva. Nejradši bych utekla z pokoje. Ale proč? To není Jean-Claude, komu nedůvěřuji. Jsem to já. Do prdele.

Dotkla jsem se pistole v kapse županu. Byla hladká, tvrdá a uklidňovala mě, ale to mi teď nepomůže. Násilí rozumím; víc problémů mám se sexem.

Namouduši jsem se s ním vyspat nechtěla, ale jedna moje část doufala, že zahlédne další kousek jeho nahého těla. Třeba dlouhou křivku nahého stehna. Nebo snad… zakryla jsem si oči dlaněmi, jako bych tu představu mohla vypudit z hlavy pouhým tlakem rukou.

„*Ma petite?*“ Jeho hlas zazněl blíž než z koupelny.

Nechtěla jsem se podívat, jako kdybych, jak říkala babička Blakeová, přišla o oči. Cítila jsem, že stojí přede mnou. Vnímala jsem, že se pohybuje vzduch. Po milimetrech jsem spouštěla ruce dolů. Klečel přede mnou a kolem pasu měl omotaný jeden z těch tlustých bílých ručníků. Učesal si vlasy, ale měl je vlhké a přilepené k hlavě, takže jeho tvář byla prostší a otevřenější než normálně. Bez orámování vlasy vypadaly jeho oči ještě modřejší.

Položil ruce na obě opěradla židle a nadzvedl se. Jeho rty přejely po mých v jemném, skoro cudném polibku. Couvl ode mě a pustil židli.

Cítila jsem, jak mi srdce buší v krku, ale nebyl to strach.

Jean-Claude mi pohladil dlaně a zvedl je. Položil si mé ruce na holá ramena. Pleť měl teplou, hladkou a vlhkou. Jemně, velice jemně mě držel za zápěstí. Kdykoli jsem se mohla odtáhnout. Přejížděl mýma rukama po svém kluzkém těle.

Vyprostila jsem ruce. Nic neřekl, nic neudělal. Zůstal klečet a pohlédl na mě. Čekal. Viděla jsem, jak mu na krku pulzuje tepna, a zatoužila jsem ji pohladit.

Sklouzla jsem mu rukama po ramenou a sklonila tvář k jeho. Začal se ke mně otáčet, aby mě políbil, ale já mu přejela rukou po tváři a otočila mu hlavu. Hladila jsem ho po rtech a skláněla ty své k jeho kůži, až jsem na jazyku ucítila jeho tep. Chutnal po voňavém mýdle, vodě a čisté kůži.

Sklouzla jsem ze židle na zem a klekla si před něho. Teď byl vyšší, ale ne příliš vysoký. Olizovala jsem mu krůpěje vody z prsou a dovolila si něco, po čem jsem toužila měsíce. Přejela jsem mu jazykem po bradavce a on se zachvěl.

Lízala jsem kapky z jeho hrudi a přejížděla rukama vzhůru od pasu po vlhké křivce jeho zad.

Zatáhl za šerpu mého županu a já neprotestovala. Nechala jsem ho, když mi pod župan u pasu vklouzl rukama a mezi jeho a mým tělem nezbývalo nic než černé tričko. Hladil mě rukama po bocích s palci na mých žebrech. Zbraň se v uvolněné látce těžce kývala. Pěkná otrava.

Zvedla jsem k němu tvář. Jeho ruce mi sklouzly za záda a tiskly mě k dlouhé vlhké linii jeho těla. Ručník byl nebezpečně volný.

Přejel rty po mých; pak se z toho políbení stalo něco víc. Byl hrubější, skoro zraňující, rukama mě přitom svíral kolem ramen. Sklouzla jsem mu dlaněmi k pasu, přejela po horním okraji ručníku a zjistila, že už povolil. Dotkla jsem se jemné kůže na jeho zadku. Ručník teď držel na místě jenom tlak našich těl.

Vychutnával si moje ústa a já najednou ucítila něco ostrého a bolestivého. Ucukla jsem a na jazyku jsem cítila krev.

Jean-Claude mě pustil. Posadil se na paty s ručníkem položeným v klíně. „Promiň mi to, *ma petite.* Nechal jsem se unést.“

Dala jsem si do úst prst a vytáhla ho celý od krve. „Kousnul jsi mě.“

Přikývl. „Je mi to vážně líto.“

„To ti věřím,“ řekla jsem.

„Nebuď takový pokrytec, *ma petite.* Konečně jsi mně i sama sobě přiznala, že tě tělesně přitahuji.“

Seděla jsem vedle židle na zemi v rozhaleném županu a s tričkem vyhrnutým nad pas. Počítám, že teď je trochu pozdě svalovat celou vinu na něj.

„Fajn, chtíč; spokojený?“

„Skoro,“ prohlásil a v jeho očích se něco objevilo. Něco temného a hlubokého a daleko staršího, než by mělo být.

„Já ti můžu nabídnout své smrtelné tělo, a ještě mnohem víc, *ma petite*. Mezi námi to může být daleko intenzivnější než s jakýmkoli lidským milencem.“

„A pokaždé přijdu o trochu krve?“

„To bylo nedopatření,“ omlouval se.

Dívala jsem se na něj, jak tu klečí na podlaze, vlhký a bledý, s bílým ručníkem zmuchlaným v klíně, takže byl skoro nahý.

„Tohle je poprvé, co Richarda podvádím,“ řekla jsem.

„Už se mnou chodíš měsíce,“ řekl.

Potřásla jsem hlavou. „Ale nepodváděla jsem ho. *Tohle* je podvádění.“

„Takže jsi podváděla mě s Richardem?“

Nevěděla jsem, co na to říct. „Obleč se.“

„Opravdu chceš, abych se oblékl?“ zeptal se.

Odvrátila jsem zrak. Cítila jsem se trapně a nepříjemně. „Ano, prosím.“

Vstal s ručníkem sevřeným v pěsti. Dívala jsem se na podlahu. Nemusela jsem vidět jeho tvář, abych si představila úsměv na ní.

Odcházel a ani se neobtěžoval omotat ručníkem. Od lýtek k pasu se mu pod kůží pohybovaly samé svaly. Nahý šel do ložnice a já si ten pohled užívala.

Dotkla jsem se prstem špičky jazyka. Pořád krvácel. To mám za to, že zkouším francouzáky s upírem. Už jenom pomyšlení na to mě znervózňuje.

„*Ma petite?*“ zavolal z vedlejšího pokoje.

„Jo.“

„Máš tady fén?“

„V kufru. Poslož si.“

Naštěstí jsem odtáhla kufr do ložnice ke dveřím do koupelny. Bod za lenost. Ušetřila jsem si další pohled na jeho nahé tělo. Teď když hormony začaly ustupovat, cítila jsem se trapně.

Slyšela jsem fén a byla jsem zvědavá, jestli stojí nahý před zrcadlem, když si suší vlasy. Velice intenzivně jsem si uvědomovala, že stačí vejít do dveří a můžu se podívat.

Zvedla jsem se, stáhla si tričko, pořádně si zavázala župan a sedla si na gauč. Seděla jsem k ložnici zády. Jinak bych z ní nespustila oči. Vytáhla jsem firestar z kapsy a položila ho na kávový stolek před

sebou. Pistole tam ležela, vypadala velice solidně, velice černě a jako by mi něco vyčítala.

Vypnul fén a už mě zase volal. „*Ma petite?*“

„Co?“

„Pojď si se mnou povídat, než bude svítat.“

Rychle jsem pohlédla k oknu, které otevřel. Obloha venku už nebyla tak černá. Ještě nezesvětlala, ale už to nebyla čirá temnota. Zatáhla jsem závěsy a šla do ložnice. Zbraň jsem nechala na stolku. Browning mám stejně v ložnici.

Jean-Claude úhledně odhrnul potah a jednu deku do nohou postele. Zakrývala ho jenom vínově červená pokrývka. Černé vlasy se mu jemně vlnily na tmavých polštářích. Pokrývku měl v okolí pasu zmuchlanou. „Jestli máš chuť, můžeš se ke mně připojit.“

Opřela jsem se o stěnu a zavrtěla hlavou.

„Nenabízím ti sex, *ma petite;* na to je ráno příliš blízko. Nabízím ti půlku postele.“

„Zůstanu na gauči, ale stejně děkuji.“

Usmál se pomalým vědoucím pohybem rtů – už se mu zase vrátila obvyklá arogance. Vědomí, že se vlastně nic nezměnilo, bylo docela příjemné. „Ten, komu nedůvěřuješ, nejsem já. Jsi to ty.“

Pokrčila jsem rameny.

Zvedl si přikrývku k prsům, skoro jako by se před něčím chránil. „Přichází.“ V hlase měl strach.

„Co přichází?“

„Slunce.“

Pohlédla jsem na zatažené závěsy na opačné straně místnosti. Byly dvojité, ale lemovala je linka šedavého světla. „Budeš takhle bez rakve v pořádku?“

„Dokud někdo neroztáhne závěsy.“ Dlouze se na mě zadíval. „Miluji tě, *ma petite*, nakolik jsem toho schopen.“

Nevěděla jsem, co říct. Říct mu, že po něm toužím, mi nepřipadalo vhodné. Říct mu, že ho miluji, by byla lež.

Světlo sílilo. Okraje kolem závěsů byly bílé. Jeho tělo na posteli ochablo. Převalil se na bok s jednou paží nataženou a druhou si tiskl pokrývku k hrudi. Díval se na přicházející světlo a já cítila jeho strach.

Klekla jsem si k jeho posteli. Skoro jsem ho vzala za ruku, ale ovládla jsem se. „Co se stane teď?“

„Pokud chceš znát pravdu, dívej se.“ Čekala jsem, že se mu oči zachvějí a že bude mít nemotorný jazyk, jako by usínal. Tak se to vůbec nestalo. Úplně zničehonic zavřel oči. Tváří mu přeběhla bolest. „Bolí to,“ zašeptal. Tvář mu ztuhla. Viděla jsem hodně lidí umírat, viděla jsem, jak se z jejich těl vytrácí světlo. Cítila jsem, jak se jejich duše vzdalují. Takové to bylo i teď. On umřel. Světlo za závěsy sílilo,

a když bylo jako čistě bílá čára, umřel. S dlouhým zachrčením vydechl naposledy.

Klečela jsem u postele a zírala na něho. Poznám smrt, když ji mám před sebou, a tohle bylo ono. Do prdele.

Položila jsem ruce na postel a opřela si o ně bradu. Hleděla jsem na něj a čekala, že se nadechne, trhne sebou nebo něco. Ale nic se nedělo. Sáhla jsem po jeho natažené ruce. Mé prsty zaváhaly a pak jsem se ho dotkla. Kůži měl pořád teplou a lidskou, ale nehýbal se. Zkontrolovala jsem mu zápěstí, ale neměl pulz. Jeho tělem neprotéká krev.

Ví, že jsem tady? Cítí, že se ho dotýkám? Připadalo mi, že se na něj dívám hrozně dlouho. Takže tohle je odpověď. Upíři jsou mrtví. To, co je oživuje, je trochu jako moje vlastní energie, je to nějaký druh nekromancie. Mrtvého přeci poznám. Otevírá to docela nový pohled na nekrofilii.

Jenom jsem si to představovala, nebo jsem cítila, jak jeho tělo opouští spojení s duší? Upíři sice duše nemají – o to tu zčásti jde – ale já jsem cítila, jak něco odchází. Jestli to nebyla duše, tak co tedy? Jestli to duše byla, kde je po dobu denního světla? A kdo se stará o všechny upíří dušičky, když oni leží mrtví?

Ozvalo se zaklepání na dveře. Nejspíš kluci. Vstala jsem a přitáhla si župan k tělu. Bylo mi chladno, ale netušila jsem proč. Šla jsem otevřít. Rána na jazyku už skoro přestala krvácet.

31.

Zdál se mi sen. V tom snu mě někdo držel na klíně. Objímaly mě tmavé měkké paže. Dívala jsem se vzhůru do maminčina rozesmátého obličeje. Byla to ta nejkrásnější žena na světě. Přitulila jsem se k jejímu tělu a cítila svěží vůni její pleti. Vždycky voněla koupelovou solí Hypnotique. Sklonila se a políbila mě na ústa. Už jsem zapomněla na chuť její rtěnky, na to, jak mi otírá pusu palcem a jak se směje, že ji mám jasně červenou.

Na palci měla něco světlejšího než rtěnku. Z palce jí kapala krev. Sepnula si kůži spínacím špendlíkem. Krvácelo to. Podala mi palec a řekla: „Dej mi pusu, Anito, to mi pomůže.“

Ale krve bylo příliš. Tekla jí po ruce. Hleděla jsem jí do rozesmátého obličeje a krev se valila jako déšť. Probudila jsem se sedící na gauči a lapala jsem po dechu. Pořád jsem na rtech cítila chuť její rtěnky a kolem se vznášela vůně koupelové soli Hypnotique.

Na dvojsedačce se posadil Larry a protíral si oči. „Co se děje? To už nás budí?“

„Ne, měla jsem zlý sen.“

Přikývl, protáhl se a pak se zamračil. „Cítíš tu vůni?“

Koukala jsem na něj. „Co tím chceš říct?“

„Je to vůně, koupelová sůl, nebo něco podobného; cítíš to?“

Polkla jsem a skoro se zadusila srdcem bušícím až v krku. „Jo, cítím.“

Odhodila jsem druhou přikrývku a hodila polštář přes pokoj.

Larry spustil z pohovky nohy. „Co to s tebou je?“

Došla jsem k oknu a rozhrnula závěsy. Dveře do ložnice byly zavřené a Jean-Claude leží v bezpečí za nimi. Jason spal vevnitř s ním. Stála jsem ve slunečních paprscích a nechala do sebe vstupovat jejich teplo. Opřela jsem se o teplé sklo a teprve teď jsem si uvědomila, že na sobě nemám nic než vytahané tričko a kalhotky. No jo. Několik minut jsem zůstala na slunci a čekala, až se mi zklidní tep.

„Serephina mi poslala sen. Ta vůně je voňavka mojí mámy.“

Larry se postavil vedle mě. Na sobě měl sportovní kraťasy a zelené tričko. Rudé kudrnaté vlasy mu trčely všemi směry. Když vstoupil do světla, přimhouřil modré oči. „Myslel jsem, že do tvých snů může proniknout jedině upír, který je s tebou spojený, který tě má v moci.“

„To jsem si myslela i já,“ řekla jsem.

Zavrtěla jsem hlavou s čelem opřeným o sklo. „Já nevím.“

„Označila tě?“

„Já nevím.“

Pohladil mě po rameni a stiskl. „To bude v pořádku.“

Ustoupila jsem a vykročila po pokoji. „To nebude v pořádku, Larry. Serephina pronikla do mých snů. To kromě Jean-Clauda zatím nikdo neudělal.“ Zarazila jsem se, protože to nebyla pravda. Udělala to Nikolaos. Ale až po tom, co mě kousla. Potřásla jsem hlavou. Tak či tak, není to dobré znamení.

„Co budeš dělat?“

„Zabiju ji.“

„Chceš říct, že ji zavraždíš.“

Kdyby na mě nehleděly Larryho upřímné oči, odpověděla bych: „To se klidně vsaď.“ Ale o vraždě se těžko uvažuje, když se na vás někdo dívá, jako byste nakopli jeho oblíbené štěně.

„Pokusím se sehnat příkaz,“ řekla jsem.

„Když se ti to nepovede?“

„Jestli je to ona, nebo já, Larry, tak potom ona. Jasný?“

Larry se na mě smutně díval. „To, co jsem udělal včera v noci, byla vražda. Já to vím, ale neměl jsem v plánu někoho zabít.“

„Když v tomhle kšeftu zůstaneš dost dlouho, naučíš se to.“

Zavrtěl hlavou. „Tomu nevěřím.“

„Věř si, čemu chceš, ale je to pravda. Tahle stvoření jsou příliš nebezpečná, než abys mohl hrát fér.“

„Jestli tomu vážně věříš, tak jak můžeš chodit se Jean-Claudem? Jak mu můžeš dovolit, aby se tě dotkl?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy jsem netvrdila, že se chovám logicky.“

„Ty si nemůžeš pomoct, že ne?“

„Pomoct v čem? Že chci zabít Serephinu, nebo že chodím s Jean-Claudem?“

„V obojím. Sakra, Anito, jestliže jsi jeden z grázlů, nemůžeš být ta hodná.“

Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela. Co jsem měla říct? „Já jsem ta hodná, Larry. Ale nebudu mučedník. A jestli to má znamenat, že poruším zákon, tak ať.“

„Pokusíš se získat příkaz?“ Při té otázce měl naprosto neutrální výraz. Najednou vypadal starší. I když mu kolem hlavy trčely oranžové kudrny, zdál se být vážný.

Pozorovala jsem, jak mi Larry stárne před očima. Ne věkem, ale prožitky. Výraz v jeho očích byl daleko starší než před několika měsíci. Příliš toho viděl, příliš toho vykonal. Pořád se snaží být sir Galahad, ale Galahad má na své straně Boha. Larry má jenom mě. A to nestačí.

„Jediný způsob, jak můžu příkaz k popravě získat, je lhát,“ řekla jsem.

„To vím,“ přisvědčil.

Koukala jsem na něj. „Serephina zatím žádný zákon neporušila. O tom lhát nebudu.“

Usmál se. „Dobrá. Kdy se máme sejít s Dorcas Bouvierovou?“

„Ve tři.“

„Už jsi přišla na to, co obětuješ, abys Stirlingovi probudila ty zombie?“ zeptal se.

„Ne.“

Zíral na mě. „Řekneš to Stirlingovi?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To ještě nevím. Moc ráda bych věděla, proč je tak žhavý Bouviera zabít.“

„Chce tu půdu,“ upozornil Larry.

„Stirlingova firma musela jednat s Bouvierovic rodinou, ne s Magnusem Bouvierem. To znamená, že není jediný, kdo je žaluje. Takže zabití Magnuse by problémy nevyřešilo.“

„Tak proč by to dělal?“ řekl Larry.

„Přesně tak.“

Larry přikývl. „Musíme si znovu promluvit s Magnusem.“

„Pokud možno tak, aby u toho nebyla Serephina,“ řekla jsem.

„Svatá pravda,“ dodal Larry.

„Moc ráda bych s Magnusem mluvila, ale než začneme jednat přímo s panem Bouvierem, ráda bych si opatřila nějakou mast proti elfům.“

„Nějakou co?“

„Ty jsi nechodil na přednášky o elfech?“

„Ty byly volitelné,“ řekl.

„Mast proti elfům tě udělá imunním proti půvabu. Jenom pro případ, že by to, co Magnus skrývá, bylo hnusnější, než co skrývá Serephina.“

„Nic hnusnějšího není,“ řekl.

„To je fakt, ale bude jistější, když proti nám nebude moci použít magii. A vlastně nemusí být špatné se trochu pojistit, než se sejdeme s Dorrie. Sice nepůsobí tak děsivě jako Magnus, ale taky září, a já bych byla moc ráda, kdyby na nás ta záře nepůsobila.“

„Myslíš, že Serephina Jeffa Quinlana najde?“

„Jestli to někdo dokáže, tak ona. Působila hodně sebejistě, pokud jde o její moc nad Xavierem, ale i Jean-Claude si byl včera jistý, že na ni stačí. A spletl se.“

Zamračil se. „Takže děláme pro Serephinu?“

Takhle řečeno to nezní moc dobře, ale přikývla jsem. „Jestli se máme rozhodnout mezi upírem, který se řídí většinou zákonů, a tím, který vraždí děti, pak jo, jsme na její straně.“

„Před chvilkou jsi zrovna mluvila o tom, že ji zabiješ.“

„Nebudu se jí plést do cesty, dokud nezachrání Jeffa a nezabije Xaviera.“

„Proč by ho zabíjela?“ chtěl vědět Larry.

„Zabíjí lidi na jejím území. Může si říkat, co chce, ale tohle je přímé zpochybnění její autority. A kromě toho si nemyslím, že by Xavier Jeffa vydal bez boje.“

„Co myslíš, že se s ním včera v noci stalo?“ zeptal se Larry.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemá cenu na to pořád myslet, Larry. Děláme, co je v našich silách.“

„Mohli bychom o Serephině říct FBI.“

„Jedna z věcí, které jsem se naučila, je, že upíří vládci se s poldy baví neradi. Až příliš dlouho je policie bez varování zabíjela nebo se o to aspoň snažila.“

„Fajn,“ řekl, „ale pořád ještě musíme přijít na něco dost velikého, co bychom dneska v noci mohli obětovat při probouzení mrtvých.“

„Myslím na to.“

„Ty vážně nevíš, co dělat,“ znělo to hodně překvapeně.

„Bez lidské oběti, Larry, nedokážu probudit tři sta let staré mrtvé. I já mám hranice.“

Široce se zakřenil. „To jsem rád, že to přiznáš.“

Musela jsem se usmát. „Bude to naše malé tajemství.“

Nastavil ruku a já ho do ní plácla. Plácnutí mi vrátil a hned jsem se cítila líp. Larry ví, jak mě rozesmát. To přátelé dokážou.

32.

Dorcas Bouvierová se opírala o auto na parkovišti. Její vlasy na slunci zářily, a když se pohnula, vířily jako vodní hlubiny. V džínách a lahvově zelené blůze vypadala bezvadně.

Larry se snažil na ni nezírat, ale nebylo to lehké. Larry na sobě měl modré tričko, džíny, bílé niky a příliš velikou kostkovanou flanelovou košili, která skrývala jeho podpažní pouzdro.

Já na sobě měla džíny a námořnicky modré tričko s límečkem, černé niky a příliš velkou modrou košili. Musela jsem si ji půjčit od Larryho, když své černé sako mám pokryté upířím slizem. Musím mít něco, čím bych zakryla browning. Lidi to znervózňuje, když kolem nich chodíte s připravenou zbraní. Vypadali jsme oba, jako bychom se oblékali ze stejné skříně.

Dorrie se odstrčila od auta. „Pojedeme?“

„Rádi bychom mluvili s Magnusem.“

„Abyste ho mohli udat poldům?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Abychom přišli na to, proč je Stirling tak žhavý ho zabít.“

„Já nevím, kde je,“ prohlásila Dorcas.

Asi mi to bylo vidět ve tváři, protože řekla: „Já nevím, kde je, ale i kdybych to věděla, vám bych to neřekla. Za použití magie proti policistům je i trest smrti. Neudala bych ho.“

„Já přece nejsem policie.“

Pohlédla na mě přimhouřenýma očima. „Přišla jste se podívat na Krvavé koleno, nebo mě vyslýchat kvůli bráchovi?“

„Jak jste věděla, že tu na nás máte čekat?“ zeptala jsem se.

„Byla jsem si jistá, že se nezpozdíte.“ Zorničky se jí zúžily do nepatrných bodů a připomínaly oči vzteklého papouška.

„Pojďme,“ řekla jsem.

Vedla nás zadem kolem restaurace na samotném kraji lesa. Na konci mýtiny začínala stezka. Nebyla dost široká ani pro jednoho. I když jsme šli za sebou, větve mě šlehaly do ramenou. Čerstvé zelené lístky se mi jako samet otíraly o tváře. Cesta byla blátivá a místy prochozená až na kořeny stromů, ale divoké býlí už začínalo stezku zarůstat, jako kdyby se nepoužívala tolik jako dřív.

Dorrie se po nerovné cestě pohybovala lehkým pružným krokem. Evidentně to tu dobře zná, ale je v tom i něco víc. Větve stromů, které mě tahaly za košili, se jí do vlasů nezamotaly. Kořeny, které se mi pokoušely podrazit nohy, ji nezpomalily.

Mast jsme objevili v jednom obchůdku se zdravou výživou. Takže keře, které jí uhýbají, a nám ne, jsou skutečné, žádná iluze. Možná že půvab není to jediné, čeho bychom se měli obávat. Proto jsem v browningu neměla stříbrné kulky. Musela jsem jít a nějaké kvůli tomu koupit. I Larry nabil a já si poprvé přála, aby měl dvě zbraně. Já mám pořád firestar, ale kdyby na nás zaútočil upír, má Larry smůlu. Ale teď je samozřejmě jasný den. Právě v tuhle chvíli mi mnohem větší starosti než upíři dělají elfové. V kapsách jsme měli sůl. Ne moc, ale moc jí ani není potřeba, jenom abyste mohli na elfa nebo začarovanou věc špetku hodit. Sůl ruší elfí kouzla. Dočasně.

Na pěšině se zdvihl větřík. Během jediného náhlého náporu se změnil ve vichr. Vzduch voněl čerstvě a svěže. Představila jsem si, že takhle voněl svět na počátku: jako čerstvý chleba, čisté povlečení, dětské vzpomínky na jaro. Ale nejspíš jsem cítila ozón a bahnitou vodu. Skutečnost skoro vždycky smrdí hůř než fantazie.

Dorrie se zastavila a otočila se k nám. „Ty stromy za stezkou nejsou skutečné. Je to jen iluze."

„Které stromy?" zeptal se Larry. Tiše jsem zaklela. Bývalo by bylo dobré, kdybychom mast udrželi v tajnosti.

Dorrie přistoupila o dva kroky k nám, prohlídla si mě jen z několika centimetrů a pak udělala obličej, jako by viděla něco mimořádně nechutného. „Máte na sobě mast." Vyslovila to obzvlášť hnusně.

„Magnus se nás už dvakrát pokusil okouzlit, na opatrnosti není nic špatného," řekla jsem.

„No, takže naše iluze se vás netýkají." Vyrazila ještě rychlejším krokem a my klopýtali za ní.

Pěšina ústila na skoro dokonale kruhovou mýtinu. Uprostřed ní byla malá mohyla lemovaná modrými květy a s bílým kamenným keltským křížem uprostřed. Anglické zvonky, husté a šťavnaté, modřejší než nebe. V téhle zemi záhony květů bez péče nerostou. V Missouri vyžadují nepředstavitelné množství vody. Ale pohled na sytě modrý koberec obklopený stromy stál za to.

Dorrie stála nehybně skoro po kolena v květech. Zírala s otevřenou pusou před sebe a v hezké tváři měla výraz děsu.

Mezi květy na vrcholku mohyly klečel Magnus Bouvier. Ústa mu svítila čerstvou krví. Okolo něj a před ním se něco pohybovalo. Bylo to spíš cítit než vidět. Jestli to byla iluze, měla by se o ni mast postarat.

Pokusila jsem se na to podívat koutkem oka. Periferní vidění někdy na magii funguje líp než přímý pohled.

Pozorovala jsem, jak se vzduch chvěje ve tvaru nějaké postavy. Byla větší než lidská.

Magnus se otočil a zahlédl nás. Rychle se postavil a vlnící se vzduch zmizel, jako by tu nikdy nebyl. Rukávem si otíral ústa.

„Dorrie…“ Hlas měl tichý a přiškrcený.

Dorrie se hrabala do svahu. „Rouhání!“ zaječela a uhodila ho do tváře. Slyšela jsem to plácnutí přes celou mýtinu.

„Och,“ řekl Larry. „Proč se tak vzteká?“

Znovu ho uhodila. Tentokrát takovou silou, že si sedl na zadek mezi květy. „Jak jsi mohl? Jak jsi mohl udělat něco tak odporného?“

„Co že udělal?“ chtěl vědět Larry.

„Vysává Krvavé koleno stejně jako jeho prapředek,“ řekla jsem.

Dorrie se obrátila ke mně. Vypadala ztrhaně a vyděšeně, jako kdyby přistihla svoji mámu, že zneužívá děti. „Je zakázáno odebírat mu krev.“ Otočila se zase k Magnusovi. „Dobře jsi to věděl.“

„Toužil jsem po moci, Dorrie. Komu to ublíží?“

„Komu to ublíží?“ Sevřela v hrsti jeho vlasy a vytáhla ho na kolena. Odhalila stopy kousnutí na jeho krku. „Tak proto tě to stvoření dokáže přivolat. Proto jednomu z *Daoine Sidhe*, i když jen polovičnímu, jako jsi ty, vládne smrt.“ Najednou ho pustila, takže padl dopředu na lokty.

Dorrie se posadila a rozplakala se.

Ponořila jsem se mezi květy. Rozestupovaly se jako voda, ale nehýbaly se. Jen prostě nikdy nebyly tam, kam jste si stoupli.

„Panebože, uhýbají mi z cesty,“ divil se Larry.

„Ne tak docela,“ prohlásil Magnus. Sešel z mohyly a zastavil se u jejího úpatí. Na sobě měl bílý smoking ze včerejší noci, nebo to, co z něj zbylo. Krvavá skvrna na rukávu jeho košile jasně zářila proti bílé látce.

Brodili jsme se květy, které se pohybovaly a nepohybovaly, abychom se s ním setkali před mohylou.

Vlasy si zastrčil za uši, takže mu bylo vidět do obličeje. Ale ne, nemá špičaté uši! Kde se ty pověsti berou?

Bez uhýbání mi pohlédl do očí. Jestli se styděl za to, co udělal, nedal to na sobě znát. Dorrie pořád naříkala mezi zvonky, jako by se jí mělo rozskočit srdce.

„Takže teď to víte,“ prohlásil.

„Duchovi v těle ani bez těla není možné sát krev bez magických rituálů. Studovala jsem kouzla, Magnusi. Celé je to podivné.“

Usmál se a jeho úsměv byl pořád hezký, ale účinek trochu kazila krev v koutku úst. „Musel jsem se k té bestii připoutat. Musel jsem jí dát něco ze své smrtelnosti, abych získal její krev.“

„To kouzlo ti nemá pomáhat získávat krev,“ řekla jsem. „Má pomáhat elfům zabíjet ostatní.“

„Jestli získal část tvojí smrtelnosti, získal jsi i ty část z jeho nesmrtelnosti?“ zeptal se Larry. Moc dobrá otázka.

„Ano,“ řekl Magnus, „ale kvůli tomu jsem to nedělal.“

„Udělal jsi to pro moc, ty bastarde,“ zlobila se Dorrie. Sestupovala dolů z mohyly a klouzala mezi podivnými květy. „Ty jsi prostě chtěl mít skutečný půvab, skutečnou magii. Proboha, Magnusi, ty jsi jeho krev pil celé roky, už od puberty. Tehdy tvoje schopnosti najednou zesílily. My všichni jsme si mysleli, že to je puberta.“

„Obávám se, že nebyla, drahá sestřičko.“

Plivla na něj. „Naše rodina je prokletá a navěky připoutaná k téhle půdě jako trest za to, co jsi právě udělal. Posledně, když se někdo pokoušel pít z jeho žil, se Krvavé koleno osvobodil.“

„Už deset let je bezpečně uvězněný, Dorrie.“

„Jak to víš? Jak víš, že ta mlhavá věc, kterou jsi vyvolal, někde venku neděsila děti?“

„Pokud se jim nic nestalo, tak co na tom?“

„Počkejte chvíli,“ řekl Larry. „Proč by měl strašit děti?“

„Říkala jsem, že je to dětské strašidlo. Údajně žere zlobivé děti,“ řekla jsem. Dostala jsem nápad, strašlivý nápad. Viděla jsem s mečem upíra, ale jsem si naprosto jistá tím, co jsem viděla? Ne. „Když se to stvoření dostalo ven a začalo masakrovat indiánský kmen, používalo zbraň, nebo ruce?“

Dorrie na mě pohlédla. „To nevím. Záleží na tom?“

Larry řekl: „Panebože.“

„Mohlo by, a podstatně,“ řekla jsem.

„Určitě nemyslíte na ty vraždy,“ řekl Magnus. „Krvavé koleno se nedokáže zhmotnit. Na to jsem dohlédl.“

„Jsi si jistý, nejdražší bratře? Jsi si absolutně jistý?“ Dorriin hlas řezal a sekal; oháněla se pohrdáním jako zbraní.

„Ano, jsem si jistý.“

„Budeme muset pozvat nějakou čarodějnici, aby se na to podívala. Já sama o tom nevím dost,“ řekla jsem.

Dorrie přikývla. „Rozumím. Čím dřív, tím líp.“

„Krvavé koleno ty vraždy nespáchal,“ důrazně prohlásil Magnus.

„Už kvůli tobě, Magnusi, doufám, že ne,“ řekla jsem.

„Jak to myslíš?“

„Zemřelo totiž pět lidí. Pět lidí, kteří si to ani za mák nezasloužili.“

„Je uvězněný kombinací indiánské, křesťanské a elfí magie," vysvětloval. „Z toho neunikne."

Pomalu jsem obcházela mohylu. Květy mi pořád jako živé uhýbaly z cesty. Dívala jsem se pod nohy, ale motala se mi z toho hlava, poněvadž květiny se pohybovaly, a přitom se nepohybovaly. Bylo to jako pozorovat, jak některá z nich rozkvétá. Vidíte, že už se to stalo, ale nikdy nedokážete zachytit samotný okamžik.

Přestala jsem si všímat květů a soustředila se na mohylu. Nesnažím se vnímat nebožtíky, takže mi denní světlo nevadí. Okolo mě je magie, spousta magie. Ještě nikdy jsem elfí magii nevnímala. Pak tu je něco s důvěrně známou příchutí, ale křesťanství to není. „Působí tu nějaká kouzla mrtvých," řekla jsem nahlas. Pokračovala jsem kolem mohyly, dokud jsem Magnusovi neviděla do tváře. „Co třeba taková menší lidská oběť?"

„Ne tak docela," namítal Magnus.

„My bychom se lidské oběti nikdy nedopustili," ozvala se Dorrie.

Ona možná ne. Ale u Magnuse bych si tak jistá nebyla. Nahlas jsem to nevyslovila. Dorrie je už takhle dost naštvaná.

„Jestli ne oběť, tak co to je?"

„Na třech kopcích jsou pochovaní naši mrtví. Každý nebožtík je jako kůl, který drží Krvavé koleno pod zemí," vysvětloval Magnus.

„Jak jste mohli ztratit přehled o tom, které kopce vám patří?" zajímala jsem se.

„Už je to víc než tři sta let," hájil se Magnus. „Tenkrát nebyly žádné dokumenty. Ani já sám jsem si nebyl stoprocentně jistý, že je to ta pravá hora. Ale když mrtvé odhrnuli, cítil jsem to." Objal se pažemi, jako kdyby se vzduch kolem najednou ochladil. „Nesmíš probudit mrtvé na té hoře. Jestli to uděláš, Krvavé koleno se osvobodí. A kouzla, která ho zastaví, jsou příliš složitá. Popravdě řečeno nevím, jestli bych se toho sám odvážil. A žádné indiánské šamany už neznám."

„Znesvětil jsi všechno, co představujeme," vyčítala mu Dorrie.

„Co ti Serephina nabídla?" zeptala jsem se.

Překvapeně na mě pohlédl. „O čem to mluvíš?"

„Každému nabízí to, po čem touží jeho srdce. Co bylo tvoje nejtajnější přání, Magnusi?"

„Svoboda a moc. Tvrdila, že pro Krvavé koleno najde jiného strážce. Říkala, že objeví způsob, jak bych si mohl ponechat jeho schopnosti a nemusel za to zaplatit."

„A tys jí věřil?"

Zavrtěl hlavou. „Já jsem jediný z rodiny, kdo má moc. My jsme jeho strážci na věčné časy jako trest za to, že jsme ho ukradli a dovolili mu zabíjet." Zhroutil se na kolena do sytě modrých květů, sklonil

hlavu, vlasy se mu nahrnuly dopředu a zakryly mu tvář. „Já nikdy svobodný nebudu.“

„Ty si svobodu nezasloužíš,“ prohlásila Dorrie.

„Proč tě Serephina tolik potřebuje?“ ptala jsem se dál.

„Má strach ze smrti. Říká, že když pije z někoho, kdo žije tak dlouho jako já, pomáhá jí to držet si smrt od těla.“

„Ona je přece upírka,“ protestoval Larry.

„Ale není nesmrtelná,“ upozornila jsem ho.

Magnus zvedl hlavu a mezi lesklými vlasy se zatřpytily jeho zvláštní akvamarínové oči. Mohlo to být těmi vlasy nebo očima, nebo tím, že nebyl skoro vidět mezi podivnými pohyblivými, nepohyblivými květy, ale moc lidsky nevypadal.

„Má strach ze smrti,“ řekl. „A má strach z tebe.“ Hlas měl sytý a znělý.

„Včera v noci mě skoro zabila. Proč by ze mě měla mít strach?“

„Minulou noc jsi mezi nás přivedla smrt.“

„To nemohlo být poprvé,“ namítla jsem.

„Chodí za mnou kvůli mému dlouhému životu a nesmrtelné krvi. Možná příště přijde za tebou. Třeba místo toho, aby smrti unikala, se jí vrhne do náruče.“

Chlupy na předloktí se mi zježily a naskočila mi husí kůže. „To ti řekla včera v noci?“

„Je v tom i moc a snaha ublížit starému nepříteli Jean-Claudovi, ale nejvíc ze všeho ji, Anito, zajímá, jestli to k něčemu bude. Bude nesmrtelná, pokud tě vysaje? Dokážeš ji svou nekromancií ochránit před smrtí?“

„Můžeš odjet z města,“ řekl Larry. Nebyla jsem si jistá, ke komu z nás mluví.

Zavrtěla jsem hlavou. „Upírští vládci se tak lehce nevzdávají. Magnusi, řeknu Stirlingovi, že jeho mrtvé neprobudím. Nemůže to udělat nikdo jiný než já, takže k tomu nedojde.“

„Ale oni nám tu zem nevrátí,“ řekl Magnus podivným hlasem. „Pokud vrcholek prostě vyhodí do vzduchu, bude výsledek stejný.“

„Je to pravda, Dorrie?“

Přikývla. „Mohla by.“

„Co bych měla udělat?“ naléhala jsem.

Magnus se ke mně po kolenou blížil a hleděl na mě skrz lesklou oponu vlasů. V jeho očích vířily proužky zelené a modré tak rychle, až se mi z toho točila hlava.

„Probuď jen některé z mrtvých. Dokážeš to?“ zeptal se.

„Klidně,“ odpověděla jsem. „Ale budou s tím souhlasit právníci?“

„Postarám se, aby souhlasili,“ řekl.

„Dorrie?“ ujišťovala jsem se.

Přikývla. „Dohlédnu na to.“

Chvilku jsem na Magnuse hleděla. „Opravdu Serephina toho chlapce zachrání?“

„Ano,“ přisvědčil.

Nespouštěla jsem z něj oči. „Takže se uvidíme večer.“

„Ne, já budu zase zpitý pod obraz. Není to stoprocentní, ale pomáhá mi to vyhnat ji z hlavy.“

„Fajn; probudím vám pár mrtvých. Abychom tu zemi zachránili.“

„Jsme vám vděční,“ prohlásil Magnus. Jak se krčil mezi květinami, vypadal nezkrotně, děsivě a krásně. Jeho vděčnost bude k něčemu, pokud ho Serephina předtím nezabije.

Nebo jestli nejdřív nezabije mě, kurva.

33.

Později odpoledne jsem zavolala zvláštního agenta Bradforda. Xaviera nenašli. Jeffa nenašli. Neobjevili ani žádné upíry, které by potřebovali zabít, a proč mu sakra volám? Na jeho případu přece nedělám, nezapomněla jsem na to? Nezapomněla. A ještě… obě mladší oběti byly sexuálně zneužity, ale ne v den vraždy. Nejspíš bych mu měla vydat Magnuse, ale on je jediný, kdo rozumí kouzlům, která poutají Krvavé koleno. V base nám nebude k ničemu. Dorrie zná jednu místní čarodějnici a důvěřuje jí. Uvažovala jsem o tom, že Krvavé koleno je možná náš vrah. Ještě nikdy jsem neviděla, že by se někdo přede mnou dokázal ukrýt tak dokonale jako ten, co zabil Coltraina. Přidala jsem si ho na seznam podezřelých, ale poldům jsem to neřekla. Teď jsem byla ráda. Sexuální násilí jednoznačně ukazuje na Xaviera. A kromě toho, vysvětlovat někomu, že vraždy na éterické úrovni páchá strašák pro děti ze Skotska, připadalo přitažené za vlasy dokonce i mně.

Nebe bylo plné mraků, které zářily jako drahokamy. Chvěly se a zatahovaly oblohu jako obrovitá zářící přikrývka, kterou nějaký netvor rozsápal pařáty. Dírami mezi vlasy prosvítalo černé nebe s hvězdami třpytivými jako úlomky diamantu a dost jasnými na to, aby konkurovaly obloze.

Stála jsem na vrcholu kopce, koukala na nebe a dýchala chladný jarní vzduch. Larry stál vedle mě a hleděl vzhůru. V očích se mu odráželo třpytivé světlo.

„Dejte se do toho,“ pobízel ho Stirling.

Otočila jsem se a změřila si ho. Na něj, Bayarda a slečnu Harrisonovou. Byl s nimi i Beau, ale toho jsem nechala čekat pod

kopcem. Dokonce jsem mu řekla, že jestli se nahoře třeba jenom ukáže, provrtám ho kulkou. Nebyla jsem si jistá, jestli mi věří Stirling, ale Beau mi věřil.

„Vy nejste obdivovatelem přírodních krás, že ne, Raymonde?“

I v slabém měsíčním světle jsem viděla, jak se ušklíbl. „Chci to mít za sebou, slečno Blakeová. Co nejdřív, dneska v noci.“

Kupodivu jsem s ním souhlasila. To mě znervózňuje. Nemám Raymonda ráda. Proto mu chci odporovat bez ohledu na to, jestli s ním souhlasím. Ale nehádám se. Bod pro mě.

„Stihnu to dneska v noci, Raymonde. Žádný strach.“

„Přestaňte mi prosím říkat křestním jménem, slečno Blakeová,“ požádal mě se skřípajícími zuby, ale řekl prosím.

„Fajn. Dnes to bude hotovo, pane Stirlingu. Spokojen?“

Přikývl. „Děkuji vám; teď se do toho pusťte.“

Otevřela jsem pusu, abych mu řekla něco pikantního, ale Larry potichoučku zašeptal: „Anito.“

Jako obvykle měl pravdu. I když je zábavné škubat Stirlingovi řetězem, jenom odkládám nevyhnutelné. Mám plné zuby Stirlinga, Magnuse a tohohle všeho. Je čas tu práci udělat a jet domů. No, možná že ne rovnou domů. Dokud nebude Jeff Quinlan volný, tak jako tak neodjedu.

Koza pištivě a tázavě zamečela. Byla přivázaná ke kolíku uprostřed hřbitova. Byla to hnědobíle flekatá koza s divně žlutýma očima, které někdy mívají. Měla plandavé bílé uši a vypadala, že má ráda škrábání nahoře na hlavě. Larry se s ní v džípu celou cestu sem mazlil. To není rozumné. Nikdy se nekamaráďte s obětí. Hůř se vám pak zabíjí.

Já jsem se s kozou nemazlila. Já už to znám. Tohle je Larryho první koza. Učí se. Lehce nebo ztuha, prostě se učí. Pod kopcem jsou další dvě kozy. Jedna z nich je ještě menší a roztomilejší než tahle.

„Neměli by tu být přítomní právníci Bouvierových, pane Stirlingu?“ zajímal se Bayard.

„Bouvierovi se zřekli práva na přítomnost právního zástupce,“ oznámila jsem jim.

„Proč by to dělali?“ žasl Stirling.

„Věří, že jim nebudu lhát,“ navrhla jsem.

Stirling si mě dlouze prohlížel. Neviděla jsem mu jasně do očí, ale cítila jsem, jak se kolečka v jeho hlavě dala do pohybu.

„Ale vy jim budete lhát,“ řekl. Hlas měl chladný a přidušený. Bylo v něm tolik vzteku, že se už ani neprojevoval.

„Pokud jde o mrtvé, nikdy nelžu, pane Stirlingu. O živých někdy ano, ale o mrtvých nikdy. A kromě toho se mě Bouvier nepokusil podplatit. Proč bych mu měla pomáhat, když mi nenabízí peníze?“

Teď mě Larry neokřikl. I on se díval na Stirlinga. Třeba byl zvědavý, co řekne.

„Máte pravdu, slečno Blakeová. Můžeme s tím už začít?“ Najednou mluvil rozumně a docela normálně. Všechen vztek a nedůvěra se musely někam skrýt. V jeho hlase to ale nebylo.

„Fajn.“ Klekla jsem si a otevřela sportovní tašku u nohou. V ní je moje nářadíčko na oživování. Mám ještě jednu s krámy na upíry. Dřív jsem si potřebné věci přendávala. Druhou tašku jsem si koupila, když jsem se jednou objevila na probouzení zombie se špatnými věcmi. A nosit s sebou věci na zabíjení upírů je navíc protizákonné, pokud s sebou nemáte příkaz k popravě. Brewsterův zákon by to mohl změnit, ale do té doby… mám dvě tašky. Ta na zombie je červenofialová, ta upíří bílá. Dokonce i ve tmě není těžké je rozeznat. Tak jsem si to plánovala.

Larryho taška na zombie je skoro jedovatě zelená a jsou na ní želvy ninja. Skoro jsem měla strach se ho zeptat, jak vypadá jeho taška na upíry.

„Chci se ujistit, že tomu správně rozumím,“ řekl Larry. Jako bych slyšela vlastní slova. Klekla jsem si a rozepjala zip na tašce.

„Tak do toho,“ pobídla jsem ho. Vytáhla jsem nádobku s mastí. Znám oživovatele, kteří na mast mají zvláštní misky. Nádobky a krabičky z ručně foukaného skla a s tajemnými symboly vyrytými po stranách. Já používala starou zavařovačku, do které babička Blakeová dávala zelené fazole.

Larry vyhrabal svoji krabičku od burákového másla, na níž ještě držela nálepka. Extra křupavé, ňam, ňam.

„Musíme probudit minimálně tři zombie, je to tak?“

„Správně,“ souhlasila jsem.

Rozhlédl se po rozházených kostech. „Probudit někoho z masového hrobu je těžké, že ano?“

„Tohle není masový hrob. Je to starý narušený hřbitov. To je lehčí než masový hrob.“

„Proč?“ vyptával se.

Položila jsem vedle misky s mastí mačetu. „Protože u každého hrobu byly provedeny rituály, které jednotlivého mrtvého poutají k jeho hrobu, takže když ho zavoláš, máš větší šanci, že ti jedinec odpoví.“

„Odpoví?“

„Vstane z mrtvých.“

Přikývl. Položil na zem ošklivě zahnutý nůž. Vypadal jako turecká šavle.

„Kde jsi k tomu přišel?“

Sklonil hlavu a vsadila bych se, že se červená. Jenom to ve světle měsíce nebylo vidět.

„Od jednoho kluka na koleji.“

„A kde k tomu přišel on?“

Koukal na mě a ve tváři se mu zračilo překvapení. „To nevím. Je s tím něco v nepořádku?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jenom je to trošku moc okázalé na řezání hlav slepicím a občas na podříznutí několika koz.“

„Připadal mi příjemný do ruky.“ Pokrčil rameny. „A kromě toho vypadá dobře.“ Široce se na mě usmíval.

Zavrtěla jsem hlavou, ale nechala to být. Doopravdy potřebuju na podříznutí několika slepic mačetu? To ne. Ale na krávu občas jo.

Mohlo by vás zajímat, proč jsme sem dnes v noci nevzali krávu. Bayardovi nikdo žádnou nechtěl prodat. Měl ten úžasný nápad, že farmářům nejdřív řekl, na co krávu potřebuje. Ti bohabojní lidé klidně prodají krávy na jídlo, ale ne na probouzení zombií. Pověrčiví hajzlové.

„Nejmladším mrtvým je dvě stě let, je to tak?“ zeptal se Larry.

„Správně,“ přisvědčila jsem.

„A my chceme probudit minimálně tři z těchhle mrtvých v takovém stavu, aby byli schopni odpovídat na otázky.“

„Tak zní plán,“ řekl jsem.

„Dokážeme to?“

Usmála jsem se na něj. „Máme to v plánu.“

Oči se mu rozšířily. „Ksakru, ty sama nevíš, jestli se nám to povede, že ne?“ ztišil hlas až na užaslý šepot.

„Tři zombie za noc probouzíme normálně. Jenom to děláme postupně.“

„Normálně dvě stě let staré zombie neprobouzíme.“

„To je pravda, ale teoreticky je to to samé.“

„Teoreticky?“ Zavrtěl hlavou. „Když začneš mluvit o teorii, vím, že jsme po uši v problémech. Zvládneme to?“

Upřímná odpověď zněla ne, ale to, co nejvíc ze všeho určuje, koho dokážete probudit, a koho ne, je sebedůvěra. Víra, že to dokážete. Takže… Byla jsem v pokušení lhát. Ale neudělala jsem to. Mezi námi s Larrym není pro lži místo.

„Myslím, že to dokážeme.“

„Ale jistě to nevíš,“ řekl.

„Ne. Proboha, Larry. Neklep se mi tady. Zvládneme to.“

„Ale jistá si nejsi.“

„Nejsem si jistá, že přežijeme let zpátky domů, ale přesto do letadla nastoupím.“

„To mě mělo utěšit?“ zeptal se.

„Jo.“

„Neutěšilo,“ řekl.

„Je mi líto, ale lepší už to nebude. Jestli potřebuješ jistotu, měl jsi být účetní.“

„Nejde mi matika.“

„Mně taky ne.“

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. „Tak dobře, šéfe, jak seskupíme síly?“

Řekla jsem mu to.

„Moc pěkné.“ Už vůbec nevypadal nervózně. Vypadal dychtivě. Larry sice chce být popravčím upírů, ale oživuje mrtvé. Nevybral si to jako povolání, je to dar nebo prokletí. Probouzet mrtvé vás nikdo nenaučí, pokud vám vlohy pro to nekolují v krvi. Genetika je úžasná věc: má hnědé oči, kudrnaté vlasy a probouzí zombie.

„Čí mast použijeme?“ zeptal se Larry.

„Moji.“ Recept na mast jsem Larrymu dala já a řekla jsem mu, na které přísady si má dát pozor, třeba na hřbitovní plíseň, ale teď není prostor pro experimenty. Každý oživovatel má vlastní recept. Nemůžu tušit, jak bude Larryho mast cítit. Pro spojení sil se používá stejná mast, takže vezmeme tu moji.

Pokud vím, tak stejnou mast použít vlastně ani nemusíme, ale spojení energie jsem zatím dělala jen třikrát. Dvakrát z toho s člověkem, který mě učil probouzet mrtvé. A pokaždé jsme měli stejnou mast. Ve všech třech případech jsem ohnisko představovala já. To znamená, že je to na mně. Jak jinak.

„Mohl bych i já někdy dělat ohnisko?“ chtěl vědět Larry. „Ne teď, ale někdy příště?“

„Jestli to bude potřeba, zkusíme to,“ slíbila jsem mu. Ve skutečnosti nevím, jestli Larry má dostatečnou moc, aby dělal ohnisko. Můj učitel Manny to nedokázal. Jen velice málo oživovatelů může představovat ohnisko. A těm, co mohou, ostatní nedůvěřují, takže s námi většina z nich nespolupracuje. Budeme doslova sdílet svoji moc. Není mnoho lidí, co komunikují s mrtvými, kteří by to byli ochotni podstoupit. Existuje teorie, že můžete druhému jeho kouzelné schopnosti navždy ukrást. Já na to ale nehraju. Probouzení mrtvých není jako magické zaklínadlo, které vám může někdo odnést a vám nezůstane nic. Schopnost komunikovat s mrtvými je součástí našich buněk. Je součástí našeho já. To se ukrást nedá.

Otevřela jsem sklenici s mastí a jarní vzduch zavoněl po Vánocích. Dala jsem tam spoustu rozmarýnu.

Mast je hustá a voskovitá a vždycky chladná na dotek. Skvrny zářící hřbitovní plísně vypadaly jako pozadí tvořené spoustou světlušek. Namazala jsem mast Larrymu na čelo a po tvářích. Vyhrnul

si tričko a přidržel ho, abych mu ji mohla natřít na srdce. Když máte podpažní pouzdro, není to tak snadné, jak to vypadá, ale oba jsme u sebe měli jen jednu zbraň. Já jsem oba nože i záložní pistoli nechala v džípu. Dotkla jsem se jeho kůže a ucítila, jak mu pod mými prsty buší srdce.

Podala jsem zavařovačku Larrymu. Ponořil do husté masti dva prsty. Nanesl mi mast na obličej. Ruku měl naprosto jistou a tvář soustředěnou a bez výrazu. Pohled měl vážný.

Rozepnula jsem si límeček trička a Larry vklouzl prsty dovnitř, aby našel srdce. Zavadil o řetízek mého křížku a ten mi vyklouzl ven. Zase jsem si ho strčila pod tričko na nahou kůži. Vrátil mi sklenici a já pevně zatáhla uzávěr. Nemůžu si dovolit nechat to vyschnout.

Nikdy jsem neslyšela, že by se někomu podařilo přesně to, o co se teď budeme pokoušet. Nejde jen o stáří nebožtíků, ale i o to, jak jsou jejich kosti rozházené. Sice potřebujeme jenom tři, ale tady nejsou tři neporušená těla. I kdybychom to dělali postupně, je to riskantní. Jak probudit právě tolik mrtvých, a ne víc, když tu leží jeden přes druhého? Nemám ani jména, která bych mohla použít. Ani hrob, který by se dal uzavřít mocí. Jak na to?

To je pro mě hádanka.

Ale nejdřív musíme uzavřít kruh. Jedno po druhém.

„Zkontroluj si, že máš na dlaních mast," upozornila jsem ho.

Larry si promnul ruce, jako kdyby si je krémoval. „Jasně, jasně, šéfe; a co dál?"

Vytáhla jsem z tašky hlubokou stříbrnou mističku. Ve svitu měsíce zářila jako další hvězda.

Larrymu se rozšířily panenky.

„Nemusí to být stříbrné. Nejsou na tom žádné mystické symboly. Můžeš použít porcelánový omáčník, ale dáváš tam život jiného tvora. Jako výraz úcty použij něco hezkého, ale uvědom si, že to nemusí být ze stříbra, mít nějaký konkrétní tvar ani nic podobného. Je to jen nádoba. Jasný?"

Larry přikývl. „Proč jsme nepřihnali i ostatní kozy sem na kopec? Bude to štreka se sem s nimi pokaždé tahat."

Pokrčila jsem rameny. „Tak za prvé se vyděsí. Za další mi připadá kruté, aby se dívaly, jak jdou jejich kamarádky do kytek, a věděly přitom, že jsou další na řadě."

„Můj profesor biologie by řekl, že si je polidšťuješ."

„Tak ať. Já jsem si jistá, že cítí bolest a strach. To mi stačí."

Larry si mě dlouze prohlížel. „Tobě se to nelíbí."

„Ne. Chceš ji přidržovat, nebo jí dávat mrkev?"

„Mrkev?"

Vyštrachala jsem z tašky mrkev i se zelenou natí.

„To jsi kupovala v zelenině, zatímco jsem s kozami čekal v autě?“

„Jo.“

Zvedla jsem mrkev do vzduchu. Koza napnula provaz směrem k mrkvičce. Nechala jsem ji olíznout nať. Zamečela a ze všech sil vyrazila ke mně. Dala jsem jí další list. Zavrtěla krátkým ocáskem. Spokojená kozička.

Podala jsem stříbrnou misku Larrymu. „Polož ji na zem pod kozu. Až začne téct krev, snaž se jí zachytit co nejvíc.“

V pravé ruce za zády jsem měla mačetu, v levé mrkvičku. Připadala jsem si jako dětský zubař. Ne, za zády nic nemám. Té veliké jehly si nevšímej. Až na to, že tahle jehla bude napořád.

Koza zatím zhltla většinu natě a já čekala, až si ji nacpe do huby. Larry si klekl vedle ní a položil misku na zem. Nabídla jsem koze samotnou mrkev. Ochutnala ji a já ji odhodila pryč, takže koza natáhla krk co nejdál, aby se znovu k tvrdé oranžové dužině dostala.

Položila jsem mačetu na její chlupatý krk. Jemně, neřezala jsem. Krk se proti čepeli chvěl a natahoval se za mrkví. Přejela jsem po krku ostřím.

Mačeta je ostrá a já mám praxi. Neozvalo se ani zasténání, jen vyděšené, rozšířené oči a krev prýštící z krku.

Larry sebral misku a přidržel ji pod ranou. Krev mu postříkala rukávy modrého trička. Koza se zhroutila. Misku plnila krev, tmavá a pableskující a spíš černá než rudá.

„V krvi jsou kusy karotky,“ upozornil mě Larry.

„To je v pořádku,“ uklidnila jsem ho. „Mrkev je neutrální.“

Hlava kozy pomalu klesala dopředu, až se dotkla země. Pod krkem jí ležela miska a plnila se krví. Bylo to skoro dokonalé zabití. S kozami jsou někdy potíže, ale někdy, jako dneska v noci, všechno funguje. Ale samozřejmě ještě nejsme hotoví.

Přiložila jsem si zkrvavený nůž k levé paži a řízla. Okamžitě se ozvala ostrá bolest. Držela jsem ránu nad miskou a čekala, až se husté kapky smísí s kozí krví.

„Podej mi pravou ruku,“ řekla jsem.

Larry neodporoval. Prostě ke mně natáhl ruku. Řekla jsem mu, co budu dělat, ale přesto to bylo velice důvěřivé gesto. Ve tváři, kterou ke mně obrátil, nebyla ani stopa strachu. Bože.

Řízla jsem ho do ruky. Škubl sebou, ale neuhnul. „Nech to kapat do misky.“

Podržel ruku nad miskou. Všechna krev byla v měsíčním světle černorudá.

Po kůži mi přeběhly první záchvěvy energie. Moje energie, Larryho energie, energie rituální oběti. Larry mě pozoroval rozšířenýma očima.

Klekla jsem si vedle něj a položila mačetu přes okraj misky. Nastavila jsem mu levou ruku. On mi podal pravou. Přitiskli jsme je k sobě a mačkali proti sobě říznutí na předloktích, aby se naše krev smísila. Larry držel jednu stranu misky naplněné krví a já druhou. Krev nám tekla po rukou a kapala z předloktí do misky a na krvavou odhalenou ocel.

Stáli jsme nehybně přitisknutí k sobě. Pomalu jsem odtáhla ruku od jeho a vzala si od něho misku s krví. Každý můj pohyb pozorně sledoval stejně jako vždycky. Dokázal by mě napodobit i se zavřenýma očima.

Došla jsem na okraj zamýšleného kruhu a ponořila dlaň do misky. Krev byla pořád úžasně teplá, skoro horká. Sevřela jsem krvavou rukou mačetu a za chůze jsem ostřím rozstřikovala krev kolem sebe.

Cítila jsem, že Larry stojí uprostřed kruhu, který obcházím, jako kdyby mezi námi byl natažený provaz. Jak jsem postupovala, byl provaz napjatější a napjatější, jako když zkroutíte gumu. Moc rostla s každým mým krokem, s každou kapkou krve. Země po ní hladověla. Nikdy jsem neprobouzela mrtvé na území, které už zažilo rituály smrti. Magnus se mi o tom mohl zmínit. Třeba to nevěděl.

Teď už na tom nezáleží. Jsou tu kouzla toužící po krvi a po smrti. Něco se nemůže dočkat, až uzavřu kruh. Dychtí to po tom, až mrtvé probudím. Úpí to hlady.

Už jsem byla skoro tam, kde jsem začala. Od uzavření kruhu mě dělí jen jedno stříknutí krví. Linie moci mezi mnou a Larrym byla napjatá, až to bolelo. Energetický potenciál byl děsivý i potěšující. Probudili jsme něco prastarého, co už dlouho spí. To mě přimělo zaváhat. Najednou se mi nechtělo kruh uzavřít. Umíněnost a strach. Nechápala jsem docela, co cítím. Je to magie někoho jiného, jsou to cizí kouzla. My jsme to spustili, ale já nevím, co to udělá. Možná mrtvé probudíme, ale bude to jako chůze po laně mezi tím druhým kouzlem a… něčím jiným.

Míle odsud jsem cítila Krvavé koleno v jeho mohyle. Vnímala jsem, jak mě sleduje a pobízí mě, ať udělám poslední krok. Zavrtěla jsem hlavou, jako by mě strašidlo mohlo vidět. To kouzlo prostě nechápu dost na to, abych to riskla.

„Co se děje?“ zajímal se Larry. Hlas měl sevřený. Nevyužitá energie nás dusila, a k čertu se mnou, jestli vím, co s ní.

Koutkem oka jsem zahlédla pohyb. Na svahu kopce stála Ivy. Měla horolezecké boty a přes ně přehrnuté silné bílé ponožky, černé pytlovité šortky a těsně přiléhavý, zářivě růžový top překrytý kostkovanou flanelovou košilí. Řetízek její náušnice se v měsíčním světle blýskal. Dneska se vyparádila.

Stačilo, abych ukápla poslední krůpěje krve, a kruh bude uzavřený. A já ten kruh můžu bránit proti ní i proti všem. Nikdo, komu to nedovolím, jím nepronikne. No, upřímně, démoni a andělé by jím nejspíš projít dokázali, ale upíři ne.

Cítila jsem, jak stvoření uvězněné v mohyle triumfuje. Touží po tom, abych kruh uzavřela. Odhodila jsem misku i s mačetou za sebe ke středu kruhu, co nejdál od kraje, aby na něj nedopadla žádná krev. Ivy ke mně vyrazila nadsvětelnou rychlostí jako rozmazaná šmouha. Sáhla jsem po zbrani, cítila, jak klouže ven z pouzdra, a pak do mě upírka narazila. Úder mi browning vyrazil z ruky. Dopadla jsem na zem s naprosto prázdnýma rukama.

34.

Ivy se zaklonila a zablýskala tesáky. Larry vykřikl, „Anito!“ Slyšela jsem výstřel a cítila, jak ji zasáhla kulka. Trefila ji do ramene a otočila ji, ale ona se zase s úsměvem obrátila zpět. Zaťala mi prsty do ramenou a převrátila nás, takže jsem nahoře byla já. Jednou rukou mi vzadu tiskla krk. Zmáčkla, až jsem zalapala po dechu.

„Jestli tu hračku neodhodíš, zlomím jí páteř,“ vyhrožovala.

„Stejně mě zabije. Nedělej to.“

„Anito…“

„Hned, nebo ji zabiju před tvýma očima.“

„Zastřel ji!“ Ale nebyla to lehká rána. Musel by mě obejít a bez míření vypálit. Než se k nám dostane, může mě Ivy zabít čtyřikrát.

Ivy mi zatlačila na krk. Opřela jsem se pravačkou o zem. Bude mi muset něco zlomit, aby mě dostala k sobě dolů. Jestli to bude krk, je po všem; zlomená ruka by jenom bolela.

Slyšela jsem, jak něco s tupým žuchnutím dopadlo na zem. Larryho pistole. Do prdele.

Zesílila stisk vzadu na mém krku. Opřela jsem se dlaní do země, až tam zůstal otisk.

„Můžu ti zlomit ruku, abych tě k sobě přitiskla. Je to na tobě: po dobrém, nebo po zlém.“

„Po zlém,“ procedila jsem zaťatými zuby.

Natáhla se mi po ruce a já dostala nápad. Padla jsem na ni dolů. To nečekala. Mám pár vteřin, abych si vytáhla řetízek z trička.

Její ruka se mi probírala vlasy jako ruka milenky, tiskla moji tvář ke své, ne silou, skoro něžně. „Za tři noci mě budeš milovat, Anito. Budeš mě zbožňovat.“

„To pochybuju.“ Řetízek vyklouzl a na jejím krku najednou ležel krucifix. Objevil se záblesk bílého, nesmírně jasného světla. Vlasy mi ožehla tepelná vlna.

Ivy vykřikla, hrozila kříži drápy a vylézala zpod mě.

Zůstala jsem na všech čtyřech a křížek se houpal přede mnou. Modrobílé plameny pohasly, protože už se nedotýkal upířího masa, ale zářil jako polapená hvězda a ona před ním couvala.

Netušila jsem, kde mám pistoli, ale na tmavé zemi se blýskala mačeta. Sevřela jsem ji v ruce a zvedla se na nohy. Za mnou stál Larry také s vytaženým křížkem. Držel ho před sebou na délku řetízku. Bílé světlo bylo v jeho sytě modrých očích až bolestivě jasné.

Ivy zaječela a zakryla si oči. Už jí zbývá jenom zmizet. Ale ona byla tváří v tvář dvěma křížům a dvěma skutečným věřícím jako omráčená a nemohoucí.

„Pistoli,“ řekla jsem Larrymu.

„Nemůžu ji najít.“

Obě naše pistole jsou matně černé, aby v noci neodrážely světlo a nedělaly z nás snadný cíl; teď kvůli tomu nejsou vidět.

Pokračovali jsme k upírce. Sepjala obě ruce před obličejem a ječela: „Neee!“ Couvla už skoro k okraji kruhu. Kdyby utíkala, nehonili bychom ji, ale ona neutíkala. Třeba nemůže.

Vrazila jsem jí mačetu zespoda pod žebra. Po ostří mi na ruce vytryskla krev. Vedla jsem čepel vzhůru k jejímu srdci. Ještě jednou jsem ji otočila, abych je probodla.

Ruce před obličejem upírce pomalu klesly. Oči měla rozšířené a překvapené. Zírala na čepel ve svém břiše, jako kdyby netušila, co tam dělá. Maso na krku, kde ji popálil křížek, měla zčernalé.

Klesla na kolena a já ji následovala a dál pevně svírala mačetu. Nezemřela. Vlastně jsem to ani nečekala. Vytrhla jsem ostří ven a způsobila jí další zranění. Vydala tichý dávivý zvuk, ale zůstala na kolenou. Rukama sáhla do krve, která jí proudila z hrudníku a břicha. Hleděla na tmavou lesklou tekutinu, jako by ještě nikdy neviděla krev. Tok krve se zpomaloval: jestli ji rychle nezabiju, rána se uzavře.

Stála jsem nad ní a obouruč sekla mačetou. Dala jsem do toho švihu všechno. Ostří ji zasáhlo do krku, do páteře a zarazilo se o kost.

Ivy mě pozorovala a z krku jí proudila krev. Rozmáchla jsem se k další ráně a ona mě při tom sledovala, příliš zraněná, než aby se mohla pokusit utéct. Musela jsem zabrat, abych čepel dostala z páteře, a ona se přitom na mě pořád dívala. Jestli to s ní neskončím, i tohle se jí zahojí.

Ostří naposledy dopadlo a já cítila, jak zbytek kosti povoluje. Čepel vyjela na druhé straně a hlava jí padla z ramen s gejzírem krve, který vypadal jako černá fontána. Krev zalila kruh a uzavřela ho.

Pohltila nás moc, až jsme v ní tonuli. Larry klesl na kolena. Světlo křížů vybledlo jako pohasínající hvězdy. Upírka je mrtvá a kříže nám teď nepomohou.

„Co se děje?“

Cítila jsem energii všude okolo sebe jako vodu, dusivě blízko. Vdechovala jsem ji a nasávala všemi póry.

Němě jsem vykřikla a klesla k zemi. Padala jsem vrstvami energie, a jakmile jsem se dotkla země, cítila jsem ji pod sebou, jak sahá do dáli a do hloubky.

Ležela jsem na kostech. Chvěly se jako nějaký spící tvor. Ruce jsem zaťala do země a vyhrabala se na kolena. Dotkla jsem se dlouhé tenké pažní kosti a ta se pohnula. Vydrápala jsem se na nohy. Pomalu, pomaličku jsem přemáhala tíži a rozhlédla se kolem sebe.

Kosti se v zemi pohybovaly jako ve vodě a skládaly se dohromady. Země se nám pod nohama vlnila a houpala, jako by tam lezli ohromní krtci.

I Larry už byl na nohou. „Co se děje?“

„Něco nedobrého,“ řekla jsem.

Ještě nikdy jsem neviděla, jak se mrtví spojují dohromady. Na povrch hrobu se vždycky vynořovali v celku. Nikdy jsem si neuvědomila, že to je jako skládat děsivé puzzle. U nohou se mi vytvořila kostra a začala se pokrývat masem, které pomalu jako jíl obalovalo kosti.

„Anito?“

Obrátila jsem se k Larrymu. Ukazoval na kostru na opačné straně kruhu. Polovina jejích kostí byla vně. Vnitřní stranu kostí pokrylo maso a zatlačilo do kruhu z krve. Země se ještě naposledy zachvěla a magie se rozlila kolem. V hlavě mi zaznělo klapnutí, jako když uvolníte přetlak. Vzduch se pročistil a už nebyl tak dusivě hustý. Běželo to po svahu jako neviditelný plamen, a kde se to dotklo země, mrtví se spojovali dohromady.

„Zastav to, Anito. Zastav to.“

„Já nemůžu.“ Vražedná kouzla v zemi převzala otěže. Já se mohla jenom dívat, jak se moc šíří okolo. Je jí dost, aby pokračovala donekonečna. Je jí dost, aby probudila tisíc mrtvých.

Cítila jsem, že Krvavé koleno unikl z vězení. Jakmile strašidlo uprchlo, energie ochabla. Pak zpětně vyšlehla do kousku země, kde jsme stáli, a srazila nás na kolena. Nebožtíci se hrabali ze země jako plavci, kteří vylézají na pobřeží. Když kolem stálo asi dvacet mrtvých s prázdnýma očima, energie vytryskla dál. Cítila jsem, jak hledá další mrtvé, další tvory, které by mohla probudit. Tohle zastavit dokážu. Strašidlo už je pryč, uniklo z pout; dosáhlo svého.

Přivolala jsem moc nazpět. Přitáhla jsem ji k sobě, zpátky skrz zemi, jako když hada vytahujete za ocas z díry. Vrhla jsem ji na zombie. Vrhla jsem ji na ně a řekla: „Žijte.“

Zvrásněná pleť se napínala. Mrtvé oči se rozzářily. Děravé šaty se zacelovaly. Z dlouhých ginghamových šatů opadávala špína. Hleděla na mě žena s vlasy barvy půlnoci, tmavou kůží a Magnusovýma překvapenýma očima. Všichni se na mě dívali. Dvacet přes dvě stě let starých nebožtíků, a od člověka byste je nerozeznali.

„Panebože,“ zašeptal Larry.

Dokonce i mě to ohromilo.

„Nesmírně působivé, slečno Blakeová.“ Stirlingův hlas byl nejistý, jako by tam ani neměl být. Byl součástí jiné reality než skoro dokonalé zombie. Strašidlo je pryč, a tak za každou cenu dodělám svoji práci.

„Kdo z vás je Bouvier?“

Ozvalo se mumlání hlasů, většina z nich mluvila francouzsky. Skoro všichni byli Bouvierové. Žena se představila jako Anias Bouvierová. Vypadala docela živá.

„Vypadá to, že svůj hotel budete muset přestěhovat,“ řekla jsem.

„Och, to si nemyslím,“ opáčil Stirling.

Otočila jsem se a pohlédla na něj.

V ruce držel velikou lesklou stříbrnou pistoli. Poniklovaná pětačtyřicítka. Držel ji jako v nějakém filmu, kousek před sebou ve výšce pasu. .45 je veliká zbraň; od pasu toho moc netrefíte. Aspoň teoreticky ne. Ale když na nás teď mířil, neměla jsem chuť si to ověřit v praxi.

Bayard mířil zhruba naším směrem automatickou .22. Vypadalo to, že má zbraň v ruce poprvé. Možná ji zapomněl i odjistit.

Slečna Harrisonová na mě velice jistě mířila poniklovanou osmatřicítkou. Stála s nohama od sebe pevně rozkročená na těch pitomých vysokých podpatcích. Držela zbraň v obou rukou, jako by moc dobře věděla, co dělá.

Letmo jsem jí pohlédla do tváře. Oči v tlusté vrstvě make-upu měla trošku rozšířené, ale byla klidná. Daleko klidnější než Bayard a v lepším postavení než Stirling.

„Co se tu děje, Stirlingu?“ zeptala jsem se. Hlas jsem měla klidný, ale pořád v něm zaznával podtón moci. Pořád ještě mám moc dost velkou, abych zombie vrátila pod zem. Dost moci na spoustu věcí.

Viditelně se v záblesku odraženého světla zasmál. „Osvobodila jste příšeru a my vás teď zabijeme.“

„Proč se sakra staráte o to, jestli je Krvavé koleno na svobodě?“ hleděla jsem na zbraně kolem sebe a pořád to nechápala.

„Přišlo ke mně ve snu, slečno Blakeová. Slíbilo mi všechnu zem Bouvierových. Všechnu.“

„Osvobozené strašidlo vám půdu nezajistí," upozornila jsem ho.

„Když Bouvierové zemřou, tak ano. Jakmile proti nám nebude nikdo stát, ukáže se, že smlouva, díky níž jsme získali tenhle kopec, zahrnuje veškerou jejich půdu."

„I když bude Magnus mrtvý, zemi nezískáte," řekla jsem, ale můj hlas nezněl moc jistě.

„Myslíte na jeho sestru?" podivil se Stirling. „Ta zemře stejně snadno jako Magnus."

Břicho jsem měla sevřené. „A její děti?"

„Krvavé koleno má děti ze všeho nejradši," řekl.

„Ty zmetku." Byl to Larry. Postoupil o krok dopředu a zbraň slečny Harrisonové se stočila k němu. Volnou rukou jsem ho popadla za paži. V té druhé jsem pořád držela mačetu. Larry se zastavil, ale pistole na něj mířila dál. Nebyla jsem si jistá, jestli je to takhle lepší.

Larryho ruka se chvěla napětím. Už jsem ho viděla naštvaného, ale takhle ještě ne. Moc na jeho zlost reagovala. Všechny zombie se k nám se zašustěním obrátily. Jejich velice živé třpytivé oči vyčkávaly.

„Postavte se před nás," zašeptala jsem. Zombie vykročily. Ty nejbližší okamžitě stály před námi. Trojice pistolníků mi zmizela z očí. Je tu šance, že jsme se ztratili i my jim.

„Zabijte je," řekl Stirling nahlas. Skoro to vykřikl.

Klesla jsem k zemi a pořád Larryho držela za ruku. Bránil se. Kolem nás se ozvala střelba a on zabořil obličej do země.

S tváří přitisknutou v prachu se zeptal: „Co teď?"

Zombie zasahovaly kulky. Jejich těla sebou škubala a trhala se. Některé z ohromně živých tváří se překvapeně sklonily, když se v jejich těle objevovaly díry. Ale nebyla v tom bolest. Panika byla reflexivní.

Někdo křičel, ale my to nebyli. „Dost, dost. Tohle nemá cenu. Nemůžeme je jen tak postřílet."

Byl to Bayard.

„Teď je na výčitky svědomí trochu pozdě," prohlásila slečna Harrisonová. Bylo to nejspíš poprvé, co jsem slyšela její hlas. Zněl velice výkonně.

„Lioneli, buďto jsi se mnou, nebo proti mně."

„Do prdele," zamumlala jsem tiše. Plazila jsem se dopředu a snažila se zahlédnout, co se tam děje. Nějakou rozevlátou sukni jsem odhrnula právě včas, abych viděla, jak Stirling střelil Lionela do břicha. Pětačtyřicítka vydala dunivý zvuk a skoro se Stirlingovi vyškubla z ruky, ale udržel to. Ze dvou metrů trefíte pětačtyřicítkou skoro cokoli.

Bayard se zhroutil na kolena a zvedl hlavu ke Stirlingovi. Pokoušel se mu něco říct, ale nevypravil ze sebe ani hlásku.

Stirling vzal Bayardovi z ruky zbraň a dal si ji do kapsy u saka. Otočil se k němu zády a odcházel po tvrdé vyschlé půdě.

Harrisonová zaváhala, ale pak šéfa následovala.

Bayard se svalil na bok a pod ním se šířila tmavá louže. Na brýlích se mu odráželo měsíční světlo, takže vypadal jako slepec.

Stirling se slečnou Harrisonovou se vydali za námi. Stirling vkročil mezi mrtvé, jako by to byly stromy a on se mezi nimi chtěl protáhnout. Mrtví mu neuhýbali. Stáli tam jako zarputilé masité překážky. Neřekla jsem jim, aby uhnuli, a tak se nehýbali.

Slečna Harrisonová se už přestala pokoušet mezi nimi protlačit. Na její lesklé zbrani se odráželo měsíční světlo, když se nás pokoušela přes rameno jedné zombie dostat na mušku.

„Zabijte ji," zašeptala jsem.

Zombie, o kterou si opírala zbraň, se k ní obrátila. Slečna Harrisonová vyděšeně vykřikla a další mrtvý se k ní blížil.

Larry se na mě podíval. „Co jsi jim řekla?"

Slečna Harrisonová teď řvala. Bylo to vysoké vyděšené ječení. Znovu a znovu střílela kolem sebe. Pak zbraň cvakla naprázdno. Pomalé dychtivé ruce a ústa se blížily k jejímu tělu.

„Zastav je," naléhal Larry. Sevřel mi ruku. „Zastav je."

Vnímala jsem, jak ruce rvou ze slečny Harrisonové kusy masa. Do krku se jí zabořily zuby a trhaly ho. Věděla jsem, kdy se ústa naplnila krví.

Larry je v tom se mnou. „Ach, bože, zastav to!" Vkleče se ke mně nakláněl a úpěnlivě prosil.

Stirling ještě nevystřelil ani ránu. Kde je?

„Dost," zašeptala jsem.

Mrtví ztuhli jako automaty, kterým uprostřed pohybu vypnete proud. Slečna Harrisonová se zhroutila na naříkající hromádku.

Stirling se objevil ze strany a velice pevně na nás mířil velikou zbraní, kterou držel oběma rukama tak, jak by se mělo. Zatímco se zombie zabývaly slečnou Harrisonovou, dostal se za nás. Už byl skoro nad námi. Musí mít pěkně silné nervy, že se nebál takhle přiblížit k zombiím.

Do paže se mi zaťaly Larryho prsty. „Nedělej to, Anito; prosím tě, nedělej to." I když hledí přímo do hlavně, Larry své zásady neopouští. Obdivuhodné.

„Jestli řeknete slovo, slečno Blakeová, zabiju vás."

Podívala jsem se nahoru na něj. Byla jsem k němu tak blízko, že kdybych natáhla ruku, dosáhla bych na jeho nohavici. Pětačtyřicítka neochvějně mířila na moji hlavu. Jestli zmáčkne spoušť, je po mně.

„Bylo od vás neopatrné, že jste nechtěla, aby zombie napadly nás oba."

V tom jsem s ním souhlasila, ale teď mi zbývalo se na něj jenom dívat. V ruce jsem pořád měla mačetu. Snažila jsem se ji nesvírat příliš pevně. Neupozorňovat na ni.

Musela jsem udělat nějaký pohyb, který mě prozradil, protože řekl: „Dejte ruku pryč od toho nože, slečno Blakeová, pomalu."

Neudělala jsem to. Jenom jsem dál hleděla na něj i jeho zbraň.

„Hned, slečno Blakeová, nebo…" Natáhl palcem kohoutek zbraně. Není to nezbytné, ale působí to dramaticky.

Pustila jsem mačetu.

„Dejte od ní ruce pryč, slečno Blakeová."

Odsunula jsem ruku dál. Nevzdalovala jsem se od něj ani od jeho zbraně. Chtěla bych, ale přinutila jsem se zůstat na místě. Kvůli několika desítkám centimetrů nebude jeho zbraň míň ničivá, ale pokud se na něj vrhnu, mohou být rozhodující. Ne že bych téhle volbě dávala přednost, ale když nám dojdou další možnosti… Nevzdám se bez boje.

„Dokážete zombie uložit ke spánku, pane Kirklande?"

Larry zaváhal. „Já nevím."

Hodný kluk. Kdyby řekl ne, mohl by ho Stirling zabít. Kdyby přisvědčil, mohl by zabít mě.

Larry mi pustil ruku a malý kousek ode mě poodstoupil. Stirling se na něho letmo podíval a zase dál hleděl na mě, ale hlaveň pistole se nepohnula. Do prdele.

Larry klečel na kolenou a pořád ještě se pohyboval ode mě a nutil tak Stirlinga, aby nás musel hlídat oba. Pětačtyřicítka se posunula o pár centimetrů od středu mé hlavy k Larrymu. Zadržela jsem dech. Ještě ne, ještě ne… Jestli se o něco pokusím příliš brzy, jsem mrtvá.

Larry se najednou sklonil pro něco na zemi. Pětačtyřicítka se obrátila k němu.

Udělala jsem dvě věci najednou. Levou rukou jsem zachytila Stirlingovu nohu a trhla, a současně jsem ho pravačkou chytila v rozkroku a ze všech sil zatáhla. Dělám ošklivou věc, která mu způsobí velikou bolest, ale porazila jsem ho. Dopadl naplocho na záda a jeho zbraň se znovu obrátila mým směrem.

Doufala jsem, že pistoli upustí nebo že bude pomalejší. Nepustil a nebyl. Takže jsem měla jen zlomek sekundy na rozhodnutí, jestli se mu mám pokusit utrhnout přirození a způsobit mu tak co největší bolest, nebo se vrhnout na pistoli. Skočila jsem po pistoli, ne abych se mu ji pokusila vzít, ale abych se rukama dostala mezi jeho paže. Pokud ovládnu jeho ruce, můžu ovládnout i zbraň.

Vyšla rána. Nedívala jsem se kam. Na to není čas. Larry buďto je zasažený, nebo není. A jestli není, musím se k pistoli dostat tak jako tak. Stirling měl ruce na zemi, přidržovala jsem mu je tam, ale neměla jsem jak zapáčit. Zvedal paže nahoru a já ho nedokázala zastavit.

Zapřela jsem se nohama do země a zatlačila mu ruce nad hlavu. Teď se z toho stával zápas a on byl o dobrých třicet kilo těžší.

„Polož zbraň," ozval se za mnou Larryho hlas. Neotočila jsem se. Nesmím pistoli spustit z očí. Nevšímal si ho ani jeden z nás.

„Já budu střílet," varoval Larry.

To zaujalo Stirlingovu pozornost. Letmo pohlédl na Larryho; jeho tělo na kratičký okamžik zaváhalo. Dál jsem mu držela zápěstí a posunovala se po jeho těle nahoru. Vrazila jsem mu koleno do rozkroku, jak jsem se snažila skrz jeho tělo získat rovnováhu. Ozval se přidušený výkřik. Jeho ruce sebou křečovitě škubaly.

Posunula jsem ruce vzhůru a dotkla se pistole. Jeho sevření zesílilo. Nechce ji pustit.

Dostala jsem se ke Stirlingově paži a zapáčila proti svému boku. Rychlým pohybem jsem si jeho paži opřela o bok a tvrdě ho uhodila do lokte. Ruka ochabla a zbraň mi vypadla do dlaně.

S pistolí v ruce jsem po čtyřech lezla mimo jeho dosah.

Larry stál nad námi a mířil zbraní na Stirlinga. Ten vypadal, jako by mu to bylo jedno. Kýval se dopředu a dozadu a snažil se současně postarat o obě svá zranění.

„Měl jsem zbraň. Mohla jsi od něj prostě ustoupit," řekl Larry.

Jenom jsem zavrtěla hlavou. Věřila jsem Larrymu, že na Stirlinga vystřelí. Jenom jsem nevěřila Stirlingovi, že nezastřelí Larryho. „Už jsem tu zbraň držela v ruce, připadalo mi zbytečné ji zase pouštět," řekla jsem.

Larry namířil zbraň do země, ale dál ji držel v předpisovém obouručním držení. „Je tvoje, chceš ji?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Nech si ji, než se dostaneme do auta."

Otočila jsem se k zombiím. Sledovaly mě nehybnýma očima. Jedna tmavovlasá žena měla ústa od krve. To její zuby rozpáraly krk slečně Harrisonové.

Slečna Harrisonová ležela nehybně na zemi. Přinejmenším omdlela.

Moc už se začínala na okrajích třepit. Jestli chci všechny dostat zpátky pod zem, musím to udělat hned.

„Vraťte se do země. Vraťte se do svých hrobů. Vraťte se zpátky, všichni se vraťte."

Mrtví přecházeli po zemi a míjeli se jako děti při hře. Pak si jeden po druhém lehali na zem a ta je pohlcovala jako voda. Země se pohybovala a vlnila, dokud nám všichni nezmizeli z očí.

Ze země už nevyčuhovaly žádné kosti. Půda byla hladká a měkká, jako by někdo vrcholek zryl a uhrabal.

Moc se scvrkávala a proudila zpátky do země, nebo odkud se tu sakra vzala. Musíme se dostat dolů k džípu a začít telefonovat. Tam

někde venku řádí strašidlo. A musíme dovést policii k Bouvierovic domu.

Larry si klekl ke slečně Harrisonové. Sáhl jí na krk. „Je naživu.“ Ruku měl celou od krve.

Otočila jsem se na Stirlinga. Přestal se převalovat, ležel jenom tak schoulený na boku a ruku držel v nepatřičném úhlu. V očích měl zčásti bolest a zčásti nenávist. Jestli dostane další šanci, jsem mrtvá.

„Jestli se pohne, zastřel ho,“ řekla jsem.

Larry se postavil a poslušně na Stirlinga namířil.

Šla jsem zkontrolovat Bayarda. Ležel na boku, napůl schoulený kolem poraněného břicha. Tam, kde jeho krev vsákla do žíznivé země, byl široký černý kruh. Jakmile jsem ho zahlédla, věděla jsem, že je mrtvý, ale klekla jsem si z druhé strany jeho těla, abych měla Stirlinga na očích. Ne že bych Larrymu nevěřila. Jenom nevěřím Stirlingovi.

Na krku tep neměl. V mrazivém jarním vzduchu už jeho kůže začala chladnout. To nebyla rychlá smrt. Lionel Bayard umíral, zatímco my jsme bojovali. Umíral sám, dobře věděl, že umírá a že byl zrazen. Nebyla to ani dobrá smrt.

Vstala jsem a pohlédla na Stirlinga. Nejradši bych ho zabila. Za Bayarda, za Magnuse, za Dorrie Bouvierovou, za její děti. Za to, že je to zmetek bez srdce.

Byl svědkem toho, že jsem zombie použila jako zbraň. Použití magie jako smrtící zbraně se trestá smrtí. Sebeobrana se jako polehčující okolnost nepřijímá.

Docela klidně jsem se přes Stirlinga dívala na bezvědomou slečnu Harrisonovou a uvědomila si, že kdybych se zvedla a oběma vpálila do hlavy kulku, nespala bych o nic hůř.

Panebože.

Larry pohlédl mým směrem, zbraň sice držel pevně, ale přeci jen Stirlinga na okamžik spustil z očí. Dneska to není osudné, ale musím ho to odnaučit. „Je Bayard mrtvý?“

„Jo.“ Vykročila jsem zpátky k nim a uvažovala o tom, co mám dělat. Mám pocit, že mi je Larry nedovolí chladnokrevně zastřelit. Jedna moje část je ráda. Ta druhá není.

Do tváře se mi opřel vítr. Bylo v něm šustění, jaké vydává listí nebo šaty. Tady na vrcholku kopce žádné stromy nejsou. Otočila jsem se s ohromnou pětačtyřicítkou v obou rukou, a hle: najednou tu stojí Janos. Mám pocit, že při pohledu do jeho kostnaté tváře jsem přestala dýchat. Byl oblečený celý v černém; dokonce i ruce měl ukryté v černých rukavicích. Na kratičký děsivý okamžik vypadal, jako když se ve vzduchu vznáší lebka. „Máme toho kluka,“ oznámil.

35.

Naše křížky byly pořád dobře vidět. Zářily měkkým bílým světlem. Žádná žhnoucí záře, zatím. Žádné bezprostřední nebezpečí nám nehrozí, ale křížek mě hřál i přes tričko.

Janos si zastínil rukou oči, jako bych si já chránila oči před sluncem v autě. „Dejte to prosím pryč, abychom si mohli promluvit."

Nežádal, abychom si je sundali. Stačí, když si křížek zastrčím za tričko. Můžu ho zase později vytáhnout. Zasunula jsem si řetízek jednou rukou za tričko. Pětačtyřicítku jsem držela připravenou. Uvědomila jsem si, že nevím, jestli v ní jsou stříbrné náboje. Ale teď není čas se na to ptát. Stirling by mi stejně nejspíš lhal.

I Larry křížek schoval. Zářivá noc byla jen o trošičku temnější.

„Fajn, tak co teď?" zeptala jsem se.

Za Janosem se objevila Kissa a Jeffa Quinlana vedla před sebou jako štít. Brýle někde ztratil a bez nich vypadal ještě mladší. Držela mu ruce za zády v úhlu, který by jediným trhnutím mohl být velice bolestivý.

Na sobě měl krémový smoking se šerpou o dva tóny tmavší, takže odpovídala vázance. Kissa byla celá v černé kůži. Jeff k ní tvořil nádherný protějšek.

Polkla jsem; hrozilo mi, že mě zadusí vlastní tlukot srdce. Co se to tu děje? „Jsi v pořádku, Jeffe?"

„Myslím, že ano."

Kissa trochu škubla jeho rukama.

Trhl sebou. „Jsem v pohodě." Hlas měl trochu vyšší, než by měl mít, a vyděšený.

Podala jsem mu ruku. „Pojď sem."

„Ještě ne," zarazil mě Janos.

Zkusila jsem to. „Co chcete?"

„Nejdřív zahoďte zbraně."

„A když to neuděláme?" Měla jsem pocit, že odpověď už znám, ale chtěla jsem, aby to vyslovil nahlas.

„Kissa toho kluka zabije a vy jste to všechno dělali zbytečně."

„Pomozte mi," prosil Stirling. „Ona se zbláznila. Spolu se zombiemi zaútočila na slečnu Harrisonovou. Když jsme se chtěli bránit, skoro nás zabila."

Tohle nejspíš bude tvrdit i před soudem. A porota mu bude věřit. Bude mu věřit sama od sebe. Já budu ta zlá a nebezpečná vládkyně zombií, a on bude má nevinná oběť.

Janos se rozesmál. Jeho papírově tenká kůže hrozila, že se roztrhne, ale nějak k tomu nedošlo. „Ale ne, pane Stirlingu. Já se díval ze tmy. Viděl jsem, jak jste zavraždil toho druhého muže."

Obličejem se mu mihnul strach. „Nevím, jak to myslíte. Najali jsme si ho v dobré víře. Obrátil se proti nám.“

„Moje paní otevřela tvou mysl pro Krvavé koleno. Dovolila mu, aby ti do snů šeptal o půdě, o penězích a o moci. O všech věcech, po kterých toužíš.“

„Serephina poslala Ivy, aby mě zabila, nebo spíš abych ji zabila já. Aby si byla jistá, že Krvavé koleno bude volný,“ upozornila jsem ho.

„Ano,“ řekl. „Serephina jí řekla, že se musí zbavit té hanby, že s tebou prohrála.“

„Tím, že mě zabije.“

„Ano.“

„A co kdyby uspěla?“

„Moje paní ti věřila, Anito. Jsi, jako kdyby mezi nás přišla smrt. Jako závan smrtelnosti.“

„Proč chtěla to stvoření osvobodit?“ Měla jsem pocit, že už se na to dneska ptám snad posté.

„Chce okusit krev nesmrtelného.“

„Připadá mi to všechno příliš komplikované na to, aby se jenom zvýšila výživná hodnota vaší stravy.“

Ještě jednou se s otevřenými ústy zasmál. „Jsme to, co jíme, Anito. Na to nezapomínej.“

Zamyslela jsem se nad tím a oči se mi rozšířily. „Ona si myslí, že když bude pít nesmrtelnou krev, stane se doopravdy nesmrtelnou?“

„Výborně, Anito.“

„To nebude fungovat,“ varovala jsem ho.

„Uvidíme,“ řekl.

„Co z toho budeš mít ty?“ zeptala jsem se.

Naklonil kostnatou hlavu ke straně jako unavený pták. „Je to má paní a rozdělí se o svoji odměnu.“

„I ty toužíš po nesmrtelnosti?“

„Já toužím po moci,“ řekl.

Fajn. „A nevadí ti, že ta stvůra bude zabíjet děti? Že už některé zabila?“

„My potřebujeme svoji potravu, i Krvavé koleno ji potřebuje. Jaký je v tom rozdíl?“

„A Krvavé koleno vás jenom tak nechá, abyste mu sáli krev?“

„Serephina objevila kouzlo, které používali Magnusovi předkové. Ona to strašidlo zvládne.“

„Jak?“

Zavrtěl hlavou a usmál se. „Už žádné odklady, Anito. Zahoďte zbraně, nebo ho Kissa okusí přímo před tvýma očima.“

Kissa pohladila Jeffovy krátké vlasy. Naklonila mu hlavu na stranu a odhalila dlouhou měkkou linii jeho krku.

„Ne!“ Jeff se jí pokusil vytrhnout a Kissa škubla jeho rukama, až vykřikl.

„Zlomím ti ruku, chlapče,“ zavrčela.

Bolest ho znehybněla, ale oči měl rozšířené a vyděšené. Podíval se na mě. Nebude škemrat ani žadonit, ale jeho oči to dělaly za něho.

Kissa v kratičkém zavrčení odhalila zuby a zablýskala tesáky.

„Nedělej to,“ zarazila jsem ji a hned jsem toho litovala. Odhodila jsem pětačtyřicítku na zem. Larry upustil moji zbraň. Odzbrojená podruhé za jedinou noc. To je rekord dokonce i pro mě.

36.

„A co teď?“ zeptala jsem se.

„Serephina nás očekává na večírku. Posílá vám vhodné oblečení. Můžete se v limuzíně převléct,“ řekl Janos.

„Na jakém večírku?“ chtěla jsem vědět.

„Přišli jsme vás na něj pozvat. Jean-Claudovi doručí Serephina pozvání osobně.“

To nezní nejlíp. „Myslím, že ten večírek vynecháme.“

„Já myslím, že ne,“ prohlásil Janos.

Mezi stromy se objevila další upírka. Byla to tmavovláska, která trápila Jasona. Kráčela k nám v dlouhých černých šatech, které ji zakrývaly od krku až ke kotníkům. Objala Janose rukama, mazlila se s jeho krkem a ukazovala nám bledá záda. Měla je zakrytá jen důmyslnou sítí černých šňůrek. Šaty se okolo ní pohybovaly, jako by měly v posledním okamžiku sklouznout na zem, ale nějak k tomu nikdy nedošlo. Módní kouzla. Tmavé vlasy měla stočené do copu na jedné straně tváře. Na někoho, koho roztrhali na malé kousky hnijícího masa, vypadala dost dobře.

Nedokázala jsem zakrýt překvapení.

„Myslel jsem, že je mrtvá,“ prohlásil Larry.

„Já taky.“

„Kdybych si myslel, že ji váš vlkodlak může doopravdy zabít, nikdy bych Pallas neohrozil,“ řekl Janos.

Z tmavého lesa vyšla další postava. Dlouhé bílé vlasy lemovaly hubenou a elegantní kostnatou tvář. Oči měl ten tvor krvavě rudé. Už jsem viděla upíry se zářícíma očima, ale oči jim vždycky zářily barvou jejich duhovek. Ale nikdo, kdo někdy byl člověk, červené duhovky nemá. Na sobě měl pověstný černý frak i se šosy doplněný kapucí, která mu sahala ke kolenům.

„Xavier,“ řekla jsem tiše.

Larry se ke mně obrátil. „Tohle je ten upír, co tu všechny vraždí?“

Přikývla jsem.

„Tak co tu dělá?“

„Proto jste Jeffa našli tak rychle. Vy s Xavierem spolupracujete,“ řekla jsem. „Ví to Serephina?“

Janos se usmál. „Je pánem všech, Anito, dokonce i jeho.“ To poslední vyslovil, jako by mu to imponovalo.

„Moc dlouho se z toho strašidla krmit nebudete, jestli policie Xaviera vystopuje.“

„Xavier se řídil příkazy. Prováděl nábor.“ Janose zřejmě těšilo, že to vyslovil jako nějaký privátní vtip.

„Proč jste stáli o Jeffa Quinlana?“

„Xavier má tu a tam rád mladé chlapce. Je to jeho jediná slabost. Změnil v upíra milence té dívky a ten chtěl, aby s ním byla navždycky. Dneska v noci se probudí a nakrmí se s námi.“

Ne, jestli tomu budu moci zabránit. „Co chcete, Janosi?“

„Byl jsem sem poslán, abych vám to ulehčil,“ řekl.

„No jasně.“

Pallas se přestala tulit k Janosovi. Rychle se přesunula ke Stirlingovi.

Hleděl na ni a hladil si zlomenou ruku. Muselo ho to strašně bolet, ale v obličeji teď neměl bolest, ale strach. Díval se na upírku; jeho arogance byla ta tam. Vypadal jako dítě, které zjistilo, že ta věc pod postelí tam doopravdy je.

Zpoza stromů vyšel třetí upír. Byla to blonďatá polovina dvojice. Vypadala fajn, jako by neshnila přímo před našima očima. Nikdy jsem nepotkala upíra, který dokáže vypadat tak mrtvý, i když není.

„Bettinu si pamatujete,“ řekl Janos.

Bettina na sobě měla černé šaty, které jí odhalovaly bledá ramena. Přes jedno se jí táhl pruh černé látky a pokračoval po přední straně šatů. Přidržoval ho zlatý pásek a zužoval ji v pase. Zlatavý cop měla stočený na vrcholu hlavy jako korunku.

Kráčela k nám a její obličej vypadal perfektně. Jako by suchá a rozpadající se kůže byla jen zlý sen nebo noční můra. Kéž by. Oheň, říkal Jean-Claude, oheň je jediná jistota. Myslela jsem, že to platí jenom pro Janose.

Janos se natáhl a převzal Jeffa od Kissy. Držel chlapce za ramena oběma rukama v černých rukavicích. Prsty měl delší, než by měly být, jako by měl jeden kloub navíc. Proti světlému Jeffovu saku bylo vidět, že ukazováček je stejně dlouhý jako prostředníček. Aspoň u Janose se ukázal další mýtus jako pravdivý. Ty dlouhé podivné prsty se Jeffa dotýkaly jen slabě.

Jeff měl oči rozšířené a zdálo se, že ho to bolí.

„Co se to tu děje?“ chtěla jsem vědět.

Kissa byla oblečená ve stejném černém latexovém obleku, jaký měla včera v mučírně, ale nemohlo to být přesně to samé oblečení, protože v tom prvním byla díra po Larryho kulce. Stála vedle chlapce s rukama sevřenýma v pěst. Vypadala docela nehybně, jak to dokáží jen mrtví, ale bylo v ní určité napětí, ostražitost. Není moc spokojená. A tmavou kůži má podivně bledou. Ještě se dneska v noci nenakrmila. Vždycky to poznám… u většiny upírů. Výjimky se dají najít všude.

Xavier se ve šmouze té nesmyslně závratné rychlosti přesunul za Stirlinga a zastavil se vedle bezvědomé slečny Harrisonové. Larry zavrtěl hlavou. „On se tady prostě objevil, nebo jsem ho viděl pohnout se?“

„Pohyboval se,“ přisvědčila jsem.

Čekala jsem, že Janos pošle Kissu, aby se připojila k ostatním, ale neudělal to. Přes hranu kopce přelezla postava. Plazila se, jako by ji bolel každý pohyb. Bledé ruce se opíraly o holou hlínu, paže měla za jarní noci holé. Hlava se skláněla až k zemi a obličej skrývaly krátké tmavé vlasy. Jediným pohybem vzhůru zvedla tvář k měsíčnímu světlu. Tenké bezkrevné rty odhalily tesáky. Obličej byl zpustošený hladem. Věděla jsem, že oči jsou hnědé, protože jsem je viděla mrtvě zírat na strop ložnice Ellie Quinlanové. Její oči neměly žádnou sílu, ale hluboko v temných hlubinách něco žhnulo. Nebyl to zdravý rozum. Možná hlad. Nějaký zvířecí pud, nic lidského. Možná že až jí dovolí poprvé se nakrmit, bude mít čas na city; teď se všechno zúžilo na jedinou základní potřebu.

„Je to ta, kdo si myslím?“ zeptal se Larry.

„Jo,“ odpověděla jsem mu.

Jeff se k ní pokusil rozběhnout. „Ellie!“

Janos si ho přitiskl rukou k hrudníku, jako by ho objímal kolem ramen. Jeff s ním zápasil a chtěl vyrazit k mrtvé sestře. V tomhle jsem s Janosem souhlasila. Nově probuzení upíři mají sklon nejdřív se nakrmit a pak až se ptát. Stvoření, které kdysi bylo Ellie Quinlanovou, s největší radostí rozsápe bratříčkovi hrdlo. Mohla by to být krvavá lázeň a ona si až o několik minut, dní nebo týdnů později uvědomí, co udělala. Dokonce by toho mohla litovat.

„Angelo, běž ke Xavierovi,“ oslovil ji Janos.

„Nové jméno nezmění to, kým je,“ řekla jsem.

Janos na mě pohlédl. „Je mrtvá už dva roky a jmenuje se Angela.“

„Jmenuje se Ellie,“ prohlásil Jeff. Přestal se prát, ale díval se na mrtvou sestru s čerstvou hrůzou, jako by ji začínal vidět skutečnýma očima.

„Lidé ji poznají, Janosi.“

„Musíme si dát pozor, Anito. Náš nový andělíček se nesetká s nikým, koho bychom neschválili.“

„No to je tedy idyla,“ prohlásila jsem.

„To bude,“ řekl, „jakmile se dosyta napije.“

„Zapůsobilo na mě, že jste ji táhli tak daleko, aniž byste jí předtím dali najíst.“

„To jsem byl já.“ Xavierův hlas byl nečekaně příjemný. Znervózňovalo mě, že ho slyším vycházet z bledé přízračné tváře.

Pohlédla jsem na Xaviera, ale dávala jsem si pozor, abych se vyhnula jeho očím. „Jsem ohromena,“ řekla jsem.

„K nám ji přivedl Andy a Andyho jsem stvořil já. Jejím pánem jsem já.“

Protože se tady Andy neobjevil, vsadila bych se, že jsem ho se šerifem St. Johnem zabila v lese. Nejspíš není vhodná chvíle na to upozorňovat. „A kdo je tvým pánem?“

„Prozatím Serephina,“ řekl Xavier.

Letmo jsem pohlédla na Janose. „Vy jste si neujasnili, kdo z vás je tady šéf, že ne?“ Usmívala jsem se.

„Marníš čas, Anito. Naše paní tě netrpělivě očekává. Skončíme to.“

Xavier nastavil bledou ruku. Ellie vydala hluboký hrdelní zvuk a lezla po čtyřech po holé hlíně. Dlouhé černé šaty se jí pletly pod nohy. Netrpělivě za ně škubla. Látka jí v rukou povolila jako papír a roztržená sukně se jí houpala kolem nahých nohou. Popadla Xavierovu ruku, jako by na tom závisel její život. Sklonila se k jeho zápěstí a jen jeho ruka ve vlasech jí zabránila, aby se z něj nepokusila nakrmit.

„Od mrtvých žádnou výživu nedostaneš, Angelo,“ řekl Janos. „Nakrm se ze živých.“

Pallas s Bettinou klečely po Stirlingovu boku. Xavier elegantně klesl ke slečně Harrisonové a černá kápě se kolem něho složila jako krvavá kaluž. Pořád držel Ellie za vlasy a sklonil jí rozšklebenou tvář až k zemi. Zatínala prsty do jeho rukou a z hrdla jí unikaly kňouravé zvuky. Žádný člověk by ze sebe nikdy neměl takový zvuk vypravit.

„Slečno Blakeová,“ řekl Stirling, „vy jste tu zákon. Musíte mě chránit.“

„Myslela jsem, že se uvidíme u soudu, Raymonde. Bylo to kvůli tomu, že jsem na vás a slečnu Harrisonovou spolu se zombiemi zaútočila.“

„To jsem nemyslel vážně.“ Rychle pohlédl na klečící upíry a pak zase na mě. „Já to neřeknu. Nikomu to neřeknu. Prosím.“

Jenom jsem na něho hleděla. „Žebráte o milost, Raymonde?“

„Ano, ano, žebrám.“

„O stejnou milost, jakou jste prokázal Bayardovi?“

„Prosím.“

Bettina pohladila Stirlinga po tváři. Ucukl, jako kdyby ho popálila. „Prosím!“

Do prdele.

„Nemůžeme se na to jenom dívat,“ řekl Larry.

„Máš nějaký jiný návrh?“

„Nikdy nikoho nevydávej nestvůrám, ze žádného důvodu. Je to pravidlo,“ řekl.

Je to moje pravidlo. Kdysi jsem mu věřila. Tenkrát, když jsem si byla ještě jistá, kdo jsou nestvůry.

Vytahoval zpod trička řetízek.

„Nedělej to, Larry. Nenech nás zabít kvůli Raymondu Stirlingovi.“

Jeho křížek se objevil mezi námi. Zářil jako Serephininy oči. Larry se na mě jenom díval.

Povzdychla jsem si a vytáhla vlastní křížek. „To není dobrý nápad.“

„Já vím,“ řekl. „Ale nemůžu se na to jenom dívat.“

Hleděla jsem do jeho vážného obličeje a byla si jistá, že je to pravda. Nemůže se na to jenom dívat. Já bych mohla. Asi bych si to moc neužila, ale můžu to dopustit. Tím hůř.

„Co to děláte s těmi malými posvátnými předměty?“ zeptal se Janos.

„Zastavíme to,“ řekla jsem.

„Sama si přeješ, aby byli mrtví, Anito.“

„Ale takhle ne,“ řekla jsem.

„To bys radši chtěla použít zbraň, aby všechna tahle krev přišla nazmar?“

Nabízí mi, že mi dovolí je zastřelit. Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že teď už to nepřipadá v úvahu.“

„To nepřipadalo nikdy,“ poznamenal Larry.

Nechala jsem to být; není potřeba ho připravovat o iluze. Postoupila jsem proti Pallas s Bettinou. Larry vykročil proti Ellie a Xavierovi s křížkem nataženým před sebou na délku řetízku, jako by to tak působilo líp. Nic proti dramatickým gestům, ale budu mu muset říct, že to ve skutečnosti k ničemu není. Ale to až později.

Záře kříže sílila, až to bylo, jako když máte kolem krku stowattovou žárovku bez stínítka. Svět jsem viděla jen jako černý kruh za okrajem záře.

Xavier stál na nohou tváří k Larrymu, ale ostatní se od kořisti odtáhli vyděšení světlem.

„Děkuji vám, slečno Blakeová,“ prohlásil Stirling. „Děkuji.“ Zdravou rukou mě popadl za nohu a plazil se přede mnou. Přemohla jsem nutkání ho odkopnout.

„Poděkujte Larrymu; já bych vás nechala umřít.“

Zdálo se, že mě vůbec neslyšel. Skoro se rozplakal úlevou a slintal mi na niky.

„Ustupte od nich, prosím.“ Ženský hlas byl hustý jako med.

Zamžourala jsem do prudké záře křížku a uviděla, že Kissa drží zbraň. Revolver vypadal jako magnum, ale v tom světle jsem si nebyla jistá. Ať už je to cokoli, dělá to pořádné díry.

„Hned od nich běžte dál.“

„Myslela jsem, že mě chce Serephina živou.“

„Kissa zastřelí tady vašeho mladého přítele,“ řekl Janos.

Zadržela jsem dech a potom vydechla. „Jestli ho zabijete, nebudu se podílet na ničem, co máte pro dnešní noc v plánu.“

„Tys nás nepochopila, Anito,“ vysvětloval Janos. „Moje paní nepotřebuje tvoji spolupráci. Všechno, co od tebe chce, si může vzít násilím.“

Hleděla jsem na něj přes zářivé světlo. Objímal Jeffa v náručí. Moc dojemné.

„Sundejte si kříže a odhoďte je co nejdál mezi stromy,“ rozkazoval. Hladil rukama v rukavicích Jeffa po obou tvářích a pak ho políbil.

„Teď, když víme, že budete riskovat pro oba ty mladíky, máme o jedno rukojmí víc, než je nezbytně nutné.“ Položil ruce ze stran Jeffovi na krk. Jenom je tam nechal ležet, nijak mu neubližoval, zatím ne.

„Sundejte si kříže a zahoďte je do lesa. Potřetí to říkat nebudu.“

Dívala jsem se na něj. Nechtělo se mi vzdát se křížku. Pohlédla jsem na Larryho. Pořád byl otočený ke Xavierovi a jeho křížek statečně svítil. Kurva.

„Kisso, zastřel ho.“

„Ne,“ řekla jsem. Rozepnula jsem si řetízek. „Nestřílejte.“

„Anito, nedělej to,“ řekl Larry.

„Nemůžu se dívat na to, jak tě zastřelí, když tomu můžu zabránit.“ Sbalila jsem řetízek v dlani; křížek zářil modrobílým světlem jako hořící magnézium. Zahodit ho není rozumný nápad. Je to vážně hloupost. Hodila jsem ho do lesa. Křížek se zatřpytil jako padající hvězda a pak zhasl někde ve tmě.

„A teď tvůj křížek, Larry,“ poháněl ho Janos.

Larry zavrtěl hlavou. „Budete mě muset zastřelil.“

„Zastřelíme kluka,“ navrhl Janos. „Nebo se z něho před tvýma očima trošku nakrmím.“ Jednou rukou k sobě Jeffa pevněji přitiskl a druhou mu zajel do vlasů a držel ho tak bezmocného s odhaleným krkem.

Larry se ke mně otočil. „Co mám dělat, Anito?“

„Tohle si musíš rozhodnout sám,“ řekla jsem.

„Oni ho doopravdy zabijí, že jo?“

„Jo, zabijí.“

Tiše zaklel a pustil křížek na prsa. Rozepnul řetízek a odhodil ho do lesa takovou silou, jako by se tím mohl zbavit vzteku.

Když světlo jeho křížku zhaslo, stáli jsme ve tmě. Světlo měsíce, které předtím vypadalo tak jasné, mi teď připadalo jako chabá náhražka.

Schopnost vidět ve tmě se mi vracela postupně. Kissa přistoupila blíž. Pořád na nás mířila pistolí. Když jsem ji viděla poprvé, vyzařovala sexualitu a moc. Teď byla poddajná a tichá, jako by ji někdo připravil o část její síly. Byla bledá a vyčerpaná. Potřebuje se nakrmit.

„Proč ti nedovolili se dneska nakrmit?“ chtěla jsem vědět.

„Naše paní si není stoprocentně jistá Kissinou oddaností. Je potřeba ji prověřit, že ano, má černá krásko?“

Kissa neodpovídala. Dívala se na mě velikýma tmavýma očima, ale zbraň se ani nezachvěla.

„Nakrmte se, dětičky, nakrmte se.“

Pallas i Bettina vykročily ke Stirlingovi. Přes něho se dívaly na mě. Já jim pohled vracela.

Stirling mě popadl za nohu. „Nemůžete jim mě vydat. Prosím, prosím.“

Pallas si k němu klekla a Bettina ho obešla ze strany, na které jsem byla já. Sundala Stirlingovu ruku z mojí nohy. Upírka se mi zadkem otřela o nohy. O krok jsem ustoupila a Stirling začal ječet.

Xavier a Ellie se už krmili blaženě bezvědomou slečnou Harrisonovou. Larry se na mě podíval, prázdné ruce měl bezmocně rozhozené.

Nevěděla jsem, co říct.

„Nesahejte na mě, nesahejte na mě!“ Stirling zdravou rukou Pallas tloukl, ale upírka jeho rány lehce odrážela. „Aspoň ho umlčte,“ řekla jsem.

Pallas na mě pohlédla. „Po tom, co se tě pokusil zabít? Proč mu prokazovat laskavost?“

„Třeba ho nechci slyšet ječet.“

Pallas se usmála. V očích jí blýskal temný oheň. „Pro tebe cokoli, Anito.“

Popadla Stirlinga za bradu a přinutila ho pohlédnout mi do očí.

„Pomozte mi, slečno Blakeová. Pomozte…“ Slova mu na rtech utichla.

Sledovala jsem, jak se mu příčetnost vytrácí z očí, až je měl prázdné a poslušné.

„Pojď ke mně, Raymonde,“ pobídla ho Pallas. „Pojď ke mně.“

Stirling se posadil a zdravou rukou upírku objal. Pokusil se použít i zraněnou ruku, ale nedokázal ji ohnout v lokti.

Bettina se smíchem kývala zlomenou rukou sem a tam. Stirling na bolest vůbec nereagoval. Tiskl se k Pallas. Na tváři měl šťastný a spokojený výraz. Dychtivý.

Pallas mu zaťala do krku tesáky. Stirling se na okamžik křečovitě vzepjal, ale pak se uvolnil a začal tiše sténat.

Pallas otočila Stirlingovi hlavu na stranu, sála čerstvou ránu, ale na druhé straně nechávala místo někomu dalšímu. Do holého masa zaťala tesáky i Bettina.

Obě upírky se krmily s hlavami tak blízko sebe, až se jim promíchaly vlasy. Zlatá a černá. Raymond Stirling vydával spokojené zvuky, zatímco ho připravovaly o život.

Larry odešel k okraji mýtiny s rukama pevně založenýma na hrudi.

Já jsem zůstala na místě. Přála jsem si, aby Stirling umřel. Bylo by zbabělé dívat se teď jinam. A kromě toho bych se na to dívat měla. Musím si zapamatovat, kdo jsou nestvůry. Možná, že když se násilím přinutím nehledět jinam a ani nemrknu, už na to nikdy nezapomenu.

Dívala jsem se na Stirlingovu spokojenou a dychtivou tvář, dokud jeho ruka na Pallasiných zádech neklesla a jeho oči se nezavřely. Ze ztráty krve a šoku omdlel, ale upírky ho držely v pevném objetí a hodovaly dál.

Prudce otevřel oči a z hrdla mu unikl dávivý zvuk. Z očí mu křičel strach. Pallas zvedla ruku a pohladila Stirlinga po vlasech gestem, jakým byste hladili vyděšené děcko. Strach v jeho zraku polevil a já se dívala, jak se s ním ztrácejí i poslední zbytky světla. Viděla jsem, jak Raymond Stirling umírá, a věděla, že ten poslední vyděšený pohled si budu ve snech připomínat týdny.

37.

Zdvihl se závan větru a rozvířil oblak jemného prachu. Mezi námi se objevil Jean-Claude, jako kdyby se zhmotnil ze vzduchu. Nikdy jsem nebyla tak ráda, že ho vidím. Nerozběhla jsem se mu do náruče, ale přisunula jsem se k němu. Larry mě následoval. Jean-Claude nebyl vždycky to nejbezpečnější útočiště, ale zrovna teď mi připadal docela fajn.

Na sobě měl jednu z bílých košil. Tahle měla vpředu tolik krajek, že vypadala jako nabíraná. Krátké bílé sako mu sahalo do pasu. Z rukávů saka mu čouhaly další krajky. Měl bílé, těsné kalhoty a černý pásek. Pásek ladil s černýma sametovýma botama.

„Nečekali jsme tě tady, Jean-Claude," přivítal ho Janos. Nebyla jsem si jistá, ale měla jsem pocit, že to zní překvapeně. Výborně.

„Serephina mi osobně předala pozvání, Janosi, ale to jí nestačilo.“

„Překvapuješ mě, Jean-Claude,“ řekl.

„Překvapil jsem i Serephinu.“ Mluvil děsivě klidně. Pokud měl strach, že stojí proti přesile na vrcholku hory, nedal to najevo. Moc ráda bych věděla, čím Serephinu překvapil.

Na opačné straně kopce, ve směru od džípu, přicházel Jason. Na sobě měl černé kožené kalhoty, které vypadaly, jako by je na něj někdo nalil, a nízké černé boty. Neměl košili. Kolem krku měl něco jako obojek se stříbrnými cvočky, na obou rukou černé rukavice, ale od pasu nahoru byl nahý. Jen doufám, že si Jason dnešní oblečení vybíral sám.

Na pravé tváři měl modřinu od brady po čelo, jako by ho tam zasáhlo něco hodně velkého.

„Koukám, že tvůj mazlíček se zapojil do boje,“ řekl Janos.

„Patří mi bez výhrad, Janosi. Všichni mi patří.“

Pro tentokrát mu to prominu. Kdybych si měla vybrat, jestli mám patřit Jean-Claudovi, nebo Serephině, vím přesně, jak bych se rozhodla.

Larry přistoupil tak blízko, že bych ho mohla vzít za ruku. Třeba se mu nelíbí, že ho považují za součást Jean-Claudeova zvěřince.

„Nějak jsi ztratil auru pokory, která mi připadala přitažlivá, Jean-Claude. Ty jsi odmítl Serephinino pozvání?“

„Přijdu na Serephinin večírek, ale ze své vůle a s vlastním doprovodem.“

Rozzlobeně jsem na něho pohlédla. Copak se zbláznil?

Janos se zamračil. „Serephina tě chtěla mít na večírku v řetězech.“

„Ale takhle bychom to mohli všichni přežít, Janosi.“

„Chceš říct, že bys nás teď hned všechny vyzval?“ v hlase měl náznak výsměchu.

„Nezemřu sám, Janosi. Nakonec mě třeba dostanete, ale můžete za to draze zaplatit.“

„Jestli doopravdy přijdeš z vlastní vůle, tak do toho,“ prohlásil Janos. „Naše paní volá; pojďme za ní.“ Janos, Bettina i Pallas byli najednou ve vzduchu. To nebyl let ani levitace. Nemám pro to výraz. Larry zašeptal: „Panebože.“ Noc, kdy poprvé vidíte upíra letět, se vám do paměti zapíše červeným písmem.

Ostatní se ztratili mezi stromy rychlým rozmazaným pohybem, díky němuž zmizeli skoro stejně, jako by letěli. Ellie Quinlanová s nimi. Jejího bratra odnesl Janos. Až do této chvíle jsem netušila, že upír při letu může nést cokoli kromě vlastního těla. Každou noc se dozvídám něco nového.

Našli jsme pistole a scházeli ze svahu dolů. Naše kříže byly nadobro pryč. I Jean-Claude šel pěšky, i když bylo jasné, že má k

dispozici i jiné možnosti přesunu. Nebo letět, když to ostatní nedokážou, považuje za neslušné?

Džíp byl tam, kde jsem ho zaparkovala. Noc je pořád ještě tmavá. Do svítání zbývá několik hodin a mně se prostě chce domů.

„Dovolil jsem si vybrat ti na dnešní večer šaty," řekl Jean-Claude. „Jsou v džípu."

„Já jsem džíp zamkla," upozornila jsem ho.

Jenom se na mě usmál.

Povzdechla jsem si. „Tak fajn." Vzala jsem za kliku. Bylo odemčeno. Na sedadle spolujezdce byly složené šaty z černé kůže. Zavrtěla jsem hlavou. „To asi nepůjde."

„Tvoje šaty, *ma petite,* jsou u řidiče. Tohle je Lawrencovo oblečení."

Larry mi nakoukl přes rameno. „To si snad dělá srandu."

Obešla jsem džíp a našla čisté černé džíny. Ty nejtěsnější, které mám. Rudá blůza bez rukávů, u níž si nepamatuji, že bych si ji kupovala. Na dotek byla jako hedvábná. Byl tu i černý silný plášť, který jsem nikdy neviděla. Když jsem si ho zkusila na délku, sahal mi do půli lýtek a při každém pohybu se nadouval jako pláštěnka. Kabát se mi líbil. Bez blůzy bych se obešla.

„To není špatné," pochválila jsem ho.

„To moje špatné je," stěžoval si Larry. „Vždyť ani nevím, jak se do těch kalhot dostat."

„Jasone, pomoz mu s oblékáním." Jason vzal hromadu kůže do náruče a odnesl ji dozadu. Larry šel za ním, ale netvářil se spokojeně.

„Boty tu nejsou?" divila jsem se.

Jean-Claude se usmál. „Myslel jsem, že se svých běžeckých bot nevzdáš."

„To máš sakra pravdu."

„Rychle se převleč, *ma petite,* musíme dorazit k Serephině, než se rozhodne toho chlapce z trucu zabít."

„Xavier by jí dovolil, aby zabila jeho novou hračku?"

„Jestli je skutečně jeho paní, nemá na vybranou. A teď se rychle obleč, *ma petite*." Obešla jsem džíp z druhé strany, ale tím jsem se dostala na doslech a skoro na dohled Larryho. Zastavila jsem se a zalapala po dechu. No nazdar.

Otočila jsem se k Jean-Claudovi zády a sundala si ramenní pouzdro. „Jak jste vy dva utekli Serephině?" Přetáhla jsem si tričko přes hlavu. Přemáhala jsem nutkání otočit se. Stejně vím, že se Jean-Claude dívá, tak proč se ujišťovat?

„V kritické chvíli se na ni Jason vrhl. Vyrušilo ji to natolik, že se nám podařilo uniknout, ale nic víc. Obávám se, že v pokoji je opravdu nepořádek."

Hlas měl tak milý, že jsem mu chtěla vidět do obličeje. Natáhla jsem si červenou blůzu a otočila se. Stál blíž, než jsem si myslela, skoro na dotek. Stál tam v bílých šatech bez jediné poskvrnky nebo chybičky.

„Couvni o pár kroků, prosím tě. Ráda bych měla trošku soukromí."

Usmál se, ale udělal, co jsem po něm chtěla. Poprvé.

„To tě tolik podcenila?" zeptala jsem se. Co nejrychleji jsem si převlékla džíny. Snažila jsem se nemyslet na to, že se na mě dívá. Hodně jsem se styděla.

„Musel jsem uprchnout, *ma petite*. Janos jí říká paní, a porazil mě. Jí se ve férovém boji nemůžu postavit."

Zase jsem si natáhla ramenní pouzdro a protáhla jím pásek. Bez rukávů mě popruhy trochu řezaly, ale je to lepší než nemít zbraň. Zpod sedadla jsem vytáhla firestar a vpředu za džínsy si zasunula pouzdro. I s kabátem to bude vidět. Nakonec jsem si pouzdro dala dozadu, přestože to nepatří k mým oblíbeným místům. Stříbrné nože jsem vytáhla z přihrádky na rukavice a připnula si je na předloktí. Vzala jsem taky malou krabičku. Jsou v ní dva náhradní křížky. Upíři mi pořád nějaké berou.

Jean-Claude mě zaujatě pozoroval. Modrýma očima sledoval mé ruce, jako by si ty pohyby chtěl zapamatovat.

Oblékla jsem si plášť a několik kroků se prošla, abych viděla, jak se v tom cítím. Vytáhla jsem oba nože, abych se ujistila, že rukávy kabátu nejsou moc těsné. Zkusila jsem i obě zbraně, ale z firestaru jsem pořád neměla dobrý pocit. Nakonec jsem jeho pouzdro posunula na bok. Tlačí mě tak, že tam budu mít modřinu, ale dokážu ho včas vytáhnout. To je dneska v noci důležitější než pohodlí. Do kapes kabátu jsem si dala náhradní zásobník pro každou ze zbraní. Byly v nich obyčejné kulky. Znervózňovalo mě, že mám ve zbraních jen ty stříbrné, protože dneska se objeví i Krvavé koleno. A může tam být i Magnus. Potřebuju mít munici na všechno, s čím bych se mohla setkat.

Larry vyšel zpoza džípu. Kousla jsem se do rtu, abych se nerozesmála. Ne že by vypadal špatně, ale necítil se v tom zjevně dobře. Zdálo se, že se mu v černých kožených kalhotách nechodí nejlépe.

„Prostě choď přirozeně," řekl Jason.

„Já nemůžu," namítal Larry. Nahoře měl hedvábnou blůzu bez rukávů, která byla úplně stejná jako ta moje, až na to, že byla modrá. Na nohou měl nízké holínky. Jeho oblečení doplňovalo černé sako, které si včera vypůjčil od Jasona.

Hleděla jsem na boty.

„Černé tenisky snad, *ma petite*, ale červenobílé? To nejspíš nejde."

„Připadám si hloupě," řekl Larry. „Jak to můžeš pořád nosit?"

„Já mám kůži rád," řekl Jason.

„Musíme vyrazit," řekl Jean-Claude. „Anito, budeš řídit?"

„Myslela jsem, že bys mohl letět," řekla jsem.

„Důležité je, abychom dorazili společně," řekl.

Nabrali jsme si s Larrym do kapes sůl. Se solí v jedné a dvěma zásobníky v druhé kapse mi kabát visí trochu nakřivo, ale nejdu přece na módní přehlídku. Všichni jsme nastoupili. Ze zadního sedadla se ozývaly protesty. „Ty kalhoty jsou vsedě ještě nepohodlnější."

„Na tvou nechuť ke kůži v budoucnu nezapomenu, Lawrenci."

„Jmenuju se Larry."

Jela jsem po hrbolaté cestě ze staveniště. „Serephina touží po nesmrtelnosti." Zabočila jsem na hlavní cestu a zamířila zpátky k Bransonu, i když cestou se samozřejmě zastavíme u Serephiny.

Jean-Claude se na sedadle otočil a upřeně mě pozoroval. „Co jsi říkala, *ma petite?*"

Vysvětlila jsem mu to. Řekla jsem mu o Krvavém kolenu a Serephinině plánu. „Zešílela."

„Ne tak docela, *ma petite.* Možná jí to nepřinese nesmrtelnost, ale mohlo by jí to poskytnout neslýchanou moc. Ale zbývá otázka, jak mohla Serephina získat tak velkou moc, že může ovládat Janose, ještě předtím, než začala vysávat Magnuse a Krvavé koleno?"

„Jak to myslíš?"

„Janos žil ve staré vlasti. Dobrovolně by ji neopustil. Následoval ji. Kde vzala moc na jeho podmanění?"

„Třeba Magnus není první elf, ze kterého sála," navrhla jsem.

„Možná," řekl, „nebo si možná našla jinou potravu."

„Jakou jinou potravu?"

„*Ma petite,* to je otázka, na kterou bych hrozně rád znal odpověď."

„Chceš změnit stravu?" zeptala jsem se.

„V moci je vždycky pokušení, *ma petite,* ale pro dnešní noc jsem myslel na praktičtější věci. Když objevíme zdroj její moci, možná bychom ho dokázali překonat."

„Jak?"

Zavrtěl hlavou. „To nevím, ale pokud nepřijdeme na nějaké fígle, které bychom mohli použít, *ma petite,* je po nás." Řekl to naprosto klidně. Já klidná nebyla. Tep mi bušil tak silně, že jsem ho cítila v krku i na zápěstích. Slyšela jsem ho jako šumění v uších. Je po nás: to nezní dobře. Vzhledem k tomu, že na nás čeká Serephina, to vůbec nezní dobře.

38.

Vyšli jsme po schodech na verandu. Byla plná měsíčního světla a měkké tmy. Nebyly tu žádné nepřirozeně husté stíny. Nic nenaznačovalo, co je uvnitř. Nervózní sevření v mém břiše tomu nechtělo uvěřit.

Dveře otevřela Kissa. Za ní zářilo světlo svíc od otevřených dveří až do zadního pokoje. Dnes žádné předstírání, že tu je jenom ten prázdný pokoj. Na tváři se jí v teplém světle perlil pot jako zlatavé kapky. Pořád ji trestají. Zajímalo by mě za co, ale to teď není můj největší problém.

Kissa nás beze slova uvedla otevřenými dveřmi dovnitř. V rohu velké místnosti seděla na trůnu Serephina. Ve velké společenské toaletě vypadala jako Popelka a vlasy měla vyčesané vzhůru. Když nám kývla na pozdrav, zatřpytily se jí ve vlasech diamanty jako ohnivá šňůra.

U nohou se jí v bílém smokingu se šosy choulil Magnus. Opodál ležely rukavice, bílý cylindr a hůlka. Jeho kaštanové vlasy byly jediná barva v celém obraze. Všichni upíří vládci, se kterými jsem se setkala, si potrpěli na dramatické výstupy. Janos s oběma svými průvodkyněmi stál za trůnem jako oživlá temná zástěna. Ellie ležela na boku na polštářích a vypadala skoro jako živá. I v roztrhaných zašpiněných šatech byla spokojená jako kočka, která se nažrala smetany. Oči se jí třpytily a ústa měla prohnutá v podivném úsměvu. Ellie alias Angela si užívá, že je nemrtvá. Zatím. Kissa přešla k nim a klekla si stranou kousek od Magnuse. Její černé šaty splývaly s Janosovou kápí. Serephina pohladila Kissinu zpocenou tvář rukou v bílé rukavičce.

Serephina se usmála. Moc mile, dokud jste jí nepohlédli do očí. Ty zářily bledým fosforeskujícím svitem. Zornice sice ještě byly vidět, ale rychle se scvrkávaly. Její oči měly stejnou barvu jako šaty. To je ale sladění barev.

Jeff ani Xavier tu nebyli. Nelíbilo se mi to. Otevřela jsem pusu, abych se na to zeptala, ale Jean-Claude se na mě přísně podíval. Pro tentokrát mi ten pohled stačil. On je pán, já hraju sluhu. Tak fajn, pokud bude klást správné otázky.

„Přišli jsme, Serephino," spustil Jean-Claude. „Vydej nám chlapce a my tě necháme na pokoji."

Rozesmála se. „Ale já nenechám na pokoji vás, Jean-Claude." Obrátila měkce žhnoucí oči ke mně. Bylo to, jako když si vás prohlíží dvojice světlometů, a bylo to taky tak osobní. „Moc ráda tě vidím, Nino."

Na okamžik se mi zastavil dech. Nina; tak mi říkala máma. Serephině se v očích něco zablýsklo, jako požár v dálce. Pak zase

pohaslo do klidné chvějivé záře. Nepokoušela se mě ovládnout očima. Proč? Protože si mnou byla jistá.

Nejednou jsem měla ledovou kůži. To je ono. Mohla bych říct, že je to nadutost, ale já tomu věřím. Nabízí mi něco lepšího než sex a mnohem více naplňujícího než moc. Domov. Ať už to lež je, nebo nikoli, je to dobrá nabídka.

Larry se dotkl mé ruky. „Třeseš se."

Namáhavě jsem polkla. „Nikdy nahlas nepřiznávej, jak jsi vyděšený, Larry. Kazí to efekt."

„Promiň."

Ustoupila jsem dál od něj; nemá cenu stát v chumlu. Pohlédla jsem na Jean-Clauda, jako bych se ho mlčky ptala, jestli neporuším upíří protokol.

„Přijala tě jako jiného upířího pána. Tak jako někdo takový odpověz." Vypadal, že si s tím starosti nedělá; já ano.

„Co chceš, Serephino?" zeptala jsem se.

Vstala a jako by se po podlaze pokryté koberci sklouzla. Působilo to, jako by pod sukní neměla nohy. Tak se nohy prostě nepohybují. Možná levituje. Ať už to dokázala jakkoli, přibližovala se. Zoufale se mi chtělo couvat. Nechci, aby byla u mě.

Larry za mnou udělal krok. Jason rovněž postoupil, takže stál vedle Jean-Clauda. Já zůstala na místě. Bylo to to nejlepší, co můžu dělat.

Serephině se v očích něco mihlo, jako vzdálený záblesk pohybu za stěnou stromů. To oči nedělají. Odvrátila jsem zrak a došlo mi, že se nepamatuji, že bych se jí podívala do očí. Tak jak to, že chci jimi uhnout?

Cítila jsem, jak se ke mně blíží. Zahlédla jsem její ruku v rukavici. Ucukla jsem a současně zvedla zrak. Její tvář jsem sotva zahlédla, ale stačilo mi to. Uvnitř jejích očí hořel dlouhý temný tunel, jako by v naprosté temnotě uvnitř její hlavy nějaká stvoření rozdělala oheň. U těch plamenů si můžu hřát ruce navěky.

Vykřikla jsem. Vykřikla jsem a zakryla si obličej rukama.

Nějaká ruka se dotkla mého ramene. Ucukla jsem a zase vykřikla. „To jsem já, *ma petite*."

„Tak něco dělej," řekla jsem.

„To dělám," odpověděl.

„Před úsvitem bude má." Serephina mi pokynula rukou. Udělala klouzavý krok k Jasonovi. Rukou v rukavici ho hladila po nahých prsou. Stál tam a snášel to. Já bych jí nedovolila, aby na mě takhle sahala.

„Dám tě Bettině a Pallas. Ty tě naučí těšit se z rozkládajícího se masa."

Jason hleděl přímo před sebe, ale oči se mu maličko rozšířily. Bettina a Pallas vyšly zpoza trůnu směrem k nám. Zastavily se pár metrů za Serephinou. Není nad dramatická gesta.

„Nebo tě třeba přinutím měnit se ve vlka, až to pro tebe bude přirozenější než tahle lidská schránka.“ Prostrčila prst obojkem na jeho krku. „Přivážu si tě řetězem ke stěně a budeš můj hlídací pes.“

„To už stačí, Serephino,“ přerušil ji Jean-Claude. „Noc krvácí. Tohle malicherné škádlení přece není hodné tvé moci.“

„Já dneska jsem malicherná, Jean-Claude, a už brzy budu mít takovou moc, že budu moci být tak malicherná, jak se mi zlíbí.“ Podívala se na Larryho. „I ten se připojí k mému stádečku.“ Zvedla hlavu k Jean-Claudovi. Nemyslela jsem si, že je vyšší. „A ty, můj milý sexuální otroku, nám budeš navěky sloužit.“

Jean-Claude na ni shlížel naprosto pohrdavě. „Teď jsem vládce města, Serephino. Nemůžeme si vzájemně škodit. Nemůžeme si krást majetek, i když je třeba velice atraktivní.“

Až po chvilce mi došlo, že tím majetkem myslí nás.

Serephina se usmála. „Než tahle noc skončí, budou mi patřit tvé podniky, tvoje peníze, tvoje pozemky i tvoji lidé. Copak si koncil vážně myslí, že se spokojím s drobky od tvého stolu?“

Kdyby ho oficiálně vyzvala, jsme všichni mrtví. Jean-Claude ji nepřemůže, a já taky ne. Pozornost, potřebujeme odvést její pozornost. „Máš na sobě dost diamantů, aby sis koupila vlastní podniky a dům.“

Obrátila ke mně žhnoucí oči a já si skoro přála, abych mlčela. „Ty si myslíš, že bydlím v tomhle domě proto, že si nemůžu dovolit lepší?“

„To nevím.“

Sklouzla se zpátky k trůnu, posadila se a urovnávala si sukni. „Nedůvěřuji lidským zákonům. Já zůstanu v skrytu, jako jsem byla vždycky; ať si světlo reflektorů užívají jiní. Já tady budu, i když už tu tihle moderní myslitelé dávno nebudou.“ Zničehonic šlehla rukou.

Jean-Claude se zapotácel. Z obličeje mu tekla krev a špinila mu bělostnou košili a sako jasně rudými fleky. Pár kapek jsem měla ve vlasech a na tváři.

Znovu uhodila, na jeho druhé tváři se otevřela rána a postříkala Jasona Jean-Claudeovou krví.

Jean-Claude se držel na nohou. Ani nevykřikl. Nesahal si na rány. Stál tam docela nehybně; až na tu krev se nepohnul. Oči měl jako safírové studánky v krvavé masce.

Na líci mu sebou škubl odhalený sval. Na tváři a čelisti se blýskla kost. Rána byla strašlivě hluboká. Ale já věděla, že se mu zahojí. Vypadalo to hrozně a byla to zastrašovací taktika. Snažila jsem se to vysvětlit bušícímu srdci. Nejradši bych sáhla po zbrani a tu čubku

zastřelila. Ale všechny je postřílet nedokážu. A navíc si nejsem jistá, jestli se Janos vůbec zastřelit dá.

„Nemusím tě zabít, Jean-Claude. Žhavý kov do tvých ran a zůstanou ti natrvalo. Tvoje překrásná tvář bude navždycky znetvořená. Můžeš dál předstírat, že jsi vládce města, ale paní budu já. Ty budeš moje loutka."

„Vyslov se, Serephino," naléhal Jean-Claude. „Vyslov se, ať si ušetříme tyhle hry." Hlas měl bez výrazu, obyčejný jako kdykoli jindy. Neprozrazoval vůbec nic, bolest, strach ani paniku.

„Výzva: to je to, co chceš slyšet, Jean-Claude?"

„Bude mi to stačit." Jeho energie mi přeběhla po kůži jako ledový žár. Vyšlehla z něho zničehonic. Cítila jsem, jak se za mnou míhá jako ohromná pěst. Narazila do Serephiny a rozcuchala jí vyfoukané vlasy. Bokem zasáhla Kissu, srazila ji z trůnu a položila do polštářů.

Serephina ucukla hlavou a rozesmála se. Její smích najednou ustal a vytratil se, jako by nikdy nebyl. Z jejího obličeje se stala nehybná maska s bíle žhnoucíma očima. Její pleť mi připadala bledší a bělejší, až byla jako průsvitný mramor. Pod kůží měla cévy jako modravé plameny. Její moc zaplavovala pokoj jako vodní potopa. Stoupala výš a výš, takže kdyby ji vypustila, všichni bychom utonuli.

„Kde máš duchy, Serephino?" zeptala jsem se.

Chvilku se mi zdálo, že mě nebere na vědomí, ale pak se její nehybná maska ke mně pomalu otočila.

„Kde máš své duchy, Serephino?"

I když hleděla přímo na mě, nebyla jsem si jistá, že mě slyšela. Bylo to jako číst z tváře zvířete; ne, z tváře sochy. Pod povrchem nebylo nic.

„Nedokážeš Krvavé koleno i duchy ovládat najednou. Je to tak? Jednoho ses musela vzdát."

Serephina se zvedla na nohy a já viděla, že se vznáší. Stoupala na droboučkých proudech své energie nad polštáře. Mířila pomalu ke stropu a bylo to ohromně působivé. Jenom jsem tak blábolila a pokoušela se získat čas, ale k čemu? Co sakra můžeme dělat?

V hlavě mi zazněl hlas. „Křížky, *ma petite;* na mě se neohlížejte." Neodporovala jsem mu ani neváhala.

Křížek vyklouzl z blůzy v záplavě světla tak jasného, že z toho bolely oči. Zamžikala jsem a odvrátila zrak a přitom zjistila, že i Larryho kříž se rozzářil.

Jean-Claude vedle mě se krčil, choulil a zakrýval si tvář rukama. Serephina vykřikla a skoro spadla na zem. Může se kříži postavit, ale neumí před ním předvádět své kousky. Přistála v záplavě hedvábných spodniček. Ostatní upíři si chránili tváře a syčeli.

Magnus se zvedl z polštářů. Vykročil k nám. Jason vystoupil před Jean-Clauda a postavil se přede mě. Pohlédl na mě jantarovýma očima; přes záři kříže se na mě díval jeho vlk a neměl strach. Na kratičký okamžik jsem byla ráda, že pro jistotu mám i stříbrné kulky.

Serephina řekla: „Ne, Magnusi, ty ne."

Magnus se zarazil a zlostně hleděl na Jasona. Z Jasonova hrdla vyšlo slabé zavrčení. „Já ho zvládnu," řekl Magnus.

Z otevřených dveří do sklepa se ozval zvuk. Po schodech něco jde. Něco těžkého. Schody skřípavě protestují. Ze tmy se vynořila ruka dost velká, aby mi zakryla hlavu. Nehty měla dlouhé a špinavé jako drápy. Na velikých hranatých ramenou visely roztrhané šaty. Tvor měřil aspoň dva a půl metru. Aby prošel dveřmi, musel se bokem uklonit. Pak se narovnal a hlavou se otíral o strop. Už nebylo možné předstírat, že je to člověk.

Na ohromné, mimořádně veliké hlavě neměl kůži. Maso bylo syrové jako otevřená rána. Cévy pulsovaly a tepaly, jak jimi proudila krev, ale nekrvácely. Otevřel pusu plnou polámaných žlutých zubů a řekl: „Tak jsem tady." Šokovalo mě, že z pusy v téhle hlavě slyším slova. Jeho hlas byl jako zvuk ode dna pramene; sytý, drsný a tlumený.

Místnost mi najednou připadala malá. Krvavé koleno mohl natáhnout ruku a sáhnout si na mě. To není dobré. Jason o krok couvl a zařadil se mezi nás. Magnus se vrátil k Serephině. Zíral na strašidlo stejně rozšířenýma očima jako my ostatní. To ho nikdy předtím neviděl z masa a kostí?

„Pojď ke mně," řekla Serephina. Natáhla k nestvůře ruce a ona se k ní nečekaně elegantně blížila. V jejím pohybu bylo něco kapalného, co by tam rozhodně být nemělo. Nic tak velikého a ošklivého by se nemělo pohybovat jako rtuť, ale bylo tomu tak. V tom pohybu jsem viděla Magnuse s Dorrie. Pohybovalo se to jako něco nádherného.

Serephina objala velikou špinavou pracku rukama v bílých rukavičkách. Odhrnula roztrhaný rukáv a odhalila silné svalnaté zápěstí.

„Zastav ji, *ma petite*."

Rychle jsem se podívala na Jean-Clauda, který se pořád krčil před září krucifixů. „Cože?"

„Jestli se z něj napije, nemusely by na ni kříže působit."

Nevyptávala jsem se, na to nebyl čas. Vytáhla jsem browning a cítila, že i Larry sahá po zbrani.

Serephina se sklonila nad zápěstí strašidla s ústy dokořán a blýskajícími tesáky.

Zmáčkla jsem spoušť. Kulka ji zasáhla z boku do hlavy. Otočila jí a vytryskla krev. Dá se zastřelit. Život je skvělý. Janos se vrhl před ni a střílet po něm bylo jako pokoušet se zasáhnout Supermana. Dvakrát

jsem zmáčkla kohoutek a jen asi z metru hleděla do jeho tváře s mrtvýma očima. Usmál se na mě. Stříbrné kulky to prostě nezvládnou.

Larry obešel Jean-Clauda. Pálil na Pallas a Bettinu. Pořád se blížily. Kissa zůstala na zemi. Ellie byla kříži jako přimražená.

Krvavé koleno tam stál, jako by čekal na rozkaz nebo mu to bylo všechno úplně fuk. Mračil se na Magnuse, jako by ho poznával. Nebyl to přátelský pohled.

Zpoza Janosova těla se ozval Serephinin hlas. „Podej mi ruku."

Strašidlo se nejistě usmálo. „Už brzy tě budu smět zabít." Když to říkalo, dívalo se na Magnuse.

Vůbec jsem netoužila po tom, aby se na mě naštvalo stvoření velikosti menšího obra, ale ani nedovolím Serephině, aby dostala jeho sílu. Vypálila jsem do jeho syrové hlavy a výsledek byl stejný, jako bych na ni plivla. Tou ranou jsem si vysloužila ošklivý pohled. „S tebou nemám žádný spor," prohlásilo strašidlo. „Tak ho nezačínej."

Při pohledu do jeho nestvůrné tváře jsem souhlasila. Ale co mám dělat. „Co budeme dělat?" chtěl vědět Larry. Posunul se, takže jsme stáli skoro zády k sobě. Bettina s Pallas se zastavily těsně mimo náš dosah, ale držely je tam křížky, ne pistole. Jean-Claude klesl na kolena s tváří odvrácenou od křížů, ale nikam nelezl. Zůstával v ochranné záři světla.

Stříbrné kulky elfům neublíží, takže… Vytáhla jsem z browningu zásobník. Vyhrabala jsem z kapsy náhradní a zasunula ho na místo. Namířila jsem na hruď tvora, tam, kde jsem doufala, že by mohl mít srdce, a zmáčkla spoušť.

Krvavé koleno hlasitě zařičel. Na jeho roztrhaných šatech se objevila krev. Ucítila jsem, když se mu Serephina zakousla do masa. Energie zavířila pokojem a zježila mi všechny chlupy na těle. Na okamžik jsem se nedokázala nadechnout. Bylo tam příliš mnoho magie na něco tak přízemního jako dýchání.

Serephina se za Janosovým tmavým tělem pomalu vztyčila. Vznesla se ke stropu a zalitá světlem našich křížů se usmívala. Rána po kulce na hlavě se jí už zahojila. Záře v jejích očích soupeřila se září okolo a já si uvědomila, že umřeme.

Ve dveřích do sklepa se objevil Xavier. V ruce držel meč, ale byl těžší a měl jemnější ostří než kterýkoli z mečů, jež jsem viděla předtím. Pohlédl na Serephinu a usmál se.

„Nakrmil jsem tě," řekl Krvavé koleno. „Propusťte mě."

Serephina rozpřáhla ruce k nebi a pohladila při tom strop. „Ne," vydechla, „nikdy. Vysaju tě úplně a budu se koupat ve tvé moci."

„Slíbila jsi to," naléhal Krvavé koleno.

Vznášela se ve vzduchu a dívala se na něj; ohnivé oči měla ve stejné výšce s jeho syrovým obličejem. „Lhala jsem," prohlásila.

Xavier vykřikl: „Ne!“ Snažil se přiblížit, ale kříže ho držely těsně mimo dosah.

Hodila jsem špetku soli na Serephinu a Krvavé koleno. Zasmála se na mě. „Co to děláš, Nino?“

„Nikdy neporušte slovo dané elfovi,“ řekla jsem. „Všechny dohody se tím anulují.“

Krvavému kolenu se v rukou objevil meč. Prostě se objevil, jako by ho popadl ze vzduchu. Byl to ten, který jsem viděla u Xaviera v domě Quinlanových. Kolik tu můžou mít šavlí dlouhých jako můj trup? Bodl jím Serephinu do hrudi a napíchl ji jako motýla. Normální ocel by se jí nedotkla, ale s podporou elfích kouzel to šlo. Připíchl ji ke zdi a táhl rukojeť vzhůru. Otočil mečem a vytrhl ho z ní, aby udělal co největší škodu.

Vyjekla a sklouzla na zem. Na holé zdi zanechala krvavou stopu.

Krvavé koleno se otočil k nám ostatním. Prsty se dotkl krvácejících prsou. „Odpustím ti tohle zranění, protože jsi mě vysvobodila. Až bude mrtvý, žádné rány nebudou.“ Vrazil ostří do Magnuse. Ten pohyb byl tak rychlý, že to vypadalo jako střih. Je stejně rychlý jako Xavier. Kurva.

Magnus padl na kolena s ústy široce roztaženými ve výkřiku, na který se mu nedostával dech. Krvavé koleno švihl mečem vzhůru jako u Serephiny a mně to připomnělo zranění, která měli mrtví chlapci.

Jestli nám Krvavé koleno pomůže uniknout Serephině a její tlupě, já s tím problém mít nebudu. Co ale pak? Strašidlo přitáhlo meč k sobě. Magnus byl pořád ještě naživu a hleděl na mě. Natáhl se po mně a já bych ho klidně nechala umřít. Krvavé koleno zvedl čepel ke smrtící ráně.

Namířila jsem na něj browning. „Nehýbej se. Dokud ho nezabiješ, jsi smrtelný a kulky ti mohou ublížit.“

Strašidlo ztuhlo a zíralo na mě. „Co žádáš, smrtelnice?“

„To ty jsi zabil ty chlapce v lese, že jo?“

Krvavé koleno na mě mrkl. „Byli to zlobiví spratci.“

„Pokud se odsud dostaneš, budeš zabíjet další zlobivé děti?“

Krvavé koleno na mě pohlédl, mrkl a potom řekl. „To je můj úkol. To dělám.“

Vypálila jsem dřív, než jsem si to stačila rozmyslet. Kdyby se pohnul první, je po mně. Kulka ho trefila mezi oči. Zapotácel se dozadu, ale nepadl.

„*Ma petite*, ty kříže, jinak vám nemohu pomoci,“ zašeptal Jean-Claude chraptivě.

Strčila jsem si křížek za blůzu, chvilku na to mě následoval Larry. V místnosti se najednou setmělo a ve světle svíc jako by bylo

chladněji. Krvavé koleno se řítil vpřed jako masa rozmazané hmoty. Pálila jsem do něj, ale netušila jsem, jestli zasahuji, nebo ne.

Vzduchem projel meč namířený na mě a najednou tu byl Jean-Claude, pověsil se strašidlu na ruku a vyvedl je z rovnováhy. Larry se postavil vedle mě a oba jsme stříleli do hrudi netvora.

Setřásl Jean-Clauda a odhodil ho na zeď. My s Larrym jsme bok po boku drželi pozici. Viděla jsem, jak se jako stříbrná mlha blíží meč, a dobře věděla, že se mu nestačím uhnout včas.

Najednou přede mnou stál Xavier a zvláštním mečem zablokoval ránu Krvavého kolena. Ocelová čepel se zastavila jen pár centimetrů od mojí tváře. Na Xavierově meči byl zub v místě, kde se ocel zakousla. Pak se ten zvláštní meč šikmo vzhůru zabodl strašidlu do hrudi. Zařvalo a sekalo po Xavierovi, ale ten stál pro jeho ohromnou šavli příliš blízko.

Krvavé koleno se zhroutil na kolena. Xavier obracel ostřím, jako by hledal srdce. V záplavě krve vytrhl ostří ven. Strašidlo padlo na břicho a škubalo sebou. Pokusilo se zvednout. Přitiskla jsem mu hlaveň browningu k hlavě a pálila tak rychle, jak jsem dokázala. Z téhle vzdálenosti není potřeba mířit. Larry se postavil vedle mě a také střílel. Vyprázdnili jsme do něho zásobníky a strašidlo pořád dýchalo. Xavier mu vrazil meč do zad a přibodl ho k podlaze. Hruď se Krvavému kolenu dál zvedala a namáhavě se snažila nabrat vzduch.

Vytáhla jsem firestar a vyměnila zásobník se stříbrnými náboji. Tři další rány, a jako kdybychom dosáhli kritické hranice, hlava netvorovi vybuchla v oblaku krve, kostí a dalších vlhčích a lepkavějších věcí.

Když vybuchlo, stál Xavier u zad strašidla. Teď byl pokrytý krvavým mozkem. Xavier vytáhl meč netvorovi ze zad. Čepel byla zubatá a zohýbaná ze střetů s kostmi. Stáli jsme tam u mrtvého obra izolováni v okamžiku jasného porozumění.

„Ten meč je z kalené oceli, že ano?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ řekl Xavier. Zorničky očí měl šarlatové jako třešně, ne krvavě červené jako albín, ale doopravdy rudé. Takové oči lidi nemají.

„Ty jsi elf,“ řekla jsem.

„Nemluv hlouposti. Elf se nemůže stát upírem, to ví přece každý.“

Hleděla jsem na něj a zavrtěla hlavou. „To ty jsi narušil Magnusova kouzla. To ty jsi tohle způsobil.“

„Udělal to sám,“ namítl Xavier.

„Pomáhal jsi Krvavému kolenu zabíjet pubertální děti, nebo jsi mu prostě dal meč?“

„Dával jsem mu svoje oběti, když už mě omrzely.“

Ve firestaru mi zbývá osm nábojů. Asi zaznamenal, jak se mi ta myšlenka rodí v hlavě. „Stříbrné ani olověné kulky mi neublíží. Jsem proti nim odolný.“

„Kde je Jeff Quinlan?“

„Dole ve sklepě.“

„Přiveď ho.“

„To asi ne.“ A najednou tu byly zase zvuky a pohyby, ne jenom my dva. Očaroval mě a mezitím se děly ošklivé věci.

Jason kašlal krev na koberec. Kdyby byl člověk, řekla bych, že umírá. Ale protože je lykantrop, mohl by se dožít rána. Jedna z upírek ho vážně zranila. Jen nevím která.

Jean-Claude ležel pod hromadou upírek. Byla tu Ellie, Kissa, Bettina i Pallas. Jeho hlas zazněl jako hromové zahřmění a jeho ozvěna se odrážela pokojem. Bylo to působivé, ale ne dost. „Nedělej to, *ma petite*.“

Janos stál u trůnu s Larrym. Šňůrou od záclon mu svázali ruce za zády. V puse měl nacpaný kus látky. Janos měl pavoučí ruku obtočenou kolem Larryho krku.

Serephina seděla zpříma na trůnu a tekla z ní černá krev. Nikdy jsem neviděla, že by někdo tak rychle ztratil tolik krve. Ránu v prsou měla tak širokou, že jsem viděla její horečně bušící srdce.

„Co chceš?“ zeptala jsem se.

„Ne, *ma petite*.“ Jean-Claude se pokusil pohnout, ale nepodařilo se mu to. „Je to past.“

„Řekni mi něco, co ještě nevím.“

„Chce tebe, nekromantko,“ odpověděl mi Janos.

Chvilku jsem počkala, až mi to dojde. „Proč?“

„Připravila jsi ji o nesmrtelnou krev. Nahradíš jí to.“

„Nebyla nesmrtelná,“ namítla jsem. „To jsme právě dokázali.“

„Ale byla to síla, nekromantko, stejně jako v tobě. Vysaje tě a bude dál žít.“

„A co já?“

„Ty budeš žít navěky, Anito, navěky.“

Toho „navěky“ jsem si moc nevšímala. Vím, jak je to doopravdy.

„Vezme si tě a stejně ho zabije,“ varoval mě Jean-Claude.

Nejspíš má pravdu, ale co mám dělat. „Ty dívky přece pustila.“

„To nevíš, *ma petite*. Viděla jsi je živé?“ V tom má pravdu.

„Nekromantko.“ Janosův hlas mě přinutil otočit se k němu. Vedle něj se o trůn opírala Serephina. Bílé šaty měla nasáklé krví, takže vypadaly černé a lepily se jí k tělu.

„Pojď sem, nekromantko,“ pobídl mě Janos. „Hned, nebo bude člověk trpět.“

Vykročila jsem a Jean-Claude vykřikl: „Ne!“

Janos šlehl pavoučí rukou těsně nad Larryho tělem. Na blůze se objevily řezné rány a začala jí prosakovat krev. Roubík mu bránil v křiku, ale kdyby ho Janos nedržel, upadl by.

„Odlož všechny zbraně a pojď k nám, nekromantko.“

„*Ma petite*, nedělej to. Naléhavě tě prosím.“

„Musím to udělat, Jean-Claude. Moc dobře to víš.“

„Hlavně to ví *ona*,“ upozornil mě.

Hleděla jsem na něj, jak marně zápasí s trojnásobkem své tělesné váhy v upírkách. Asi by to mělo být legrační, ale nebylo.

„Nejde tu jen o to, aby tě získala pro sebe. Nechce, abych tě měl já. Chce tě mít mně na truc.“

„Nezapomínáš, že jsem tě do hry tentokrát zatáhla já?“ řekla jsem. „Je to můj večírek.“

Vykročila jsem k Janosovi. Snažila jsem se nedívat za něj. Nevidět, k čemu ještě se blížím.

„*Ma petite*, nedělej to. Uznala tě jako pána. Nemůže tě mít násilím. Musíš souhlasit. Odmítni.“

Jenom jsem zavrtěla hlavou a pokračovala v chůzi.

„Nejdřív tvoje zbraně, nekromantko,“ zastavil mě Janos.

Položila jsem obě pistole na podlahu.

Larry divoce vrtěl hlavou. Tiše protestoval. Bránil se a padl na kolena. Janos musel uvolnit sevření na jeho krku, aby ho neudusil.

„A teď tvoje nože,“ pobízel mě Janos.

„Já ne…“

„Nezkoušej nám teď tady lhát.“

Srdce mi bušilo tak silně, že jsem skoro nemohla dýchat. Zastavila jsem se přímo před Larrym. Koukala jsem mu do modrých očí. Vytáhla jsem mu roubík. Něčí hedvábný šátek.

„Nedělej to. Proboha, Anito, nedělej to. Kvůli mně ne. Prosím!“

Na jeho košili se objevily čerstvé rány. Vytryskla další krev. Zalapal po dechu, ale nevykřikl.

Pohlédla jsem na Serephinu. „Říkala jsi, že takové bičování působí jedině v auře moci.“

„Má svoji vlastní auru,“ vysvětloval Janos.

„Pusť ho. Všechny je pusťte, a já to udělám.“

„Kvůli mně to nedělej, *ma petite*.“

„Dělám to kvůli Larrymu a nic mě nebude stát, když do toho zahrnu i ostatní.“

Janos pohlédl na Serephinu. Trochu se sesula na stranu a oči měla napůl zavřené. „Pojď ke mně, Anito. Dotknu se tvé paže a oni je všechny propustí. Máš mé slovo. Slovo jednoho pána druhému.“

„Anito, ne!“ Larry se nesnažil uniknout, ale dostat se ke mně.

Janos šlehl rukou a rukáv Larryho saka zalila krev. Larry vykřikl.

„Dost,“ řekla jsem. „Už dost.“ Vykročila jsem k Janosovi. „Už se ho ani nedotkni. Už nikdy na něj nesahej.“

Poslední slova jsem mu plivla do tváře. Koukala jsem vzhůru do jeho mrtvých očí a nic při tom necítila. O paži se mi otřela něčí ruka a já se zasténáním uskočila. V posledních chvílích jsem se nechala unést vztekem. Děsilo mě jenom pomyšlení na to, co se chystám udělat.

Serephina ztratila rukavičku. Holou rukou mi chytila zápěstí. Ne příliš pevně, nebo alespoň ne moc bolestivě. Hleděla jsem na její ruku na své paži a přes bušení srdce nedokázala promluvit.

„Pusťte ho," řekla.

Jakmile ho Janos pustil, pokusil se Larry dostat ke mně. Janos mu dal ledabylý pohlavek, který ho srazil na podlahu a poslal o pár metrů dál.

Stála jsem s její rukou na své jako přimražená. Dlouhý okamžik jsem si myslela, že ho zabili, ale pak zasténal a pokusil se zase vstát.

Letmo jsem pohlédla na Larryho a setkala se s Jean-Claudeovýma očima. Už o mě usiluje řadu let a teď do mě má jiný upíří vládce zatnout tesáky.

Serephina mě srazila na kolena a stiskla mi předloktí tak pevně, až jsem myslela, že mi je zlomí. Bolest mě přiměla zvednout zrak a pohlédnout jí do očí. Byly dokonale sytě hnědé a tak tmavé, že vypadaly skoro černé. Mile se na mě usmívaly.

Cítila jsem voňavku svojí mámy, její lak na vlasy, vůni kůže. Byla to iluze. Nemohla jsem dýchat. Klečela nade mnou, a když se ke mně blížil její obličej, padly mi na líce silné černé vlasy mé maminky.

„Ne! To není skutečné."

„Může to být tak skutečné, jak si budeš přát, Nino." Dívala jsem se nahoru do těch očí a padala do dlouhého temného tunelu. Propadala jsem se k maličkému plamínku. Natáhla jsem se k němu. Zahřeje mě a utěší mé srdce. Bude pro mě vším, všemi věcmi i lidmi.

Z veliké dálky a jako ve snu jsem slyšela Jean-Clauda vykřiknout mé jméno, „Anito!" Ale už bylo pozdě. Její oheň mě hřál a já se najednou cítila úplná. Bolest je za to nepatrná cena.

Černý tunel za mnou se zhroutil, až nezbývalo nic než temnota a třpyt Serephininých očí.

39.

Zdál se mi sen. Byla jsem hodně malá. Tak malá, že jsem se vešla mamince na klín a jenom nožičky jí přesahovaly kolena. Když mě objala v náručí, byla jsem v takovém bezpečí a tak si jistá, že mi nikdo nemůže ublížit. Položila jsem jí hlavu na prsa. Slyšela jsem bušení

jejího srdce. Silný pravidelný rytmus, který mi stále hlasitěji bušil do tváře.

Ten zvuk mě probudil. Ale nebyla jsem vzhůru. Tma kolem byla tak absolutní, že to bylo, jako kdybych oslepla. Ležím ve tmě v maminčině náručí. Usnula jsem s ní a s tátou v posteli. Její srdce mi tepe do ucha, ale ten rytmus není správně. Máma měla srdeční šelest. Rytmus jejího srdce byl o zlomek sekundy zpomalený, jako kdyby zaváhalo, a pak následovaly dvě rychlé rány, aby to dohonily. Srdce, které bušilo proti mé kůži, bylo pravidelné jako hodinky.

Pokusila jsem se zvednout, ale narazila jsem hlavou o něco tvrdého a pevného. Přejela jsem rukama po těle, k němuž jsem byla přimáčknutá. Prsty mi klouzaly po saténových šatech s vetkanými hladkými drahokamy. Ležela jsem v naprosté tmě a pokoušela se odvalit stranou. Sklouzla jsem k něčímu lokti. Nahá kůže mi klouzala bezvládně po ramenou, jako by patřila mrtvole. Ale její srdce vyplňovalo tmu, i když jsem se snažila uhýbat před doteky.

Naše těla byla propletená. Tohle není rakev pro dva. Na kůži mi vyrazil pot. Tma byla najednou dusivě těsná a horká. Nemohla jsem dýchat. Pokusila jsem se převalit na záda. Snažila jsem se sklouznout stranou, ale nedařilo se mi to. Nebylo tu dost místa.

Každý můj pohyb rozhýbával bezvládné tělo a třásl měkkým ochablým masem. Maminčinu voňavku už jsem necítila. Nos jsem měla plný staré krve a zašlého škrábavého pachu, který jsem cítila už dřív.

Vykřikla jsem a pokusila se udělat klik, abych získala trochu prostoru. Víko povolilo. Zůstala jsem na natažených pažích a opírala se zády do saténu a dřeva. Víko zapadlo zpátky a já najednou rozkročmo ležela na těle s rukama napůl napjatýma.

Slabé světlo ozařovalo rysy Serephininy tváře. Pečlivý make-up nevypadal vhodně, tvářila se jako špatně nalíčená mrtvola. Drápala jsem se z rakve ven a skoro vypadla na podlahu.

Rakev ležela na pódiu grilbaru Krvavé koleno. Dole pod pódiem ležela schoulená Ellie. Obešla jsem ji a napůl přitom čekala, že mě popadne za kotníky. Nepohnula se. Ani nedýchala. Je čerstvě mrtvá, a když vyjde slunce, bude mrtvá doopravdy.

Ani Serephina nedýchá, ale její srdce tepe a buší, jako by byla naživu. Proč? Aby mě uklidnila? Způsobil to můj dotek? Sakra, já nevím. Jestli se dostanu ven, zeptám se Jean-Clauda. Pokud je naživu. Jestli dodržela slovo. Uprostřed lokálu ležel na zádech Janos s rukama založenýma na hrudi. Bettina a Pallas se k němu tulily každá z jedné strany. Na podlaze ležela další rakev. Netušila jsem, jaká denní nebo noční doba je. Vypadnu odsud.

„Říkal jsem jí, že nevydržíš spát celý den.“

Zvuk hlasu mě přiměl prudce se otočit. Za barem stál Magnus a opíral se rukama o jeho hladký povrch. Krájel limetku nožem, který vypadal velice ostře. Pohlédl na mě zelenomodrýma očima. Dlouhé kaštanové vlasy měl rozpuštěné kolem obličeje. Najednou se vztyčil a narovnal záda. Na sobě měl jednu z nabíraných košil, které si půjčíte ke smokingu. Byla světle zelená a zvýrazňovala barvu jeho očí.

„Polekal jsi mě," řekla jsem.

Lehce se přehoupl přes bar a nohy při tom pokládal lehce jako kočka. Usmál se, ale nebyl to přátelský úsměv. „Nemyslel jsem, že se dáš tak snadno vylekat."

O krok jsem ustoupila. „Zatraceně rychle ses uzdravil."

„Pil jsem nesmrtelnou krev; to pomáhá." Koukal na mě a v očích měl žár, který se mi vůbec nelíbil.

„Co to s tebou je, Magnusi?"

Odhrnul si dlouhé vlasy stranou. Zatáhl za límec košile, až horní dva knoflíčky odletěly a roztočily se na podlaze. Na hladké kůži jeho krku byly stopy čerstvého kousnutí.

Udělala jsem další krok ke dveřím. „Tak co?" Přejela jsem si rukou po krku a objevila tam taky stopy zubů. „Takže tu máme pěknou dvojičku. Co má být?"

„Zakázala mi napít se. Tvrdila, že budeš spát celý den. Že tě udrží v klidu, ale já si myslel, že tě podcenila."

Udělala jsem další krok ke dveřím.

„Nedělej to, Anito."

„Proč ne?" Ale měla jsem strach, že už vím, co mi odpoví.

„Serephina mi řekla, že tě tu mám zadržet, než se probudí." Pohlédl na mě se smutným a sklíčeným výrazem. „Jen se posaď. Připravím ti něco k jídlu."

„Ne, díky."

„Nepokoušej se utéct, Anito. Nenuť mě, abych ti ublížil."

„Kdo je v té druhé rakvi?" zeptala jsem se.

Ta otázka ho zřejmě překvapila. Spustil si zase vlasy dozadu na krk. Košili na hrudi měl rozepnutou. Nepamatuji se, že bych si poslední dobou nějak všímala jeho hrudníku nebo toho, jak si hází vlasy dozadu. Mast už musela vyprchat.

„Nech toho, Magnusi."

„Čeho mám nechat?"

„Půvab na mě neúčinkuje."

„Půvab by byl ta příjemnější alternativa," poznamenal.

„Kdo je v rakvi?"

„Xavier s tím chlapcem."

Rozběhla jsem se ke dveřím. Najednou byl za mnou. Byl neuvěřitelně rychlý, ale já už viděla rychlejší. Většina z nich je mrtvá.

Nepokusila jsem se otevřít dveře. Otočila jsem se proti jeho tělu, a to ho překvapilo. Skoro učebnicově jsem ho přehodila přes rameno. Všechny síly jsem napřela do toho, abych ho zarazila aspoň metr pod zem.

Na okamžik zůstal omráčeně ležet. Otevřela jsem dveře dokořán. Sluneční světlo vtrhlo dovnitř a dopadlo na Janose a jeho ženy. Janos před světlem zkřivil tvář. Nestála jsem o to vidět víc. Dala jsem se na útěk.

Prosluněným dnem mě následovaly výkřiky. Slyšela jsem, jak se za mnou zabouchly dveře, ale neohlédla jsem se. Maximální možnou rychlostí jsem doběhla na parkoviště. Slyšela jsem ho za sebou dupat. Nechtěla jsem mu utéct. Čekala jsem do posledního okamžiku, zastavila se a nakopla ho. Viděl, jak se k němu moje noha blíží, spodem se jí vyhnul, podtrhl mi druhou a oba jsme padali na zem. Hodila jsem mu do obličeje hrst štěrku a on mě trefil pěstí do čelisti. Po opravdu dobrém zásahu do obličeje následuje okamžik nehybnosti. Chvilička šoku a paralýzy, kdy dokážete jen mžourat kolem sebe. Přede mnou se objevila Magnusova tvář. Neptal se mě, jestli jsem v pořádku, o tohle mu šlo. Zvedl mě a přehodil si mě přes rameno. Jakmile jsem se zase dokázala hýbat, měla jsem pěkný výhled na zem.

Opřela jsem se mu rukama o záda a pokusila se získat dostatečnou páku, abych mu nasadila obouručný chvat. Než jsem se o to ale mohla pokusit, rozkopl dveře a hodil mě na podlahu. Ani jedno z toho neudělal moc jemně. Opřel se o dveře a zamknul je.

„S tebou to prostě nikdy nemůže být jednoduché, že ne?“

Zvedla jsem se na nohy a couvala před ním, čímž jsem se blížila k upírům. To není o moc lepší. Zamířila jsem k baru. Musí tam být další vchod. „Já to jinak neumím, Magnusi.“

Zhluboka se nadechl a odrazil se ode dveří. „Tak to tedy bude dlouhý den.“

Pohladila jsem rukou dřevo baru. „Jo,“ řekla jsem. Polorozkrojená limetka a nůž ležely jen o pár centimetrů dál. Koukala jsem na Magnuse a ze všech sil se snažila na nůž znovu nepodívat. Nepřitahovat k němu pozornost. Což není zdaleka tak snadné, jak to vypadá.

Jeho oči se letmo zastavily na noži. Usmál se a zavrtěl hlavou. „Nedělej to, Anito.“

Opřela jsem se rukama o bar a posadila se na něj. Slyšela jsem, že se blíží, ale neotočila jsem se. Nikdy se neohlížejte: vždycky na vás něco číhá. Sevřela jsem nůž a současně se převalila za bar. Magnusova tvář se nad pultem objevila příliš brzy. Nebyla jsem připravená. Dokázala jsem na něj jenom hledět s nožem sevřeným v ruce. Kdyby

byl o trochu pomalejší, probodla bych mu hrdlo, nebo jsem to aspoň měla v plánu.

Magnus se krčil na baru a díval se na mě dolů. Jeho akvamarínové oči se třpytily. Hrála v nich světýlka a barvy, odrazy věcí, které kolem nás nejsou. Zůstal na baru nade mnou, mírně se houpal na chodidlech a jednou rukou udržoval rovnováhu. Vlasy se mu nahrnuly dopředu a visely mu kolem obličeje v silných pramenech. Začínal být stejně divoký jako u mohyly. Ale tentokrát se nesnažil tvářit jako správný chlapík. Čekala jsem, že se na mě vrhne dolů, ale neudělal to. No jistě, on se se mnou nepere, on mi jenom brání v tom, abych odešla.

Koukla jsem se, co má pod barem. Lahve lihovin, čisté sklenice, nádobu s ledem, pár čistých ručníků a ubrousky. Nic z toho mi nepřipadalo užitečné. Do prdele. Pomalu jsem se zvedala na nohy přitisknutá zády ke zdi a co nejdál od Magnuse. Po centimetrech jsem postupovala ke dveřím. Magnus mě sledoval. Klouzal po baru graciézními pohyby.

Je rychlejší než já, silnější než já, ale já jsem ozbrojená. Ten nůž byl kvalitní, sice určený k řezání jídla, a ne lidí, ale dobrý nůž je dobrý nůž. Má rozmanité použití. Přinutila jsem se nesvírat rukojeť moc pevně a uvolnit se. Dostanu se z toho. To zvládnu. Bleskla jsem očima k otevřené Serephinině rakvi. Zdálo se mi, že ji vidím dýchat.

Magnus na mě skočil. Jeho tělo do mě narazilo a já mu vrazila nůž do břicha. Zachroptěl a jeho váha mě strhla na podlahu. Zatlačila jsem mu čepel do těla až po rukojeť. Sevřel dlaň kolem mé ruky, převalil se ze mě a nůž vzal s sebou.

Pokračovala jsem kolem baru po čtyřech. Za mnou ležel Magnus a jednou rukou mě tahal za nohu. Košili měl vpředu nasáklou krví. Zvedl mi zkrvavený nůž před obličej. „To mě bolelo," řekl. Ostří nože mi opřel ze strany o krk. Cítila jsem, jak se mě čepel dotýká. Začal couvat a táhl mě s sebou.

„Kam to jdeme?" zeptala jsem se.

„To uvidíš," řekl. Nelíbilo se mi, že mi to nechce říct.

Narazil nohama do Elliina ležícího těla. Kdybych se otočila, zahlédla bych za ním Serephininu rakev. Když máte u krku nůž, špatně se vám hýbe hlavou. Zatáhl mě za ruku, ale já se nehnula. Trošičku jsem se zapřela na patách, dávala jsem si pozor na nůž, ale ze Serephiny jsem měla větší strach než ze všech ostří na světě.

„Tak pojď, Anito."

„Nepůjdu, dokud mi neřekneš, o co se pokoušíme." S nožem na krku jsem vyslovovala velice opatrně.

Ellie nám nehybná, bezvládná a mrtvá ležela u nohou. Magnusova krev jí kapala do ochablého obličeje. Kdyby to byl někdo jiný, olízl by tu krev i ve spánku, ale Ellie byla naprosto a dočista mrtvá. Byla

čerstvě probuzená, prázdná, čekala, až se znovu vytvoří její „osobnost“, pokud k tomu vůbec někdy dojde. Viděla jsem upíry, kteří se nikdy nevzpamatovali. Už nikdy nebyli podobní člověku, kterým kdysi bývali.

„Strčím tě do rakve a zamknu tě tam, dokud se Serephina neprobudí.“

„Ne,“ odmítla jsem.

Magnus mi rukou sevřel paži, jako by hledal kost. Jestli ji nezlomil, bude to děsná modřina. Nevykřikla jsem, ale stálo mě to námahu. „Můžu ti ublížit, Anito. Nejrůznějším způsobem. Tak tam prostě vlez.“

„Nic z toho, co mi můžeš udělat, mě neděsí tak jako to, že bych měla být zase v rakvi.“ Myslela jsem to vážně. Což znamená, že pokud mě nechce opravdu zabít, nůž už mu není k ničemu. Natočila jsem se hlavou k ostří. To ho donutilo sundat ho z mé kůže, než se nabodnu.

Hleděla jsem mu do očí jen z třiceti centimetrů a viděla v nich něco, co tam předtím nebylo. Strach.

„Krvavé koleno zemřel, protože v sobě měl tvoji smrtelnost. Předtím bylo těžší tě zabít, Magnusi. To znamená, že teď už nemáš, z jaké nesmrtelnosti bys čerpal.“

„Jsi prostě nějak moc chytrá,“ řekl tiše.

Usmála jsem se. „Smrtelný jako my ostatní; chudák dítě.“

Zasmál se, jen rychle odhalil zuby. „Pořád toho vydržím víc, než s čím si poradíš.“

„Kdybys tomu vážně věřil, nestrkal bys mě zpátky do rakve.“

Ruka se mu pohnula závratnou rychlostí, takže byl skoro tak rychlý jako upír. Dotkl se mé paže a mně trvalo několik minut, než mi došlo, že mě pořezal. Z ran se vylila krev a stékala mi po ruce. Přehmátl z mojí paže na zápěstí daleko rychleji, než jsem mohla zareagovat.

Pozorovala jsem, jak mi krev teče k lokti. Nebylo to moc velké říznutí, nemusela by po něm ani zbýt jizva; ale na mojí levé ruce by to stejně nikdo nepoznal. „Nemohl jsi mě říznout do pravé? Na té nemám zdaleka tolik jizev.“

Rychlé říznutí dolů a pravou ruku jsem měla otevřenou od ramene skoro až k lokti. „Dámě vždycky moc rád vyjdu vstříc.“

Tahle rána mě bolela a taky byla hlubší než ta předchozí. Já a ta moje pusa. Krev mi proudila po ruce v tenké červené linii. Na levém lokti se mi chvíli hromadila a pak s tichým mlasknutím dopadla Ellie na tvář. Sklouzla jí po kůži do úst. Vzhůru po páteři se mi rozběhla kouzelná energie. Zadržela jsem dech. Cítila jsem to. Vnímala jsem mrtvé tělo u našich nohou.

Je jasný den. Neměla bych být schopná probudit ani zombii, nemluvě o upírovi. To není možné! A přesto cítím, jak mrtvá to kouzlo

vnímá. Uvědomila jsem si, že jestli budu chtít, poslechne mě. Budu chtít.

„Co se děje?“ Magnus mi trhl rukou a mé oči se zase obrátily k jeho obličeji. Zatím jsem se dívala na upírku. Neměla jsem to v úmyslu, ale bylo to prostě tak nečekané.

Cítila jsem magii blízko, skoro na dosah. Ale jak ji kousek popostrčit? Jak? Usmála jsem se na Magnuse. „To máš v plánu mě takhle ořezávat, dokud nevlezu do rakve?“

„To by šlo.“

„Jediný způsob, jak mě do té rakve dostaneš, je, když budu mrtvá, Magnusi, ale Serephina si nepřeje, abych byla.“ Přistoupila jsem k němu; začal ustupovat, ale pak se přinutil zůstat na místě. Naše těla se k sobě skoro přitiskla. Výborně. Přejela jsem mu rukou pod košilí po nahé kůži.

Magnusovi se rozšířily panenky. „O co ti jde?“

Usmála jsem se a přejela po stopě čerstvé krve až nahoru k ráně. Dotkla jsem se jejího okraje a on tiše zasténal, jako by ho to bolelo. Hladila jsem ho volnou rukou po hladké kůži a rozmazávala krev, jako když malujete prstem.

„Když ses mě dotkl, uviděl jsi krev a chtěl ses se mnou vyspat, vzpomínáš?“

Nadechl se, a když vzduch mezi rty vypouštěl, maličko se zachvěl.

Vytáhla jsem zkrvavenou ruku zpod jeho košile. Zvedla jsem ji k němu a ukazovala mu ji. Jeho dech se trochu zrychlil. Pomalu jsem si klekla; nepustil mě, nepoložil nůž, ale ani mě nezastavil. Potřela jsem krví Elliina ústa. Magie zasršela a zajiskřila mi na kůži jako mrazivý oheň. Stoupala mi po ruce a k Magnusovi.

„Kurva!“ Magnus po mně máchl nožem.

Zastavila jsem mu zápěstí paží, proklouzla pod ním a zvedla se v kolenou. Držela jsem ho na ramenou, ale on měl pořád v ruce nůž. Praštila jsem s ním vedle Ellie.

Stála jsem nad nimi a ztěžka oddechovala. „Vstaň, Ellie.“

Upírka široce otevřela oči. Magnus od ní začal ustupovat.

„Chyť ho,“ rozkázala jsem.

Ellie ho objala rukama kolem pasu a držela. Bodl ji nožem a ona vykřikla. Bože, pomoz mi, ona křičí. Zombie přece nekřičí.

Rozběhla jsem se ke dveřím.

Magnus vyrazil za mnou a Ellie táhl za sebou. Pohyboval se rychleji, než jsem čekala, ale nebylo to dost. Rozrazila jsem dveře a dovnitř se nahrnul dlouhý pruh slunečního světla. Když jsem byla dva kroky od dveří, ozval se výkřik. Ohlédla jsem se: nedokázala jsem si pomoci. Ellie byla v plamenech. Magnus se jí s křikem pokoušel roztrhnout ruce. Nic ale nedrží tak pevně jako smrtelné sevření.

Utíkala jsem na parkoviště.

„Neodcházej, Nino.“

Hlas mě zastavil na kraji parkoviště. Otočila jsem se. Magnus se vydrápal ze dveří na štěrk. Ellie žhnula bílou září. Magnusovi hořely košile i vlasy.

Vykřikla jsem: „Vrať se zpátky, ty zmetku!“ Ale ten samý hlas, který mě zastavil na okraji parkoviště, mu bránil zapadnout do tmy.

Ozvalo se to znovu. „Vrať se zase do postele, Anito. Jsi unavená. Musíš si odpočinout.“

Najednou jsem ucítila únavu. Tak strašnou únavu. Bolelo mě každé říznutí, každá odřenina. Ona mi to zahojí. Pohladí mě chladivýma rukama a všechno bude lepší.

Magnus se s ječením zhroutil uprostřed cesty. Upírka na slunci tála a upalovala ho zaživa. Dobrý Bože.

Natáhl ke mně ruku a vykřikl: „Pomoz mi!“ Hořící upírka ho pevně svírala a žár ho stravoval před mýma očima.

Rozběhla jsem se. V poklusu mi do ucha šeptal Serephinin hlas: „Nino, mamince moc scházíš.“

40.

Na dálnici jsem si stopla auto. Byla jsem pokrytá zaschlou krví, pořezaná, odřená a s podlitinami, a přesto mě nějaký starší pár vzal. Kdo tvrdí, že milosrdní samaritáni už nežijí? Trvali na tom, že mě odvezou na policii, a já jim to dovolila.

Nějaký milý policista se na mě podíval a zeptal se, jestli nepotřebuji sanitku. Odmítla jsem a požádala ho, jestli by nemohl zavolat zvláštního agenta Bradforda, že ho shání Anita Blakeová.

Snažili se mě poslat do nemocnice, ale na to nebyl čas. Je polovina odpoledne a před setměním musíme vyrazit. Požádala jsem policejního náčelníka, jestli by tam neposlal dva muže s autem, aby se postarali, že s rakvemi nikdo nebude hýbat. Řekla jsem, že na parkovišti by mohl být zraněný muž, takže pokud tam ještě bude, ať zavolají sanitku, ale ať za žádných okolností nechodí dovnitř.

Všichni přikyvovali a souhlasili se mnou. Většina z místních policistů byla včera v noci nebo dneska v Serephinině domě. Říkali, že Kirkland do toho upířího doupěte poldy přivedl poté, co mě zajali. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že Kirkland je Larry. Což znamená, že Serephina dodržela slovo a propustila je. Úlevou a vědomím, že Larry je naživu, se mi podlomila kolena, a to už jsem byla pěkně vláčná.

Ve sklepě Serephinina domu našla policie pochovaných přes deset mrtvých těl. Měla je radši zakopat v lese. Pokud vím, vyvolávala jejich duchy. I když jistá si nejsem. Na tom nezáleží. Záleží jenom na tom, abychom dostali příkaz k popravě a aby mě poldové dneska poslouchali.

Posadili mě do vyšetřovací místnosti s hrnkem černého kafe dost hustého, aby se po něm dalo chodit, a dekou, do které jsem se zabalila. Klepala jsem se a ne a ne to zastavit.

Dovnitř vešel Bradford a posadil se naproti mně. Hleděl na mě rozšířenýma očima. „Místní říkají, že jste našla doupě upíří vládkyně."

Zasmála jsem se, ale nevyznělo to dobře, spíš jako vzlyknutí. „Já bych neřekla, že jsem objevila Serephinino doupě. Spíš jsem se v něm probudila." Zvedala jsem si hrnek k ústům, ale uprostřed pohybu jsem se musela zastavit. Ruce se mi třásly tak hrozně, že bych kafe jenom rozlila po stole. Nadechla jsem se a vydechla a soustředila se na pití kafe. Jen na ten prostý tělesný pohyb. Pomohlo to. Napila jsem se, a současně jsem se trochu uklidnila.

„Musíte do nemocnice," řekl Bradford.

„Musím zabít Serephinu."

„Máme příkazy k popravě jich všech. Všech zúčastněných upírů. Jak to chcete udělat?"

„Spálíme je. Ucpeme všechno kromě hlavních dveří. Jestli je Magnus uvnitř, bude moci vyjít ven."

„Magnus Bouvier?" ujišťoval se.

„Jo." Něco v tom, jak to řekl, se mi nelíbilo.

„Policisté našli na parkovišti to, co z něho zbylo. Vypadá to, jako by mu zmizela spodní polovina těla. Nevíte o tom něco?" Při té otázce na mě pevně pohlédl.

Znovu jsem se opatrně napila kafe a bez mrknutí vydržela jeho pohled. Co mu mám říct? „Upíři ho měli v moci. Měl mě udržet v baru až do soumraku. Třeba ho potrestali za selhání." To, co jsem udělala Magnusovi a Ellie, by mi zajistilo trest smrti. Federálům se k tomu nepřiznám.

„Potrestali ho upíři?" Vyslovil to jako otázku.

„Jo."

Dlouze si mě prohlížel, pak přikývl a změnil téma. „Nepokusí se upíři uniknout, když začne hořet?"

„Slunce nebo oheň," řekla jsem. „Záleží jen na vás, jak moc chcete mít upíry propečené." Dopila jsem zbytek kafe v hrnku.

„Váš chráněnec, pan Kirkland, tvrdí, že vás unesli ze hřbitova. Je to i vaše historka?"

„Náhodou je to pravda, agente Bradforde." Pravda aspoň jakž takž. Opomenutí je znamenitá věc.

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Vy toho přede mnou víc skrýváte, než mi řeknete.“

Hleděla jsem na něho, dokud se bělostný úsměv na okrajích trochu neroztřepil. „Pravda je dvojsečná zbraň, nemyslíte, agente Bradforde?“

Chvilku na mě hleděl a pak přikývl. „Možná, slečno Blakeová, možná.“

Zavolala jsem do hotelu. V Larryho pokoji to nikdo nebral. Zkusila jsem svůj pokoj a zvedl to Larry. Následoval okamžik zaraženého ticha, když si uvědomil, že jsem to já.

„Panebože, panebože, Anito. Jsi v pořádku? Kde jsi? Přijedu pro tebe.“

„Teď jsem na policejní stanici ve městě. Jsem celkem v pořádku. Potřebuju, abys mi přivezl šaty na převlečení. Ty, co mám na sobě, páchnou. Jdeme po Serephině.“

Další odmlka. „Kdy?“

„Dneska, teď.“

„Hned tam budu.“

„Larry?“

„Přinesu ti pistole, nože a náhradní křížek.“

„Díky.“

„Nikdy v životě jsem nebyl tak rád, že někoho slyším,“ řekl.

„Jo,“ přisvědčila jsem. „Přijeď brzy. Počkej, Larry.“

„Potřebuješ ještě něco?“ zeptal se.

„Jsou Jean-Claude a Jason v pořádku?“

„Jo. Jason je v nemocnici, ale přežije to. Jean-Claude spí v ložnici. Když tě Serephina kousla, udeřila Jean-Clauda nějakou mocí, energií. Cítil jsem to a vzbuzovalo to posvátnou bázeň. Knokautovala ho a odešla. A ostatní s ní.“

Všichni jsou naživu, nebo aspoň stejně naživu jako na začátku. To bylo víc, než jsem doufala. „Fajn, uvidíme se za chvíli.“ Zavěsila jsem a strašně se mi chtělo brečet, ale překonala jsem to. Měla jsem strach, že když začnu, už nedokážu přestat. A hysterický záchvat si zrovna nemůžu dovolit.

Jako agent na místě činu bude velet Bradford. A zvláštní agent Bradley Bradford, ano, Bradley Bradford, si zřejmě myslí, že vím, co dělám. Není lepší doporučení než se nechat skoro zabít. Pro jednou, placka neplacka, se se mnou nikdo nehádá. Osvěžující změna.

Když mi Larry dovezl šaty, neobjala jsem ho. On mě objal. Odstrčila jsem ho dřív, než bych si sama přála, protože bych se mu nejradši v slzách zhroutila do náruče. Nechala se objímat rukama přítele a úplně se tomu poddala. Potom, až potom.

Přes celou tvář od brady po spánek měl ohromnou modřinu. Vypadal, jako by dostal baseballovou pálkou. Měl štěstí, že mu Janos nezlomil čelist.

Larry mi donesl modré džíny, červené tričko s límečkem, běžecké ponožky, bílé niky, náhradní křížek z mého kufru, firestar i s pouzdrem do kalhot a browning s podpažním pouzdrem. Na podprsenku zapomněl, ale jinak to bylo dokonalé.

Pouzdra na předloktí trochu pálila, když jsem je přetahovala přes říznutí, ale ozbrojená jsem se cítila úžasně. Nesnažila jsem se zbraně skrývat. Policisté vědí, kdo jsem, a na lumpy nic hrát nebudu.

Zhruba dvě hodiny po tom, co jsem vylezla ze Serephininy rakve, jsme zastavili před Krvavým kolenem. Byly tady sanitky a tolik policistů, že by mezi nimi nepropadlo stéblo. Místní policisté, státní, federálové, celá paleta. Oficiální seznam doplňovalo hasičské auto a požární pohotovost. Á, a ještě Larry a já.

Když je Magnus mrtvý, Serephinu a její společníky nikdo nehlídá. Ale bezmocní nejsou. To určitě ne. Nic na světě by mě nepřinutilo dobrovolně vejít dovnitř. Ale jsou i jiné možnosti.

Cisterna s benzínem zatočila za dům a její posádka rozbila okno. Sledovala jsem, jak do okýnka v zadních dveřích strkají hadici a povolují kohout.

Stála jsem v teplém slunečním světle, na tváři mě chladil mírný větřík a zašeptala jsem: „Ať shniješ v pekle.“

„Říkala jsi něco?“ zeptal se Larry.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic důležitého.“

Hadice se s cukáním probudila k životu a vzduch naplnil ostrý sladký pach benzínu.

Ucítila jsem, že se probudila. Cítila jsem, jak ve tmě dokořán otevřela oči. Vdechovala jsem sladký zápach benzínu a cítila, jak mé ruce svírají okraje rakve.

Zakryla jsem si oči rukama. „Panebože.“

Larry mě pohladil po rameni. „Co se děje?“

Nechala jsem ruce přitisknuté k obličeji. „Hned mi vezmi pistole.“

„Co…“

„Dělej!“ Sundala jsem ruce dolů a dívám se na něj. Hleděla jsem na jeho důvěrně známý obličej a Serephina ho uviděla také.

„Zabij ho,“ zašeptala.

Vytrhla jsem nože z pouzder a upustila je na zem. Couvala jsem zpátky k policistům. Zrovna teď kolem sebe potřebuju lidi s bouchačkami.

Hlas v mojí hlavě řekl: „Anito, co to děláš mamince? Ty mi nechceš ublížit. Nino, pomoz mámě.“

„Proboha,“ rozběhla jsem se a skoro porazila Bradforda.

„Pomoz mi, Nino. Pomoz mi!“

Ruka se mi sevřela na pažbě browningu. Zaťala jsem ruce v pěst a dala si je v bok. „Bradforde, odeberte mi zbraně, prosím.“

Koukal na mě, ale vyndal mi zbraně z pouzder. „Co se děje, Blakeová?“

„Pouta, máte pouta?“

„Jo.“

Nastavila jsem ruce. „Tak je použijte.“ Můj hlas zněl přidušeně a hrdlo jsem měla tak sevřené, že jsem skoro nemohla dýchat.

Ucítila jsem vůni Hypnotique a na rtech jsem měla chuť maminčiny rtěnky. Pouta zaklapla. Ucukla jsem a hleděla na pouta. Otevřela jsem pusu, abych řekla: „Sundejte to,“ ale zase jsem ji zavřela.

Cítila jsem, jak mě v obličeji hladí maminčiny vlasy.

„Cítím voňavku,“ řekl Larry.

Pohlédla jsem na něho rozšířenýma očima. Nedokázala jsem mluvit, nedokázala jsem se pohnout. V tu chvíli jsem vůbec netušila, co udělám v příštím okamžiku.

„Proboha,“ řekl Larry. „Ty to ucítíš, až bude hořet.“

Jenom jsem na něj hleděla.

„Co můžu dělat?“

„Pomoz mi.“ Můj hlas byl jen slabý šepot.

„Co se s ní děje?“ chtěl vědět Bradford.

„Serephina se snaží Anitu přimět, aby ji pomohla zachránit.“

„Ten upír vevnitř je vzhůru?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla jsem.

Serephina byla venku z rakve. Nabíraná sukně její plesové róby se otřela o okraj dveří vedoucích do kuchyně. Blíž jít nemohla, protože tam bylo světlo z rozbitého okna. Po podlaze se k ní řinul benzín.

„Anito, pomoz mamince.“

„Je to lež,“ řekla jsem.

„Co je lež?“ chtěl vědět Bradford.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Anito, pomoz mi, nechceš přece, abych umřela. Nechceš, abych umřela, když mě můžeš zachránit.“

Zhroutila jsem se na kolena a spoutanýma rukama hrabala ve štěrku. „Zastavte benzín.“

Larry si klekl vedle mě. „Proč?“

Dobrá otázka. A Serephina na ni měla dobrou odpověď. „Je tam Jeff Quinlan. Ten kluk je uvnitř.“

„Do prdele.“ Larry zvedl oči k Bradfordovi. „Nemůžeme to zapálit. Uvnitř je dítě.“

„Zastavte benzín,“ poručil Bradford. Odcházel od nás k cisterně a popohánět je pryč.

A já ze Serephiny ucítila vlnu triumfu. Je to lež. Xavier Jeffa včera v noci odvedl. V tom domě vůbec nic živého není.

Sevřela jsem Larryho dlaně spoutanýma rukama. „Larry, to není pravda. Ona mi lže. Lže skrze mě. Posaď mě dozadu do policejního auta a hned to zapal."

Hleděl na mě. „Ale jestli Jeff…"

„Nehádej se se mnou a prostě to udělej!" vykřikla jsem a schovala hlavu mezi paže a snažila se nevšímat si hlasu v hlavě.

Na jazyku jsem cítila Hypnotique, To už trochu přehnala. Serephina je vyděšená.

Larry přivolal Bradforda zpátky a společně mě napůl odnesli do jednoho označeného auta. Když mě chtěli strčit dozadu, začala jsem se bránit, ale ze všech sil jsem se snažila neprat, takže zavřeli dveře. Jsem v kovové a skleněné kleci. Zaťala jsem prsty do sítě před sebou a svírala je, až to bolelo. Ale ani bolest nepomáhala.

Benzín byl všude, všechno jím bylo nasáklé a Serephinu nutil ke kašli. „Nedělej to, Nino. Neubližuj mamince. Přece mě znovu neztratíš."

Houpala jsem se dopředu a dozadu a zatínala prsty do drátů. Dozadu a dopředu, dozadu a dopředu. Brzy bude po všem. Brzy bude po všem.

Na tváři jsem ucítila jemný dotek, vzpomínka byla tak skutečná, že jsem se otočila a někoho hledala. „Moje smrt bude stejně skutečná, Anito."

Někdo to zapálil. Plameny se s hučením probudily a já vykřikla, ještě než ji zasáhly. Uhodila jsem spoutanýma rukama do skla a zaječela: „Neee!"

Žár ji obklopil ze všech stran, svraštil látku jejích šatů, jako když hoří květ, a pustil se do jejího těla.

Bušila jsem rukama do skla, až jsem je vůbec necítila. Musím jí pomoci. Musím za ní. Svalila jsem se na záda a kopala proti oknu. Kopala jsem a kopala a cítila nárazy až v zádech. Vykřikla jsem, udeřila do okna a ono prasklo. Sklo se rozbilo a já vypadla ven.

Volala moje jméno: „Anito, Anito!"

Už jsem byla napůl z okna venku, když se mě někdo pokusil zadržet. Nechala jsem se chytit za ruku, ale nohy jsem prostrčila ven. Musím k ní; na ničem jiném nezáleží. Na ničem.

Dopadla jsem na zem, ale někdo mě držel za paži. Přehodila jsem ho přes rameno. Rozběhla jsem se k ohni. Teď jsem cítila, jak se mi po kůži šíří žár. Cítila jsem žár uvnitř, který nás užírá zaživa.

Někdo se mě pokusil zastavit a já ho uhodila rukama sevřenýma do pěstí. Ruce mě pustily a já se vyškrábala na nohy. Výkřiky, a už mě držel někdo jiný. Zvedl mě ze země a rukama sevřenýma kolem pasu

mi znehybňoval paže. Vykopla jsem za sebe a zasáhla ho do kolena. Jeho paže se uvolnily, ale byly tu další paže a další ruce. Někdo na mně ležel. Nějaká ruka veliká jako moje hlava mi tiskla tvář do štěrku. Další ruce tisknou ty moje k zemi, někdo mi celou vahou leží na zápěstích. Někdo mi sedí na nohou.

„Nino, Nino!“

Křičela jsem s ní. Křičela jsem, zatímco jsem se dusila zápachem hořících vlasů a soli do koupele Hypnotique. Viděla jsem, jak se ke mně blíží jehla, a rozplakala jsem se. „Ne, ne! Mami! Mami!“

Jehla se do mě zabodla a svět pohltila tma. Tma, která páchla jako pálící se maso a chutnala rtěnkou a krví.

41.

Pár dní jsem strávila v nemocnici. Odřeniny, řezné rány, několik stehů, a hlavně popáleniny druhého stupně na zádech a pažích. Popáleniny nebyly vážné, není žádný důvod k obavám. Doktoři nedokázali přijít na to, jak jsem se popálila. Necítila jsem se na to jim to vysvětlovat. Hlavně proto, že jsem si nebyla jistá, že je to možné.

Jason měl polámaná žebra, probodnuté plíce a další vnitřní zranění. Uzdravoval se skvěle a v rekordním čase. V tom je výhodné být lykantrop.

I Jean-Claude se uzdravoval. Jeho tvář už byla zase tak dokonale krásná, jako když před tolika lety zaujal Serephinu.

Stirlingova společnost zakoupila půdu od Dorcas Bouvierové, která tím ohromně zbohatla. Když je Krvavé koleno po smrti, může odsud odjet. Je volná.

Quinlanovi mi pořád vyhrožují žalobou. Bertovi právníci slibují, že to před soud nepůjde, ale já si tím nejsem tak jistá. Kdybych si dům osobně prošla, sama zkontrolovala každý centimetr, pak možná… Sakra, ani já bych nebránila psí dvířka. Třeba si tu žalobu zasloužím. Řekla jsem Quinlanovým, že Ellie je mrtvá. V tom mi musejí věřit, nezbylo z ní nic, co by to mohlo dokázat. Když upír shoří, tak shoří; žádné zubařské záznamy, vůbec nic. Jeff je taky nadobro ztracený. Přišli o obě děti. Musí to být něčí chyba; proč ne moje?

Probudila jsem upíra jako zombii, což není možné. Nekromanti by měli být schopni ovládat všechny druhy nemrtvých. Ale to je legenda, a ne skutečnost. Nebo ne?

Serephina je po smrti, ale noční můry pokračují dál. Noční můry spojené se vzpomínkami na smrt mojí opravdové mámy. Je to otrava. Poprvé v životě trpím nespavostí.

Co mám dělat s oběma muži ve svém životě? Jak to sakra mám vědět? V Richardově náruči, když vdechuji teplo jeho těla, si připadám skoro jako u maminky. Není to to samé, protože i když vím, že by za mě Richard dal život, ani to nějak není dost. Když jsem byla dítě, věřila jsem, že to bude stačit. Skutečné bezpečí ale neexistuje. Ztracenou nevinnost není možné získat zpět. Ale s Richardem se mi tomu někdy chce zase věřit.

V Jean-Claudeově náručí žádná útěcha nečeká. Ani v nejmenším mi nedodává pocit bezpečí. Je jako slast, u které víte, že toho nakonec budete litovat. Rozhodla jsem se, že nebudu čekat. Už toho lituji, ale pořád se s ním scházím.

Jean-Claude nějakým způsobem překročil hranici, kterou překročí jenom málo upírů. Už ho nepovažuji za stvůru.

Bože, buď milosrdný mojí duši.

Laurell Kaye Hamiltonová

Americká autorka dark fantasy, narozena jako Laurell Kaye Kleinová 19. 2. 1963 ve vesničce Heber Springs poblíž Shirley v americkém státě Arkansas, po smrti matky během automobilové nehody v roce 1969 byla vychovávána babičkou v městečku Sims ve státě Indiana, kde také později vystudovala anglický jazyk a biologii. Spolu se svou rodinou bydlí v Arnoldu blízko St. Louis ve státě Missouri. Vedle lidových příběhů mělo na její rozhodnutí stát se spisovatelkou velký vliv setkání s tvorbou Roberta E. Howarda.

Do fantastiky vstoupila povídkou **House of Wizards** (1989) v časopise *Marion Zimmer Bradley Fantasy Magazine*. V následujících letech napsala dalších šest kratších prací, dnes se však již po delší dobu věnuje pouze románové tvorbě. V knižním debutu **Nightseer** (1992) popsala příběh půlelfky, která se díky schopnostem předpovídání stane vyvolenou na cestě za pomstou vraždy své matky, kterou má na svědomí obávaná čarodějnice. Dále napsala román **Nightshade** (1992) z prostředí TV seriálu *Star Trek: Next Generation* či novelizaci z herního prostředí **Ravenloft: Death of a Darklord** (1995).

Do povědomí čtenářů fantastiky se zapsala především jako autorka románové série s hlavní hrdinkou Anitou Blake, lovkyní upírů. Patří do ní prozatím tituly **Guilty Pleasures** (1993, č. Provinilé slasti/Triton 2005), **The Laughing Corpse** (1994, č. Rozesmátá mrtvola/Triton 2006), **Circus of the Damned** (1995, č. Cirkus prokletých/Triton 2007), **The Lunatic Cafe** (1996, č. Kavárna šílenců/Triton 2008), **Bloody Bones** (1996, Krvavé koleno/Triton 2009), **The Killing Dance** (1997, připravuje Triton), **Burnt Offerings** (1998), **Blue Moon** (1998), **Obsidian Butterfly** (2000), **Narcissus in Chains** (2001), **Cerulean Sins** (2003), **Incubus Dreams** (2004) a **Danse Macabre** (2006). Anita Blake žije ve světě, kde jsou upíři, zombie či vlkodlaci běžnou součástí společnosti. Z různých důvodů přivádí mrtvé zpět k životu a neváhá se nechat najmout ani k lovu většinou mimo zákon postavených upírů. Život jí komplikuje láska k vysoce postavenému vlkodlakovi, která se neobejde bez četných problémů. Ne všechny se dají řešit s pomocí zbraní, s nimiž si Anita rozumí lépe než s většinou živých bytostí. Po třech svazcích vyšlo prvních šest knih společně pod tituly **Club Vampyre** (1998) a **The Midnight Cafe** (1998), další dva díly pak ještě v knize **Black Moon Inn** (1999).

Erotikou říznuté směsi dark fantasy a detektivky se drží rovněž série **A Kiss of Shadows** (2000), **A Caress of Twilight** (2002), **Seduced by Moonlight** (2004) a **A Stroke of Midnight** (2005). Princezna Meredith zde opustí říši nadpřirozena, které vládne její teta – Královna vzduchu a temnot – a ukryje se v moderním Los Angeles, kde si zařídí zcela novou identitu jako soukromá vyšetřovatelka Meredith Gentryová. Samozřejmě se však před svou minulostí na dlouho neschová a je nucena k návratu i proti své vůli. Právě otevřené využití motivů erotiky a násilí spojené s oblíbenou směsí fantastických a hororových témat činí z tvorby Laurell K. Hamiltonové vítané osvěžení nijak bohaté nabídky tohoto žánru na českém trhu, snad se bude domácím čtenářům líbit stejně jako těm zahraničním.

Martin Šust

Laurell K. Hamiltonová
Krvavé koleno

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2009
jako svou 1267. publikaci, v edici TRIFID svazek 329.
Vydání 1.
Z anglického originálu Bloody Bones
přeložil Pavel Toman.
Fotografie na obálce Alžběta Trojanová.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.
Autorský medailon Martin Šust.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-248-9
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 238,– Kč
(členové SFK TRIFID 198,– Kč)

Knihy nakladatelství Triton
si můžete objednat na internetová adrese www.tridistri.cz
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid.
Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid
vydané nakladatelstvím Triton:

Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14
Praha 1
tel: 222 519 838